VP magazin 48

FOILETON

PREDATOR

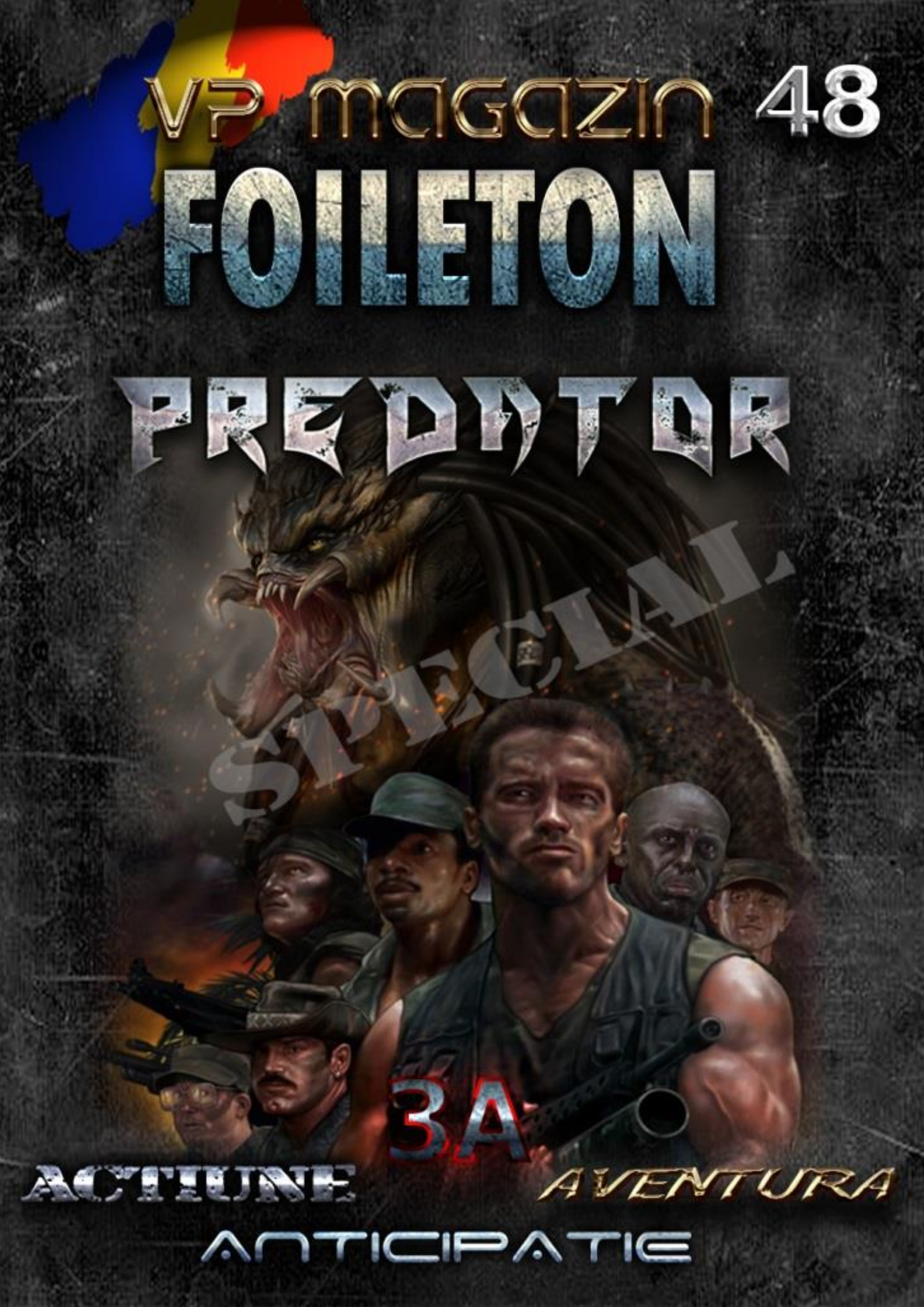

VP Magazin -SPECIAL

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație – Aventură

Ultimul număr "Special" căzut din sacul lui Moş Crăciun. Ajutoarele de nădejde ale Moşului au fost neobosiții noştri traducători Cristian şi Stefania, cărora le mulțumim pentru dăruirea de care au dat dovadă.

Lectură plăcută şi Crăciun Fericit!

La multi ani!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 48 Decembrie 2019

Paul Monette
PREDATOR
Episodul I

Kevin J. Anderson
Specii indigene

Captain W.E.JOHNS
Pe cerul Franței
Episodul III

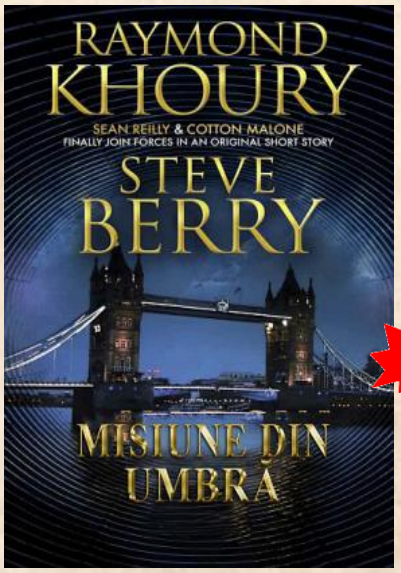

R.Khoury&S.Berry
Misiune din umbra

Lee CHILD
Prea mult timp

Rick CAMPBELL
Jocul Puterii
Episodul II

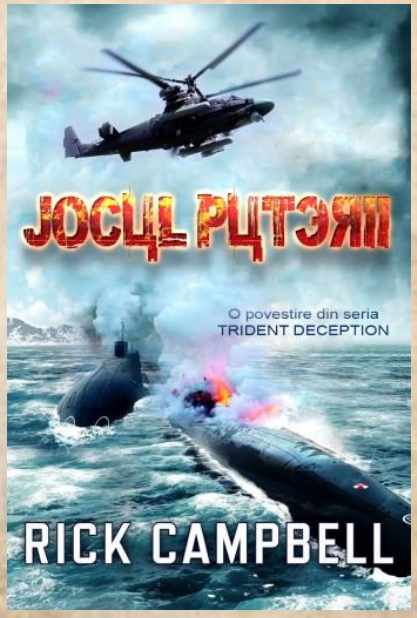

VP Magazin

Lee CHILD
Dependenta

Kirsten CROSS
Lupii lui
Skady

Bernard CORNWELL
Hoțul de
spânzurătoare
Episodul IV

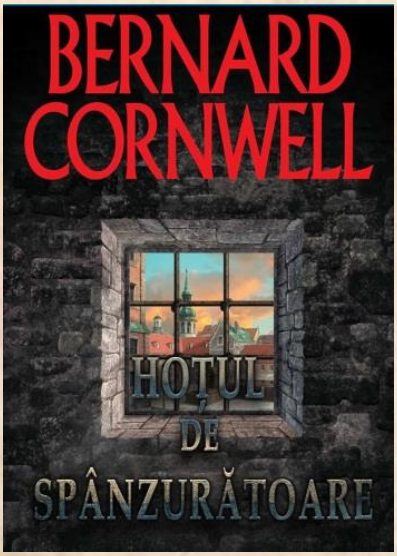

Lee CHILD
Pierre, Lucien
si Eu

Lee CHILD
Eu si domnul
Rafferty

BD
Lumile lui CAEL
Sanctuarul uitat

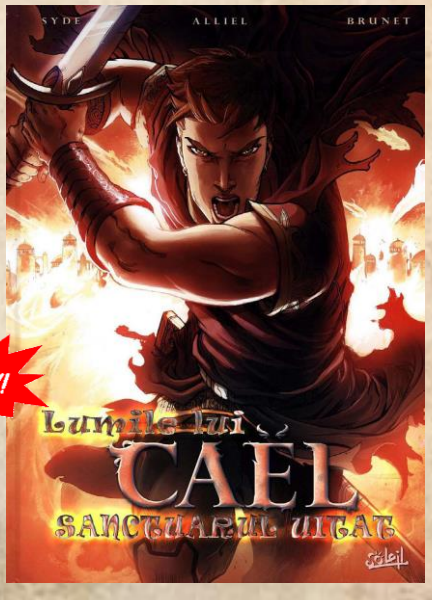

VP Magazin

PREDATOR
PAUL MONETTE

PAUL MONETTE

PREDATOR

versiunea în limba română

UNCRIS

Șapte oameni.
Războiul era meseria lor,
iar moartea riscul profesional.
Dar de data aceasta, nu luptau într-un război.
Se luptau cu ceva mult mai mortal…

I-a urmărit unul câte unul.
Și, unul câte unul, au murit,
fiecare moarte fiind mai oribilă
decât ultima.

A mai rămas doar un om.
Maiorul Alan Schaefer.
Acum, în inima junglei, trebuie să înfrunte
cea mai îngrozitoare creatură
care a ajuns vreodată pe Pământ.

Unul la unul…

VP MAGAZIN

Nota traducătorului:

În textul original există câteva inadvertențe.
Acțiunea se petrece într-o țară imaginară – Conta Mana. În jungla tropicală. Dar autorul o populează en-gros cu brazi, arbori de bumbac (o specie de plop) și sicomori, copaci specifici zonei temperate. Iar printre animalele sălbatice se regăsește și ghepardul (specific savanei).
Nu am mai citit vreo altă scriere a acestui autor, dar presupun că obișnuiește să trateze cu o nepăsare seniorială micile amănunte de fond nesemnificative pentru acțiunea propriu-zisă, conform străvechiului principiu: *De minimis non curat praetor*

EPISODUL I

PROLOG

Predatorul s-a trezit încet din adâncurile de gheață ale stazei de somn. Pe măsură ce starea de conștiență îi revenea în valuri tulburi, liniștea insulară a compartimentului-vital se umplea cu ecoul respirației sale și ușoara bătaie quadruplă a inimii, rapidă ca a unui colibri.

Un deget a atins o placă netedă din laterala consolei. Instantaneu, lumina din încăperea-cocon s-a schimbat din galbenă în albastru deoarece câmpul de stază – un model modular de raze luminoase care se întrețeseau deasupra trupului războinicului, controlându-i funcțiile vitale – s-a dizolvat, aducând din nou controlul navei sub comanda sa.

Lumina care inunda panoul de control a pâlpâit, apoi s-a fixat sub forma unui dispozitiv navigațional, care analiza și ajusta viteza navei la constrângerile câmpului gravitațional neexplorat. Decelerând constant, nava a început să se înscrie ușor pe o orbită de mare altitudine, de unde va face analize asupra apei de pe planeta de dedesubt.

Când nava a reacționat la comenzile date de predator de ajustare a vitezei, altitudinii și parabolei, a atins iar cu degetul suprafața lucioasă a consolei. S-a ivit o matrice de fire microscopice care s-a energizat și a început să strălucească, transformându-se într-un monitor electronic. Au fost afișate informații precum locația planetei în sistemul solar. Un val de mare viteză de date a inundat ecranul, urmat de o expunere a tipurilor de locuitori ai planetei, un ghid al predatorului cu specii indigene de pe planeta Terra.

Feline mari, rinoceri, elefanți – toate au fost trecute rapid în revistă, însoțite de analiza biologică a fiecărei specii. Apoi au apărut primatele și imaginile au început să se deruleze mai rar, până s-a oprit asupra unei creaturi bipede, lipsite de păr corporal. Imaginea s-a extins pe

tot ecranul, devenind tridimensională, însoțită de o rețea complexă de informații la periferia acestuia, o analiză biomecanică detaliată, indicând limitele variatelor și remarcabilelor adaptări evolutive la condițiile planetei. Predatorul a atins din nou consola și analiza a continuat cu un studiu anatomic, morfologic și chimic, stratificat pe nivele, piele, mușchi, organe, schelet.

A urmat creierul, evidențiind cele două emisfere, stânga și dreapta, și lobii responsabili pentru memorie, vorbire și activitate motorie.

O ultimă atingere a consolei și ecranul enciclopedic a afișat informații cu configurații suplimentare despre biped prezentat în diverse situații, apoi a urmat o imagine total diferită de celelalte.

Predatorul s-a aplecat mai aproape de ecran, studiind ultima imagine a creaturii, îmbrăcată cu echipament de camuflaj și puternic înarmată cu arme ciudate în aparență, dar familiare în funcționare și letale. Era o creatură modificată și antrenată pentru o singură funcțiune – să ucidă – exact tipul căutat de predator, o provocare demnă de abilitatea sa vastă, un spirit înrudit, un motiv de a exista.

1

Arsura soarelui roșu-portocaliu tremura ca febra prin aerul umed de pe coasta pacifică din Conta Mana. Plaja și golful puțin adânc din Balancan, încă toride în soarele de după-amiază târzie, arătau, totuși, ca în posterele cu apa limpede de smarald și nisip fin și alb. Colibele satului de pescari erau simple precum imaginea paradisiacă a unei așezări, deși interioarele lor erau precum niște cuptoare, puțind a ierburi putrezite, cu aerul invadat de zumzetul mușteloor cu cap verde. În Conta Mana nu scăpai de arșiță nici în septembrie, nici noaptea – mai ales noaptea. Căldura te făcea să te simți mizerabil, ca și cum ai fi fost împușcat de *guerrillas*.

Dincolo de sat, în interiorul ținutului, întunecimea era deja densă printre copaci, iar jungla de pe coastă șuiera și clocotea precum apa în fierbere. O pumă flămândă a început să se întindă în bârlog, anticipând vânătoarea, sfâșierea unei piei de mistreț, și gustul dulce ca mierea al unei inimi sângerânde. Tot ce era mic și suculent – șoareci, dihori, maimuțe cu păr albastru – s-au ascuns prin vizuini și cuiburi, lăsând noaptea miilor de șerpi veninoși. Nici unul dintre cei plăpânzi nu va supraviețui până dimineață.

Ciorchini de flori exotice încercau să prindă ultimele raze de lumină. Orhidee putrezite se transformau în gelatină, acoperite de corolele mari de juma' de metru

ale florii soarelui. Iasomia creștea haotic precum buruienile, încâlcită cu vița și răsunând de țipetele macacilor și a papagalilor, care zburau în strălucirea verde, atemporală. La fiecare rafală a aripilor lor, erau invocate imaginile sângerosilor preoți mayași și a nobililor dispăruți acum o mie de ani, rugându-se în templele de lângă Lacul Panajachel.

Iar dincolo de lac, pe creasta cocoșată din Conta Mana, piscul negru și amenințător al unui vulcan stins străpungea ultimii nori ai unei furtuni ce se îndrepta spre est, către junglele din ținuturile înalte și largul caraibian.

Și deodată, precum o sirenă într-un vis, echilibrul atemporal din Balancan a fost invadat de vâjâitul palelor unui elicopter mare, de asalt, al US Army, care loveau aerul dens în timp ce se apropia de sat. A plutit pe deasupra țărmului și a colibelor, smulgându-le acoperișurile - semănând cu o navă extraterestră absurd de distonantă cu peisajul primitiv – până ce la fel de brusc, un inel de lumini s-a aprins în câmpul din spatele colibelor. Trei *puf*uri de fum albastru au ieșit pe hornul din coliba cea mai mare. UH-1H s-a așezat pe câmp.

Palele rotitoare provocau un vârtej violent care culca iarba și stârnea praful gros, zburătăcind maimuțicile speriate în desiș. Dar… nici un copil băștinaș n-a fugit să se adăpostească după bananieri; nici o femeie nu și-a ridicat ochii din aburii oalelor; nici un țăran fermier nu a scos apă din vasul de lut cu vreun polonic din lemn.

Elicopterul era supravegheat din apropiere de către un om în uniformă și cu o grimasă a gurii, care stătea tăcut în spatele ferestrei din coliba principală. Generalul Homer Phillips era comandantul din Balancan, un loc care încetase să mai fie un sat de pescari încă de acum zece ani. La 55 de ani, Phillips era un tip dur, deștept și organizat precum vânătorii din junglă ce bântuiau prin pădurea sălbatică de pe coastă. Ecusonul și însemnul de grad erau cele obișnuite în Army, iar panglicile de pe piept arătau cariera sa neabătută, ridicat de la gradul de caporal de infanterie, care și-a ascuțit colții în tranșeele de la Da Nang. Doar o tresă subțire de argint identifica unitatea sa specială: Code 4 BRAVO. Aceștia erau elita elitei commandourilor – post-Vietnam, post-Beirut. Homer Phillips și oamenii săi au luptat în cele mai noi războaie prin cele mai vechi metode.

Chiar înainte ca sania de aterizare a heloului să atingă solul, ușa glisantă a aeronavei s-a deschis violent. Primul om apărut era îmbrăcat în haine militare și dotat cu un echipament complet pentru combat, centură plină cu muniție și o macetă în teaca din partea sa dreaptă. Când a coborât din helo, părea să fie la fel de masiv precum un fundaș de fotbal american, dar la fel de agil ca un sprinter în cursa de 100 m garduri. Părul blond era tuns scurt, ochii cenușii ca oțelul și pătrunzători

ca de șoim. Chipul frumos și dur dezvăluia starea permanentă de alertă, gata pentru acțiune. Când a pășit pe pământ, a strigat un ordin peste umăr, cuvintele fiind înghițite de urletul motorului.

Generalul a coborât jaluzeaua de bambus de la fereastră și s-a întors spre interiorul încăperii.

— E aici, îi spuse scurt unui soldat aflat la birou, ca și cum acesta n-ar fi auzit aterizarea elicopterului.

Generalul părea foarte ușurat.

Între timp, câțiva oameni au ieșit în fugă din diferite colibe chiar înainte ca rotoarele lui UH-1H să înceteze să mai toace aerul. Aveau capetele aplecate și-și acopereau gurile contra prafului spulberat prin aer.

Se părea că nu aveau timp de pierdut. Detașamentul militarilor din Conta Mana care cooperau cu americanii au început să transfere rapid echipamentul din UH-1H și, cu un elevator, îl duceau la o pereche de mici elicoptere de asalt parcate la marginea terenului.

Omul în uniformă s-a strecurat prin această activitate frenetică și urgentă, îndreptându-se către coliba principală. S-a oprit pe verandă, și-a scos o țigară din buzunarul bluzei și a aprins un chibrit de unghie. Maiorul Dutch Schaefer fusese prin toate avanposturile Army din jungle, iar sălbăticia teritoriilor nu părea niciodată să-i afecteze comportamentul. Avea alura unei vedete-jucător de fotbal din Midwest, dar era ca un fel de copil al străzii și ceva din adâncul său era mai sălbatic decât orice junglă. Dacă era ostenit pentru că era mereu la datorie, nu lăsa să se vadă. Părea a fi mereu în alertă precum un câine de pază, așteptând să intre în acțiune, cu instinctele sale atât de antrenate încât putea să audă și în somn o frunză căzând la zece metri de el. Dar avea întotdeauna timp să facă o pauză de țigară.

Schaefer își întoarse privirile spre cei ce mutau echipamentul, și evaluă și cele două elicoptere de asalt. Elevatorul a trecut pe lângă el, cu motorul ce hârâia și dădea rateuri datorită utilizării petrolului nerafinat disponibil în această *gârlă* a lumii. Noaptea se lăsa cu repeziciune peste sat, cum numai la tropice se putea întâmpla, unde cortina de întuneric cădea ca și cum fiecare zi era sfârșitul unui spectacol. Apoi, de parcă era acționat un comutator, briza nopții răcoroase a năvălit dinspre golf, oferind oarecare ușurare satului supraîncălzit.

Când Schaefer a intrat în colibă, Philips l-a întâmpinat în lumina slabă aruncată de un singur bec lipsit de abajur, care atârna deasupra unei mese acoperite cu hărți. Molii enorme îl atacau precum niște avioane de război miniaturale ce simulau un raid.

Zâmbind, maiorul l-a salutat formal pe general, care nu era doar superior în

grad lui Schaefer, ci și cu două războaie mai în vârstă.

— Arăți bine, Dutch, spuse Phillips cu căldură după ce i-a răspuns la salut.

Apoi a făcut un pas înainte și l-a luat pe după umeri. Era un gest de respect.

— Mă asigur că-mi dau să mănânc bine, a replicat Schaefer.

Coborâră o scară până într-un soi de post de comandă aflat la subsol. Au trecut repede printr-un tunel saturat cu aparatură radio, apoi a urcat iar într-o *palapa*, o platformă largă acoperită cu stuf și cu podea betonată, aflată alături de cele două elicoptere de asalt parcate. După o perdea trasă parțial, era un alt bec atârnând de grindă. Ilumina o grămadă de echipament radio portativ, hărți, teancuri de fotografii în infraroșu, la fel de nepotrivite cu locul primitiv ca și elicopterele.

De la început a fost percepută nuanța de urgență. Era timpul să se treacă la treabă. Ca întotdeauna, Schaefer era energizat de provocarea brută, încordat ca un arc și nerăbdător să participe la o misiune imposibilă. Era un dur, un adevărat luptător care prefera să conducă pe liniile de front, unde putea să-și testeze tăria psihică și fizică în condiții de șanse absolut potrivnice. Nu știa încă pentru a fost convocat atât de urgent, dar știa deja că dacă Phillips era implicat, era vorba de ceva baban.

— Ne-am trezit aici cu o problemă a dracului, spuse Phillips, arătând spre harta topografică care arăta toată numai junglă deasă. Avem ceva chiar pe aleea din fața casei.

S-a aplecat deasupra hărții care reda înălțimile din Guatemala din apropierea gurii râului Usamacinta și a încercuit un set de coordonate aflate în verdele palid din lungul frontierei Conta Mana. Părea a fi în mijlocul pustietății. Fără drumuri, fără sate marcate, nimic.

— În urmă cu optsprezece ore, începu Phillips, am primit informația că unul dintre elicopterele noastre a fost doborât. Transporta trei membri ai Cabinetului al acestei mici țări încântătoare – nu mă întrebați unde, sau de ce. Tot ce știm este că a fost doborât chiar aici, spuse, arătând mica zonă încercuită pe hartă. De la sol, pilotul a comunicat prin radio că sunt cu toții teferi. Poziția lor a fost stabilită de transponderul baliză de la bord. Chiar aici, a repetat, bătând cu degetul în locația marcată, ca și cum ar fi vrut să scoată la vedere anumite trăsături ale locului, ceva care să ofere o explicație.

Schaefer a studiat harta cu grijă timp de o jumătate de minut, apoi s-a uitat la Phillips.

— Locul se află dincolo de frontieră, Generale, spuse sec.

Phillps a ridicat sprâncenele.

— Probabil, spuse cu o grimasă de dezgust. Al dracului de probabil. Aparent,

s-au abătut de la curs. Suntem destul de siguri că au fost capturați de *guerrillas*.

Schaefer pufăi din țigară.

— La ce vă gândiți, Generale?

— Presupunem că avem mai puțin de 24 ore ca să-i recuperăm. După aceea, slabe speranțe. Își vor da seama că n-au nevoie deloc de ei vii. Vor fi eroi dacă vor ucide trei politicieni. Dacă, vrem ca în această noapte să desfășurăm o operațiune de salvare. Înseamnă că nu mai aveți prea mult timp.

— Mare noutate, a comentat sec Schaefer, trăgând iar din țigară. Salvarea a trei politicieni întărește democrația din lume. Când plecăm?

— Decolați peste trei ore. A, și mai este ceva.

— Aha… Abia aștept să aflu, chicoti Schaefer. De obicei mă aleg și cu o bombă artizanală în sacul de dormit.

— Mai merge cineva cu voi.

Schaefer s-a crispat imperceptibil, iar ochii i s-au îngustat puțin. Stinse țigara într-o scrumieră.

— Știți că nu lucrăm cu străini, Generale. Doar eu cu echipa mea de casă. Gândiți-vă la noi ca la cei de la *Celtics*.

Când a terminat de vorbit, un om a intrat în încăpere, chiar la timp ca să-i dea replica.

— A spus cineva ceva despre străini, Dutch?

Schaefer s-a întors. Era Al Dillon, un tip de la Informații cu care Schaefer executase servicii speciale în Thailanda, cu mulți ani în urmă. Acum avea cam 35 ani. Crescuse în sudul Los Angelesului, singurul puști de culoare care a reușit să plece din cartier pentru totdeauna. Cunoștea căile violente ale războiului drogurilor de pe străzi, unde antrenamentul lui în luptă a început imediat ce a învățat să meargă.

Dillon era echipat cu o uniformă de camuflaj nouă, pe care cutele de la împachetare erau încă vizibile, și ținea în mână un teanc de hârtii. Deși arăta la fel de dur ca și ceilalți soldați, comportamentul și aspectul îngrijit indicau că o vreme fusese departe de acțiunile militare. Într-un fel el era cel mai *alb* om din încăpere. Era evident că schimbase de mult timp uniforma cu o slujbă de birou, iar asta îl făcea pe Schaefer să fie foarte îngrijorat. Pentru el, un birocrat era ceva inferior, indiferent cât de sus se afla în ierarhia de comandă.

— Ultima dată când am *dansat* împreună erai *Locotenentul* Schaefer, a adăugat Dillon, glumind, pentru că simțea tensiunea și încerca o destindere.

Un zâmbet a apărut pe chipul parcă cioplit al lui Schaefer.

— Dillon, pui de lele, a mârâit bine dispus.

Dar chiar dacă părea glumeț, prezența lui Dillon l-a pus în alertă. Știa că n-are ce face și trebuie să lucreze cu acest om și era mai bine să facă un show de cooperare. Dillon i-a întors zâmbetul.

Ambii și-au lansat brațul drept de lângă corp, ca și cum ar fi vrut să-l lovească pe celălalt. Phillips s-a încordat. Dar mâinile s-au încleștat împreună într-un gest de camaraderie și de joacă masculină – masivii bicepși umflându-se, pe măsură ce-și testau unul altuia forța.

— Ce-ai mai făcut, Dutch? a întrebat Dillon, cu zâmbetul la doar câțiva centimetri de fața lui Schaefer.

Împingea tare, menținând presiunea, ca și cum ar fi vrut să dovedească că biroul nu l-a muiat. Dar Schaefer s-a impus și l-a forțat pe Dillon să-și încline brațul cu vreo 10 cm.

— Ai ascuțit prea multe creioane, cu o sclipire de tachinare în privire.

Nici unul dintre ei nu a icnit; nici măcar nu au răsuflat din greu.

— Ți-ajunge?

— Deloc, bătrâne, a replicat Dillon printre dinții încleștați, încă dur, ca și cum ar fi fost gata să riposteze cu o lovitură.

— N-ai știut niciodată când e momentul să renunți.

Cele două brațe vibrau de încordare. Al lui Dillon a mai cedat doi centimetri. Apoi, a urmat un lung moment de nemișcare, în timp ce cei doi se priveau drept în ochi, fiecare părând să-și amintească întâmplări din trecut. Nu clipea nici unul.

Apoi, s-au descleștat brusc, ca la comandă. Schaefer l-a bătut pe umăr pe Dillon.

— Ați făcut o treabă bună în Berlin, spuse Dillon liniștit, ca și cum nu existase nici o întrerupere de când cei doi se felicitaseră reciproc.

Dillon se întoarse ușor spre Generalul Phillips.

— Acum trei săptămâni, la ambasada sudaneză. Au detonat și executat puncte de intrare prin planșeele a trei etaje în exact zece secunde. Teroriștii nici n-au avut timp să-și facă publice cererile. N-au mai ajuns deloc la Știri.

— Ca pe vremuri, eh, Dillon? a replicat Schaefer, mulțumit pentru lauda adusă în fața superiorului său – orice laudă îi asigura o mai mare libertate de mișcare era binevenită. Așa cum se spune, când nu e nici o știre, înseamnă că știrile sunt bune.

— Mda. Am mai auzit și de o trebușoară în Libia, a adăugat Dillon.

Schaefer l-a privit atent, printre gene, pe omul care a lăsat biroul din Washington pentru a se întoarce în junglă.

— Nu e stilul meu, a explicat sec ca și cum i-ar fi dat lui Dillon o mică lecție de protocol. Noi suntem o unitate de salvare. Precum afurisita de Cruce Roșie, adăugă

zâmbind. De altfel, voi ați adunat la Langley toți asasinii de care aveți nevoie, nu-i așa?

— Așa se spune.

Schaefer s-a întors către general, care i-a privit când pe unul, când pe altul, dând din cap de parcă urmărea mingea la un meci de tenis, neștiind exact cum să intervină.

— O chestie tare, spuse Schaefer. Un baștan de la CIA se dezlipește de pereții biroului ca să revină în desișuri. A trebuit să-și părăsească și bunăciunea de secretară. Deci, ce-i așa important?

— Acei membri ai Cabinetului sunt cruciali pentru scopul operațiunilor noastre din această parte a lumii, a explicat Dillon grijuliu.

— Cât îi plătiți? a întrebat Schaefer. Câteva sute de mii pe an? Încasează mai mult decât fraieru' de Președinte, nu-i așa?

Dillon a ignorat zeflemeaua, continuând pe un ton grav:

— Important este că li se vor stoarce informații cu forța. Nu putem permite să se întâmple așa ceva. Am nevoie de cineva care poate să intre și să iasă, repede și discret – fără să rateze. Am nevoie de cel mai bun. Așa că am tras unele sfori în State și… iată-te aici.

În vocea sa era o notă de laudă, sau de provocare?

— Continuă.

Dillon s-a apropiat de harta de pe perete.

— Treaba e simplă, Dutch. Chestie de o zi. Le luăm urma de la locul elicopterului căzut, îi doborâm, luăm ostaticii și sărim înapoi peste frontieră înainte ca cineva să afle că am fost acolo. Ai mai făcut-o de sute de ori. Nimic deosebit. După aceea, tu și oamenii tăi puteți avea un weekend mișto de trei zile. Pileală la greu în Mexico City. Pe cheltuiala *noastră*, a adăugat, zâmbind subțire.

Schaefer s-a gândit un minut, studiind harta ciudat de lipsită de detalii, verdele întins și dens străbătut de o duzină de râuri.

— Și nimic ce n-am putea face singuri, sublinie el, încă reticent la gândul de a-și combina unitatea cu cineva din exterior.

Phillips, care stătea deoparte observând în tăcere, a profitat de oportunitate pentru a interveni.

— Mă tem că astea îți sunt ordinele , maiorule, i se adresă lui Schaefer.

Era la fel de formal ca o gașcă întreagă de diplomați.

— După ce ajungeți la obiectiv, Colonelul Dillon va evalua situația și va prelua comanda.

Schaefer se uită cu răceală de la unul la altul, fiind cât se poate de clar că

aranjamentul nu-i face nici o plăcere. Dillon s-a străduit încă o dată să detensioneze situația.

— Nu-ți fă griji, Dutch, spuse calm. Hei, nu mi-am pierdut îndemânarea. Au ei un avantaj din start asupra noastră, în teritoriul acesta realmente dur, dar până la urmă, partenere, e floare la ureche.

Phillips a intervenit din nou, direct, ca un arbitru, nerăbdător să vadă operațiunea declanșată.

— *Gentlemen*, pierdem timpul, spuse cu tonul gradului său.

— OK, *sir*. Am muncit ore suplimentare de când mă știu.

Phillips a continuat ca și cum nu a auzit.

— Mai bine pregătește-ți oamenii. Să fie gata imediat.

Și, după o pauză de efect, a adăugat:

— Noroc, Maiorule.

Schaefer a rânjit.

— Norocul n-are nici o legătură, generale. Am renunțat la noroc încă din liceu. Prefer o mică forță mortală.

A salutat, s-a întors și a ieșit din colibă, Dillon urmându-l îndeaproape. Generalul nu părea prea ușurat.

2

— *Redbird 2-2*. Direcția sud, 3-5-0, sunt la comandă, la ora 1. *Over*.

Pilotul unuia dintre elicopterele de asalt striga în microfon către fratele său pilot aflat la o jumătate de milă în urmă. Navigau printr-un canion vântos, zigzagând pe deasupra râului către locul aeronavei doborâte. Luna lumina toate detaliile terenului acoperit de junglă, argintând apele râului, dar nu se vedea nicăieri nici o luminiță produsă de om. Canionul s-a terminat printr-un perete abrupt și o cascadă, iar cele două *helo* s-au ridicat peste creastă ca niște păsări bete, apoi au revenit la orizontală, acum zburând la vârfurile copacilor.

Schaefer cerceta terenul de dedesubt, observând cum jungla încâlcită se prăvălea brusc în canioane înșelătoare și văi de râuri care se formau pe pantele abrupte din torente ce smulgeau rădăcinile arborilor.

Urmărind o creastă, a întrezărit ruina unui templu mayaș parțial expus, acoperit de jungla atotstăpânitoare. Treptele-i surpate înălțându-se spre cer ca și cum ar fi oferit un ultim sacrificiu. Era un loc aspru, primitiv – haotic, virgin, neînduplecat – dar Schaefer era indiferent. Mai fusese prin asemenea haos și

altădată. Pentru el, era ceva aproape obișnuit, ca și ridicarea din umeri către sălbăticia ce se desfășura dedesubt.

Căutătura întunecată a ochilor săi părea să spună: „*Nimic nou*."

— *Roger*, Redbird, s-a auzit o voce în radio. 3-5-0, la comanda ta. *Over*.

Pilotul *Redbird* a confirmat coordonatele în timp ce helourile zburau prin noapte, perfect sincronizate, ca și cum ar fi fost ghidate de o singură centrală de control.

La 3 m de pilot, în compartimentul cargo al elicopterului stăteau ghemuiți cinci oameni echipați în uniforme de camuflaj și cu dungi negre trasate pe fețe, precum războinicii azteci. Nimeni nu vorbea; nimeni nu se odihnea. Își verificau metodic armele, făcând ajustări de ultim moment ale echipamentului. Fiecare a fost selectat pentru expertiza sa într-un domeniu de combat, și fiecare știa că este singur răspunzător pentru aceste verificări. Trebuiau să-și corecteze propriile greșeli, pentru că acestea îi puteau omorî.

Fuselajul heloului răsuna de urletul motoarelor și al palelor ce se învârteau deasupra. Ceva aer venea din cockpit, dar compartimentul cargo era închis precum o închisoare *guerrila*, fără un centimetru libertate de mișcare. Oamenii stăteau cu genunchii lipiți unul de altul, tensionați ca niște tigri în cușcă.

Cel mai masiv dintre cei cinci, Blain Cooper, părea a fi o încărcătură de 110 kg explozibil uman. Cu brațele complet tatuate și cu o cicatrice de 12 cm pe fruntea lată, Cooper era specialistul misiunii în arme și explozibili. A scos din buzunarul bluzei o bucată de tutun presat și l-a privit pe Mac Eliot, aflat de partea cealaltă a cabinei, la fel de mare, dar mai reliefat, cu căpățâna așezată direct pe umerii cât un vagon, de parcă nu avea deloc gât. Își ținea *bebelușul*, o mitralieră M-60, strâns în brațe. Blain i-a oferit lui Mac o bucată de tutun, dar acesta a refuzat cu o ușoară clătinare din cap.

Era un joc prin care treceau cel puțin o dată pe zi. Lui Blain îi plăcea la nebunie și-i sâcâia pe toți. Ținând bucata de tutun între dinții îngălbeniți de anii de mestecat asemenea chestie dezgustătoare, a scos pumnalul de luptă cu lamă de 25 cm din teaca de la umăr. A apropiat de buze lama ascuțită și a tăiat din bucata de tutun ca și cum ar fi fost unt. Apoi a sorbit-o într-o parte a gurii și a început să o mestece gânditor.

Așezat dincolo de Blain, lângă portiera cockpitului era Jorge Ramirez, un *chicano* încăpățânat, mereu agitat și provocator de probleme, din *barrio* Houston. Acum era cu totul absorbit de adăugarea unui ultim segment de bandă adezivă de camuflaj pe rucksackul cu echipament. Ramirez era fanatic în privința detaliilor. După ce a reușit să lipească banda absolut drept, a ridicat privirea și a zâmbit.

Simulând o aruncare de baseball a trimis rola de bandă către Rick Hawkins, operatorul radio și sanitarul din cadrul operațiunilor. Hawkins, un puști irlandez cu ochi albaștri și pistruiat, din South Boston, era pierdut în contemplarea pozelor din revista *Hustler*, deconectat aparent de cele din jur. Dar, fiind mereu în alertă, a prins din zbor banda cu o mișcare din încheietura mâinii. A continuat să citească înainte de a ridica privirea.

A zâmbit larg către Ramirez; întotdeauna își testau reflexele înainte de bătălie. Chipul neastâmpărat și nerăbdător al lui Hawkins îl masca pe soldatul dur care nu șovăia niciodată să acționeze. Salvase cel puțin o dată curul fiecăruia din camarazii săi.

Ramirez îl numea „Puddytat" deoarece datorită celor nouă vieți ale sale, scăpa din toate nenorocirile în ultima clipă. Hawkins era talismanul norocos al echipei.

Lângă Hawkins ședea Billy Sole, cercetașul *Kit Carson*. Părul lucitor, negru-cărbune era cu 5 cm mai lung decât era regulamentar, cea ce demonstra cât de în serios lua maiorul Schaefer Regulamentele militare. Billy era jumătate sioux și jumătate italian, iar cele două origini menținеau o pace ostilă, precum un câine și o pisică legați de același stâlp. Era suplu și incredibil de rapid, dar acum stătea sprijinit de peretele fuselajului și cu un calm imperturbabil verifica iar și iar mecanismul de dare al focului la M-203. Continuul *click* al cuiului percutor părea să aibă un efect hipnotic asupra sa, dar oricum nu ți-ai fi dorit să se miște prea rapid atunci când se afla în preajma ta. Chiar și când era relaxat, era asemenea unui șarpe sub o piatră.

Hawkins a încercat să stârnească calmul lui Billy.

— Hei, Billy, de câți pușcași marini este nevoie ca să poată mânca o veveriță?

Billy i-a aruncat o privire fixă, inexpresivă. Hawkins a adăugat repede:

— Doi. Unul ca să o mănânce și altul ca să se uite după mașini.

Și a râs cu poftă, din inimă, la propria sa glumă.

În timp ce oamenii se pregăteau pentru misiunea curentă – despre care știau cu toții că ar putea fi orice, de la o extragere rapidă, până la o bătălie sângeroasă – elicopterele au depășit o altă creastă înaltă și au plonjat într-un picaj abrupt, virând brusc într-un canion cu pereți adânci. Cabina s-a scuturat puternic, iar turbinele au trecut de la turația maximă la ralanti. Oamenii din compartimentul cargo au fost *aruncați* spre înainte de către mișcare, dar centurile de siguranță i-au reținut la locurile lor, chiar dacă erau aproape răsturnați, în timp ce elicopterul executa picajul radical.

După ce au redresat, Blain i-a oferit din nou o îmbucătură de tutun lui Ramirez, care a îndepărtat-o de parcă ar fi fost ceva viu.

— Ia scârboșenia asta din fața mea, Blain!

Rânjind cu gura până la urechi, Blain le-a oferit tuturor, dar toți au refuzat sec. Trecuseră prin acest ritual de o sută de ori. Nimeni nu se considera ofensat cu adevărat. Era un semn de cât de bine se cunoșteau unul cu altul. Ritualurile întăreau legăturile dintre ei și respectul mutual, care s-a dezvoltat văzându-se unul pe altul în ghearele morții. Onoarea lor era în unitatea dintre ei. Acasă nu aveau prieteni sau frați. Pentru ei nu exista *acasă*. Simțeau că trăiesc numai în acțiune, și aveau nevoie unul de altul așa cum aveau nevoie de arme.

— Gașcă de curiști retardați.

Blain scuipă cu dispreț jos, între picioare.

— Chestia asta vă face să crească păr pe sculă, se lăudă fluturând în jur bucata lipicioasă de tutun pentru a-și sublinia spusele. Vă va transforma în niște *ty-ran-toe-sore-ass*[1] sexuali, exact cum sunt eu!

Și a scos un urlet la fel de puternic ca și cel făcut de motoarele elicopterului și care a provocat un cor de huiduieli și fluierături din partea celorlalți.

Elicopterul a mai făcut un viraj violent. În cockpit, atenția era mai concentrată. Schaefer și Dillon, cu căștile la urechi, studiau o hartă la lumina unei lanterne minuscule.

Dillon a marcat în quadrantul de nord-vest.

— Punctele de rendezvous și frecvențele radio indicate și fixate. AWACS contact la intervale de 4 ore. Semnalul nu s-a schimbat de la prăbușirea aparatului. Nu ne dăm seama de ce *guerrillas* nu au distrus radioul.

— Cine asigură spatele la treaba asta? a întrebat Schaefer.

Dillon a dat din cap.

— Nu există nici o asigurare, bătrâne. Odată ce am trecut frontiera, suntem pe cont propriu.

— N-am întrebat cine ne asigură spatele *nostru*, replică Schaefer disprețuitor, ca și cum orice ajutor suplimentar ar fi fost o dovadă de slăbiciune. Vorbesc de spatele *lor* de *acolo*, spuse, arătând către servieta lui Dillon.

Servieta părea să reprezinte întreg Washingtonul, de la Pentagon la Casa Albă.

— Negativ. Nu știe nimeni că suntem aici. Nimeni nu vrea să știe.

— Situația devine tot mai bună, a spus Schaefer ironic, ochii lucindu-i perceptibil în lumina strălucitoare a micii lanterne.

Nimic nu-i făcea mai mare plăcere lui Schaefer, decât ca toți să se poarte de parcă el nici n-ar exista.

Piloții celor două elicoptere și-au comunicat pozițiile:

[1] Termenul original *tyrannosaurus* modificat argotic.

— *Roger, Bird Double Two*. Reconfirm inserția la *Tango, Charlie, Delta 1-0*, pe grilă la 0-2-2, marcaj 4/0. *Over*.

Șirul de numere au răsunat peste static ca o limbă extraterestră. Cockpitul lui *Redbird* a început să pulseze cu o strălucire verde când stabilizatoarele au fost activate în modùl aterizare.

În fața pilotului era un monitor radar și un terminal infraroșu pe care cele două elicoptere apăreau ca surse de căldură, galbene pe fondul cenușiu al solului. Pe terminal, cam la *ora 4* apărea o a treia pată galbenă, mai pală și nemișcată. Elicopterul prăbușit era la E-S-E, undeva într-un quadrant de 5 mile. Era imposibil de aterizat mai aproape, pentru că terenul era accidentat și acoperit cu vegetație densă. Echipa urma să fie debarcată, după care urmau să se apropie pe jos.

Coordonatele fiind confirmate, pilotul a anunțat ETA pentru aterizare două minute. Apoi a acționat un comutator aflat chiar lângă manșă, și o lumină albastră a pulsat în botul elicopterului și altul sub cabină. Pilotul s-a răsucit în scaun și i-a înmânat lui Dillon un carnet cu coordonatele de aterizare scrise, solicitând aprobarea. Dillon a confirmat, semnând planul de aterizare la fel de repede de parcă s-ar fi aflat în biroul său de la Langley.

Lumina albastră a strălucit peste jungla deasă, zidul negru al nopții înghițind-o imediat ce mătura copacii încurcați. Elicopterul de suport se menținea aproape *nemișcat* într-o poziție protectivă deasupra lui *Redbird*. Era deja evident de ceva vreme că nu vor găsi un luminiș în care să aterizeze. Oamenii urmau să coboare pe funii în rapel. Cel mai bun lucru pe care-l putea face pilotul era să găsească un petic de vegetație lipsită de copaci.

Când lumina albastră a revelat o zonă convenabilă lângă un pârâu, cei doi piloți au început să manevreze pe poziție. Dillon s-a ridicat și s-a alăturat celor cinci oameni din cargo. A ridicat ambele degete mari pentru a le semnala să se pregătească, dar nimeni nu s-a mișcat. Nu aveau nevoie de două minute pentru a se evacua dintr-o navă. Întreaga echipă putea să năvălească afară în numai 15 secunde. Pare-se că era o mândrie să-i arate lui Dillon cum acționează ei, în maniera lor. Neintenționat, desigur, poate chiar inconștient, dar acești tipi încercau mereu să dovedească ceva. Nu faci și tu ceea ce poate face oricine.

În orice caz, Dillon era perfect conștient de statusul lui de *outsider*. Stătea în ușa compartimentului cargo, conștient că oamenii îl urmăreau, cei mai mulți fără nici o expresie. Absent, Dillon și-a scos bricheta veche din buzunar. Pe ea era gravat un cap de panteră, emblema faimoasei unități de commando în care servise, împreună cu Schaefer. În Tailanda. O ținu neglijent, ca Ramirez – aflat cel mai aproape – să o poată vedea bine.

Dar gestul nu a funcționat, poate pentru că echipei *Redbird* i se fâlfâia de Army, cea din trecut sau din prezent. Încercarea lui Dillon de a împărtăși un moment personal a venit mai degrabă ca un gest de laudă de sine, iar Ramirez și ceilalți au știut-o. Chicano s-a aplecat peste rucksackul său, lăsându-l baltă pe negru. Dillon pur și simplu trebuia să accepte faptul că ei îl considerau ca fiind un șoarece de birou, un oportunist, care nu-și putea ascunde statusul în această uniformă apretată.

Mac, observând scena, a privit peste amicul său Blain, ochii săi îngustându-se când a dat din cap în direcția lui Dillon. Blain a continuat să-și miște falca, mestecând tutunul. S-a oprit cu ochii în podea, apoi a trimis un scuipat consistent drept între picioarele lui Dillon. O parte din flegmă a nimerit peste bombeul unuia dintre bocancii militari ai lui Dillon. Acesta și-a ridicat ochii, cu chipul ca de piatră, amenințător.

— Dom'le, ai un obicei de-a dreptul tâmpit, spuse cu un ton de gheaţă.

Se simțea prea sigur pe el. Dacă ăștia vor să joace dur, ei bine, și el putea juca la fel. Dillon s-a întors în cockpit, iar Mac și Blain au rânjit triumfător unul la altul. Tocmai câștigaseră o mică hărțuire de *guerrillă*, care le confirma opinia că Dillon era doar un personaj fără coloană vertebrală. Avea scris pe frunte Washington D.C. Cei cinci luptători commando erau în activitate *pe viață*. Disprețuiau chiar și R&R[2], doar dacă nu era vorba de o beție de trei zile. Pentru ei, Dillon era un fătălău bun doar pentru munca de birou – până ce va dovedi contrariul.

O clipă mai târziu, în căștile lui Schaefer s-a auzit vocea pilotului:

— LZ la 30^0, a anunțat. *Stand by* la liniile de rapel.

Schaefer a confirmat primirea mesajului cu un semn al mâinii, apoi și-a băgat capul prin ușa compartimentului cargo, semnalând și oamenilor săi. Au intrat în acțiune, pentru că se aflau în prezența adevăratului lor CO.

Ramirez și Blain au pregătit echipamentul de aterizare, patru dispozitive conice din oțel de care erau agățați saci de pânză cu bobine de corzi. Hawkins, care se afla lângă ușă, le-a împins afară, corzile desfășurându-se prin aer, până la solul junglei acoperit cu vegetație deasă.

Pentru că procedura de aterizare începuse, lumina albastră a fost înlocuită de una verde, ce dădea semnalul debarcării. Mac a strigat către Hawkins:

— Cum arată acolo, jos, irlandezule?

— Fabulos! Următoarea oprire, Beverly Hills!

---

[2] R&R - "rest and recuperation" / "rest and relaxation" – abreviere militară = odihnă și recuperare / relaxare; învoire / permisie.

S-au ridicat cu toții și au înaintat spre ușă, ca și cum încercau să iasă dintr-o îngrămădeală, înghiontindu-se unul pe altul și mormăind anticipativ. Nu erau genul de oameni care să-și facă cruce înainte de a sări afară.

Mac a fost primul, apoi Blain, care s-au grăbit să apuce corzile cu mâinile înmănușate. Au dispărut amândoi jos în întuneric, Blain scoțând un chiot de parcă ar fi călărit un mustang nărăvaș la rodeo.

A urmat Billy, apoi Ramirez. Hawkins s-a dat înapoi când Schaefer și Dillon și-au scos căștile de la urechi și s-au întors în cargo. Schaefer i-a făcut un semn lui Hawkins, iar irlandezul și-a pus mănușile, a prins coarda și, pășind în gol, a început coborârea.

A urmat o foarte mică pauză când Schaefer și Dillon s-au apropiat de ușă. De obicei, Schaefer ieșea ultimul, dar acum intervenea protocolul. Dillon îl cunoștea prea bine pe Dutch Schaefer ca să știe că nu cedează în fața unui grad superior, mai ales pe câmpul de combat. Schaefer era un foarte bun luptător commando, dar un soldat-dezastru. Dar nu și-a trădat sentimentele critice, doar și-a pus mănușile și a prins coarda.

— O clipă, Dutch, spuse Dillon, iar blondul s-a oprit în ușă, cu mușchii umerilor umflați de tensiune. Cred că șefu' a spus că trebuie mai întâi să ajungem acolo. Și apoi pot începe s-o dau în bară.

Cu un rânjet, a trecut pe lângă Schaefer, s-a prins de coardă și a sărit prin ușă. Evident, Dutch a fost surprins de dovada de respect – dar și mulțumit. S-a aruncat și el în întunericul umed de afară, gândindu-se că – la urma urmei – pate că Dillon nu a devenit chiar un șoarece de birou.

— Nici nu știi cât de mult mi-a lipsit asta, prietene! a strigat Dillon pe când coborau amândoi pe corzi apropiate. Odată ce ți-a intrat în sânge, ești virusat!

— Omule, ai citit prea multe benzi desenate Marvel! i-a replicat Schaefer.

În căderea către solul junglei, cei doi s-au ghemuit, prăbușindu-se printr-o încâlceală de ferigi cu frunze elefantice, apoi au atins pământul, bocancii grei făcând gropi în solul spongios. Imediat ce au degajat corzile, vinciul automat din elicopter a început să retragă liniile de debarcare.

Redbird nu a irosit nici o secundă. A dispărut în noapte, urmându-și *wingman*ul. Și deodată, soldații au rămas fără *centura de siguranță* aeriană, singuri în sălbăticia junglei, puntea lor către siguranță dispărând ca bubuitul unui tunet îndepărtat.

3

VP MAGAZIN

Cerul de dinaintea zorilor era brăzdat la est de nori altocumulus. Zumzetul insectelor și gâlgâitul pâraielor umflate era asurzitor. După ce cei șapte oameni și-au recuperate echipamentul, au început să distingă coronamentul încâlcit al arborilor. Ușoara lumină difuză făcea să strălucească fuioarele fine de ceață și frunzișul ud. Chiar când țânțarii bâzâiau în jurul lor, păsările dimineții și-au început trilurile, semnalând startul corului zilei. Urma să devină curând o cacofonie de *click*ete, ciripituri și țipete când orice de la colibri la felinele de pradă își vor face auzite efectele sonore în mijlocul zilei tropicale. Când cerul a devenit cenușiu, apoi roz-pal, temperatura a început să urce grad cu grad de parcă jungla avea febră până ce ajungea la arșița zilei. Încet, cerul a devenit limpede când primele raze ale soarelui au evaporat ceața din peisaj. Membrii commandoului și-au pus rucksackurile în spate, supraveghind prudenți împrejurimile, cercetând cu mare atenție zidul nesfârșit al junglei.

La comanda lui Schaefer, echipa a pornit, cu Ramirez, aflat în frunte, care a stabilit un ritm mediu de deplasare. Erau perfect sincronizați, menținând intervale de 5 m între ei, pe când se mișcau printre copaci. Fiecare om transporta cam 40-45 kg în spate. Cea mai mare parte erau arme și muniție. Într-o misiune ca aceasta nu mâncau decât ce puteau găsi pe drum, și nu aveau nevoie de corturi pentru că nu vor dormi deloc. Orice lucru inutil a fost eliminat din echipamentul lor. Nu aveau nici măcar o periuță de dinți.

Eh, poate Dillon să fi avut una.

Când au ajuns printre copaci și au început să coboare panta, au întâlnit o vegetație și mai deasă, încât cei șapte erau în cea mai mare parte a timpului separaţi vizual, dar continuau să mențină strict intervalul de 5 m dintre ei. Instinctele lor superantrenate și experiența de luptă îi ajutau să se miște la unison, chiar și acum când începeau să urce o pantă abruptă. Singurul zgomot al înaintării lor era făcut de Ramirez care, în frunte, folosea din plin maceta pentru a croi drum prin vegetație. Altfel, se mișcau precum niște feline, exact pe traseul deschis, fără a rupe nici o rămurică.

După o jumătate de oră de coborâre anevoioasă, Schaefer a oprit pentru a verifica direcția cu busola. Apoi a schimbat un semnal fluierat cu Ramirez – unul lung, două scurte – pentru a stabili o nouă direcție, V-SV.

După ce și-au reluat marșul, panta s-a terminat și s-au trezit într-o zonă mlăștinoasă. S-au scufundat în noroi până la glezne, iar muștele negre le însângerau ceafa și brațele. A durat aproape o oră până ce au ajuns pe solul tare, cu frunzișul copacilor fremătând deasupra capetelor și cu un miros ca de piersici coapte.

În sfârșit, au ajuns într-un luminiș. Blain a preluat locul din capul coloanei și s-a pitit într-o poziție defensivă, cercetând zona cu MP-5 gata de tragere. Cam la 100 m distanță, în mijlocul unui teren pietros, a descoperit epava elicopterului militar UH-1H. Atârna răsturnată,într-un cactus enorm, în vârstă de vreun secol, la 3 m deasupra solului. Palele rotorului erau îndoite și răsucite, parbrizul spart, iar secțiunea coadă era ruptă complet și aruncată pe pământ, la 5 m de cactus. Cu excepția țipetelor îndepărtate ale unor papagali, totul era liniștit ca după bombardament.

S-au apropiat cu prudență de coada strivită, căzută ca un zmeu prăbușit, metalul ars fiind subțire ca o hârtie. La un ordin al lui Schaefer, Mac s-a apropiat de cactus. Părea a fi mai degrabă o tufă decât o singură planta, cu brațe înalte de zece metri, ca și cum un fel de accident genetic ar fi străpuns terenul junglei. Crescuse atât de gigantică încât devenise nepământeană – precum o orhidee, o planta carnivoră, sau, uneori, o broască. Elicopterul distrus stătea agățat în brațele răsucite ale cactusului ca o muscă în „fălcile" plantei *Venus Trap* (*Dionaea muscipula*). Mac a desfășurat o coardă al cărei cârlig triplu pentru agățare l-a aruncat spre elicopter. Cu un clinchet acesta s-a agățat de o bară din cabină. Ramirez s-a cățărat pe coardă repede ca o maimuță, și, cu prudență , a verificat cu lama cuțitului în jurul ușii dacă nu există firele vreunei capcane explozive (*booby-trap*) instalate de *guerrillas*. Apoi s-a strecurat înăuntru. Acolo erau două cadavre, pilotul și copilotul, cu capul în jos, agățați încă în centurile de siguranță, iar brațele atârnându-le *deasupra* capului de parcă s-ar fi predat. Ramirez nici n-a clipit. A cercetat în jur, inspectând metodic fiecare centimetru al cabinei, apoi a coborât în rapel înapoi pe pământ.

Între timp, Dillon a agățat o a doua coardă și a urcat. Era singurul autorizat să caute prin uniformele cadavrelor, și fusese instruit să recupereze planurile de zbor și notițele.

— Piloții au fiecare câte un glonte în cap, i-a spus Ramirez lui Schaefer. Și indiferent cine l-a lovit, a demontat aparatură din el.

Schaefer, cu ochii cercetând constant în jurul luminișului, și-a ridicat privirea către elicopter. O urmă de dispreț i-a încrețit buzele.

— Doborâți cu o rachetă autoghidată în infraroșu, a spus sec.

— Și mai e ceva, *Major*, a adăugat Ramirez încet.

— Ce anume?

— Nu cred că e un „taxi" obișnuit din Army.

Schaefer se uită la tânărul soldat, cu o privire atentă și nițel întrebătoare, de parcă l-ar fi provocat pe Ramirez să-i spună ceva neplăcut.

— Mi-e mi se pare că e o *pasăre* de supraveghere.

Chiar atunci, Dillon a revenit pe pământ și s-a apropiat de Schaefer și Ramirez.

Oh, Jesus – se gândi Schaefer – *acum chiar că mă scoate din sărite*.

— Le-ați luat urmele? a întrebat Dillon scurt.

— Billy se ocupă de asta, a replicat Schaefer, făcându-i semn lui Ramirez să plece ca să poată vorbi între patru ochi cu Dillon.

Arătând către elicopter, a izbucnit:

— Căutătoare de căldură. Cam sofisticată pentru niște țărănuși de la munte, nu crezi?

— Din zi în zi sunt tot mai bine dotați. Mulțumesc, America!

Dar Schaefer era mai șucărit decât lăsa să se vadă. Era surprins de nivelul de tehnologie pe care reușiseră să-l obțină forțele rebele.

Un sentiment chinuitor că ceva nu era în regulă începu să-l macine, când Billy reveni în luminiș.

— *Major*, se pare că au fost zece, poate doisprezece *guerrillas*. Au scos niște prizonieri din elicopter, spuse arătând niște urme din apropiere.

Apoi, pe un ton ciudat, a adăugat:

— Nu știu ce-i cu celelalte urme.

— Care „celelalte”?

— Cam șase oameni, cred, spuse Billy, cu grijă. Bocanci militari americani. Vin dinspre nord, din pădure, apoi par să-i urmărească pe *guerrillas*. Nu știu…

Schaefer, tot mai confuz la fiecare detaliu, s-a întors brusc spre Dillon.

— Tu înțelegi ceva? a întrebat pe un ton acuzator.

— Probabil o altă patrulă a rebelilor, a dat Dillon din umeri. Operează tot timpul pe aici. Toată țara asta nenorocită e plină de ei.

— E cel mai ciudat lucru, spuse Billy încetișor, vorbind ca pentru sine.

— Ce anume?

— Urmele astea dinspre nord. Este ca și cum…

Billy părea că nu-și mai găsește cuvintele. El, care descoperea urmele ca un copoi.

— E ca și cum toți cei șase tipi au bocanci de același număr. Și toți cântăresc… cam 72 kg. Fiecare urmă este perfecta.

Dădea din cap neîncrezător, ca și cum nici el nu putea înțelege ce încerca să spună.

— Au mărșăluit ca un fel de mașinărie, a adăugat incredul.

— Du-te din nou în față și vezi ce mai poți găsi, spuse Schaefer, tăindu-i vorbele, impacientat.

Ramirez a luat-o pe urmele lui Billy când acesta a traversat luminișul, cu ochii

în pământ, adulmecând fiecare centimetru. De la strămoșii săi Sioux, Billy avea ochii de vultur. Probabil că putea descoperi și urmele unei furnici.

Ca și cum ar fi vrut să-l pună în temă pe Dillon asupra următoarei faze a misiunii, Schaefer s-a întors către acesta și i-a spus:

— Nu vrem nici un fel de accidente. *Sir*.

Se făcuse ora opt dimineața și era cald ca la prânz. Căldura părea să-i înhațe pe oameni de gât, de parcă ar fi vrut să li-l reteze. Fără nici o vorbă, cei doi li s-au alăturat celorlalți. Apoi toți au început să înainteze încet ca niște dinozauri sub greutatea echipamentului, pe poteca deschisă de Ramirez prin vegetația deasă.

Cam la 20 m nord de luminiș, un flutur cu pete roșii a zburat printre lianele verzi cenușii ce atârnau ca niște cabluri din copaci. La întâmplare, de parcă ar fi avut nevoie de o pauză pentru a-și găsi direcția, făptura colorată a aterizat pe creanga unui arbore de bumbac, continuând să bată ușor din aripi chiar și în repaos, picioarele-i abia atingând scoarța aspră. După numai o clipă insecta și-a luat zborul, lăsând o amprentă ciudată pe scoarța copacului, ca o umbra a sa, aproape ca o radiografie.

De fapt, de aproape, scoarța nu arăta deloc ca lemnul. Părea făcut din imagini minuscule , de parcă acest copac ar fi fost modelat printr-un fel de sinteză. Apoi umbra imprimată a fluturelui păru să se dizolve în această scoarță, apoi imaginea a dispărut, înghițită în copac. Acum creanga se mișcă ușor, dar nu ca și cum ar fi fost legănată de vânt. Parcă respira. Apoi a tremurat și a început să se retragă către trunchiul copacului, tăcută precum un boa constrictor.

Acum ceea ce păruse să fie doar un arbore de bumbac a început să pulseze color, iridiscent precum un cameleon. Un fel de flux de forță ciudat își croia drum prin moleculele copacului, dibuindu-și drumul către rădăcini.

Cunoscătorii știau că acest gen de lucruri se întâmplau tot timpul în jungla Usamacinta. Poate că era aceeași forță care făcea să crească orhideele de 15 cm și iarba de mărimea unui șoarece.

Toți știau despre asta. Dar nimeni nu știa, de fapt, nimic. Nimeni nu avea nici cea mai mică idee. Pentru că creatura-copac viețuia în junglă diferit de ceea ce evoluase aici. În realitate, nu era o creangă de arbore de bumbac, după cum nu era nimic altceva de pe pământ. Distingea într-un anume fel țesutul viu de obiectele neînsuflețite prin detectarea amprentei în infraroșu a celulelor vii. Vedea conturul creaturilor vii marcate cu un fel de culoare lichidă care era pulsul căldurii vieții. Dar „vedea” foarte imprecis, pentru că avea ochi când simțea ca și cum i-ar avea. Era ca un suflet pierdut aflat în căutarea unei forme în fiecare floare. Iar acum, și-a concentrat dorințele asupra celei mai evoluate creaturi din lumea în care venise să o

viziteze – Omul!

În timp ce echipa își croia drum prin desiș, creatura i-a urmat obsesiv pe sub bolta junglei sărind din creangă în creangă. Se aruncă înainte ca un om de știință nebun mistuit de propria curiozitate. Încă mai căuta miile de indicii despre ce-l definea pe om. Pentru că nu avea o formă pământeană proprie, în afară de ceea pe care și-o asuma, era incapabilă să simtă emoții față de ființele pământești. Nu cunoștea mila sau remușcarea. Era totodată războiul și războinicul în același trup.

Acum era miezul zilei, iar jungla răsuna de zgomotul alb al insectelor și păsărilor, toată viața primitivă din terenul sălbatic țipând fără motiv.

După ce și-a consultat compasul și harta, Schaefer a marcat o altă schimbare de direcție. A transmis un semnal cu mâna în lungul șirului de oameni – vocile ar fi putut alerta pe *guerrillas* – iar grupul l-a urmat în tăcere. Dillon, deși se considera la comandă, era bucuros să lase navigarea pe seama lui Dutch. Era conștient că simțul său de orientare ruginise.

Cam un ceas mai târziu echipa a trecut printr-o cortină de frunze întunecate de *palmetto* și a ajuns la baza pantei unei coline, cu șanțuri adânc săpate în roca poroasă vulcanică și acoperite cu ferigi de copaci, mai adaptate la altitudinea înaltă de cât cele uriașe care creșteau pe pământ în văile călduroase. La o sută de metri mai sus l-au putut vedea pe Ramirez stând pe un bolovan și cercetând valea. A semnalat în jos către grupul de oameni că nu vedea nimic deosebit și că puteau continua să se apropie.

Bill îl lăsase pe Ramirez și urcase într-o crevasă largă, care se întindea în susul pantei. Călca pe broaște, și de două ori a trebuit să se strecoare prin deschizături înguste printre pietrele negre erodate. După două minute nu l-a mai auzit pe Ramirez fluierând ca o pasăre în urma sa, pentru că propria răsuflare devenise grea în pasajul străjuit de pereții abrupți.

S-a oprit o clipă, cu gura și gâtul uscate. Își ridică privirea și trase de o liană cu mici flori portocalii. Și-a scos maceta din teaca de la umăr și a secționat liana. Un fir subțire de lichid galben început să curgă direct în gâtleju-i însetat.

Și brusc, când simțurile l-au alertat asupra unei prezențe suspecte, a dat drumul lianei lăsând lichidul din aceasta să curgă pe pământ. Și-a ridicat carabina cu lansator de grenade M-203 gata de tragere, ochind în lungul crevasei către cotul care bloca vederea. Instinctele îi spuneau că ceva nu era în regulă. Și-a forțat privirea ca să străbată prin bolta deasă de liane și frunze ce atârnau deasupra lui, în căutarea vreunui semn.

Ceea ce l-a alertat nu a fost un semn, nici măcar un sunet. În cei 13 ani de datorie sub arme învățase să rămână nemișcat la orice schimbare bruscă apărută în

câmpul său vizual, chiar și atunci când nu era ceva evident identificabil. Bill era dotat cu un al șaselea simț ascuțit, iar presimțirile sale erau arareori greșite. În sălbăticie, confruntat cu posibilitatea de a da piept cu un inamic care te-ar ucide ca pe o muscă, nu trebuie să ignori nici cele mai mici și neconfirmate avertismente. Uneori Billy se simțea copleșit de o aură a morții. Imediat ce o simțeai, trebuia să fii gata să ucizi. În junglă nu exista „al doilea glonț". Fondul de sunete asurzitoare ale vieții sălbatice în miezul zilei complicau percepțiile lui Billy. *Click*urile și *bâzz*urile, țipetele păsărilor tropicale și pălăvrăgeala maimuțelor, toate erau amplificate însutit de căldura neostoită. Chiar și aici, jos în tunelul umbrit, nu era nici o urmă de răcoare. Era ca într-o oală sub presiune gata să explodeze.

Realizând faptul că nu e nimic imediat, Billy s-a liniștit și a început din nou să înainteze printre cei doi pereți de piatră care abia dacă lăsau loc pentru umerii săi. A ajuns la cot și a tras cu ochiul pe după el, uimit să vadă că crevasa se deschidea pe cealaltă parte a colinei. Simți un val de ușurare la ieșirea din nișa ce semăna cu o grotă, și a razelor soarelui pe ceafă.

Totuși nu putea vedea mai departe de trei metri în față printre ferigi, iar când a început să meargă pe pantă, s-a forțat să rămână în alertă, acordând o atenție specială noului teren. Nu-și dădea seama de ce, dar nu era deloc mulțumit că nu observa nimic în afara semnelor naturale ale junglei. Acolo era ceva ce „ticăia", chiar dacă încă nu îl putea auzi.

Câteva minute mai târziu, Billy s-a pitit, cercetând atent terenul din fața sa. Părea confuz când a descoperit o urmă de bocanc în noroi, apoi încă una. Și-a ridicat privirea concentrată asupra copacilor, iar urechile căutau să discearnă orice sunet ce nu se potrivea cu ansamblul lucrurilor. *Ce era cu aceste urme de bocanci? De ce păreau a fi prea perfecte?*

Un freamăt ușor l-a făcut să sară în picioare. A înaintat printre ferigi, cu degetele pe trăgaciul dublu al armei sale. În față putea vedea o perdea groasă de mușchi atârnând din copaci. Când s-a apropiat a observat că mușchiul era acoperit de sute de muște care bâzâiau ca o drujbă. Acesta să fie sunetul ce ieșea din „front"? A înaintat cu precauție, rupând o pânză de păianjen din calea sa cu țeava armei gata de tragere. Un miros ciudat i-a pătruns în nări, dar momentan nu gândea absolut clar. Mintea părea să-i fie ușor defazată, ca și cum, pentru o clipă, s-ar fi aflat înapoi în Louisiana, la vânătoare de *racoon*i împreună cu fratele său.

Cu mâna liberă, Billy a dat deoparte smocurile lungi de mușchi. Văzu ceva fremătând în spatele cortinei și o mișcare ciudat de forme întunecate. Billy tremură ușor, privindu-și mâna care abia atingea mușchiul atârnător. Apoi, ținându-și respirația, cu o singură mișcare a mâinii înmănușate, a dat deoparte mușchiul.

Instantaneu a urmat o explozie de aripi negre fâlfâitoare care l-au orbit când vulturii au erupt în zece direcții. Au chirăit pe lângă Billy, înfuriați pe intrus, lovindu-l cu vârfurile aripilor și cu ghearele peste față și brațe în timp ce el stătea încremenit. Țipetele lor i-au strâns stomacul precum un vechi strigăt de luptă sioux.

Apoi, când norul negru al mâncătorilor de stârvuri a dispărut, chipul lui Billy a împietrit ca o mască a ororii. Ochii i-au ieșit din cap iar gura i s-a deschis într-o stare de șoc total. O gâlgâială de dezgust i-a venit în gât și a rămas hipnotizat, holbându-se la oroarea aflată la doar câțiva centimetri de ochii săi.

Era rânjetul morții întins pe un chip omenesc complet jupuit de piele, cu țesutul muscular expus de curând, din care picura sângele. Trupul era agățat cu susul în jos precum carcasa unei vite într-un cârlig de abator, fiecare bucățică de piele fiind metodic jupuită atât de precis de parcă o întreagă echipă de chirurgi demenți operaseră împreună. Unele fibre musculare încă mai zvâcneau pe trupul ce se legăna în briza umedă.

Șocat, Billy s-a dat înapoi, dezechilibrându-se, și a îmbrățișat trunchiul unui copac vomând puternic. În timp ce stătea la mică distanță de chipul oribil, a reușit să cerceteze și restul scenei macabre. Suspendate de crengile de deasupra cu liane trecute prin tendoanele lui Ahile, atârnau trupurile a trei oameni morți. Fiecare era jupuit și cu abdomenul despicat, golit de organe. Mii de insecte acopereau carcasele și zbârnâiau prin aer într-o frenezie dementă.

Billy – mercenarul care a supraviețuit în tranșeele celor mai cumplite războaie din Angola până în Cambodgia – când a simțit cum îi urcă în gât nevoia imperioasă de a urla. Și-a pus mâna la gură și și-a mușcat degetele, inspirând adânc, controlându-și reflexul de a voma, apoi s-a străduit să se întoarcă chiar când Ramirez s-a apropiat pe tăcute. Schaefer se afla la doi pași în urma sa.

Rămas cu gura căscată la vederea trupurilor măcelărite și sfârtecate de vulturi, Ramirez a scâncit aproape ca un copil.

— Sfântă Fecioară, a bâiguit cu voce tremurătoare.

Apoi a strigat peste umăr, încălcând codul de păstrare a liniștii.

— Cineva… cineva să dea o mână de ajutor!

Ca şi cum ar fi uitat că *ei* sunt ajutorul. Ca şi cum încă nu şi-ar fi dat seama - chiar și cu evidența sângelui împrăștiat peste tot – cât de singuri erau.

În timp ce Ramirez și Billy încremeniseră neajutorați, Schaefer s-a apropiat, îngenunchind lângă grămada însângerată de haine și intestine. A examinat atent echipamentul împrăștiat, întorcându-l pe toate fețele, apoi s-a ridicat ținând în mână o *dog tag* cu un fragment de lanț. Avea o expresie împietrită, uitându-se la plăcuțe, pe care era un nume cunoscut.

— J.S. Davis, Captain, U.S. Army, a citit cu voce tare, fără ton și fără expresie.

Ochii săi priveau increduli de la plăcuțe la trupurile spintecate. A înghițit în sec, și a strâns puternic mușchii fălcilor. Apoi s-a întors cu fața la cei șase oameni care stăteau palizi și uluiți la marginea luminișului.

— Dă-i jos, Mac, a ordonat pe un ton rece.

Calmul vocii masca furia dincolo de obișnuita sete de răzbunare a soldatului după o bătălie sângeroasă. Davis și Schaefer aveau o lungă istorie împreună. De la tabăra de instrucție din urmă cu 20 de ani, au fost prieteni și camarazi. În ’79 abia și-au salvat pielea dintr-o misiune secretă din Malaysia. Davis a fost cel mai bun pilot de elicopter din branșă, și de două ori s-a băgat în bătaia focului ca să-l extragă pe Dutch din *budă*. Acum era o chestiune personală între el și inamic. Va intra și în iad ca să-i facă să plătească.

Mac a înaintat ca să execute comanda maiorului. Cu pumnalul de luptă ascuțit ca un brici a tăiat pe rând lianele care suspendau cadavrele. Ceilalți stăteau în jurul acestora ca o gardă de onoare, prea mândri ca să-și piardă cumpătul, împietriți până ce șocul va trece, știind că la fel ca Schaefer vor fi cuprinși de o furie care îi va face din nou puternici. Mac s-a aplecat peste cadavre, ridicând alte două *dog tag*.

Într-un târziu Schaefer s-a întors către Dillon, care stătea tăcut lângă ceilalți, cu gura puțin căscată, la fel de inert ca și oamenii pe care era de presupus că-i comandă.

— Îl cunosc pe acest om, spuse maiorul, ținând plăcuțele *dog tag* aproape de fața lui Dillon, legănându-le ca un hipnotizator.

— *Beretă Verde*, de la Fort Bragg. Ce dracu făcea aici? Ultima oară când am auzit de el făcea pe „taximetristul” la Camp David, și plimba ciobănescul Șefului. Avea nevoie de o misiune în junglă cum ar fi avut nevoie de o a doua *sculă*. Deci, ce făcea – ca să fie scalpat în asemenea hal – în rahatul ăsta de țară. Ai vreun răspuns, Dillon? a întrebat furios.

— Este… este ceva inuman, asta este, a răspuns Dillon cu dificultate. Îmi pare rău, Dutch, nu știu…

— Poate ar trebui să sunăm la ACLU, nu-i așa? Să vedem dacă putem face o plângere. Frumos și tipărit, nu? vocea-i era plină de dispreț.

— Uite care-i treaba, Dutch, mie nu mi s-a spus despre nici o operație sub

acoperire desfășurată în această zonă. Ei n-ar fi trebuit să se afle aici. Aș fi știut.

— Eh, cineva i-a trimis, a șuierat Schaefer, nesatisfăcut și iritat.

Oricum, în acest moment era clar că nu-l interesau căcaturile oficiale. Mac s-a întors în luminiș, punându-și pumnalul în teacă cu un gest violent.

— Probabil că au fost surprinși de *guerrillas*… animale nenorocite, a mârâit Ramirez.

Își șterse cu antebrațul fruntea murdară și asudată. Atunci a observat că mâinile îi tremură. Și le-a băgat repede în buzunare.

Cu toții încercau să înțeleagă, ca să afle un motiv rațional pentru care s-a putut întâmpla asemenea faptă. Nici unul dintre ei nu mai văzuse asemenea tratament barbar aplicat de un inamic – nici în Columbia, nici în Liban, nicicând în toți anii lor de combat, care la un loc făceau probabil un secol. În adâncul lor, continuau să creadă că între inamici exista un cod nescris, care stabilea niște limite gradului de tortură implicată… cel puțin printre așa-numiții soldați profesioniști. Dar aceasta era atât de departe de acest cod, încât nici măcar nu aveau un context pentru așa ceva. Era ca o autopsie dementă.

— Nu așa ar trebui să moară un soldat, îi spuse Mac lui Blain, lansând un scuipat galben-maroniu de tutun mestecat pe o floare de bananier. E timpul să scot la interval bătrâna scula care omoară fără dureri.

A tras chingile velcro și a deschis o geantă din material textil agățat pe după umăr și și-a scos afară bebelușul: o mitralieră gatling cu șase țevi adaptată (portabilă). În lumina soarelui a sclipit întunecat, mortală ca un câmp de mine portabil.

Între timp, Billy înaintase la oarece distanță de ceilalți și cerceta solul de dincolo de carnagiu. S-a aplecat de câteva ori către iarba călcată, de parcă ar fi adunat niște monede de pe jos. Apoi s-a ridicat cu palma deschisă, arătându-i lui Schaefer câteva tuburi de cartușe trase. Dutch s-a apropiat de el.

— Ce s-a întâmplat aici, Billy? a întrebat încet, simțind că acesta își chinuia mintea încercând cu disperare să pună toate indiciile la un loc. Schaefer știa prea bine că, dintre toți oamenii săi, Billy avea cel mai intuitiv simț pentru rezolvarea unui asemenea *puzzle*. Schaefer obișnuia să spună despre el că este jumătate copoi, jumătate vraci.

— Nu pricep, *Major*, a răspuns Billy șovăielnic.

Însă, ca de obicei, era deosebit de sigur pe el, indiferent cât de enigmatice erau dovezile.

— Aici a avut loc o luptă. S-a tras în toate direcțiile. Cam 4-500 de cartușe.

— Nu pot crede că Davis a intrat drept într-o ambuscadă, chiar dacă *era*

prizonier, a ripostat Schaefer, amintindu-și de „radarul" prietenului său mort.

Davis avea ochi și în ceafă. Nimic, niciodată, nu l-a luat prin surprindere. Semăna cu Schaefer. Ideea că ar fi intrat într-o ambuscadă era o insultă.

— Nu, nu e vorba de asta, *sir*, a fost Billy de acord. De altfel, nu este nici o singură urmă care să arate în *ce* au tras. E ca și cum ar fi tras aiurea în aer. N-are nici un sens.

Billy și-a scărpinat bărbia nerasă și, un moment, a rămas meditativ.

— Și habar nu am *unde* dracu au dispărut tipii aceia cu bocanci noi. Trebuie să fi plecat undeva.

— Stai puțin – ce-i cu restul oamenilor lui Jack? a întrebat Schaefer vehement, parcă dorind să-l aducă la realitate pe Billy – indiferent care o fi fost aceasta. Unde sunt *guerrillas* care i-au luat din elicopter? Și unde sunt blestemații ăia de politicieni?

Acum, practic țipa.

Billy a dat din cap.

— Nici un semn, spuse simplu. Nu au plecat de aici, *Major*.

Apoi, parcă speriat de misterul pe care-l dezvăluise, a adăugat stângaci:

— E ca și cum, într-un fel sau altul, au dispărut.

Schaefer s-a zbuciumat o clipă, încercând să formuleze în minte o strategie. Apoi, cu un uriaș efort de voință, i-a ordonat sec:

— Găsește-mi o urmă, Billy. Vreau să lichidez niște *guerrillas*.

Și întorcându-se către restul echipei, a strigat:

— OK, băieți, funeraliile s-au încheiat. O luăm din loc. Cinci metri distanță. Nici măcar nu respirați.

Ca un fulger, maiorul a activat toate „sistemele" la setări maxime, asta însemnând în cazul său mai multă energie decât a unui camion de mare putere. Dar pur și simplu nu putea îndura ambiguitatea și inacțiunea. Mușchii și mintea i-au intrat în stare de alarmă, cu simțurile atente la orice. În vene era pompată adrenalină pentru că se declanșase modulul-combat – toate *motoarele* pornite – cu o forță ce-i dădeau abilități aproape neomenești.

Ceilalți l-au urmat imediat. Deși nici unul nu-i putea egala vigoarea inexplicabilă sau mentalitatea brută, măcar reușeau să țină pasul cu el. Pregătindu-se psihic pentru contactul cu oricine o fi fost responsabil pentru tortura lipsită de sens și spintecarea camarazilor, oamenii se pregăteau pentru luptă fiecare în felul său.

Blein a introdus în armă o bandă cu cartușe, după care a armat gata să deschidă focul. Mac și-a strâns șireturile de la bocanci cu atâta concentrare, de parcă viața sau moartea sa depindea de strânsura șireturilor. Dillon a notat în carnet

direcția dată de busolă. Ramirez își lustruia de mâneca uniformei de camuflaj inelul cu perlă neagră. Hawkins a ajustat cuiele a două grenade și le-a agățat la centură; apoi și-a scos pieptenele și l-a trecut prin părul negru de irlandez.

Dar în același moment al ritualului elaborat, fiecare a schimbat o privire fugară cu ceilalți. Și-au reconfirmat spiritul camaraderesc, înțelegând fără vorbe amestecul de semnale din ochii celorlalți – mânia, teama, și suportul. Dar ieșea în evidență certitudinea morții – a camarazilor lor, a inamicului și propria moarte. În adâncul *minei* a fost aprins un chibrit, iar gazul care alimenta acest foc putea răbufni, pârjolind întreg pământul.

— E timpul pentru răzbunare, a declarat Blain cu o mânie controlată, când a ridicat mitraliera gatling fixând-o la nivelul șoldului.

Mac a tras de încărcătorul armei sale M-60, băgând cartuș pe țeavă. Era gata să dezlănțuie focul. Au rânjit unul la altul, gata să descopere și să înfrunte, *gălbejiți*, huni sau tătari. Culoarea de războinici sângeroși de pe fețele lor date cu cremă de camuflaj făcea un contrast straniu cu echipamentul lor high-tech de luptă. Era ca și cum Hanibal traversa Alpii cu rachete V-1 pe spinarea elefanților.

Mac și Blain, aflați amândoi în frunte, se grăbeau unul pe altul, între ei fiind o provocare permanentă. Aceasta, și amintirea uciderilor brutale pe care tocmai le descoperiseră, îi făceau nerăbdători să tragă fără a mai pune întrebări de nici un fel. Dacă vreun inocent le stătea în cale… asta e. Lui Mac și Blain nu prea le venea să plângă de mila inocenților. La fel cum nu era cazul să-i întrebi ce părere au despre My Lai.

De pe crengile din coroanele dese ale copacilor plini de frunze, invadatorul îi urmărea fără să piardă nici un amănunt. Incapabil de ură, furie, frică sau milă, incapabil să înțeleagă că ceea ce le-a făcut morților a fost ceva josnic, dezonorant, supraveghea marșul commandoului prin celulele sale sensibile la emisia de căldură. Era ascuns atât de adânc în frunzișul copacilor încât era imposibil de spus ce formă a luat; poate de maimuță sau de cioară, sau poate de ceva mai mutant. Dacă unul dintre oameni s-ar fi uitat cu un binoclu direct în frunziș, ar fi putut zări strălucirea galbenă a unui ochi, dar acesta era doar o terminație a nervilor înconjurată de propriile secreții, precum cuibul unei insecte. Deși privea și percepea totul, nu avea nevoie să *vadă* sau să înțeleagă. Din vremuri imemoriale evoluase dincolo de asemenea concepte. Și totuși nu se putea opri să privească.

Oamenii de jos nu cunoșteau nimic dincolo de ei înșiși. Fiecare acționa individual și se adapta singur la terenul dur, blocând orice altceva în afară de mișcare spre înainte, în liniște deplină. Chiar și cu bagajul său enorm, Mac se mișca

cu grație, fără zgomot, prin junglă. Pășind ușor ca un cerb, Dillon îl urma la 5 m în spate. Negrul a călcat accidental pe o ramură ruptă a unui copac căzut, piciorul înfundându-i-se în putregaiul infestat cu larve. O bucată s-a rostogolit în josul pantei, antrenând în cădere pietriș și alte resturi, iar în final, cu un zgomot înfundat, s-a proptit într-un bolovan de la bază. Nu a fost cine știe ce zgomot, dar nu putea fi făcut decât de un om.

Instantaneu, Dillon s-a lăsat pe vine, într-o poziție defensivă, atent la orice semne că și-ar fi dat în vileag poziția. Își forța ochii și urechile, îngrozit că a dezvăluit inamicului prezența echipei, dar jungla rămânea nemișcată. În asemenea circumstanțe accidentele nu erau permise. Dillon se simțea ca un idiot. Așa ceva nu s-ar fi întâmplat nicicând dacă el ar fi avut măcar câteva zile la dispoziție ca să-și reintre în formă. Cu 24 de ore în urmă stătea amețit la biroul său din Langley, când a primit pe neașteptate ordinul să plece în această misiune. Avea o durere cumplită în gambe, și reușise să-și vatăme și spatele pe când trecea peste niște rădăcini. Chiar ca un idiot!

În timp se Dillon asculta, cu dinții strânși, gândindu-se la propria prostie, Mac a apărut neauzit din spatele unui tufiș, făcându-și drum printre frunzele mari. Sa apropiat la câțiva centimetri de fața lui Dillon, privindu-l cu ochii arzând de furie și dispreț.

— Ai terminat-o cu mine, labagiule! a șuierat, scuipându-i stropi de salivă în față. Mi se rupe cât de mare sculă ești la Washington. Dacă îmi mai dai de gol poziția încă o dată, te tai ca pe un porc și-ți rămâne curul aici. Și n-ai decât să reclami senatorului tău dacă nu-ți convine. Ai înțeles, gagiule?

Dillon i-a înfruntat privirea neagră, dar nu a spus nimic. Cunoștea regulile din combat la fel de bine ca și Mac și tocmai le încălcase. Mac s-a întors și a dispărut în vegetația deasă. Când avea arma încărcată, Mac nu dădea nici doi bani pe ierarhie. Nici chiar când era foarte bine dispus nu i se adresa nimănui cu '*sir*', nici chiar lui Schaefer.

Dillon a rămas fără grai, uitându-se la perdeaua de frunze care-l înghițise pe Mac. Dar Dillon nu avea nici o alternativă, nici oficială, nici de alt fel. Și-a reluat deplasarea, de data aceasta atent la fiecare pas.

Între timp, Mac a ajuns lângă Blain care se pitise sub un bananier, mestecând încet un fruct, în timp ce cerceta natura împrejurimilor. Acum arăta și mai mult a gorilă, decât de obicei. Mac s-a dat lângă el, și au vorbit pe șoptite.

— Ia zi, băi, taure. Ce s-a întâmplat acolo? Avem ceva mișcare?

— Noo, a murmurat Mac. Căcăciosul ăla de paltonar a făcut destulă larmă cât să ne bage-n budă. Să nu-l lași să se apropie prea mult de curu' tău, da? Nu vrei să

ajungi atârnat și jupuit ca un iepure.

A râs mânzește cu voce reținută. Apoi și-a șters fruntea cu dosul palmei. Sudoarea amestecată cu praf și grăsimea din culorile de camuflaj îi picura în ochi, stânjenindu-i vederea. Blain și-a bătut cu afecțiune arma cu palma:

— Te aud, taure. Dar nu-ți bate capu'. Eu și bătrâna-mi *sculă* supraveghem ușa din față. Nătărăul n-are decât să bată și darabana, mi se fâlfâie.

Pe cât de încăpățânați și duri erau cei doi, simțul lor de camaraderie era extrem de serios; și simțeau nevoia să și-l reafirme în fața incompetenței lui Dillon. De asemenea, se distrau la maxim pe seama statutului de outsider al lui Dillon, savurând dificultatea cu care negrul ținea pasul cu ei. Dacă cineva i-ar fi acuzat de rasism, l-ar fi privit ca pe o ciudățenie a naturii. Mac și Blain făceau mișto de toată lumea. Nu prea erau duși de multe ori la biserică.

Mac a mai înaintat vreo zece metri, și-a scos capul din frunziș ca să facă o recunoaștere, apoi a semnalat pe tăcute. Restul echipei s-a deplasat rapid în susul pantei, abia vizibili prin vegetația deasă când s-au dispersat în poziție defensivă. Zona cu tufișuri se oprea chiar pe creasta dealului, unde fuseseră tăiate și arse pentru a se crea un loc de observație, deși momentan nu era nimeni acolo. Colina părea cu desăvârșire pustie. Commandoul s-a târât pe pământul înnegrit pe care mișunau insecte.

Vârful colinei era aproape pașnic, mult mai tăcut decât jungla înconjurătoare. Cerul albastru strălucea asupra după-amiezii tropicale. Oamenii, camuflați la fel de mult de cenușă și praf precum uniformele de combat, asudau din plin pentru că pământul lipsit de umbră și negru absorbea razele soarelui ecuatorial, crescând temperatura de imediat deasupra sa până la arșița de 44^0C.

Schaefer și Ramirez au fost primii care au ajuns pe creasta colinei și au încremenit ca niște șopârle când au aruncat o privire în vale de pe cealaltă parte a acesteia. Sub coronamentul unor arbori de cauciuc era improvizată o tabără a *guerrillei*. Totuși cu cât o studiau mai mult, cu atât mai puțin părea a fi improvizată. Câteva *palapa* mari răspândite pe panta colinei adăposteau niște cuiburi de mitraliere. Acestea, coborând până la nivelul pârâului ce șerpuia pe fundul văii, păreau să fie foarte sofisticate, unele dotate cu armament anti-aerian. Unde credeau rebelii că se află, în S-E Asiei? De ce erau atât de înarmați? Doar guvernul nu-i ataca chiar atât de dur, nu-i așa?

Cam 30 de oameni se mișcau prin tabără, echipați în diverse combinații de uniforme cu camuflaj de junglă, jeanși și tricouri – unul avea imprimat pe spate '*Bruce is the Boss*'. Câțiva erau înarmați cu carabine de asalt AK-47, iar o mitralieră grea era amplasată pe principala cale de acces. Era bine protejată și ascunsă vederii

din aer de către copaci, și în mod evident mai mare decât cele mai multe tabere din munți, plasate în puncta strategice în toată zona de război. Era mare chiar și după standardele din Nicaragua.

Iar în acest moment era păzită doar de doi oameni.

Schaefer, cerceta printr-un binoclu, scanând fiecare centimetru al taberei de dedesubt. A depistat o santinelă care stătea deasupra barăcilor, pe panta opusă, pe jumătate adormită în soare și sprijinită în armă. Altă santinelă patrula în sus și jos în cuibul de mitralieră de la punctul principal de acces. Era inexplicabil faptul că nu aveau un om fixat în vârful colinei unde Schaefer și Ramirez stăteau lungiți pe pământ – poate că deveniseră prea încrezuți, după ce cu o zi mai înainte au doborât un elicopter al SUA. Sau poate erau ghiftuiți și somnolenți, ca un șarpe care a înghițit un șobolan.

În tabăra propriu-zisă, Schaefer a observat un *guerrillero* care ducea un lansator portabil de rachete, la spate, peste o bandulieră cu rachete. A mai descoperit și o stație de radio și console care nu aveau de unde să provină decât de pe un elicopter american de supraveghere. Schaefer a dat deoparte binoclul și s-a uitat la Ramirez, care a dat din cap a confirmare. Și el făcuse asociere dintre echipament și elicopterul doborât.

— Se pare că vom trage la țintă, a murmurat Schaefer cu mulțumire.

— La țintă fixă, Major, a rânjit larg Ramirez. Nu sunt nici femei, nici copii. Nu trebuie să fim prea regulamentari, nu-i așa?

Deodată, atenția le-a fost atrasă din nou asupra taberei la auzul unui țipăt înăbușit care venea din spatele ușii acoperită de o perdea, a barăcii mari. Cortina a fost dată violent deoparte, și un ostatic care gemea a fos împins afară. Nu avea tricou și sângera din rănile făcute cu biciul. Era evident că ore întregi a fost bătut zdravăn. Mâinile îi erau legate la spate, și s-a împiedicat imediat după ce a fost îmbrâncit pe ușă. A căzut la pământ, deși a încercat să se mențină cu greu în picioare. Avea gura plină de sânge pe care l-a scuipat sfidător peste umăr.

Un comandant *guerrillero* a ieșit din baracă, în spatele lui. Înalt, mustăcios, cu armă la șold, l-a lovit sălbatic în stomac pe ostatic. Apoi a îngenuncheat lângă victima sa, și-a scos pistolul din toc și l-a armat încet, vrând să-i prelungească agonia. A șuierat ceva în spaniolă.

— Tu să te duci dracului! a ripostat ostaticul în limba celui ce-l ținea captiv. S-o fuți pe mă-ta! Abia așteaptă!

Guerrillero l-a înșfăcat de păr, i-a pus țeava pistolului în ureche și, cu un rânjet de satisfacție, a apăsat pe trăgaci. Laterala capului ostaticului a explodat împrăștiindu-se pe toată cortina care acoperea ușa. În mintea ucigașului, curățenia

nu-și găsea locul. Acesta a dat drumul mortului să cadă la pământ și s-a ridicat cu un aer de macho victorios, voios ca un bătăuș de cartier. A mai dat un șut în trupul neînsuflețit.

Apoi a pus pistolul la loc în toc, s-a întors și a intrat liniștit în baracă, având grijă atunci când a dat deoparte perdeaua, să nu se murdărească pe degete cu resturile de creier și sânge. Perdeaua a căzut la loc. Cadavrul a rămas părăsit în țărână. Nici unul dintre ceilalți *guerrillas* nu s-a deranjat să-l mute de acolo. După aspectul general al taberei, se vedea că nu sunt deloc meticuloși cu gunoaiele lor.

Schaefer, cu chipul împietrit după omorul brutal, a lăsat jos binoclul. În ochi avea o expresie de ură și determinare rece.

Ramirez dădu să se năpustească înainte, iar Dutch abia s-a abținut să nu-l pocnească după ceafă. Ramirez nu se spărgea deloc în figuri religioase, deși îi mai rămăseseră oarece amintiri ale rugăciunii zilnice pe care o spunea la masă mama sa. Dar Schaefer nu avea nici măcar atât.

Cei doi s-au retras repede de pe creasta colinei, alăturându-se celorlalți. Schaefer a făcut o mișcare circulară cu degetul și toți oamenii s-au adunat în jurul său în formație strânsă, stând ghemuiți.

Schaefer a vorbit cu mânie reținută:

— Au ucis unul dintre prizonieri. Nu știu câți au mai rămas. Așa că îi atacăm *acum*.

Dillon a confirmat dând din cap, ca și cum încă mai încerca să dovedească că toate ordinele trebuie aprobate de el. Toți ceilalți l-au ignorat total.

Blain și Mac, din nou în frunte, au căutat o cale de acces prin jurul colinei, târându-se pe burtă dincolo de zona arsă, sub protecția ierbii înalte. Când înaintarea a devenit dificilă, Blain a lăsat deoparte iubita sa gatling și magazia de cartușe-rucksack. Apoi și-a scos pumnalul de combat și l-a prins între dinți. Părea că se bucură să intre într-o luptă corp-la-corp.

El și Mac s-au strecurat pe sub vegetația joasă, în tandem precum doi tigri aflați la vânătoare. Deodată, Mac a încremenit, cu sudoarea curgând pe fața-i acoperită de camuflaj. Și-a ridicat mâna, semnalându-i lui Blain să se oprească. Mac descoperise un fir metalic subțire care declanșa o capcană. A întins mâna și a trecut un deget cam la 5 cm pe sub el, până ce l-a observat și Blain și a confirmat cu o mișcare a capului.

Mac a arătat spre punctul unde firul dispărea într-un smoc de trestii. S-a târât până acolo și le-a dat deoparte cu mâinile, descoperind o mină Claymore de mărimea unei farfurii. Rânji satisfăcut la gândul că după ce va „aranja" mecanismul defensiv, acesta va exploda împotriva *guerrillelor* care l-au pus. Mac s-a aplecat

asupra minei și și-a ținut respirația. Apoi a reorientat mina, răsucind-o cu un sfert, așa încât să ajungă cu fața către tabără. Apoi a reatașat firul. Între timp, la 30 de metri mai încolo, *observatorul* absorbea celulele unui bananier. A consumat întreg copacul, în același timp replicându-l perfect. Într-o microsecundă copacul nu a mai fost. Acum era doar invadatorul cameleonic, deși nici chiar maimuțele care se împerecheau printre frunzele lui n-au băgat de seamă transformarea. Bananele pătate arătau la fel și aveau același gust pentru muște. *Creatura* și-a activat simțurile în tăcere.

Îi supraveghea pe Mac și Blain cu vederea sa în infraroșu, trupurile lor apărându-i înconjurate de o aureolă. Firul electric capcană, datorită energiei concentrate, îi apărea *invadatorului* foarte strălucitor, chiar și în lumina soarelui de amiază, ieșind în evidență pe fondul frunzişului junglei. Creatura s-a gândit că oamenii probabil se hrăneau, bând curentul precum albinele polenizatoare. Încă nu înțelegea care era intenția lor. Fiecare dintre celelalte specii păreau să se încadreze în marele *Plan*, iar *invadatorul* călătorise prin univers tocmai ca să-l studieze. A adunat specimene de peste tot care erau stocate în mintea sa precum fluturii într-un insectar.

Nu și omul. Omul era altceva, precum însuși alienul. Era ca și cum universul, în fine, a îndrăznit să creeze ceva egal capacității alienului de a-și pune întrebări.

Și tot ce știa era că trebuie să-i asimileze.

5

În timp ce Mac și Blain reatașau firul la mină, Billy , la comanda lui Schaefer, a luat-o înainte. Acoperit de malul pârâului, s-a strecurat până la trei metri de santinela care stătea de gardă în copacii din partea cealaltă a taberei. Omul nu era deloc atent, preocupat să fumeze o țigară *ganja* în timp ce asculta cu căștile în urechi muzica de pe un player. Se mișca ușor în ritmul muzicii. Precum o săgeată, Billy a sărit asupra lui, trăgându-l și acoperindu-i gura, în timp ce-i smucea capul pe spate și-l trântea la pământ. Cu cealaltă mână i-a înfipt pumnalul pe sub stern, ucigându-l instantaneu.

Billy putea auzi sunetul slab al muzicii ce izvora din căști – Billy Joel „*Uptown Girl*".

— Mai ușor cu *rock'n'roll*ul, omule, i-a șoptit Billy *guerrillero*-ului mort. Îți face praf creierii.

Acum, fiind o zonă nepăzită în partea de S-V a taberei, Billy le-a făcut semn celorlalți să înainteze. Schaefer a venit dinspre mal și a trecut pe lângă Billy. Când a ajuns la marginea copacilor, s-a lăsat din nou pe burtă și s-a târât aproape de intrarea principală, unde s-a pitit după caroseria ruginită a unui camionete vechi. Osia din spate era ridicată pe niște blocuri din beton, iar motorul funcționa în ralanti. Pe una din roți era atașată o fulie cu curea ce acționa o pompă care extrăgea apă din pârâu. O altă santinelă se afla în cabina deschisă a camionetei și supraveghea plictisit panta de deasupra taberei, nițel amețit de fumul de eșapament.

Un alt *guerrillero* aflat în spatele camionetei, stătea lângă niște echipament radio „eliberat" de pe elicopterul american doborât. Înjura încontinuu pentru că aparatura era prea complicată pentru el. Era un om simplu, iar antrenamentul în *guerrilla* a fost departe de aparatura computerizată. Cel din cabina camionetei a plesnit o muscă ce-i bâzâia pe la urechi și tocmai voia să-i propună „radiofonistului" s-o lase baltă și să se ocupe de niște *Carta Blanca*. Pe ziua de azi au făcut destul pentru *Revolución*.

În acel moment, auzind un zgomot dinspre partea pasagerului, s-a întors… doar ca să primească pumnul-baros al lui Mac în gât. Lovitura i-a zdrobit traheea înainte de a putea scoate vreun țipăt. Simultan, Blain a venit pe lângă aripa din față a camionetei în spatele celui de la radio. L-a smuls din benă, trântindu-l la pământ, după care i-a înfipt pumnalul de două ori în piept. Singurele sunete care au acompaniat fiecare moarte au fost o ușoară expirație și un gâlgâit de sânge în gât. Mac și Blain se mândreau cu tehnica lor lipsită de zgomote. Un eventual strigăt ar fi fost echivalent cu incompetența. Nu se putea lua în considerare o ucidere zgomotoasă.

În exact același moment, Ramirez s-a mișcat într-o poziție în laterala și deasupra taberei. A cercetat cu grijă dacă lansatorul său de grenade este gata de foc – șase proiectile, magazia plină. Apoi și-a aranjat MP-5 în fața sa, așteptând fluieratul-semnal din partea lui Schaefer.

Între timp, Mac și Blain s-au retras înapoi în tufișuri, iar Schaefer, rămas lângă camionetă, a observat o geantă cu exploziv agățată de maneta schimbătorului de viteze. Motorul camionetei continua să funcționeze, deși cam astmatic. Cadavrul din cabină era căzut peste tabloul de bord, așa încât maiorul nu putea să scoată cheia din contact. Oricum, dacă oprea motorul, careva din tabără ar fi venit alergând. În timp ce privea prin partea cealaltă a cabinei fără portiere, l-a văzut pe Ramirez semnalându-i de pe panta colinei, aproape invizibil prin vegetația deasă. Schaefer i-a răspuns prin aceleași semne ca ale surdo-muților, indicându-i să stea cu ochii pe

camionetă.

Apoi s-a asigurat că Dillon și Hawkins erau pregătiți. Binoclul lui Dillon era orientat către amplasamentul mitralierei. La fel și carabina lui Hawkins. Erau gata cu toții. Schaefer a pus două degete pe buze și a scos un fluierat scurt și pătrunzător pe două note. Dacă *guerrillas* s-ar fi alertat, s-ar fi mirat doar ce caută în junglă un *blue jay* originar din nordul Minnesotei. Dar ei erau relaxați. Triumful din acea zi îi amețise, iar acum dormitau cu burta-n sus, parcă cerând să fie atacați.

— Ești gata, puștiule? l-a întrebat Dillon pe Hawkins.

— Da, *sir*, a șoptit irlandezul excitat.

Într-o situație de combat, Hawkins respecta cu plăcere ierarhia de comandă. Era dispus să lase deoparte supărarea față de negru, doar pentru a avea în preajmă un ofițer superior. Nu vedea nici o contradicție în acestea. Înainte a fost o luptă pentru putere; acum era război. Lui Hawkins îi plăcea ca războaiele sale să aibă reguli.

Pe când ei se târau prin iarba înaltă către marginea taberei, Schaefer a retezat cureaua de transmisie cu pumnalul. Grosimea acesteia era de mai mult de un centimetru, iar Dutch transpira manevrând concentrat lama. În fine, a retezat toate fibrele, și capătul a lovit prin aer ca un bici, iar motorul accelerat a făcut un zgomot mai puternic. Apoi Schaefer s-a dus în spatele camionetei și s-a aplecat deasupra osiei ca un halterofil ce se pregătește să-și ridice haltera.

Camioneta cântărea 1,5 t. Chipul i-s-a congestionat, venele de la tâmple fiind gata să plesnească în timpul efortului de a ridica mașina de pe butuci. Punându-și fiecare fibră musculară la treabă, gura i s-a strâmbat într-o grimasă și din gât i-a scăpat un mârâit adânc. Schaefer putea simți cum arcurile ruginite și șasiul au început să scârțâie în timp ce se mișcau de pe suporți. Cu un icnet final și o smucitură a ridicat cu totul osia de pe butuci și a împins camioneta spre înainte. Respirația i-a explodat pe gură într-un strigăt victorios.

Camionul a pornit înainte vibrând, apoi a coborât încet în josul pantei, jantele lipsite de cauciucuri săpând în solul moale. Schaefer a fugit să se adăpostească în vegetația deasă de pe malul pârâului.

Pe când camioneta prindea viteză și făcea un zgomot tot mai mare, un *guerrillero* și-a ridicat alarmat privirea în susul pantei, uimit să vadă vehiculul zgomotos venind spre tabără. La urletele sale, s-a adunat un mic grup de oameni surprinși care au alergat grăbiți, încercând să oprească mașina. Dar aceasta cobora tot mai rapid către luminiș, zdrobind plantele și ce mai întâlnea în cale. Se îndrepta spre *palapa* principală.

Guerrillas, ținându-se unul de altul cu brațele întinse ca niște elevi la un

miting, au făcut o „încercare" rizibilă de încetinire a înaintării camionetei.

I-a risipit ca pe niște soldăței de jucărie și a izbit prin peretele frontal. Acoperișul de stuf s-a prăbușit, iar camioneta a ieșit prin partea cealaltă zdrobind parii din bambus ce susțineau pereții și mobilierul din interior.

O juma' de duzină de *guerrillas* năuciți s-au întors ca să privească în susul pantei, căutând vreun indiciu care să explice dezastrul bizar. În timp ce stăteau încremeniți, Schaefer a scos cuiul unei grenade defensive (tip *ananas*) și a *pasat*-o lung prin aer, ca la fotbal. Traiectoria arcuită s-a terminat în centrul taberei, rotindu-se pe deasupra capetelor insurgenților, apoi s-a rostogolit pe sol înainte de a se opri într-un depozit de combustibil. A urmat o pauză agonizantă, timp în care până și ciripitorii din junglă au părut că-și țin respirația. Apoi grenada a explodat, incendiind combustibilul, iar rezervorul a explodat și el într-o incredibilă minge de foc, un vuiet galben-portocaliu cu detunături cumplite. Șrapnelele șuierau prin aer în toate direcțiile. Brațul unui *guerrillero* a fost secționat de la cot, iar pe altul l-a orbit la un ochi.

„Bananierul" de pe panta colinei păru deodată să se contracte. Alienul s-a retras în siguranță la sol, ca și cum nu putea suporta intensitatea a ceea ce începuse să se întâmple. Celulele optice erau orbite de *flash*urile albe ale exploziilor, radarul său sensibil la infraroșu fiind momentan copleșit. Acest gen de putere îl făcea să se teamă de om, iar el detesta să se teamă. Era codul său: nimic nu putea să depășească mândria și onoarea. Pur și simplu nu putea tolera nici o putere mai explozivă decât a sa, așa că s-a cufundat în sine însuși ca să pună la cale o strategie. Trebuia să învingă, chiar și aici, pe această planetă plăpândă ale cărei creaturi erau înclinate să se distrugă una pe alta.

Când o grămadă de oameni au ieșit din diferitele barăci, o a doua explozie a răsunat, cauzată de geanta din vehicul care a explodat cu un vuiet asurzitor. Camioneta s-a spulberat în fragmente de oțel care au străbătut tabăra precum șrapnelele de bombă. Două barăci s-au prăbușit, transformându-se în grămezi de paie. Trei oameni au fost loviți din alergare, dar doar doi au murit pe loc.

Imediat după explozie, Schaefer a sprintat în josul pantei, pe urmele camionetei, profitând de starea de uluială a rebelilor. Fără să țintească pe nimeni în mod special, trăgea glonț după glonț cu M-203, rănind și ucigând câțiva *guerrillas* care se împleticeau pe acolo.

Hawkins și Dillon alergau și ei, lăsându-l pe Ramirez să-i acopere, pentru că unii rebeli și-au revenit din uluială și au început să-și folosească armele.

Gloanțele au spulberat pământul de la picioarele lui Hawkins și Dillon pe când se apropiau de Schaefer ca să formeze o linie de tragere. Dutch a lansat încă o

grenadă de 40 mm, și toți trei trăgeau rafale lungi de gloanțe.

Blain și Mac au erupt din tufișurile din spatele barăcii principale, lansând și ei un foc nimicitor din flancul drept.

Acum, commandoul acționa ca un clește din ambele părți, iar rebelii nu mai știau încotro să riposteze. Cu pumnalul de combat Mac a despicat abdomenul unuia cu fizic de fundaș de fotbal american, apoi și-a rotit brațul ca să secționeze gâtul altuia.

Practic, au făcut „franjuri" toată tabăra. Un locotenent *guerrillero*, care zbiera ordine futile, a scos un strigăt în gâlgâit de sânge când hainele și pielea i-au fost cuprinse de flăcările unei grenade ce l-a lovit direct. S-a aruncat în junglă, lovindu-se cu palmele într-o încercare disperată de a stinge flăcările fosforice ce-l învăluiau.

Ramirez, aflat pe pantă cu aruncătorul său de grenade, continua să lanseze proiectile asupra taberei așa încât nici un inamic să nu se poată strecura și să scape dincolo de pârâu.

Deodată, a văzut doi rebeli într-un cuib de mitralieră. Încercau frenetic să pună o bandă cu cartușe în încărcător, dar chiar în momentul când au vrut să ochească asupra flancului stâng al commandoului de asalt, Ramirez a lansat două grenade. Chiar în secunda când cei doi i-au avut în vizor pe Schaefer, Dillon și Hawkins, capetele le-au explodat. Detonația nu numai că a smuls mitraliera cât acolo, dar a și aruncat bunkerul șapte metri în aer, făcându-i hamburgeri pe *guerrillas*.

Într-una dintre barăcile rămase, un rebel terorizat a îndreptat arma tremurând asupra lui Schaefer, când acesta s-a oprit ca să reîncarce. Dillon l-a văzut la timp și a urlat un avertisment către Dutch:

— DREAPTAAA!

Instantaneu, Schaefer s-a trântit l-a pământ când o rafală de gloanțe a trecut la câțiva centimetri pe deasupra capului său. Dar chiar în momentul când a atins iarba, s-a rostogolit și a tras cu 203, distrugând complet baraca și trăgătorii inamici.

Sus, pe colină, deasupra câmpului de bătălie de pe care se ridica fumul, un șacal se ițea precaut dintr-o mică grotă. Sau *fusese* un șacal cu câteva minute în urmă. Acum, dacă te apropiai și priveai în ochii galbeni, ai fi observat o rețea fină, ca și cum ochiul ar fi fost format din mii de obiective dispuse ca un fagure.

Pentru că alienul evoluase din nou. Acum, pentru prima oară, ocupa trupul unui mamifer cu sânge cald. De la un singur fir de păr agățat într-o ramură de la intrarea în grotă, alienul a replicat – cu un consum enorm de energie – iar acum blana sa încâlcită zvâcnea alungând mușchii junglei în timp ce supraveghea carnagiul de jos. Îi plăcea să simtă sângele din vene. Ba chiar simțea un fel de

înrudire cu războinicul nebun care întorsese tabăra pe dos.

Ochii săi s-au adapta încet la degajările explozive de energie termică care mai devreme aproape că l-au orbit. Un caleidoscop straniu se desfășura în timp ce vederea sa în infraroșu scana tabăra. Țipete cauzate de mutilări și durere răsunau prin junglă, iar rachetele zburau în toate direcțiile, reducând oamenii și echipamentele la simple rămășițe.

Unul dintre ultimii supraviețuitori din *guerrilla* se afla la intrarea în *palapa* principală, acoperindu-și camarazii care se retrăgeau înăuntru. Era căpitanul care comisese execuția. Billy, ca s-a cățărat pe acoperișul barăcii din imediata apropiere, a sărit jos și a aterizat în fața omului înarmat, care și-a întors țeava armei către indian.

Exact în același moment, un alt *guerrilero* a apărut de după colțul barăcii, aruncându-se asupra lui Billy cu pumnalul de combat întins… și l-a crestat pe obraz. Rotindu-se rapid ca un scorpion, Billy l-a imobilizat cu brațul în jurul pieptului și l-a folosit ca scut când căpitanul a tras, perforând abdomenul propriului camarad. Apoi Billy a ridicat shotgunul către căpitanul rămas împietrit și l-a spulberat. După care a dat drumul mortului din brațe, care a căzut chiar pe locul unde fusese executat mai devreme ostaticul. Nu se mai putea spune cui aparținea fiecare baltă de sânge.

Billy a pășit peste rebelii morți, a tras perdeaua deoparte și a năvălit înăuntru trăgând în toate părțile. Nu se temea pentru sine însuși. Era hotărât să elimine pe oricine a mai rămas în baraca principală, și părea că se mișcă într-un cerc magic care-l proteja. Nimeni nu l-a putut opri.

Între timp, Blain s-a furișat lângă intrare și-l acoperea pe Billy în timp ce acesta *curăța* baraca. Blain nu l-a observat pe *guerrillero* ghemuit ajuns în spatele său, la marginea pârâului. Acesta a aruncat o grenadă care a explodat aproape la picioarele lui Blain, fragmentele de șrapnele înfigându-i-se în vestă.

O bucată metalică zimțată l-a lovit în umăr. Dar, pericolul fiind iminent, nu-și permitea luxul ca atenția să-i fie distrasă de durerea chinuitoare. Blain doar și-a îngustat ochii și s-a întors reflex, mârâind sălbatic în timp ce baleia zona cu o rafală continuă care l-a făcut șvaițer pe soldatul inamic până ce n-a mai rămas din el decât o bucată de carne ce sângera în apă.

Apoi, Mac a ieșit alergând din junglă, ca și cum instinctul i-ar fi spus că prietenul său este rănit. Blain i-a făcut semnul '*pace*' și a rânjit, ignorând total sângele care-i șiroia din umăr pe bluza kaki. *Eh, ce mare lucru nițel sânge?* Păru să spună.

Deodată, în luminișul din junglă s-a lăsat o liniște mormântală. Aparent, inamicii fie erau doborâți, fie că au fugit printre copaci. Commandoul a început să se apropie de *palapa* principală. Puteau auzi înăuntru focurile sporadice trase de

carabina lui Billy care verifica locul, dar se părea că nu a mai rămas nici un *guerrilerro*. Toți s-au regrupat la ușă, aruncându-și unul altuia câte o privire rapidă ca să se asigure că sunt *întregi*. Ramirez avea buzele zdrobite de când se aruncase la pământ, dar singurul rănit cu adevărat era doar Blain.

— Mi se pare că vrei o aiureală de *Purple Heart*, a hârâit Mac cu ochii la umărul lui Blain.

— *Yo*, Billy! a strigat Schefer spre interiorul *palapei*. Ce-ai găsit pe-acolo?

— Parcă ar fi ditamai Pentagonu', *Major*, și-a strigat Billy răspunsul – dar chiar când a terminat vorbele, s-a auzit o rafală de pistol mitralieră.

Schaefer și Ramirez s-au năpustit înăuntru, pe scările rudimentare. *Palapa* era săpată adânc în pământul moale, pereții fiind întăriți cu saci plini cu pământ. Un fir cu becuri electrice aflat cam la înălțimea umerilor, zigzaga în lungul încăperii. Un mic generator zumzăia într-un colț. Spațiul săpat era cam de 10/15 m, partiționat de stive de lăzi de lemn pline cu provizii. Semăna cu subsolul unui magazin de unelte.

Schaefer și Ramirez s-au avântat pe culoarele dintre lăzi, ațintindu-și armele gata să tragă asupra fiecărui colțișor întunecat. Într-unul din pereții de pământ era o ușă închisă. Schafer a trecut ca un buldozer prin ea. S-a trezit față-n față cu un *guerrillero* pe care l-a terminat cu un singur glonț în frunte, pentru că nu avea chef de vorbă.

El și Ramirez au sărit peste cadavru și au înaintat printr-un coridor lung care ducea departe pe sub pământ către pârâu. La capătul îndepărtat se afla o altă scară care, evident, reprezenta o cale de scăpare. Cei doi commando au străbătut întreg tunelul tocmai la timp ca să vadă cum un rebel cu ochii larg deschiși se străduia să deschidă trapa. Ramirez a băgat în el o rafală lungă. Forța gloanțelor l-a răsucit, iar acesta a profitat de ultima sa șansă de a riposta, trăgând câteva focuri împrăștiate în tavanul de pământ din care s-a scuturat țărână în capul celor doi commando. Apoi rebelul a căzut mort la picioarele scării.

Schaefer și Ramirez s-au întors în încăperea principală. Când înaintau pe culoarul central, un tip cu piciorul rănit s-a târât din spatele unei stive de lăzi. Schaefer și Ramirez s-au pitit când a tras asupra lor cu un pistol-mitralieră. Schaefer s-a proptit într-o stivă de lăzi și a răsturnat câteva sute de kilograme de muniție peste rănit. Gloanțele sale au ratat ținta. Apoi, Schaefer l-a pocnit în cap cu patul carabinei, lăsându-l în nesimțire.

A introdus o nouă magazie, plină, în armă verificând dacă mai mișcă cineva în interiorul *palapei*, apoi i-a făcut semn lui Ramirez să continue înaintarea. Ramirez a parcurs ultimii 7 m precum o pisică, și a ajuns la două cadavre prăbușite la baza ultimei scări care ducea sus, spre junglă. Nu se putea ști câți oameni au scăpat pe

aici, dar Billy în mod sigur i-a stopat pe doi dintre ei.

— Probabil că Billy s-a luat după ei, i-a raportat Ramirez maiorului. Mă duc să am grijă de curu' lui.

S-a repezit în susul treptelor și a dispărut printre copaci. Dutch nu-și făcea griji pentru nici unul dintre ei. Prefera să-și știe oamenii afară vânând inamicul, decât să-i lase pe *guerrillerros* să se întoarcă și să contraatace.

Sus, pe panta care domina luminișul, Schaefer îl putea auzi pe Hawkins răstindu-se în microfonul radioului, pentru care Mac și Blain desfășuraseră antena-farfurie pentru satelit.

În afară de asta, totul era învăluit în tăcere.

6

După neașteptatul foc de arme și toată agitația, tabăra avea un aer de calm postcombat, precum liniștea din *ochiul* unui uragan. Împușcăturile și exploziile au înspăimântat toate sălbăticiunile, reducându-le la tăcere, iar pulsul junglei era ciudat de absent în arșița apăsătoare a după-amiezii târzii.

Cercetând împrejurimile *palapei*, Schaefer a observat grămezi de căști, echipamente de luptă și lăzi de muniție. Acum avea posibilitatea să studieze metodic cele depozitate în interiorul încăperii săpate în pământ, enormele stive de lăzi cu armament și echipament. Evident, era o tabără militară majoră, astfel dotată pentru că se afla adânc în ținutul muntos. Ca să fie adus tot rahatul acesta aici, a fost nevoie de câteva săptămâni și o valiză de bani. Aveau destule provizii pentru combat, încât puteau *rade* întreaga Brazilie.

Când a terminat inventarul vizual și a urcat treptele înapoi spre luminiș, s-a întrebat de ce a fost centralizat o asemenea rezervă de echipament sofisticat. Își imagina că majoritatea lui a fost furat din încărcăturile destinate armatelor aflate în conflict, sau luat la schimb de la regimurile slabe din lumea a treia care susțineau tentativele de preluare a puterii. Dar deja își dădea seama că trebuia să existe un motiv, unul extrem de *exploziv*, ca să-ți asumi asemenea belele legate de înarmarea unei tabere aflate la dracu-n praznic. Deși avea evidența în fața ochilor, instinctele sale îl avertizau, deși încă nu putea identifica sau explica de unde vin suspiciunile. Dar când a tras perdeaua și a ieșit în luminiș, l-a întrebat pe Dillon:

— Vreun semn despre ostatici?

Mac era agitat:

— I-am găsit pe toți trei, *Major*. Morți.

Arătă cu degetul peste luminiș, spre una dintre bărăci.

— E și echipamentul de pe elicopter acolo. Ascultă, dacă tipii ăștia sunt latino din America Centrală, atunci și eu sunt chinezoi. După cum arată, eu zic că-s CIA.

Ochii lui Schaefer erau ca două lame când s-a uitat spre Dillon, care era aplecat peste radio alături de Hawkins, încercând să transmită coordonatele lor.

— Ăă, și încă o chestie, *Major*, a adăugat Mac. Doi dintre gagii pe care i-am *ras* sunt ruși. Aveau actele în buzunarul de la spate. Un fel de unitate de contraspionaj. Aici e rahatul dracului.

Ascultând speculațiile lui Mac, Schaefer se simțea cuprins de mânie. Imaginea fragmentată dată de suspiciunile sale vagi începea să prindă contur. Dar încă își ținea gândurile pentru sine, fără să-i scape nimic la auzul ironiilor grosiere ale lui Mac.

— Bună treabă, Mac, îi spuse brusc. Curăță zona – nici o urmă. Apoi oamenii să fie gata de plecare.

Blain își băgase nasul prin barăcile prăbușite, iar acum i-a semnalat maiorului cu un fluierat și o fluturare de mână. *Ce mai e*, s-a întrebat Schaefer încruntat, după ce i-a ocolit pe Dillon și Hawkins și s-a apropiat de baraca distrusă. Blain a arătat cu carabina armată spre forma inertă a unui *guerrillero* care zăcea într-o poziție răsucită. Inamicul purta uniformă și o bonetă care acoperea aproape toată fața, dar nici chiar hainele militare prost croite nu ascundeau faptul că acesta abia dacă trecuse de vârsta adolescenței. Lui Schaefer i-a venit un gând pe care-l avusese și-n Indochina: copii care mureau în războaie lipsite de sens.

— Încă mai respiră, a spus sec Blain, la fel de nesentimental față de copii inamici, așa cum era față de orice.

În lumea lui Blain nu era decât alb și negru, adică erau doar băieți buni și băieți răi. Nu existau băieți *gri*. Schaefer l-a îndepărtat cu un gest al mâinii, apoi și-a scos revolverul și – cu rutina combatantului veteran – a încărcat în butoiaș șase cartușe, după care a îngenuncheat lângă soldatul inamic. Se gândea că puștiul acesta ar putea avea niște răspunsuri pe care nici măcar căpitanii lui nu le cunoșteau. Dar, mai întâi trebuia reanimat. I-a ridicat mâna pentru a-i verifica pulsul. Ciudată mână, îngustă, cu degete lungi, subțiri, delicate, dar puternice. Și-a mutat privirea pe chipul acum vizibil sub șapcă – era chipul unei fete.

Probabil de vreo douăzeci și ceva de ani, cu părul legat la spate și strâns sub șapcă, părea că se pierde în uniforma prea mare. Din cauza hainelor și a obrajilor acoperiți cu dâre de praf și sânge, nici nu era de mirare că Blain nu a observat că e o fată.

Schaefer s-a uitat la ea intens, ca și cum nu reușea să o asocieze cu cele trei trupuri jupuite și agățate în copac, deși mai văzuse copii care după ce aruncau

grenade, fugeau râzând. Era frumoasă cu tenul închis și părul des, negru. Fața era mică și hotărâtă, cu maxilarele strânse, iar gura senzuală avea o expresie sfidătoare. Chiar și fiind întinsă pe jos, inconștientă, i se vedea spiritul rebel pe chip. Schaefer știa că atunci când își va reveni, mândria, angajamentul furios pentru cauză, vor fi prezente.

Dutch era perfect conștient că pentru ca o femeie să fie în serviciul activ într-o forță rebelă de top, în acest fund de țară catolică și șovină – unde bărbații își țineau la propriu femeile desculțe și gravide – aceasta trebuia să fie extraordinar de talentată și cu relații sus-puse. Oricât de mult ar fi disprețuit tacticile barbare și stilul inuman al rebelilor, îi veni să zâmbească puțin, cu o sclipire momentană de respect.

Pulsul ei era stabil. I-a dat jos șapca și i-a întors capul. Aparent, rămăsese inconștientă pentru că acoperișul barăcii o lovise în cădere, dar nu erau semne ale vreunei răni serioase, în afara unei vânătăi urâte. Va fi bine.

Ca o precauție automată a ridicat pistolul pe care ea îl scăpase alături și i-a scos magazia cu cartușe. Apoi, nerăbdător să primească niște răspunsuri, a început să frunzărească hârtiile împrăștiate printre dărâmăturile din jurul ei, după informații referitoare la acel loc pe care tocmai l-au distrus. Frustrat și obosit, a aruncat înapoi pe jos hârtiile irelevante – liste de aprovizionare în spaniolă, buletine informative, fluturași de propagandă. Dar, deodată, s-a oprit cu o pagină mototolită în mână și a început să o citească atent.

Nu o putea traduce pe de-a-ntregul, dar i-a priceput imediat ideea principală. Erau ordine referitoare la lansarea unei ofensive majore imediate asupra capitalei din Conta Mana; orașul putea fi distrus în întregime, dacă era nevoie – fără prizonieri, execuții în masă. Schaefer mai văzuse același tip de ordine de luptă în cinci limbi diferite. Oamenii își spulberau întotdeauna țara în cuvinte care încăpeau pe o singură pagină. Și conform documentului, întreaga ofensivă trebuia să înceapă peste doar trei zile.

Piesele începeau să se adune la un loc. Brusc, Schaefer a înțeles că stă în epicentrul tactic al invaziei *guerrillas*. Războiul care se limitase doar la lupte de hărțuire și incidente – bombe artizanale aruncate pe alei, țărani dispăruți – era pe cale să devină o conflagrație generală, la scară mondială. Muniția și echipamentul radar ocupau întreaga tabără precum ruinele unei culturi dispărute ce se închina unui zeu al morții. Înainte ca Schaefer și oamenii săi să ajungă aici, totul fusese pregătit să fie trimis către bătălia finală.

Acum era foarte clar: așa-zisa misiune a lui Phillips – salvarea a trei *políticos* – a fost o șmecherie pentru manipularea lui Schaefer și a oamenilor săi ca să blocheze invazia rebelilor. Dillon, Phillips, întregul comandament central de căcat – ei toți au

pus la cale planul înainte ca Schaefer să fie chemat.

O, da! Schaefer va obține acum niște răspunsuri. Iar pe urmă le va băga pe gâtul oricui, de aici până la Langley.

Ramirez se mișca ușor printre arborii de cauciuc, urmărind un grup de rebeli care reușiseră să scape. Erau atât de neglijenți în graba lor de a se retrage, încât lăsau urme pe care și o puștoaică de la cercetași le-ar fi putut urmări. Stratul de mușchi era zdrobit de pași, iar crengile joase erau rupte. Unul dintre *guerrillas* își aruncase revolverul lângă o buturugă, de parcă ar fi fost o povară prea grea de dus. Acești ultimi supraviețuitori din tabără voiau doar să fugă cât mai departe.

Strecurându-se printr-un desiș, Ramirez a ieșit într-un mic luminiș. La capătul celălalt al acestuia, era un perete stâncos de vreo 15 m înălțime, de pe care se scurgea un fir de apă. Pe marginea de sus începea un alt nivel al junglei. Când Ramirez s-a apropiat de baza stâncii, a putut vedea că aceasta prezenta numeroase scobituri aproape acoperite de noroi și mâzgă.

Deodată a observat o mișcare deasupra, și s-a pitit în spatele unui bolovan de piatră chiar în clipa în care, în jurul său, au început să ricoșeze gloanțele. Unul i-a *șters* brațul. De la adăpost, a putut vedea că cel puțin doi *guerrillas* erau pe poziții, pe creasta peretelui stâncos.

Când unul dintre ei s-a mișcat ca să-și reîncarce arma, crezând că Ramirez este doborât, *commando* l-a ochit și a ripostat. L-a nimerit pe *guerrillero* în tâmplă înainte ca acesta să reintre în grotă. Rebelul a scos un țipăt, apoi a alunecat pe fața stâncii, căzând în noroi cam la 2 m de Ramirez. *Chicano* și-a făcut repede cruce, gândindu-se, cu ochii la cel mort, că ar fi un fel de veri. Lui Ramirez nu-i plăcea să-i ucidă pe cei mai tuciurii… decât dacă trăiau în Orientul Mijlociu.

Celălalt rebel încă mai era adăpostit într-o grotă aflată la înălțime și care-i oferea o protecție mai bună. Având avantajul terenului înalt asupra lui Ramirez, îl putea ține pe *commando* țintuit în spatele bolovanului cu minimum de foc. Năvalnicul *chicano* s-a scuturat repede de simțămintele frățești. Detesta să fie tratat ca un șobolan prins în cursă.

Chiar atunci, Blain a apărut din desiș, ezitând înainte de a intra în luminiș. Ramirez, după ce au făcut contactul vizual, i-a arătat mortul, apoi în sus, deasupra, către inamic, alertându-și amicul ca să nu sfârșească sub o rafală de gloanțe. Apoi i-a făcut un semn de atenție, indicându-i că îl va acoperi pe Blain, încât acesta să i se poată alătura în spatele bolovanului.

Știind că rebelul se va adăposti în grotă dacă se va trage asupra sa, Ramirez a deschis focul, zburătăcind urmele de noroi de pe fața stâncii, asigurându-i astfel lui

Blain secunde prețioase ca să alerge până la el.

Imediat, Ramirez a băgat de seamă petele de sânge de pe bluză.

— Băi, căcat în ploaie, ești rănit! Sângerezi peste mine, omule!

— O tâmpenie de grenadă a explodat când îl acopeream pe Billy, a explicat acesta, privind la sângele închegat. Oricum, n-am timp să sângerez.

În legătură cu timpul avea dreptate. După o juma' de secundă, a explodat o grenadă la vreo doi metri depărtare, secționând un picior al mortului. A urmat o rafală de armă automată. Țărâna spulberată a fost la fel de densă precum o furtună de noroi din Saigon. În timp ce mizeria se depunea peste cei doi commando, Ramirez a încărcat repede lansatorul de grenade de 40 mm cu șase proiectile. Apoi a ieșit de după bolovan, direct în linia de foc.

— Vino înapoi, băi, dilimache! a strigat Blain.

Ramirez a lansat rapid cele șase grenade pe traiectorii înalt arcuite către grota în care se afla inamicul de deasupra. Apoi, la fel de iute s-a retras la protecția oferită de bolovan, ghemuindu-se lângă Blain.

— Noi îi zicem la asta *Tijuana yoyo*, spuse rânjind, apoi și-a băgat degetele în urechi.

Blain a rânjit și el și și-a plecat capul – exact în momentul când întreg versantul de piatră a explodat.

După o clipă, bucăți enorme de stâncă s-au rostogolit în jos precum meteoriții. Apoi, peste capetele lor s-a abătut un torent de vegetație amestecat cu țipetele de moarte ale celor câțiva rebeli adăpostiți prin grotele de pe stâncă. Timp de câteva secunde lungi nu s-a văzut nimic, doar avalanșa de resturi din junglă căzând într-un vârtej. Șuvoiul de apă de pe stâncă curgea în continuare, dar împrăștia apa precum un furtun rupt.

După care s-a lăsat calmul ca pe o mare fără vânt, iar jungla a împietrit. Pe o rază de un kilometru nu se auzea nici un piuit.

Vocea lui Blain s-a ridicat de sub resturi.

— Idiotul dracului! a mârâit, dar de data aceasta, tonul era triumfător.

Schaefer a rămas lângă fata inconștientă, cu arma atârnată neglijent pe un umăr, cu hârtia între degete ca și cum ar fi fost dovada revelatoare dintr-un proces senzațional. Doar că aici, în junglă, nu exista nici judecător, nici juriu, și singura lege care funcționa era ascunsă în desiș gata să sară la gât.

Dutch privea în tăcere la ruinele fumegânde ale barăcilor. Nu l-a observat pe negrul care venea către el. Dilon abia dacă a privit-o pe fată și a îngenuncheat, începând să caute printre hârtiile deja verificate de Schaefer. Dutch nu s-a obosit să-i

spună că-și pierdea timpul. Pur și simplu s-a uitat îndelung la spinarea negrului, încercând să-și reamintească unde anume în Indochina a simțit formându-se legătura de sânge cu camaradul său. Uneori țările parcă erau aceleași – murdare și acoperite de muște, târfe bolnave și politicieni corupți, războaie care durau decade întregi.

Dillon a rupt tăcerea:

— Am reușit, Dutch, am reușit, spuse excitat, sortând metodic teancurile de hârtii de parcă s-ar fi aflat la birou.

Fiecare bucată de hârtie părea să aibă o relevanță pentru el – chiar și facturile pentru tipărirea afișelor antiguvernamentale.

— Minunat! a exclamat. Mai mult de cât ne așteptam. I-am prins pe bastarzi!

Schefer s-a lăsat pe vine, și, aplecându-se peste fata inconștientă, i-a înmânat lui Dillon hârtia pe care o păstrase.

— Hei, amice, cred că *aceasta* e ceea ce cauți, spuse maiorul cu o privire de oțel.

Dillon a luat hârtia și a citit-o atent, cu ochii mari.

— Trei zile – doar atât avem, spuse, dând din cap. Nu avem nici un minut de irosit, Dutch. Peste trei zile vor fi aici sute de-alde ăștia. Echipați până-n dinți, a adăugat, arătând cu un gest al mâinii peste întinderea taberei. Odată trecută granița, vor fi ca acasă. Va dura un an ca să-i oprim.

Dillon a pus o mână pe umărul lui Schaefer și a continuat cu superioritate:

— Voi, băieți, ați împiedicat o invazie rebelă majoră. Se va afla despre asta până la nivel de Casa Albă, îți garantez.

Schaefer s-a ridicat brusc, dând de o parte mâna lui Dillon. Ochii i s-au îngustat, nările i-au tremurat, și s-a uitat provocator în fața acestuia. Vorbele îi erau pline de venin.

— A fost un mare rahat – TOTUL! Chiar de la început! *Tu* ai pus asta la cale. Ne-ai adus aici ca să-ți rezolvăm micul tău război. Presupun că noi suntem ceea ce tu numești *consilieri tehnici* – nu-i asta denumirea politicoasă, sau ai formulat deja ceva și mai elegant? Ceva care să facă să-ți miroasă căcatul cât mai bine, nu-i așa? Avorton nenorocit!

Dillon a ripostat furios.

— Ia mai scutește-mă, Dutch! Ce să zic, Compania ți-a tras-o! Da' cu cine credeai că ai de-a face, cu Iepurașul de Paști? A fost un motiv al naibii de bun. Ești cel mai bun dintre toți, Dutch. Am avut nevoie de tine.

— Da' de ce mama dracu' nu mi-ai spus despre ce-i vorba?

Dillon a ridicat din umeri – gestul oricărui birocrat din lume.

— N-am putut, Dutch. Era numai pentru cei cu *ochi albaștri* – doar Securitatea

Națională, Casa Albă. Nici eu însumi n-am știut toate detaliile până ce nu am fost în helo. M-au întrebat cine poate distruge o tabără rebelă, iar eu v-am numit pe voi, băieți. Trebuia să vă spun o povestioară de acoperire. Ordinele veneau direct din Biroul Oval – jur pe Dumnezeu, Dutch.

— Data viitoare când trecem pe lângă un drapel, amintește-mi să jur credință.

— Ai tot dreptul să fii șucărit. Nici nu spun altceva.

— Ce amabil ești, amice. A, și încă ceva – ce fel de povestioară i-ai spus lui Jack Davies?

Dillon a clipit amintindu-și de cei trei oameni oribil mutilați, pe care i-au găsit mai devreme.

— Dutch, trebuie să înțelegi, noi încercăm de câteva luni să găsim aceast loc. Davis a fost trimis să-i recupereze pe cei trei tipi de la CIA imediat după ce au localizat tabăra. S-a oferit voluntar pentru treaba asta. Dar, probabil că a fost neglijent. A „zburat" prea jos și a fost doborât. Când a dispărut eu a trebuit să fac *curățenie* și să-i opresc pe bastarzii ăștia. Eram atât de aproape, încât nu puteam abandona.

Tonul lui Dillon s-a înmuiat. Era mai degrabă o nuanță de negociere, decât de indignare îndreptățită.

— Nu puteam proceda altfel, Dutch. Tu ai fost singurul în care puteam avea încredere.

— Ca să Invadăm o țară străină. Ilegal.

Schaefer vorbea ca un procuror care savura încălcarea dreptului internațional.

— Ai mințit, amice – la asta se rezumă totul. Ai manevrat sorții și ne-ai tras-o. Din cauza ta puteam fi uciși cu toții. Sau puteam fi capturați și îngropați de vii în cuști pe toată durata conflictului ăsta blestemat, și nimeni n-ar fi știut. Cu excepția Casei Albe. Cristoase, crezi că s-ar fi rugat Nancy pentru noi – când ar fi mulțumit lui Dumnezeu pentru bucate, la masa de dimineață?

S-a oprit o clipă, respirând cu greutate, mânios și cu gâtul uscat. A continuat cu un dispreț enorm:

— Parcă erai unul de-ai noștri, Dillon. Cred că am fost și tovarăși de pahar, trebuie să fi fost dus rău cu pluta, pentru că te-am ținut minte ca pe tipul care mi-a salvat cândva curul. Acum… habar nu am cine dracu *ești*.

Nimeni nu putea câștiga schimbul acesta de „mingi".

— Am trecut împreună prin multe, Dutch, a replicat Dillon încet, bâjbâind încă după o cale de a diminua furia lui Schaefer. Am fost cei mai buni. Dar… vremile s-au schimbat. Ne luptăm cu psihopații ăștia marxiști într-o duzină de țări uitate de Dumnezeu, iar ei se apropie tot mai mult. Nu ne mai aflăm pe niște

câmpuri de orez. Suntem la trei ore de Texas. Dacă pierdem *această* luptă, Dutch, vor începe să se joace cu *butoanele*. Noi toți suntem unelte sacrificabile, *Major*. Pricepi?

Schaefer a smuls documentul din mâna lui Dillon.

— Asta e problema ta. Și-ți mai spun ceva – pretinsa ta apărare a democrației nu valorează nici doi cenți pentru *mine*. De fapt tot ce contează pentru *tine* e să te *cațeri* cât mai sus, nu-i așa? Vrei să fii primul Președinte negru sau altceva asemănător? Cui îi pasă de o gașcă de *commandos* ciudați? Oricum vor muri cândva, da? Bine, fii atent la mine, amice – oamenii mei nu sunt *articole consumabile*. Noi nu facem genul acesta de muncă.

Schaefer a mototolit hârtia în pumn.

— Acesta este micul *tău* război murdar, nu *al meu*!

Apoi a îndesat ghemotocul în buzunarul bluzei lui Dillon și s-a îndepărtat.

Un moment, Dillon a rămas nemișcat. A lăsat ghemotocul să-i rămână în buzunarul de la piept. Acum știa în ce relații a ajuns să fie cu Schaefer, dar, în orice caz, nu mai era timp de pierdut. S-a aplecat să caute din nou printre hârtii.

7

Schaefer s-a apropiat de Hawkins urmărindu-l cum butonează radioul. Era furios mai degrabă pentru oamenii săi, decât pentru sine însuși. Era un loialist, genul de lider care și-ar fi apărat ultimul om chiar dacă ar fi însemnat să-și pună în pericol propria viață. Sigur, asemenea loialitate avea și dezavantaje. Cum ar fi: să te trezești prins în situații precum aceasta. Schaefer știa că nu putea pleca pur și simplu, nu cu cinci oameni care depindeau de el, nu în mijlocul pustietății. Cumva, trebuia să-i scoată de aici pe toți. Pentru că acum nu avea încredere în nimeni că o va face în locul său – nici Compania, nici Casa Albă, și, mai ales, nu Dillon.

În ceea ce privește problema lui Dillon, maiorul știa că, deși el însuși avea un simț acut al limitelor și loialității celorlalți bărbați, avea un defect evident: el credea că experiența de luptă îi face pe toți la fel de duri ca el și se aștepta la fel de multă integritate pe cât oferea el. Iar acest nivel de standard ducea uneori la o dezamăgire amară, sau mai rău. Dillon făcuse un gest care se învecina cu înșelătoria, jignindu-l iremediabil pe Schaefer. Dacă în acel moment Dillon ar fi încercat să-i ordone ceva, i-ar fi răspuns cu un râs disprețuitor.

În timp ce Dillon continua să răsfoiască hârtiile, femeia de lângă el a gemut, recăpătându-și cunoștința. O șuviță subțire de sânge îi năclăia părul apoi se scurgea pe obraz. Începu să murmure incoerent în sapniolă. Parcă era o rugăciune. Dillon a îngenuncheat lângă ea și a început să îi caute prin buzunare. A găsit un mic portcard din care a extras o legitimație. Sub o listă cu numere de serie, era scris numele ei: '*Anna Gonsalves*'. Nu era notat nici un grad militar.

Hawkins așezase radioul pe o ladă aflată chiar lângă ușa *palapei*. Deși refăcuse conexiunile cu antena de trei ori, recepția era în continuare mizerabilă. Asculta atent, la fiecare câteva clipe trebuind să apese butonul de emisie, spunând tare:

— Încă o dată. Repetă.

În cele din urmă și-a ridicat privirea către Schaefer.

— *Major*, tocmai am călcat în ditamai căcatul. Am legătura cu un avion de supraveghere aeriană.

Vocea îi era încordată, iar sudoare îi curgea pe chipul concentrat.

— Ceva mișcare? a întrebat nerăbdător Schaefer.

— Peste tot. Se pare că toți din țara asta își alergă curu' în direcția noastră. Probabil că rebelii au transmis mesaj că sunt atacați.

— Cât timp mai avem?

— Cel mult juma' de ceas. P'ormă locul ăsta o să fie aglomerat cu *maimuțoi*.

Maiorul l-a bătut ușor pe umăr cu un gest care se voia și încurajator și apreciativ.

— Ai făcut treabă bună, Hawk. Caută-l pe Mac și spune-i că plecăm în cinci minute.

Schaefer știa că trebuie să discute din nou cu Dillon. Pe când se strecura printre dărăpănături către negru, a văzut că fata stătea acum așezată. Își ținea capul cu o mână. Avea ochii deschiși, dar era evident că încă mai e ametită. Dillon era aplecat asupra ei punându-i întrebări pe care ea părea să nu le audă.

Când Schaefer a ajuns lângă el, Dillon și-a ridicat privirea. Ochii maiorului erau plini de suspiciune și dispreț, dar Dillon părea să fi lăsat deoparte dezacordul dintre ei.

— O luăm cu noi, a spus sec.

— Hei, n-are nevoie să o salvăm noi – vocea lui Schaefer era uscată. Peste jumătate de oră o să-i vină aici o mie de prieteni.

— Îmi pare rău, Dutch, este prea valoroasă. Ea cunoaște întreaga lor rețea.

Dillon nu-și putea reține agitația din voce.

— Ceea ce știe ea ar putea salva viața a mii de oameni. O luăm cu noi, a repetat.

De data aceasta a sunat ca un ordin.

Schaefer a ridicat pumnul masiv cu degetul mare în jos. Buzele i s-au strâns de furie reținută.

— Dacă o luăm cu noi, ne va trăda poziția de ori de câte ori va avea ocazia. Fără prizonieri.

Se confruntau aici cu ceva mai mult decât logistica. Acum, când detaliile misiunii au fost dezvăluite, era o ruptură adâncă între ei. Amândoi știau cât de diferite au fost căile pe care au mers de când s-au văzut ultima dată. „Scânteile" care se produceau între ei nu puteau ascunde ceea ce părea a fi un sentiment de compasiune pe care o simțeau unul față de celălalt. Dillon pur și simplu nu putea înțelege de ce Schaefer încă mai respecta codul învechit care nu mai avea nici un sens în noul tip de război. Din partea sa, Schaefer simțea ca și cum inamicul venea din ambele direcții – sau erau două tipuri de inamici, unul în *interior* și altul în *exterior*, iar Dillon era cu curul în două luntrii?

Dillon a trecut pe lângă Schaefer, s-a apropiat de radio și a luat un set de căști. I le-a întins lui Schaefer: spunându-i:

— Ești încă la ordin, Dutch, a spus cu răceală, făcând, în sfârșit, uz de grad și funcție. Vrei să raportezi tu sau o fac eu?

Schaefer l-a privit cu intensitate, apoi și-a îndreptat ochii asupra fetei ametite. Știa că Dillon a câștigat această rundă. Nu putea face nimic, atât timp cât mai era încă responsabil pentru echipa de commando. Dar nu-i va da lui Dillon satisfacția unui răspuns verbal. Doar s-a întors cu spatele și a plecat.

— Am să-mi țin oamenii departe de buda asta, Dillon, a mârâit. *Asta* e misiunea mea acum. Fetișcana e *bagajul* tău. Dacă rămâi în urmă, ești pe cont propriu!

Era un armistițiu precar și potențial periculos. Dillon comanda oficial evacuarea, dar știa că viața sa depindea de cooperarea maiorului. În acest moment, funcția lui Dillon conta prea puțin în plus față de gradele de pe umăr; iar umărul său putea fi în orice clipă acoperit cu sânge. Așa că a lăsat provocarea să treacă și și-a asumat întreaga responsabilitate viitoare pentru prizonier. Poate că așa era și corect, de vreme ce, după interogarea ei, întregul merit îi va reveni negrului. Între timp, putea să canalizeze furia maiorului. Nu avea nici o îndoială că acesta îl va scoate de acolo în siguranță, și apoi amândoi se vor afla iarăși pe căi diferite. Fiecare pe a sa.

Totuși, misiunea s-a schimbat radical pentru toți. Acum, cel mai important scop era să iasă toți din junglă, cât mai repede și în siguranță.

Schaefer a îngenuncheat în iarba culcată de la capătul potecii, studiind harta

terenului din zona de frontieră, pe care Blain o luase din *palapa*. Billy, ghemuit lângă el, făcuse o recunoaștere cam până la 1 km în susul pârâului, și acum puncta câteva repere pe harta codată, dezvăluind informații despre terenul aflat la nord și nord-vest. Restul commandoului era adunat în spatele lor, acoperind toate intrările în tabără – ochii atenți, armele încărcate.

— Acest loc este prea *fierbinte* pentru o evacuare, a bombănit Schaefer. Asta vrei să spui, nu-i așa?

Billy a confirmat, dând din cap. Maiorul aranjase deja ca două elicoptere americane să aștepte pregătite de decolare imediat dincolo de frontieră. Acestea i-au confirmat prin radio lui Hawkins că se aflau la mai puțin de 20 km depărtare – dar, date fiind condițiile concrete de aici, putea fi la fel de bine și în Siberia.

— Nu ne vor recupera decât după ce trecem frontiera, a declarat Schaefer. Au spus-o foarte clar. Nu vor să fie depistați în spațiul aerian al Conta Mana. Demni de milă cusurgii ăștia, nu-i așa?

— *Major*, privește, a atenționat Billy, putem fi recuperați din LZ 49, chiar aici.

Indianul a indicat un luminiș reprezentat pe hartă cu culoarea verde-pal imediat dincolo de frontieră.

— Dar traseul va fi dur, a adăugat rânjind, mișcându-și degetul peste întinderea de cercuri concentrice puternic umbrite ce indicau prezența terenului abrupt. Peste tot sunt canioane strâmte, cu excepția acestei văi.

Și a marcat un pasaj îngust în lungul pârâului unde umbrirea hărții era ceva mai pală.

Dutch l-a chemat pe Ramirez și i-a schițat ruta. Deși avea încredere în instinctele lui Billy referitoare la hartă, avea nevoie și de punctul de vedere al navigatorului, pentru că Ramirez va stabili ritmul, în timp ce Billy va cerceta în avangardă, iar ei nu vor ajunge nicăieri dacă cei doi nu se sincronizau. Billy și Ramirez trebuiau să se coordoneze unul pe altul printr-un *radar* interior, altfel toți vor fi pierduți.

Dând din cap, Ramirez a scuipat chiștocul de țigară.

— Păi, nu va fi cea mai mișto călătorie pe care am făcut-o vreodată, *Major*. De fapt, va fi chinul dracului.

Privi valea din junglă, pe care o marca Schaefer cu degetul.

— Dar dacă putem urca deasupra râului și apoi să coborâm gradientul de aici – mda, putem să parcurgem traseul.

Bătu cu degetul pe hartă, apoi a ridicat ochii către Billy zâmbind sardonic:

— Presupun că asta e ideea ta, Tonto.

Schaefer, acceptând înțelegerea dintre Billy și Ramirez, a strâns din dinți și a

inspirat adânc.

— Nu prea avem de ales, nu-i așa, Pancho? Preia comanda. Marș forțat, a ordonat, acum neliniștit și nerăbdător, pentru că au irosit prea mult timp la hartă.

A făcut un semn cu mâna, semnalându-le oamenilor să intre în formație de marș.

Când oamenii s-au înscris pe traseu, Dillon li s-a alăturat împreună cu Anna. Fata avea capul bandajat cu o fâșie de pânză ruptă din bluza unui *guerrillero* mort și mâinile legate în față. Când Schafer s-a uitat la ei cum se apropie, a fost și mai impresionat de frumusețea ei crudă și năvalnică, acum văzând-o pentru prima oară în picioare. Era înaltă și zveltă, cu un trup tare și suplu ca al unei pantere – mai degrabă o amazoană, decât o femeie tipică din țara sa, grasă și îndesată.

Ca să se mai ventileze în căldura ce o făcea să transpire, și-a descheiat ultima capsă de la uniformă și a înnodat poalele acesteia, expunându-și abdomenul plat, și subliniind în același timp mărimea sânilor. Avea ochii strălucitori și atenți, iar buza superioară îi tremura de dispreț și ură pentru oamenii care au capturat-o și i-au ucis camarazii.

Schaefer a observat toate amănuntele, conștient că le va face probleme, apoi s-a întors către ceilalți organizând retragerea.

— Încărcați și asigurați! a ordonat ursuz. Păziți-vă curu'!

Imediat Blain a luat-o din loc, orientându-și mitraliera spre înainte pentru ca greutatea ei să-l ajute la urcarea dealului. Îl urma Hawkins cu stația de radio în spate. Cu toții voiau să se îndepărteze de tabără, simțind sosirea iminentă a forțelor rebele, și știind din proprie experiență cu ce furie dementă se vor dezlănțui.

Dillon o îmboldea ușor pe femeie să înainteze pe potecă. În momentul când a atins-o, ea s-a întors spre el, aruncându-i un șuvoi de insulte în spaniolă.

— Gunoi yankeu! a șuierat. Atinge-mă iar, porcule, și-am să te castrez!

OK, Dillon știa că merită să fie sictirit, dar era hotărât să-și ducă treaba până la capăt.

— Nu mai ai cale de întoarcere, iubito, a replicat pe un ton egal. Mai bine ușurează-ți situația.

Ea a șuierat ca o pisică și a scuipat la picioarele lui, apoi s-a întors atât de brusc înapoi pe direcția potecii, încât coama ei groasă de păr scăpată de sub șapcă l-a plesnit pe Dillon peste față.

Acesta a numărat tăcut până la zece, s-a aplecat și și-a luat bagajul pe care l-a pus pe după umăr, urmând-o, fără a-i mai băga în seamă eventualele izbucniri. Din spate o voce l-a chemat într-o șoaptă puternică.

— Hei, Dillon! Vino aici!

Dillon a știut că e Mac și nu a răspuns. Nu avea chef să asculte o altă dovadă de insubordonare în legătură cu prizoniera. Așa că Mac l-a chemat mai tare:

— Hei, Dillon! Ți-am spus să *vii aici*!

De data aceasta, negrul s-a întors cu răceală către camaradul uriaș. Continuând să o țină pe fată de capătul funiei care-i lega mâinile. Mac era ghemuit la marginea desișului, cu ochii strălucitori și un rânjet sălbatic pe chip. Se uita la umărul lui Dillon, ca și cum urma să-l ia la mișto pentru însemnele gradului aflate acolo.

— Da, ce vrei, *Sergeant*? a întrebat Dillon, vizibil iritat.

Fără o vorbă, Mac a scos pumnalul din teacă, i-a aruncat lui Dillon o privire ironică, apoi l-a luat de umeri și l-a întors cu un aer de condescendență. Pe cureaua rucksackului lui Dillon se târa un scorpion de 10 cm, cu coada tremurătoare. Cu un zâmbet de autosatisfacție, Mac a înfipt vârful pumnalului în insecta mortală și i-a arătat-o. Anna zâmbi arătând către insecta țintuită.

— Când oamenii mei te vor prinde, îți vei dori să fi fost în locul *ei*! a declarat cu un zâmbet triumfător care se potrivea cu acela al lui Mac.

Dillon a murmurat o mulțumire către Mac, jenat și vag insultat, încercând să ignore hărțuiala Annei.

— Oricând, *sir*, a răspuns Mac cu dezinteres. Apoi, de parcă ar fi vrut să stoarcă din incident și ultimul strop de ironie, a aruncat scorpionul pe pământ și l-a zdrobit cu gheata. După aceea s-a întors și a plecat înainte, lăsând *femeile* și *noncombatanții* să rămână în ariergardă. Dillon a suspinat plictisit, smucind-o pe Anna după el.

În timp ce micul grup înainta, Billy a rămas în spate, aruncând câte o privire în înapoi la fiecare câteva secunde. Deoarece primul kilometru era clar vizibil, pentru că fusese folosit intensiv pentru aducerea echipamentelor, Hawkins nu avea nevoie de el ca să cerceteze în avangardă decât după ce vor ajunge la primele praguri. Billy acoperea adesea retragerea echipei, așa că nu era nimic neobișnuit în faptul că a rămas ultimul, cu urechile ciulite. Dar părea ciudat de agitat, și respira mai repede decât ar fi trebuit să o facă un om cu condiția sa fizică.

Simțea o prezență stranie mai puternic acum decât când se aflase în crevasă, și-i făcea pielea să se înfioare. Ceva inexplicabil de familiar și totuși necunoscut. A cercetat fără grabă copacii, forțându-și ochii să descopere orice indiciu a ceva neobișnuit, ceva ieșit din comun. Acolo, printre copaci, era o forță care aștepta, îi supraveghea; Billy era convins de asta. Nervii săi nu au mai fost niciodată atât de vibranți, nici creierul său atât de tensionat. Apoi, ciudat, peste junglă a început să se lase liniștea. Neobositul ciripit și zumzăit a milioane de păsări și insecte – Billy

aproape că simțea cum volumul parcă este dat mai încet, ca un avertisment adresat lumii să fie atentă.

Billy s-a întors și și-a continuat înaintarea pe potecă, cuprins de teamă. Părea că vrea să pună o distanță cât mai mare între el și carnagiul din tabăra rebelă. Un alt soldat ar fi spus că e doar un alt caz cu stafii. Commando sau nu, un bun luptător lăsa moartea în urma sa cât de repede putea, altfel, probabil că mâine nu va mai putea lupta.

Dar nu era vorba de cadavrele care se umflau în căldura din tabăra distrusă. Nu erau nici vulturii care se roteau deasupra, sau șobolanii, viermii și mușteleare se adunau la ospăț. Era mai rău decât toate creaturile care urmau morții.

Departe, în cel mai înalt copac de bumbac, mult deasupra ruinelor din tabără, alienul a urmărit fiecare mișcare cât de mică făcută de membrii commandoului. După ce oamenii au părăsit locul și au dispărut printre copaci, a scos un *tril* grav apoi a sărit din coronamentul de frunze, prin aerul încărcat de umiditate, pe o ramură joasă din copacul învecinat.

În acest moment sinistru, a fost clar că, în sfârșit, invadatorul și-a găsit o formă. Proiectat pe fondul cerului tropical era umanoid și uriaș, de peste 3 m înălțime cu solzi albaștri ca de gheață ce-i acoperea întreg trupul, și sărea din copac în copac cu îndemânarea unei maimuţe.

Nu avea forma precisă a unui om, dar semăna, concepută parcă de o minte chinuită care voia să evolueze speciile și să le facă să triumfe în habitatul junglei. Replicarea nu a fost destul de bună. Ca un omagiu adus războinicilor pe care i-a urmărit întreaga zi a căutat în adâncul său o formă. Ca și cum pentru a lupta cu ei până la moarte trebuia să fie el însuși, dar și ei, în același timp.

Cu abilitate și în tăcere, precum mișcarea grațioasă a unui fluid, creatura a coborât din creangă în creangă până pe solul junglei. Și-a înfipt picioarele puternice prevăzute cu câte trei degete în mușchiul de pe sol, cercetând atent distrugerile, rămășițele arzânde ale barăcilor, morții și muribunzii. Cu ochii sticloși strălucitori ca tungstenul a văzut ultima pâlpâire de viață stingându-se precum o lumânare pâlpândă. A văzut cum trupurile strălucitoare ca niște fantome se întunecă încet ca un cărbune. A văzut cum arată această lume precară, obișnuită, când ajunge la sfârșit.

Sprinten ca un dansator a traversat luminișul până la capătul potecii, oprindu-se ca să ridice scorpionul mort. A întors insecta pe toate părțile în mâna sa cu trei degete prehensibile. Creaturii lipsită de viață îi pălea culoarea din infraroșu către negru pe măsură ce se răcea. Alienul părea dezorientat, ca și cum nu pricepea de ce

aceste specii îi ucideau pe cei asemenea lor, dar *și* pe ceilalți. Apoi și-a înclinat capul lipsit de păr, ca un glonț, și a început să scoată un fel de zumzet de frecvență joasă care, treptat, s-a modulat într-o stranie și foarte precisă imitație a vocii umane. Vocea lui Mac.

„*Dillon! Vino aici!*" a răsunat imitația starnie, înfiorătoare, care reda incidentul cu scorpionul.

Apoi alienul a aruncat insecta ca pe o jucărie stricată lipsită de valoare și a traversat din nou tabăra către copacul din care coborâse. Acolo și-a luat arma – o lance scurtă pe care a ținut-o ca pe o carabină, încă un fel de omagiu. Arma și-a schimbat instantaneu culoarea, adaptându-se la cea a pielii alienului, o contopire a tonurilor reptiliene până ce arma și brațul au fost aidoma.

Instantaneu, creatura s-a întors și s-a îndreptat către poteca pe care au dispărut oamenii. În câteva secunde, cu o dexteritate perfect asemănătoare unui simian, a sărit pe ramurile joase ale unui copac, agățându-se de scoarța aspră cu degetele groase, prevăzute cu gheare, și s-a cățărat cu o viteză și agilitate uimitoare. Apoi a sărit din nou prin aer, pendulând triumfător de la coroana unui copac la următorul.

Pe când se mișca în direcția commandoului, trecuse deja la o urmărire activă; observația pasivă era completă. În urma sa jungla împietrea tăcută, ca și cum fiecare creatură sălbatică, slabă sau puternică, au considerat deodată că înfruntarea era corectă. Molia știa, papagalul știa, puma știa – în acel moment teroarea cuprindea toate speciile… pe toate cu excepția omului.

Nu era de mirare că templele au fost părăsite. Nu era de mirare că triburile mayașe au dispărut fără urmă. Omul nici măcar nu a încercat să se pună la adăpost.

Va urma…

Captain W.E. JOHNS

Pe cerul Franței

Captain W.E. JOHNS

Pe cerul Franței

versiunea în limba română

UNCRIS

Motto:

Per ardua ad astra

EPISODUL 3

CAPITOLUL 5

Olé torero!

Timp de patru zile consecutive vremea a fost rea, iar zborurile oprite. Peste tranșee – și peste jumătate de Europă – se întindea un plafon gros de nori din care burnița mocnit, ceea ce făcea ca peisajul să nu mai fie inteligibil văzut din aer.

Este un fapt foarte cunoscut că dacă un număr de oameni este adunat la un loc într-un spațiu închis, un timp mai îndelungat, le vor ceda nervii. Doar puțini dintre ofițerii din *Squadron* No. 266 făceau excepție de la această regulă, așa că atmosfera din popotă a devenit încordată, datorită activității forțate.

Nu era nimic de făcut. Gramofonul cânta non-stop, iar cărțile de joc acopereau mesele, lăsate de ofițerii jucători de bridge care obosiseră să mai joace. Unul sau doi

camarazi scriau scrisori; ceilalți leneveau uitându-se dezolați prin ferestre la aerodromul trist și inundat.

Liniștea a fost brusc întreruptă de Biggles, care și-a făcut cunoscută intenția de a ieși afară.

— Ai luat-o razna, sau ce? l-a luat la rost *flight-commander* Mahoney. Ai să te uzi leoarcă.

— N-am ce face, a ripostat Biggles. Dacă nu ies, am să încep să bombănesc ca o maimuță în cușcă.

— Oricum nu ți-ar fi prea greu, a murmurat încet Mahoney.

Biggles i-a aruncat o privire, dar nu a spus nimic. A ieșit din încăpere, s-a echipat în hol cu costumul de zbor – mantaua de piele și casca – apoi a deschis ușa de la intrare. Până în acea clipă nu realizase cât era de rea vremea cu adevărat, și era cât p-aici să renunțe la decizia sa intempestivă. Totuși, mai mult din cauză că nu-i făcea nici o plăcere să vadă iar mutrele celor din popotă, decât din alte motive, a ieșit afară și și-a croit drum prin bălți către hangare.

Scurta plimbare a fost suficientă ca să-i tempereze ardoarea, și a analizat vremea cu un dezgust crescând, care s-a transformat într-un soi de furie neputincioasă.

Era ceva ridicol, și o știa; dar nu avea ce face. După 20 minute în care și-a făcut de lucru prin hangare, s-a simțit chiar mai iritat decât atunci când plecase din popotă. S-a hotărât brusc:

— *Flight-sergeant*, scoate-mi avionul afară, a ordonat scurt.

— Dar, *sir*…

— Ai auzit ce am spus?

— Îmi pare rău, *sir*.

Avionul a fost scos afară și pornit. Biggles și-a scos ochelarii de protecție din buzunar și i-a pus automat peste cască, dar nu și la ochi, pentru că știa că ploaia i-ar fi obturat instantaneu vederea; apoi s-a urcat în cockpit.

— Mă duc doar în vizită, i-a spus încet subofițerului. Dacă cineva vrea să știe unde sunt, îi poți spune că m-am dus la *Squadron*ul No. 187 pentru un ceas sau două.

— Foarte bine, *sir*!

Flight-Sergeant Smyth l-a privit cum decolează cu o expresie de maximă dezabrobare.

Biggles a descoperit că în aer era mult mai rău decât se așteptase. Așa cum era adesea cazul. Oricât de rele păreau a fi condițiile de la sol, mai totdeauna erau și mai rele sus, în aer. Totuși, zburând la foarte joasă înălțime și pe deasupra șoselei, nu a anticipat nici o problemă în a-și găsi direcția. Așa că, după ce a făcut o trecere foarte jos, peste hangare, s-a îndreptat în direcția aerodromului *Squadron*ului No. 187 la o

altitudine mai mică de 30 m, cu un ochi la copacii sau la construcțiile din față.

După nici 5 minute regreta hotărârea de a zbura, iar după 10 minute se întreba ce nebunie l-a cuprins ca să se bage fără nici un motiv într-o asemenea aventură. De două ori a ratat niște cotituri ale șoselei pe care a regăsit-o cu dificultate.

A treia oară a pierdut-o definitiv, și, după ce a zburat de câteva ori cu roțile aproape atingând solul – ocazie cu care a alarmat o baterie de artilerie tractată de cai și un pluton de infanterie – s-a trezit complet pierdut într-o mare de noroi.

Și-a continuat peregrinarea nebunească un sfert de ceas sau mai mult, căutând vreun semn care să-i dea un indiciu asupra direcției. Devenea tot mai furios, dar degeaba. O dată a fost cât pe ce să se lovească de un rând de plopi, iar în altă ocazie aproape că a *ras* hornul de pe un mic conac.

Conturul cenușiu al unei turle de biserică care s-a ivit brusc și a trecut ca un fulger pe lângă vârful aripii l-a hotărât să nu mai riște, ci să aterizeze și să cerceteze poziția unde se află.

Mi-ajunge! a mormăit când a tras maneta de gaze spre înapoi și a glisat în jos către o pășune. Efortul de a ateriza în asemenea condiții extreme era demn de laudă, și ar fi reușit dacă nu se ivea o circumstanță surpriză.

Chiar când avionul își încheia rulajul, din obscuritate a apărut drept în față un obiect întunecat, pe care l-a recunoscut în ultima clipă ca fiind un animal, o bovină. Neavând nici un chef să ucidă o vacă inocentă – atât spre binele lui cât și al animalului – a apăsat tare cu piciorul în palonier și a virat violent – prea violent. Avionul s-a cutremurat când trenul de aterizare a fost smuls solicitarea mecanică neobișnuit de puternică, iar fuselajul a continuat să alunece pe burtă până la oprirea totală.

Destul de bine! a mormăit ușurat, privind în jur, în căutarea cauzei accidentului. Surprins, a văzut că animalul nu se mișcase din loc.

Oarecum surprins, l-a privit, întrebându-se ce făcea acesta; apoi a văzut că lovea în pământ cu piciorul din față, uneori plecându-și coarnele amenințător. Văzându-l, o senzație neplăcută i-a strâns stomacul; acum chiar era alarmat de bestia cu înfățișare feroce, care, parcă pentru a-i confirma suspiciunile, a scos un muget grav, sălbatic.

Biggles s-a făcut palid când a văzut că creatura era un taur, și nu unul foarte pașnic. Corida nu se număra printre talentele sale. Privi în jur cuprins de panică în căutarea unui loc unde să se retragă, dar tot ce putea vedea erau ceața și ploaia înconjurătoare; habar nu avea ce se află dincolo de limita sa vizuală, și cât de departe era cel mai apropiat gard viu.

Și-atunci și-a amintit că a citit într-o carte că vocea umană poate stăpâni și cea mai sălbatică bestie; acum avea prilejul să testeze adevărul acestei ziceri. Nicicând

un experiment n-a eșuat mai lamentabil. Abia și-a deschis buzele, când taurul a scos un fornăit puternic și a atacat.

Cockpitul unui avion este proiectat să reziste la multe eforturi mecanice, dar lovitura coarnelor unui taur înfuriat nu face parte dintre specificațiile tehnice. Iar Biggles știa. Era conștient că pânza subțire nu va putea rezista iminentului atac violent, așa cum nu putea rezista unei bormașini electrice.

N-a mai așteptat să vadă care va fi rezultatul, și – chiar în clipa când taurul a șarjat ca un tren expres către bordul lateral al avionului – el a sărit afară pe partea cealaltă.

CAPITOLUL 6

Pierdut în nemărginirea cerului

Trebuie spus că lui Biggles nu-i plăcea efortul fizic. Și mai ales, îi displăcea să alerge, fapt deloc neobișnuit printre aviatori, care în mod normal își exprimau viteza în km/h. Dar, cu această ocazie, a străbătut pajiștea atât de repede, încât gazonul părea să-i zboare sub picioare.

Nu știa încotro aleargă, dar nici nu s-a oprit să speculeze. Singurul lui gând în acest moment era să ajungă la cea mai mare distanță de avion, în cel mai scurt timp.

Direcția pe care o alesese putea fi una rea; dar, la fel de bine, putea fi cea bună. Dacă ar fi alergat doar puțin mai înspre dreapta ar fi trebuit să străbată cel puțin juma' de kilometru înainte de a ajunge la hotarul pajiștii.

Dar așa, după numai o sută de metri a ajuns la marginea care, în acest loc era reprezentată de un hambar aflat pe malul unui iaz puțin adânc dar extrem de noroios.

Avea o viteză atât de mare încât nu a văzut decât hambarul, iar prima indicație pe care a avut-o despre prezența iazului a fost aceea că ceva îl ținea de glezne. A intrat în panică încercând nebunește să se smulgă, crezând că l-a prins taurul. Dar, văzând că se putea menține pe picioare, și pentru că apa nu avea mai mult de juma' de metru, s-a împleticit până la malul celălalt. Ajuns în siguranță, s-a uitat după taur, îndepărtând în același timp plantele acvatice adunate în jurul gâtului ca o ghirlandă de lauri pe umerii unui războinic.

Animalul nu se vedea nicăieri, și, după ce un moment sau două, a cercetat împrejurimile neclare, respirând din greu, Biggles s-a îndreptat pe lângă hambar către o curte foarte prost întreținută. Acolo nu era nimeni, așa că a continuat să înainteze prin compania unor porci și a unor găini cu aspect depresiv, către casa

aflată de cealaltă parte a curții, și a bătut la ușă.

S-a deschis aproape imediat, și, oarecum surprinzător, în prag era o fată remarcabil de drăguță de vreo 17-18 ani, care-l privea cu ochi uimiți. După ce și-a făcut cunoscută situația într-o franceză poticnită, a fost invitat înăuntru și prezentat mamei sale, care era ocupată cu un cazan aflat pe foc.

După foarte puțin timp, stătea în fața focului învelit într-o pătură, uitându-se la uniforma care se usca pe o sfoară întinsă în fața sa, și punându-și bucățele de pâine proaspătă într-un castron cu supă.

Simțea oarece remușcări gândindu-se la avionul său, dar nu avea deloc intenția să afle ce și cum, pentru că ezita să se acopere singur de ridicol povestindu-le și altora despre întâlnirea sa cu furia bovină de pe pajiște.

Chiar de așa ceva aveam nevoie! se gândi, întinzându-și picioarele în fața focului. *E mult mai bine decât în mizeria aia noroioasă!*

Cât de mult urma să rămână era o problemă de conjunctură, pentru că focul era cald iar el nu mai avea nici un chef de agitație, dar răpăitul unot bătăi puternice în ușă au anunțat sosirea a ceea ce urma să fie a doua jumătate a aventurii sale din acea zi.

Dacă s-ar fi uitat la *mademoiselle*, ar fi observat că a roșit ușor; dar el era atent la ușă, și, cu destulă uimire și dezaprobare, a văzut că intră un *sous-lieutenant*[1] francez foarte spilcuit, cu aripile *Aéronautique Militaire* în piept.

La vederea lui Biggles, tânărul s-a oprit brusc, în timp ce-și încrunta sprâncenele cu furie și se uita suspicios la *mademoiselle*. Aceasta s-a grăbit să-i explice circumstanțele. Locotenentul – deja transpirat – era logodnicul fetei. S-a domolit, deși nu era deloc mulțumit să găsească un aviator englez în ceea ce el considera a fi refugiul său personal, și a arătat foarte clar acest lucru, încât Biggles s-a simțit nițel stânjenit.

Totuși, au început să converseze, deși se părea că francezul se afla într-o situație dificilă. Aranjase de trei zile să plece de la *escadrille*, dar a fost împiedicat de starea vremii.

Când, în sfârșit, a reușit să plece, zborul era absolut exclus, așa că a trebuit să facă ceea ce făceau mulți ofițeri în circumstanțe similare. A sunat la escadrilă și a raportat că a fost nevoit să aterizeze, și se va întoarce imediat ce-i va fi posibil. Dar, pentru că vremea nu s-a ameliorat, a fost rechemat. Așa că, lăsându-și avionul acolo unde a aterizat – un câmp ceva mai larg decât cel ales de Biggles – s-a întors la aerodrom pe șosea. Acum, pentru că previziunile meteo susțineau o ușoară îmbunătățire înainte de căderea nopții, a fost trimis să-și recupereze avionul.

Biggles, în schimb, i-a relatat cum s-a rătăcit prin ploaie și a aterizat cu

[1] sous-lieutenant – ca nivel de comandă este echivalent cu un *locotenent*, dar are vechime mai mică în grad.

rezultate dezastruoase pentru trenul de aterizare al avionului.

Locotenentul a zâmbit cu un aer de superioritate, ca și cum a te rătăci era pentru el ceva de neimaginat, apoi s-a apropiat de fereastră pentru a verifica starea vremii de afară, care acum se îmbunătățea cu siguranță, dar încă mai lăsa de dorit.

— Te duc eu cu avionul, înapoi la *squadron*ul tău, a declarat.

Biggles s-a blocat. Ideea de a zbura cu altcineva la manșă, mai ales cu un *sous-lieutenant* francez, l-a făcut să-l treacă fiorii. Dar, pentru că seara se apropia, și încruntarea locotenentului se adâncea, începea să priceapă situația. Francezul, care era într-o evidentă dispoziție de gelozie, nu era dispus să-l lase aici împreună cu iubita sa, dar trebuia să revină la escadrila sa și orice întârziere îl băga în bucluc.

Deci, în loc să stârnească cine știe ce frecușuri între cei doi iubăreți, Biggles a început să se gândească serios la sugestia locotenentului.

Vremea era încă închisă, cu norii rostogolindu-se pe cer la un plafon de mai puțin de 100 m. Dar ploaia încetase, iar mici petice ceva mai luminoase dovedeau că sunt destul de subțiri pentru ca să le poată străpunge un avion.

Oricum, Biggles știa că trebuie să-l anunțe cât mai repede pe maiorul Mullen, comandantul său, unde se află, deci, în cele din urmă, în pofida rațiunii sale, a acceptat invitația locotenentului – spre ușurarea francezului.

Le-a mulțumit gazdelor pentru ospitalitatea lor, și-a luat uniforma, și l-a însoțit pe pilot la avionul – destul de ponosit – *Bréguet*, care era parcat în colțul unui câmp aflat de partea cealaltă a casei lângă care el își lăsase *Camel*ul.

Când a dat cu ochii de avion, și-a regretat imediat, decizia… dar nu mai putea da înapoi. Mai mult decât oricând, a regretat locul confortabil din fața focului atunci când francezul a decolat cu motorul rece, într-un cabraj abrupt. După un minut au fost înghițiți de plafonul cenușiu.

Cea ce a urmat imediat a fost pentru Biggles un coșmar de care își va aminti întotdeauna înfiorat, pentru că francezul, părea să-și asume cu mare ușurință toate riscurile. În cele din urmă, s-a împleticit prin nori și a ajuns deasupra lor, stabilindu-se pe un curs despre care Biggles era absolut sigur că nu-i va duce la Maranique.

— Hei, deviezi prea departe spre est! a strigat în urechea pilotului.

Francezul a ridicat din umeri insinuant:

— Cine pilotează? Eu sau tu? a răspuns răcnind.

Buzele lui Biggles s-au strâns într-o linie dreaptă.

Asta nu va fi deloc distractiv! a murmurat. *Dacă nu stau cu ochii pe el, prostul ăsta mă va debarca de partea nasoală a liniilor frontului!* Putea vedea buzele pilotului mișcându-se; acesta, evident, îngâna un cântec, lipsit de orice grijă.

Și buzele lui Biggles se mișcau, dar el nu cânta.

— Hei, a strigat din nou, unde dracu zbori?

— La Maranique, așa ai vrut, da?

— Da, dar e într-acolo! strigă Biggles cu disperare, arătând spre nord-vest.

— Nu, nu! a negat emfatic francezul.

Biggles simțea nevoia să-l lovească, dar gestul nu era posibil pentru că avionul nu avea dublă-comandă în cockpit. Așa că tot ce putea face era să stea și să fiarbă-n sine, regretând prostia care l-a băgat în asemenea rahat.

Între timp, francezul a continuat să exploreze cerul în toate direcțiile, până ce nici chiar Biggles nu a mai avut nici cea mai vagă idee unde se aflau.

Tot ce ne mai lipsește este să dăm peste un hun și suntem terminați! După ce aterizăm am să dau de pământ cu îngâmfatul acesta!

Locotenentul, care, evident, avea propriile sale *metode* de navigație, a redus brusc gazele, și, zâmbind, a arătat undeva în jos.

— Maranique! a strigat bucuros.

— Maranique, pe dracu! mormăi Biggles, știind foarte bine că nu se pot afla la mai puțin de 30 km de acest aerodrom.

Fără să mai spună ceva, francezul a intrat în picaj prin plafonul cenușiu.

Biggles s-a albit la față și s-a încleștat de marginile cockpitului, pregătindu-se pentru tot ce putea fi mai rău. Nu avea altimetru, și era absolut convins că francezul va izbi avionul de pământ în orice clipă. Spre infinita sa ușurare – de fapt, uimire – au ieșit din plafon la 70 m deasupra unui aerodrom.

Nu era Maranique. Dar lui Biggles nu-i păsa. Era mulțumit să aterizeze oriunde și să fie recunoscător că are această șansă, chiar dacă trebuia să meargă pe jos acasă. Ideea francezului despre zbor nu coincidea cu a lui.

Se făcuse aproape întuneric când au pus roțile pe iarba îmbibată cu apă, aproape de marginea aerodromului. De fapt, erau chiar *prea* aproape, pentru că avionul și-a terminat rulajul cu botul într-un șanț și cu coada ridicată în aer.

Biggles a coborât din cockpit aproape la fel de repede ca atunci când a fugit din *Camel*ul asupra căruia se năpustea taurul, și, simțindu-se în siguranță, se uita indiferent la epavă.

Mulțumescu-ți Doamne, că a făcut el isprava asta și nu eu!

Deodată, atenția i-a fost atrasă de comportamentul bizar al francezului, care, cu un strigăt de groază, a sărit pe pământ , încercând neîndemânatic să-și scoată pistolul.

Pe moment, Biggles nu a înțeles și a crezut că amicul, probabil șocat și plin de remușcare, voia să se sinucidă.

— Ce ai? l-a întrebat.

— *Voilà!*

Urmărind degetul întins de francez, Biggles a înțepenit. La mai puțin de 100 m,

abia vizibil prin ceața întunecată, se afla un avion.

Nici nu era necesară crucea mare de pe laterala fuselajului pentru a fi identificat. Avionul – fără nici o îndoială – era un *Rumpler*[2] german!

Biggles s-a întors către nefericitul francez, izbucnind cu furie sălbatică:

— Zăpăcitule! Ți-am spus că ai zburat prea mult către est. Uite unde ai aterizat!

Locotenentul nu i-a acordat nici o atenție, fiind ocupat cu executarea ritualului final asupra avionului său. A ridicat pistolul și a tras drept în rezervorul cu combustibil. Instantaneu, avionul a devenit un infern de flăcări.

Umăr la umăr, au rupt-o la fugă cât au putut de repede. În spatele lor au auzit strigăte, dar nu s-au oprit.

Au alergat până ce au ajuns într-o pădure în care s-au adâncit abia trăgându-și sufletul. La un moment dat s-au oprit ca să-și evalueze poziția. Locul mustea de umezeală, iar dinții lui Biggles clănțăneau, pentru că la plecarea de la fermă uniforma sa încă nu se uscase cu totul.

Dar, se pare că nu aveau ce face, așa că au înaintat în adâncul pădurii, unde s-au ghemuit fără să-și vorbească, Biggles fiind furios, iar francezul „dezolat", aproape pe punctul de a se sinucide.

Apoi, de comun acord, au plecat din ascunziș către marginea pădurii, ajungând la o fâșie de pământ îngustă și degajată.

Deodată, francezul, cu ochii strălucitori, l-a înșfăcat pe Biggles de braț.

— *Rumpler*ul! a șuierat. Vom lua *Rumpler*ul și vom zbura la Maranique!

Biggles a tresărit, pentru că nu-i venise lui ideea, și s-a uitat la companionul său cu o doză de respect și admirație. N-avea deloc intenția să-l lase pe francez se-l ducă pe *el* la Maranique sau oriunde în altă parte, dar dacă reușeau să pornească acel avion, ar fi putut scăpa, și chiar să ajungă acasă în această noapte. Era o *soluție* la care visau mulți prizonieri de război și piloți doborâți pe teritoriu ostil.

— Haide! Măcar să încercăm! a aprobat Biggles, pornind în direcția aerodromului.

Era o acțiune măcinătoare de nervi, pentru că în repetate rânduri au trebuit să se pitească pe fundul vreunui șanț, sau sub tufișurile ude, în timp ce siluete de oameni se mișcau în direcția liniei frontului sau către tabere. Dar nimeni nu s-a apropiat prea mult de ei.

Nevăzuți și neauziți precum niște piei roșii porniți la război, se strecurau către obiectiv. În sufletul său, Biggles era sigur că avionul era deja tras în hangar, de unde va fi imposibil de scos fără a atrage atenția. Iar dacă se va întâmpla asta… se termina totul.

---

[2] Rumpler C.IV – avion german din WW I – monomotor, biplan, biloc, bombardier ușor și observație.

Când s-au apropiat încet de locul unde văzuseră avionul german, au auzit un murmur de voci din direcția unde francezul își bușise *Brégueț*ul. Ba chiar i se păru că se aud și râsete. Se pare că prăbușirea era ceva amuzant.

Eh, poate că și el ar fi râs, dacă situația ar fi fost inversă. Dar așa, nu i-a stârnit nici un zâmbet.

Sperând că toți ofițerii din *staffel*ul german erau adunați acolo, au făcut un ocol larg pentru a-i evita, și au ajuns la *Rumpler* aflat aproape în aceeași poziție în care îl zăriseră inițial. Doar că cineva îl mutase ceva mai aproape de hangare. Dar ce era mai important: nimeni nu se afla prin apropiere.

Acum că sosise momentul acțiunii, Biggles se simțea curios de calm; francezul, pe de altă parte, era supraexcitat.

— Învârte elicea; eu manevrez maneta de gaze! a șoptit.

— S-o crezi tu! i-a tăiat-o Biggles. Eu *dau gaz*. Nu mai zbor cu tine la manșă. Dai *tu* la elice, când zic eu *'go'*.

Francezul vru să comenteze, dar Biggles și-a încleștat pumnii, abia așteptând… așa că a aruncat o privire circulară și s-a ghemuit gata să sprinteze.

— Hai!

Au țâșnit amândoi către avionul solitar. Biggles, așa cum stabiliseră, a dat să se urce în cockpit, iar francezul a ocolit aripa și a ajuns la elice.

Chiar în clipa în care și-a pus piciorul în scăriță, inima păru să-i stea în loc. Peste marginea cockpitului a apărut un cap. S-a holbat, dar nu era nici o umbra de îndoială – în avion se afla un om. Francezul l-a văzut și el și i-a scăpat un geamăt.

Apoi… s-a auzit vocea. N-a fost vorba de ce aspus omul, sau pe ce ton a spus-o. A fost vorba de limbă. Era engleză – o engleză perfecta.

— Void doi, ce dracu vreți să faceți? spuse ridicându-se, după care a sărit pe pământ.

Biggles a rămas cu gura căscată, holbându-se la ofițerul în uniform de *Royal Flying Corps*.

— Ci-cine, ești? s-a bâlbâit.

— Mă numesc Lynsdale. *Squadron*ul 281.

Biggles începu să tremure.

— Al cui este acest *zmeu*? întrebă, arătând către *Rumpler*.

— Al meu. Adică… cred că este al meu. L-am forțat să aterizeze azi-dimineață și l-am tractat după-amiază aici.

— Ce aerodrom este acesta?

— St. Marie Fleur. *Squadron*ul 281 s-a mutat aici abia de o săptămână. De fapt, am adus doar un *flight* deocamdată, dar ceilalți trebuie să sosească în orice clipă. *À propos* – a continuat Lynsdale, întorcându-se către francez – nu cumva, tu ești flăcăul

care a aterizat aici acum o oră și și-a incendiat *zmeul*?

Dar francezul nici nu-l auzea. Izbucnise în lacrimi și stătea așezat pe roata *Rumpler*ului, suspinând.

— Nu contează, capul sus, amice! l-a consolat Biggles amabil. Mai sunt o grămadă acolo de unde vine acesta, și, oricum, suntem mai buni decât am crezut că suntem.

— Voi doi mai bine veniți cu mine la popotă să îmbucați ceva, în timp ce eu am să-i sun pe ai voștri ca să le spun că sunteți aici! hotărî Lynsdale, străduindu-se din greu să nu râdă.

Va urma…

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD

PREA MULT TIMP

LEE CHILD

PREA MULT TIMP

O povestire din seria Jack Reacher
Titlul original: *Too Much Time*, 2017
Traducerea: Ştefi Todo

Şaizeci de secunde într-un minut, şaizeci de minute într-o oră, douăzeci şi patru de ore într-o zi, şapte zile într-o săptămână, cincizeci şi două de săptămâni într-un an. Reacher a făcut calculul în cap şi i-a ieşit ceva mai mult de treizeci de milioane de secunde în orice interval de douăsprezece luni. Timp în care aproape zece milioane de infracțiuni semnificative se comit doar în Statele Unite. Aproximativ una la fiecare trei secunde. Nu e ceva rar. Pentru a vedea personal una care are cu adevărat loc, chiar în fața ta, aproape, nu era puțin probabil. Locația are importanță, desigur. Infracțiunile sunt acolo unde sunt şi oameni. Probabilitatea era mai mare în centrul unui oraş decât în mijlocul unei pajişti.

Reacher era într-un oraş din interiorul statului Maine. Nu lângă un lac. Nu pe coastă. N-avea nimic de-a face cu homarii. Dar odată a fost bun la ceva. Asta era clar. Străzile erau largi şi clădirile erau din cărămidă. Era un aer de prosperitate de mult apusă. Ceea ce odată ar fi putut fi magazine de firmă, acum erau mici magazine cu de toate. Dar nu era totul numai triste̦te. Aceste magazine măcar făceau ceva. Era şi o franciză a unei cafenele. Cu mese afară. Străzile erau aproape aglomerate. Vremea ținea cu ei. Era prima zi de primăvară şi soarele strălucea.

Reacher s-a întors spre o stradă atât de largă încât fusese închisă traficului şi se numea piață. Mesele cafenelelor erau puse pe ambele părți în fața clădirilor roşii şi vreo treizeci de oameni şerpuiau în spațiul dintre ele. Reacher a văzut prima oară scena, cu oamenii din fața lui împrăştiați întâmplător. Mai târziu şi-a dat seama că cei care contau cel mai mult făceau o formă perfectă, ca litera T. El era la baza lui, uitându-se în sus şi la patruzeci de metri distanță pe partea transversală a literei T, era o femeie tânără, mergând în unghi drept față de el, de la dreapta la stânga în fața lui, de-a lungul străzii largi, direct de la un trotuar la altul. Avea o geantă mare din pânză agățată de umăr. Pânza părea a fi de greutate medie şi avea o culoare naturală, pală pe cămaşa ei de culoare închisă. Avea probabil vreo douăzeci de ani. Sau chiar mai tânără. Ar fi putut avea optsprezece. Se plimba încet, privind în sus, făcându-i plăcere să-i bată soarele pe față.

Apoi, de la capătul stâng al părții transversale, mult mai repede, a apărut un puşti care alerga, îndreptându-se spre ea. Cam aceeaşi vârstă. Adidaşi în picioare, pantaloni negri strâmți, hanorac cu glugă. A apucat geanta femeii şi i-a tras-o de pe umăr. Ea a căzut amețită, cu gura deschisă într-un fel de exclamație fără suflu. Puştiul cu glugă a strâns geanta sub braț ca pe o minge de fotbal şi fugit la dreapta, pe latura de jos a T-ului spre baza lui, direct către Reacher.

Apoi, de la capătul drept al părții transversale au apărut doi bărbați în costum, mergând pe aceeaşi direcție pe care fusese femeia, de la un trotuar la altul. Erau cam la douăzeci de metri în spatele ei. Infracțiunea se petrecuse fix în fața lor. Au reacționat la fel ca majoritatea oamenilor. Au înghețat în prima fracțiune de secundă, apoi s-au întors şi l-au văzut pe puşti fugind şi apoi au ridicat brațele într-un mod curajos dar incoerent şi au strigat ceva care ar fi putut fi *Hei!*

Apoi au pornit în urmărire. Ca la semnalul unui pistol. Alergau cu forță, cu genunchii ridicați, cu marginea hainelor fâlfâind. Polițişti, s-a gândit Reacher. Trebuie să fie. Din cauza înțelegerii fără cuvinte. Nici măcar nu şi-au aruncat o privire unul altuia. Cine altcineva ar reacționa aşa?

La patruzeci de metri distanță tânăra femeie s-a ridicat în picioare şi a început să alerge.

Polițiştii continuau să se apropie. Dar puştiul în tricou negru era la zece metri în față şi alerga mai repede. Nu îl vor prinde. În niciun caz. Diferența dintre ei se mărea.

Acum puştiul era la douăzeci de metri de Reacher, luând-o când la stânga, când la dreapta, alergând pe terenul accidentat. Cam la trei secunde distanță. Cu un gol între ei. Un drum liber. Acum la două secunde. Reacher a făcut un pas la dreapta. O secundă. Încă un pas. Reacher l-a prins pe puşti de şold şi l-a trântit la pământ într-o învălmăşeală de brațe şi picioare. Geanta de pânză a zburat în aer şi puştiul s-a răsucit şi s-a rostogolit încă vreo trei metri, iar apoi au ajuns şi bărbații în costume şi au tăbărât pe el. Câțiva oameni se apropiau. Geanta de pânză căzuse cam la un metru de picioarele lui Reacher. Deasupra avea un fermoar închis. Reacher s-a repezit s-o ridice, dar apoi s-a gândit mai bine. Mai bine să lase dovezile neatinse, aşa cum sunt. A făcut un pas în spate. Mai mulți spectatori s-au apropiat de umărul lui.

Polițiştii l-au ridicat pe puştiul amețit în picioare şi l-au încătuşat cu mâinile la spate. Un polițist îl păzea, iar celălalt a făcut un pas şi a ridicat geanta de pânză. Părea plată şi uşoară şi goală. Parcă era dezumflată. Ca şi cum nu era nimic în ea. Polițistul s-a uitat la toate fețele din preajma lui şi l-a fixat pe Reacher. A scos portmoneul din buzunar şi l-a deschis cu o mişcare experimentată. Avea un act de identitate cu fotografie în spatele unui plastic lăptos. Detectivul Ramsey Aaron, poliția locală. În fotografie era acelaşi tip, puțin mai tânăr şi nu cu respirația tăiată.

— Îți mulțumesc foarte mult că ne-ai ajutat cu asta, a spus Aaron.

— Cu plăcere, a spus Reacher.

— Ai văzut exact ce s-a întâmplat?

— Destul de mult.

— Atunci am nevoie să dai o declarație ca martor.

— Ai văzut victima fugind după aceea?

— Nu, n-am văzut asta.

— Părea în regulă.

— E bine de ştiut, a spus Aaron. Dar tot avem nevoie să semnezi o declarație.

— Ați fost mai aproape decât am fost eu, a spus Reacher. S-a întâmplat exact în fața voastră. Semnați-vă singuri declarația.

— Ca să vă spun adevărul, domnule, înseamnă mai mult dacă este din partea unei persoane obişnuite. Un membru din public, vreau să spun. Juriului nu-i plac întotdeauna declarațiile polițiştilor. Astea-s vremurile.

— Şi eu am fost odată polițist, a spus Reacher.

— Unde?

— În armată.

— Atunci vei fi şi mai bun decât o persoană obişnuită.

— Nu pot sta pe-aici pentru un proces, a spus Reacher. Sunt în trecere. Trebuie să plec.

— Nu va fi un proces, a spus Aaron. Dacă avem înregistrată declarația unui martor ocular, care mai e şi un veteran al armatei, cu experiență în aplicarea legii, atunci apărarea nu va avea ce face. Simplă aritmetică. Plusuri şi minusuri. Ca la un credit. Aşa funcționează acum.

Reacher n-a spus nimic.

— Zece minute din timpul tău, a spus Aaron. Ai văzut ce ai văzut. Care ar fi lucrul cel mai rău care s-ar putea întâmpla?

— Bine, a spus Reacher.

***

A durat mai mult de zece minute, chiar de la început. S-au învârtit pe acolo şi au aşteptat să vină o maşină de poliție să-l ducă pe puşti la secție. A apărut în sfârşit, însoțită de o ambulanță care să verifice semnele vitale ale puştiului. Să-l declare apt pentru interogatoriu. Să evite moartea inexplicabilă în custodie. Toate au luat timp. Dar într-un final puştiul s-a urcat pe locul din spate, tipii în uniformă pe cele din față şi maşina a plecat. Martorii s-au întors la treaba lor. Reacher şi cei doi polițişti au rămas singuri.

Al doilea polițist a spus că îl cheamă Bush. Nici o relație cu familia Bush din Kennebunkport. Tot un polițist din regiune. A spus că maşina lor e parcată pe stradă, dincolo de colțul îndepărtat al pieței. A arătat cu mâna. Sus, unde începuse plimbarea lor în soare. Au pornit toți în acea direcție. În sus, pe latura verticală a T-ului, apoi o întoarcere la dreapta pe partea

transversală, polițiștii mergând înapoi pe drumul pe care veniseră mai devreme, Reacher urmând polițiștii.

— De ce a fugit victima? a întrebat Reacher.

— Cred că asta e ceva ce va trebui să aflăm, a spus Aaron.

Maşina lor era un Crown Vic vechi, uzat, dar nu deformat. Curat, dar nu strălucitor. Reacher a urcat în spate, ceea ce nu l-a deranjat, pentru că era o berlină obişnuită. Fără geam antiglonț despărțitor. Fără implicații. Şi cel mai bun loc pentru picioare, stând într-o parte, cu spatele sprijinit de uşă, ceea ce era bucuros să facă, pentru că se gândea că această parte din spate a unei maşini de poliție era foarte puțin probabil să se dezintegreze spontan de la o presiune internă moderată. Era sigur că proiectanții trebuie să fi luat în considerare asta.

Drumul a fost scurt, către o clădire dură din beton de la marginea oraşului. Pe acoperiş erau antene înalte şi de satelit. Avea un loc de parcare în care erau trei berline fără însemne şi o singură maşină cu alb şi negru, toate parcate în linie, plus încă vreo zece locuri goale, şi o epavă a unui SUV albastru într-un colț îndepărtat. Detectivul Bush a întrat şi a parcat într-un loc marcat D2. Au coborât toți. Soarele slab de primăvară era încă acolo.

— Doar ca să înțelegi, a spus Aaron. Cu cât mai puțini bani cheltuim pentru clădirile noastre, cu atât mai mulți putem folosi pentru a-i prinde pe băieții răi. E o chestie de priorități.

— Vorbeşti ca primarul, a spus Reacher.

— Bună presupunere. E un ales, ținând un discurs. Cuvânt cu cuvânt.

Au intrat. Locul nu arăta chiar aşa rău. Reacher a intrat şi a ieşit din clădiri guvernamentale toată viața lui. Nu neapărat în cele elegante, cu marmură, din DC, dar în cele învechite şi soioase în care se înfăptuieşte de fapt guvernarea. Şi secția aceasta era cam la jumătatea scalei, având în vedere împrejurimile luxoase. Problema principală erau tavanele joase. Ceea ce era pur şi simplu ghinion. Chiar şi arhitecții guvernului au cedat câteodată în fața modei şi atunci când *atomic* a fost un cuvânt important, ei au favorizat, pentru un timp, structurile brute din beton gros, ca şi cum oamenii din anii ’50 trebuiau asigurați că forțele de ordine sunt protejate de clădirile aparent rezistente la un atac nuclear. Dar oricare ar fi fost motivul, clădirile ca nişte buncăre s-au răspândit, rezultând spații strâmte, fără aer. Ceea ce era singura problemă reală a departamentului. Restul era destul de drăguț. Poate doar esențialul, dar un tip deştept n-ar fi dorit ceva mai complicat. Părea un loc bun în care să lucrezi.

Aaron şi Bush l-au condus pe Reacher într-o cameră de interogatoriu pe un hol paralel cu birourile detectivilor.

— Nu vom face asta la biroul tău? a întrebat Reacher.

— Ca la emisiunile TV? a spus Aaron. Nu e voie. Nu mai e. După 9/11. Niciun acces neautorizat în spațiul operațional. Tu nu eşti autorizat până când numele tău nu apare pe un act oficial ca martor care cooperează. Ceea ce e evident că nu e încă. Plus că suntem mai asigurați aici. Semnele

timpului. Dacă te împiedici şi cazi, mai degrabă avem acolo o cameră de filmat pe care să fie dovada că nu eram lângă tine în acel moment.

— Am înțeles, a spus Reacher.

Au intrat. Era o încăpere standard, poate doar chiar mai apăsătoare datorită unui sentiment comprimat, înăbuşit, dat de miile de tone de beton evidente din jur. Partea interioară era neterminată, dar zugrăvită de atâtea ori că era netedă şi lucioasă. Culoarea era verdele pal al guvernului, nefiind de ajutor nici becurile ecologice montate. Aerul era înăbuşitor. Pe peretele din spate era o oglindă mare. O fereastră din cealaltă parte, în mod clar.

Reacher s-a aşezat cu fața la ea, pe partea băieților răi de la masă, în fața lui Aaron şi Bush, care aveau teancuri de hârtii şi pumni întregi de pixuri. La început Aaron l-a avertizat pe Reacher că se înregistra atât audio cât şi video. Apoi Aaron i-a cerut lui Reacher numele întreg, data naşterii şi numărul de asigurare, pe care Reacher le-a dat cu încredere, pentru că de ce nu? Apoi Aaron l-a întrebat care e adresa curentă, ceea ce a generat o întreagă dezbatere.

— Nu am domiciliu stabil, a spus Reacher.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Aaron.

— Ceea ce am spus. Sunt nişte cuvinte foarte cunoscute.

— Nu trăieşti nicăieri?

— Trăiesc într-o mulțime de locuri. Unul în fiecare noapte.

— Într-o rulotă? Eşti pensionar?

— Nu o rulotă, a spus Reacher.

— Cu alte cuvinte, eşti fără adăpost, a spus Aaron.

— Dar în mod voluntar.

— Ce înseamnă asta?

— Mă mut dintr-un loc în altul. O zi aici, una acolo.

— De ce?

— Pentru că-mi place.

— Ca un turist?

— Presupun.

— Unde-ți sunt genții?

— Nu folosesc.

— Nu ai niciun lucru?

— Am văzut o carte mică într-un magazin din aeroport. Aparent trebuie să scăpăm de orice nu ne aduce bucurie.

— Aşa că ți-ai aruncat lucrurile?

— Deja nu aveam nimic. Am aflat asta cu ani în urmă.

Aaron se uita în jos la teancul de hârtii, nesigur.

— Deci care e cel mai potrivit cuvânt pentru tine? a întrebat el. Vagabond?

— Ambulant, a spus Reacher. Împărțit. Trecător. Episodic.

— Ai fost dat afară din armată cu vreun diagnostic?

— Asta-mi va afecta credibilitatea ca martor?

— Ți-am spus, e ca un scor. Fără o adresă fixă e un lucru rău. Stresul posttraumatic ar fi şi mai rău. Avocatul apărării ar putea specula despre potențiala ta reabilitare. Ar putea să-ți coboare scorul cu un punct sau două.

— Am fost la Poliția Militară, unitatea 110, a spus Reacher. Nu sunt speriat de stresul posttraumatic. El e speriat de mine.

— Ce a fost unitatea 110?

— O unitate de elită.

— De cât timp ai plecat?

— De mai mult decât timpul cât am stat acolo.

— Bine, a spus Aaron. Dar nu e alegerea mea. Acum e doar despre numere, pur şi simplu. Judecata se face acum în interiorul computerelor. Softuri speciale. Zece mii de simulări. Trendul majoritar. Două puncte de orice parte pot fi cruciale. Fără adresă fixă nu e ideal, chiar fără nimic altceva.

— Acceptați sau nu, a spus Reacher.

Au acceptat, aşa cum Reacher ştia că vor face. N-au avut niciodată prea mult. Vor putea pierde ceva mai târziu. Perfect normal. O mulțime de muncă bună se iroseşte, chiar şi în cazurile încheiate cu mare succes. Aşa că au trecut prin ceea ce a văzut, cu grijă, coerent, complet, de la început la sfârşit, de la stânga la dreapta, de aproape departe, şi în final toți au fost de acord că trebuie să fi fost totul trecut în revistă. Aaron l-a trimis pe Bush să aducă înregistrările tipărite, pregătite pentru semnătura lui Reacher. Bush a părăsit încăperea, iar Aaron a spus:

— Mulțumesc din nou.

— Cu plăcere, din nou, a spus Reacher. Acum spune-mi care-i interesul vostru.

— După cum ai văzut, s-a petrecut în fața noastră.

— Ceea ce, încep să cred că e partea interesantă. Vreau să spun, care erau şansele? Detectivul Bush a parcat în locul D2. Ceea ce înseamnă că e numărul doi în echipa detectivilor. Dar el a condus maşina şi acum te slugăreşte pe tine. Ceea ce înseamnă că tu eşti numărul unu în echipa detectivilor. Ceea ce înseamnă că primele două nume din cea mai importantă divizie din întregul departament al poliției locale se întâmpla să facă o plimbare în soare la douăzeci de metri în spatele unei fete care tocmai s-a întâmplat să fie jefuită.

— Coincidență, a spus Aaron.

— Cred că o urmăreați, a spus Reacher.

— De ce crezi asta?

— Pentru că nu păreați să vă pese ce s-a întâmplat cu ea după aceea. Posibil din cauză că ştiați cine este. Ştiați că se va întoarce curând, să vă povestească despre asta. Sau ştiți unde o găsiți. Pentru că o şantajați. Sau e agent dublu. Sau poate e una de-a voastră, lucrând sub acoperire. Indiferent de variantă, aveți încredere în ea să lucreze pentru voi. Nu sunteți îngrijorați pentru ea. Sunteți interesați de geanta ei. A fost jefuită violent, dar voi ați

urmărit geanta, nu pe ea. Poate că geanta e importantă. Deşi nu văd de ce. Mie mi s-a părut goală.

— Sună ca o adevărată mare conspirație, nu?

— Tu ai ales cuvântul, a spus Reacher. Mi-ai mulțumit pentru ajutor. Ajutorul meu pentru ce, mai exact? O implicare spontană de o fracțiune de secundă? Nu cred că ar fi trebuit să foloseşti acea frază. Puteai spune „Oh, a fost o întâmplare, uh?". Sau ceva similar. Sau doar să ridici o sprânceană. Ca într-o relație sau ca să spargi gheața. Ca şi cum am fi fost doar doi tipi stând la taclale. Dar în loc de asta mi-ai mulțumit foarte formal. Ai spus „Mulțumesc mult că ne ajuți acum cu asta".

— Încercam să fiu politicos, a spus Aaron.

— Dar cred că acest gen de formalism necesită un timp de gândire mai lung. Şi ai spus *cu asta*. Cu ce? Pentru ca tu să-ți însuşeşti ceva ca *asta*, cred că ar trebui să fie ceva puțin mai vechi decât o fracțiune de secundă. Trebuie să fi fost stabilit în prealabil. Şi ai folosit un timp continuu. Ai spus ne *ajuți acum*. Ceea ce înseamnă ceva în desfăşurare. Ceva ce a existat înainte ca băiatul să înşface geanta şi va continua după aceea. Şi ai folosit pronumele plural. Ai spus mulțumesc că *ne* ajuți. Pe tine şi pe Bush. Cu ceva ce aveați deja, cu ceva la care lucrați deja şi care a deraiat puțin, dar în final pagubele n-au fost prea mari. Pentru că erați extrem de uşurați. Putea deveni mult mai rău, poate, dacă băiatul ar fi dispărut. De aceea mi-ai spus *foarte mult*. Ceea ce a fost mult prea cordial pentru o chestie trivială. Părea mult mai important pentru tine.

— Eram politicos.

— Şi cred că declarația mea ca martor este mai mult pentru şeful poliției şi pentru tipul ales, nu pentru un joc pe calculator. Ca să arătați că nu e vina voastră. Ca să arătați că nu ați fost voi cei care aproape ați distrus vreo operațiune de lungă durată. De aceea ați vrut o persoană obişnuită. Şi a treia parte care să o facă. Altfel tot ce aveați erau mărturiile voastre, pe cuvântul vostru. Tu şi Bush, acoperindu-vă spatele unul altuia.

— Ne plimbam.

— Nu v-ați uitat nici măcar o clipă unul la altul. Niciun alt gând. Ați vânat doar acea genată. V-ați gândit la geanta aia toată ziua. Sau toată săptămâna.

Aaron n-a răspuns, pentru că în acel moment s-a deschis uşa şi a apărut un cap necunoscut. L-a chemat pe Aaron afară ca să vorbească. Aaron a ieşit şi uşa s-a închis în urma lui. Dar înainte ca Reacher să poată să înceapă să se îngrijoreze dacă e încuiată sau nu, s-a deschis din nou, iar Aaron şi-a băgat capul înăuntru şi a spus:

— Restul interogatoriului va fi făcut de alți detectivi.

Uşa s-a închis din nou.

S-a deschis din nou.

Tipul care-şi băgase capul prima dată era primul. Avea un tip asemănător în spatele lui. Ambii arătau ca personajele clasice din New England din

fotografiile istorice alb-negru. Produsul multor generații de muncă grea şi dăruire. Ambii slabi şi vânoşi, numai fibră şi ligamente, aproape sfrijiți. Purtau pantaloni de bumbac şi cămăşi în carouri sub hainele sport albastre. Erau tunşi periuță. Nu era o încercare de a arăta stilați. Doar funcționalitate. Au spus că lucrează pentru Agenția de Combatere a Drogurilor din Maine. O organizație națională. Au spus că anchetele la nivel național sunt mai importante decât cele la nivel local. De aceea au preluat interogatoriul. Au spus că au întrebări despre ce a văzut Reacher.

S-au aşezat pe scaunele pe care le-au eliberat Aaron şi Bush. Cel din stânga a spus că numele lui e Cook, cel din dreapta a spus că numele lui e Delaney. Părea că el e conducătorul. Părea că el va stabili cum se va desfăşura discuția. Despre ce a văzut Reacher, a spus el din nou. Nimic mai mult. Nimic despre care să-şi facă griji.

Dar apoi a spus:

— În primul rând avem nevoie de mai multe informații despre un aspect în mod special. Credem că colegii noştri de la departamentul local s-au ocupat prea puțin de el. Au alunecat chiar pe lângă el, probabil de înțeles.

— Au alunecat pe lângă ce? a întrebat Reacher.

— Care a fost starea ta de spirit, vorbind de intenție, în momentul în care ai doborât copilul?

— Serios?

— Cu cuvintele tale.

— Câte?

— Atâtea câte ai nevoie.

— Ajutam polițiştii.

— Nimic mai mult?

— Am văzut infracțiunea. Infractorul venea direct spre mine. Îşi depăşise urmăritorii. N-aveam niciun dubiu despre vinovăție sau inocență. Aşa că m-am pus în calea lui. Nici măcar nu a fost rănit rău.

— Cum ai ştiut că cei doi bărbați erau polițişti?

— Prima impresie. Am greşit sau am avut dreptate?

Delaney a făcut o pauză.

Apoi a spus:

— Acum spune-mi ce ai văzut.

— Sunt sigur că ați ascultat ce am spus deja.

— Aşa e, a spus Delaney. De asemenea şi continuarea conversației, pe care ai avut-o cu detectivul Aaron. După ce detectivul Bush a părăsit camera. Se pare că ai văzut mai mult decât ai scris în declarația de martor. Se pare că ai văzut ceva despre o operațiune de lungă durată.

— Asta era o speculație, a spus Reacher. Nu poate fi scrisă într-o declarație de martor.

— Ca o chestie etică?

— Presupun.

— Eşti o persoană etică, domnule Reacher.

— Fac tot ce pot.

— Dar acum poți să-ți dai drumul. Declarația e făcută. Acum poți să speculezi după dorința inimii. Ce ai văzut?

— De ce mă întrebați?

— S-ar putea să avem o problemă. E posibil ca tu să ne poți ajuta.

— Cum aş putea să ajut?

— Ai fost în poliția militară. Ştii cum merg lucrurile astea. Imaginea de ansamblu. Ce ai văzut?

— Cred că i-am văzut pe Aaron şi Bush urmărind fata cu geanta. Un fel de operațiune de supraveghere. Supravegherea genții, în principal. Când s-a întâmplat ce s-a întâmplat au ignorat complet fata. Cea mai bună supoziție, probabil că fata era pe cale să dea geanta unui suspect încă necunoscut. Mai târziu. În alt loc. O livrare sau o plată. Poate că era important să fie văzut schimbul în sine. Poate că suspectul necunoscut e ultima verigă din lanț. Prin urmare era nevoie de martori oculari de mare calitate. Sau aşa ceva. Cu excepția faptului că planul a picat deoarece a intervenit soarta sub forma unui hoț de genți întâmplător. Cu adevărat ghinion. Li se întâmplă şi celor mai buni dintre noi. Dar nu-i chiar aşa mare lucru. Pot s-o ia de la capăt mâine.

Delaney a scuturat din cap.

— Suntem în ape tulburi. Cu oamenii cu care avem noi de-a face, dacă ratezi o întâlnire, eşti mort pentru ei. Treaba asta e terminată.

— Atunci îmi pare rău, a spus Reacher. Dar rahaturi se întâmplă. Cel mai bun lucru ar fi să treceți peste.

— Pentru tine e uşor de zis.

— Nu-i treaba mea, a spus Reacher. Nu-i munca mea. Sunt doar un tip care trecea pe-acolo.

— Avem nevoie şi de o vorbă despre asta. Cum dăm de tine, dacă avem nevoie? Ai un telefon celular?

— Nu.

— Atunci cum te găsesc oamenii?

— Nu mă găsesc.

— Nici familia şi prietenii?

— Nu mai am familie.

— Nici prieteni?

— Nu de genul pe care-i suni la fiecare cinci minute.

— Deci cine ştie unde eşti?

— Eu, a spus Reacher. E destul.

— Eşti sigur?

— Încă n-am avut nevoie să fiu salvat.

Delaney a aprobat din cap.

— Să ne întoarcem la ce-ai văzut, a spus.

— Care parte?

— Toate. Poate că nu s-a terminat încă. Ar putea fi o altă interpretare?

— Totul e posibil, a spus Reacher.

— Ce fel de lucruri ar fi posibile?

— De obicei sunt plătit pentru genul ăsta de discuție.

— Am putea să-ți oferim o cană de cafea.

— De acord, a spus Reacher. Neagră, fără zahăr.

Cook a plecat să o aducă şi când s-a întors Reacher a luat o înghițitură şi a spus:

— Mulțumesc. Dar dacă mă gândesc cred că a fost doar un eveniment întâmplător.

— Foloseşte-ți imaginația, a spus Delaney.

— Folosiți-v-o voi, a spus Reacher.

— Bine, a spus Delaney. Să presupunem că Aaron şi Bush nu ştiau unde sau când sau cine sau cum, dar în final ei se aşteptau să vadă geanta transferată altcuiva.

— Bine, să presupunem, a spus Reacher.

— Şi poate că este exact ce-au văzut. Doar că un pic mai repede decât se aşteptau.

— Totul e posibil, a spus Reacher din nou.

— Trebuie să presupunem că tipii răi îşi iau măsuri pentru păstrarea secretului şi clandestinității. Poate că au stabilit o întâlnire momeală şi au plănuit să fure geanta de-a lungul drumului. De dragul surprizei şi ca să nu fie predictibil. Întotdeauna cel mai bun mod de a păcăli supravegherea. Poate că au făcut şi repetiții. După spusele tale fata a renunțat destul de uşor. Ai spus că a căzut în fund, iar apoi s-a ridicat şi a fugit.

Reacher a aprobat din cap.

— Deci vreți să spuneți că băiatul cu tricou negru era suspectul necunoscut. Vreți să spuneți că el trebuia să primească geanta.

Delaney a aprobat din cap.

— Şi noi îl aveam şi mai departe operațiunea era de fapt un succes total.

— Uşor de zis. Şi foarte convenabil.

Delaney n-a răspuns.

— Unde-i băiatul acum? a întrebat Reacher.

Delaney a arătat spre uşă.

— Două camere mai încolo. Îl ducem curând la Bangor.

— A vorbit?

— Până acum nu. E un bun mic soldat.

— Doar dacă nu e deloc un soldat.

— Noi credem că e. Şi credem că va vorbi când va ajunge să aprecieze cu adevărat pericolul la care se expune.

— O altă problemă majoră, a spus Reacher.

— Care e?

— Geanta mi s-a părut goală. Ce fel de livrare sau plată ar fi asta? Nu veți obține o condamnare pentru urmărirea unei genți goale.

— Geanta nu era goală, a spus Delaney. Cel puțin nu la început.

— Ce era în ea?

— Vom ajunge la asta. Dar mai întâi să ne întoarcem. La ce te-am întrebat de la început. Ca să fim siguri. Despre starea ta de spirit.

— I-am ajutat pe polițiști.

— Oare?

— Vă îngrijorează răspunderea? Dacă aş fi un civil care acordă ajutor, aş avea aceeaşi imunitate pe care o are aplicarea legii. În plus, oricum copilul nu a fost deloc rănit. Câteva vânătăi, poate. Poate o zgârietură la genunchi. Nicio problemă. Doar dacă nu aveți nişte judecători tare ciudați aici.

— Judecătorii noştri sunt în regulă. Când înțeleg contextul.

— Ce alt context ar putea fi? Am fost martorul ocular al unei infracțiuni. Exista o dorință clară a poliției să rețină făptuitorul. I-am ajutat. Vrei să spui că aveți o problemă cu asta?

— Scuză-ne un moment, a spus Delaney.

Reacher n-a răspuns. Cook şi Delaney s-au ridicat şi au ieşit din spatele mesei. Au mers către uşă şi au părăsit camera. Uşa s-a închis în urma lor. De data asta Reacher era aproape sigur că e încuiată. A privit către oglindă. N-a văzut altceva decât reflexia lui, gri cu o nuanță de verde.

Zece minute din timpul tău. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

Nu s-a întâmplat nimic. Nu în următoarele trei minute lungi. Apoi Cook şi Delaney s-au întors. S-au aşezat din nou, Cook în stânga, Delaney în dreapta.

— Ai susținut că ai acordat asistență pentru aplicarea legii, a spus Delaney.

— Corect, a spus Reacher.

— Vrei să-ți revizuieşti declarația?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Voi nu?

— Nu, a spus Delaney.

— De ce nu?

— Credem că adevărul e foarte diferit.

— Cum aşa?

— Credem că tu ai luat geanta de la băiat. În acelaşi fel în care el a luat-o de la fată. Credem că tu eşti al doilea intermediar surprinzător şi imprevizibil.

— Geanta a căzut pe jos.

— Avem martori care spun că te-ai repezit s-o ridici.

— M-am gândit mai bine. Am lăsat-o acolo. Aaron a ridicat-o.

Delaney a aprobat din cap.

— Şi până atunci era goală.

— Vreți să-mi vedeți buzunarele?

— Credem că ai luat conținutul genții şi l-ai dat mai departe cuiva din mulțime.

— Ce?

— Dacă tu ai fost al doilea intermediar, de ce să nu fi existat şi al treilea?

— Rahat, a spus Reacher.

— Jack-nimeni-Reacher, a spus Delany, eşti arestat pentru infracțiunea de implicare frauduloasă într-o organizație coruptă. Ai dreptul să nu spui nimic. Orice vei spune poate fi folosit împotriva ta în instanță. Ai dreptul să chemi un avocat înainte de a răspunde la alte întrebări. Dacă nu îți permiți un avocat, vei primi unul din oficiu.

*

Au intrat patru polițişti locali, trei cu pistoalele în mână şi al patrulea cu o puşcă ținută de-a lungul corpului. Dincolo de masă, Cook şi Delaney şi-au dat uşor la o parte hainele pentru a arăta Glock-urile din tocul de la umăr. Reacher stătea nemişcat. Şase împotriva unuia. Prea mulți. Şanse proaste. Plus tensiunea nervoasă din aer, plus degetele pe trăgaci, plus un nivel complet necunoscut de antrenament, expertiză şi experiență.

S-ar putea face greşeli.

Reacher stătea nemişcat.

— Vreau avocatul din oficiu, a spus el.

După asta, n-a mai spus nimic.

L-au încătuşat cu mâinile la spate şi l-au condus afară pe hol, au trecut de două colțuri şi printr-o uşă de oțel încuiată, aflată într-un cadru de beton, în zona de aşteptare a secției de poliție, care era o închisoare în miniatură cu trei celule goale pe un coridor îngust, toate aflate în fața unui birou care în acel moment nu era ocupat. Unul dintre polițiştii locali şi-a băgat pistolul în toc şi s-a apropiat de el. I-a scos cătuşele lui Reacher. El i-a dat paşaportul, cardul, periuța de dinți, şaptezeci de dolari în bancnote, şaptezeci şi cinci de cenți mărunțiş şi şireturile. În schimb a primit o lovitură în spate şi dreptul de a ocupa singur prima celulă din şir. Uşa s-a închis cu zgomot şi încuietoarea a căzut ca un ciocan care loveşte şinele de cale ferată. Polițiştii au mai privit înăuntru o secundă, ca vizitatorii unei grădini zoologice, apoi s-au întors, au trecut de birou şi au ieşit din încăpere, unul după altul. Reacher a auzit uşa de oțel închizându-se după ultimul dintre ei. A auzit când a încuiat-o.

A aşteptat. Era bun la asta. Era un bărbat răbdător. Nu avea unde să se ducă şi avea tot timpul din lume să ajungă acolo. S-a aşezat pe pat, care era o structură turnată din beton, la fel cum turnată era şi o masă mică cu scaun cu tot. Scaunul avea o pernuță rotundă, făcută din acelaşi burete acoperit cu vinil ca şi salteaua de pe pat. Toaleta era din oțel, cu un vârf încorporat pe post de chiuvetă. Doar apă rece. Ca şi în cele mai proaste camere de motel din lume, întâi s-au stabilit cerințele minime necesare şi apoi s-a redus totul până la dimensiuni abia suportabile. Vechii arhitecți au folosit chiar mai mult beton decât în alte părți. Ca şi cum prizonierii care încearcă să scape ar putea exercita o forță mai mare decât bombele atomice.

*

Reacher a măsurat trecerea timpului în minte. Au trecut două ore, apoi o parte din a treia, iar apoi cel mai tânăr dintre polițişti a trecut pe acolo pentru o verificare de rutină. S-a uitat printre gratii şi a întrebat:

— Eşti bine?

— Sunt bine, a răspuns Reacher. Un pic flămând, poate. A trecut ora prânzului.

— Cu asta avem o problemă.

— Bucătarul e-n concediu de boală.

— Nu avem un bucătar. Comandăm mâncarea. La restaurantul de pe stradă. Suma autorizată pentru prânz e de până la patru dolari. Dar asta e valoarea pentru prizonierii locali. Tu eşti prizonier al statului. Nu ştim cât plătesc ei pentru prânz.

— Sper că mai mult.

— Dar trebuie să ştim sigur. Dacă nu, ne-am putea bloca cu asta.

— Delaney nu ştie? Sau Cook?

— Au plecat. Şi-au dus celălalt suspect înapoi la sediul lor din Bangor.

— Cât cheltuiți pentru cină?

— Şase şi jumătate.

— Şi pentru micul dejun?

— Nu vei mai fi aici pentru micul dejun. Eşti prizonier al statului. Ca şi celălalt tip. Vor veni să te ia în seara asta.

*

O oră mai târziu, polițistul tânăr s-a întors cu un sendviş cu brânză şi un pahar de Cola. Trei dolari şi ceva mărunțiş. Probabil că detectivul Aaron a spus că dacă statul plăteşte mai puțin de atât, va suporta personal diferența.

— Mulțumeşte-i a spus Reacher. Şi spune-i să aibă grijă. O favoare pentru alta.

— Să aibă grijă la ce?

— Cu cine se întovărăşeşte.

— Ce înseamnă asta?

— Ori va înțelege, ori nu.

— Spui că nu eşti vinovat.

Reacher a zâmbit.

— Bănuiesc că ai mai auzit asta.

Tânărul polițist a aprobat din cap.

— Toată lumea o spune. Niciunul dintre voi n-a făcut nimic niciodată. La asta ne aşteptăm.

Apoi tipul a plecat, iar Reacher a mâncat şi a aşteptat din nou.

*

După încă două ore tânărul s-a întors pentru a treia oară.

— Avocata din oficiu e aici, a spus el. Trece în revistă cazul cu tipii din poliția statală la telefon. Ei sunt încă în Bangor. Vorbesc chiar acum. Va veni la tine imediat.

— Cum e? a întrebat Reacher.

— E în regulă. O dată mi-a fost furată maşina şi ea m-a ajutat să mă descurc cu compania de asigurări. A fost colegă cu sora mea la liceu.

— Câți ani are sora ta?

— E cu trei ani mai mare decât mine.

— Şi tu câți ani ai?

— Douăzeci şi patru.

— Ți-ai luat banii înapoi pe maşină?

— O parte din ei.

Apoi tipul a plecat şi s-a aşezat pe scaunul de la birou. Ca să dea impresia unei îngrijiri adecvate a prizonierului, a presupus Reacher, cât era avocatul acolo. Reacher a stat unde era, pe pat. Doar aşteptând.

*

Treizeci de minute mai târziu a apărut avocata. L-a salutat pe polițistul de la birou într-un mod prietenos, cum o face oricine cu fratele unei vechi colege de liceu. Apoi a spus altceva, pe tonul liniştit al avocatului, despre confidențialitatea discuției cu clientul, iar tipul s-a ridicat şi a părăsit încăperea. A închis uşa de oțel după el. Celulele au devenit tăcute. Avocata s-a uitat la Reacher printre zăbrele. Ca o persoană la grădina zoologică. Probabil ca la gorile. Era de înălțime medie, de greutate medie şi purta un costum negru cu fustă. Avea părul scurt, castaniu cu şuvițe mai deschise, ochi căprui şi o față rotundă cu o gură întoarsă. Ca un zâmbet cu susul în jos. Ca şi cum ar fi suferit multe dezamăgiri în viață. Căra o geantă de piele prea burduşită ca să poată fi închisă. Deasupra era un blocnotes plin de notițe scrise de mână.

A lăsat geanta pe jos, s-a întors şi a tras scaunul din spatele biroului. L-a poziționat în fața cuştii lui Reacher şi s-a urcat pe el, s-a aşezat confortabil, cu genunchii lipiți şi tocurile pantofilor agățați de bara scaunului. Ca la o întâlnire obişnuită cu un client, câte o persoană de fiecare parte a biroului sau a mesei, exceptând faptul că nu era niciun birou sau masă. Doar un perete de bare subțiri de oțel puse la mică distanță una de alta.

— Mă numesc Cathy Clark, a spus ea.

Reacher n-a spus nimic.

— Îmi pare rău că mi-a luat atâta să ajung aici, a spus ea. Am avut un program încărcat.

— Te ocupi şi de proprietăți? a întrebat Reacher.

— În cea mai mare parte a timpului.
— Câte cazuri penale ai avut?
— Unul sau două.
— E o mare diferență în procente între unul şi două. Exact câte?
— Unul.
— Ai câştigat?
— Nu.
Reacher n-a spus nimic.
— Primeşti ce primeşti, a spus ea. Aşa funcționează. E o listă. Eu eram prima astăzi. Ca şi coada de taxiuri la aeroport.
— De ce nu facem asta în sala de conferințe?
Ea n-a răspuns. Reacher avea impresia că îi plăceau zăbrelele. Avea impresia că îi plăcea separarea. Ca şi cum s-ar fi simțit mai sigură.
— Crezi că sunt vinovat? a întrebat el.
— Nu contează ce cred. Contează ce pot face.
— Şi ce poți?
— Să stăm de vorbă, a spus ea. Trebuie să explici de ce eşti aici.
— Trebuie să fiu undeva. Ei trebuie să explice de ce aş fi renunțat la partenerul meu. L-am dus drept în brațele lor.
— Ei cred că ai fost neîndemânatic. Ai vrut doar să-i smulgi geanta şi l-ai doborât din greşeală. Ei cred că el intenționa să continue să fugă.
— De ce sunt detectivii locali implicați într-o operațiune statală?
— Bugetele, a spus ea. Împart şi cheltuielile şi toată lumea e fericită.
— Nu am smuls geanta.
— Au patru martori oculari care spun că te-ai aplecat s-o iei.
Reacher n-a spus nimic.
— De ce erai acolo? a întrebat ea.
— Erau treizeci de oameni în piață. De ce era fiecare dintre ei acolo?
— Dovezile arată că băiatul alerga direct spre tine. Nu spre ei.
— Nu s-a întâmplat aşa. Eu am păşit în fața lui.
— Exact.
— Crezi că sunt vinovat.
— Nu contează ce cred, a spus ea din nou.
— Ce susțin că era în geantă?
— Nu au spus încă.
— E legal? Nu ar trebui să ştiu de ce sunt acuzat?
— Cred că e legal în acest moment.
— Crezi? Am nevoie de mai mult de atât.
— Dacă vrei un alt avocat, dă-i drumul şi plăteşte pentru unul.
— Băiatul cu hanorac a vorbit deja?
— Susține că a fost un simplu jaf. Susține că a crezut că fata folosea geanta ca pe o poşetă. Susține că a sperat să găsească bani şi carduri. Poate un telefon. Agenții statului o consideră o poveste pregătită, pentru orice eventualitate.

— De ce cred ei că n-am fugit şi eu? De ce aş fi rămas pe-acolo după aceea?

— Acelaşi lucru, a spus ea. O poveste pregătită. La îndemână dacă lucrurile o iau razna. I-ai văzut înşfăcându-l pe amicul tău, aşa că amândoi ați trecut imediat la planul B. El era un hoț, tu ajutai forțele de ordine. El ar primi o sentință nesemnificativă, tu o mângâiere pe cap. Au anticipat un anumit nivel de rafinament la amândoi. Se pare că e o afacere mare.

Reacher a aprobat din cap.

— Cât de mare crezi tu că e?

— E o investigație majoră. Se desfăşoară de mult timp.

— Crezi că e costisitoare?

— Îmi imaginez că da.

— În timpurile astea când bugetele par să fie o problemă.

— Bugetele sunt întotdeauna o problemă.

— Ca şi ego-urile şi reputația şi rapoartele de performanță. Gândeşte-te la Delaney şi Cook. Pune-te în locul lor. O investigație scumpă şi care durează de mult se duce de râpă din cauza unei întâmplări. Se întorc la punctul zero. Poate mai rău de atât. Poate că nu se mai poate relua. O mulțime de fețe nervoase în jurul lor. Aşa că ce urmează?

— Nu ştiu.

— Natura umană, a spus Reacher. Mai întâi strigă şi înjură şi se dau de pereți. Apoi apare instinctul de supraviețuire. Caută căi să-şi acopere fundul. Caută căi ca să pretindă că operațiunea a fost de fapt un succes. Le-a venit ideea că puştiul e parte din poveste. Apoi au auzit când Aaron a vorbit cu mine. M-au auzit spunând că nu locuiesc nicăieri. Sunt un vagabond, după cuvintele lui Aaron. Ceea ce le-a dat o idee şi mai bună. Pot să împuşte doi iepuri. Ar putea pretinde că au prins doi tipi şi să termine cu toată chestia asta. Ar putea primi o palmă pe spate şi scrisori de laudă.

— Vrei să spui că tot cazul lor e inventat.

— Ştiu că e.

— Asta-i o exagerare.

— M-au verificat de două ori. Sunt siguri. Li s-a confirmat că nu am telefon mobil. Li s-a confirmat că nimeni nu ştie unde sunt. Li s-a confirmat că sunt țapul ispăşitor perfect.

— Ai fost de acord cu ideea că puştiul era mai mult decât un tâlhar.

— Ca o ipoteză, a spus Reacher. Şi nu cu mult entuziasm. Parte dintr-o discuție profesională. M-au atras în asta. Au spus că eu ştiu cum funcționează lucrurile astea. Le-am făcut pe plac. Se făcuseră de rahat, trebuiau să-şi acopere fundul. Am fost politicos, cred.

— Ai spus că era posibil.

— De ce aş fi spus asta dacă aş fi fost implicat?

— Ei cred că e o dublă cacealma.

— Nu sunt atât de deştept, a spus Reacher.

— Ei cred că eşti. Ai fost în unitatea de elită a Poliției Militare.

— Şi asta nu mă pune de partea lor?

Avocata n-a spus nimic. Doar s-a foit puțin pe scaun. Nelinişte, s-a gândit Reacher. Lipsa simpatiei. Neîncredere. Poate chiar repulsie. Dorința de a scăpa. Natura umană. Ştia cum funcționează chestia asta.

— Verifică timpul de pe înregistrări, a spus el. M-au auzit spunând că nu am nicio adresă şi rotițele din minte au început să se învârtă, iar imediat după aceea au deturnat interviul şi au fost în aceeaşi cameră cu mine. Mai târziu au plecat din nou, doar pentru un minut. Pentru o discuție privată. S-au consultat reciproc dacă au destul. Dacă pot susține totul. Au hotărât să meargă mai departe. Au revenit şi m-au arestat.

— Nu pot să merg cu asta la tribunal.

— Dar cu ce poți?

— Cu nimic, a spus ea. Cel mai mult ce pot face e să încerc să fac o înțelegere.

— Vorbeşti serios?

— Sigur că da. Vei fi acuzat de o infracțiune foarte gravă. Vor prezenta o teorie viabilă în instanță şi o vor susține cu declarațiile unor martori oculari, oameni obişnuiți din Maine, toți fiind, literalmente sau figurativ, prieteni şi vecini ai membrilor juriului. Eşti din afară şi ai un stil de viață de neînțeles. Adică, până la urmă de unde eşti?

— De nicăieri în mod special.

— Unde eşti născut?

— În Berlinul de Vest.

— Eşti neamț?

— Nu, tatăl meu era în marină. Născut în New Hampshire. Lucra în Berlinul de Vest în acel moment.

— Aşa că întotdeauna ai fost militar?

— Bărbat şi băiat.

— Nu-i bine. Oamenii vă mulțumesc pentru serviciul vostru, dar în adâncul lor cred că toți sunteți traumatizați. Există un risc considerabil să fii condamnat şi dacă eşti, vei obține o sentință lungă. Ar fi mai sigur să pledezi vinovat pentru o infracțiune mai mică. Le-ai economisi timpul şi cheltuielile pentru un proces în litigiu. Asta contează mult. Ar putea face diferența între cinci ani şi douăzeci. Ca avocat al tău, nu mi-aş face datoria dacă nu ți-aş recomanda asta.

— Îmi recomanzi să fac cinci ani de închisoare pentru o infracțiune pe care nu am făcut-o?

— Toată lumea spune că e nevinovată. Juriile ştiu asta.

— Şi avocații?

— Clienții mint tot timpul.

Reacher n-a spus nimic.

— Vor să te mute la Warren în seara asta, a spus avocata lui.

— Ce e la Warren?

— Penitenciarul de stat.

— Groaznic.

— Am înaintat o cerere să te mai țină aici o zi sau două. Mai convenabil pentru mine.

— Şi?

— Au refuzat.

Reacher n-a spus nimic.

— Te vor aduce înapoi mâine dimineață pentru trimiterea în judecată. Tribunalul e în clădirea asta.

— Aşa că voi merge acolo şi înapoi în mai puțin de douăsprezece ore? Nu e prea eficient. Ar trebui să stau aici.

— Acum eşti în sistem. Aşa funcționează. Nimic nu mai are vreun sens. Obişnuieşte-te cu asta. Vom discuta despre negociere dimineață. Îți sugerez să te gândeşti la asta foarte serios la noapte.

— Şi cauțiunea?

— Cât de mult poți plăti?

— Cam şaptezeci de dolari şi ceva mărunțiş.

— Instanța va considera asta o insultă, a spus ea. Mai bine să nu ceri deloc.

Apoi ea s-a ridicat din scaun, şi-a luat geanta burduşită şi a ieşit din încăpere. Reacher a auzit uşa de oțel deschizându-se şi închizându-se. Celulele au devenit tăcute din nou.

Zece minute din timpul tău. Care e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?

*

A mai trecut încă o oră şi apoi tânărul polițist s-a întors. A spus că statul a autorizat aceiaşi sumă pe care o putea cheltui poliția locală, de şase dolari şi cincizeci de cenți pentru cină. A spus că ar putea lua aproape orice din meniul pentru cină. A recitat o listă de posibilități, care era vastă. Reacher s-a gândit la ea un moment. Plăcintă cu pui, poate. Sau paste. Sau o saltă cu ou. A ezitat cu voce tare între cele trei alternative. Polițistul i-a recomandat plăcinta cu pui. A spus că e bună. Reacher a ținut cont de asta. Plus cafea, a adăugat. Multă, a subliniat el, o cantitate cu adevărat serioasă, într-un termos s-o țină caldă. Cu o ceaşcă potrivită de porțelan şi farfurioară. Fără lapte, fără zahăr. Polițistul a scris totul pe o bucățică de hârtie cu un ciot de creion.

— Avocatul din oficiu a fost în regulă? a întrebat el.

— Bineînțeles, a spus Reacher. Părea o doamnă drăguță. Şi deşteaptă. Îşi dă seama că totul e o neînțelegere. Îşi dă seama că poliția statală e un pic prea entuziasmată din când în când. Nu ca voi, oamenii de aici. N-au bun simț.

Tânărul polițist a aprobat din cap.

— Cred că se întâmplă asta câteodată.

— A spus că voi fi eliberat mâine, cel mai probabil. A spus că ar trebui să stau liniştit şi să am încredere în sistem.

— De obicei asta-i cea mai bună metodă, a spus puştiul.

A băgat bucata de hârtie în buzunarul de la cămaşă şi a părăsit încăperea.

Reacher a stat pe pat. A aşteptat. A simțit cum clădirea devine mai liniştită pe măsură ce orele zilei plecau şi apăreau orele nopții. Mai puțini oameni. Bugete. O secție de poliție locală într-o parte puțin populată a statului. Apoi, în cele din urmă, tânărul polițist s-a întors cu mâncarea. Ultima îndatorire a zilei, aproape sigur. Aducea o tavă cu o farfurie de porțelan cu un capac metalic, un termos alb şi gros de plastic cu cafea, o farfurioară cu o cană cu capul în jos şi un cuțit şi o furculiță învelite într-un şervețel de hârtie.

Termosul de plastic era componenta cheie. Făcea tot ansamblul prea înalt pentru a se potrivi prin orificiul orizontal de trecere dintre bare. Puştiul n-ar fi putut pune termosul culcat pe tavă. Se va rostogoli şi cafeaua se va vărsa peste toată plăcinta. Nu putea să o treacă ridicată printre zăbrele, pentru că erau prea apropiate pentru forma groasă a termosului.

Puştiul s-a oprit, nesigur.

Douăzeci şi patru de ani. Un boboc. Un tip care-l ştia pe Reacher ca nimic mai rău decât un bătrân paşnic, care-şi petrecea tot timpul pe pat, aparent relaxat şi resemnat. Nici o înjurătură, nici un strigăt. Nici o plângere. Nu cu un temperament impulsiv.

Încrezător în sistem.

Nici un pericol.

Ar fi echilibrat tava cu degete înțepenite pe ea, ca un chelner obişnuit. Şi-ar lua cheile de la centură. Ar debloca uşa şi ar împinge-o cu degetul. Tocul lui de pistol era gol. Nicio armă. Practică standard peste tot în lume. Niciun gardian de la închisoare nu e vreodată înarmat. Să duci o armă încărcată printre prizonierii închişi ar fi ca şi cum ai căuta necazurile. Va intra în celulă. Îşi va agăța cheile înapoi pe centură şi va apuca iar tava cu două mâini. Se va întoarce spre biroul de beton.

A cărui poziționare corespunzătoare va oferi un număr de oportunități diferite.

Reacher a aşteptat.

Dar nu.

Puştiul era genul de boboc căruia i s-a furat maşina, dar nu era cu totul tâmpit. A pus tava pe jos în afara celulei, doar temporar, a luat vasul de cafea de pe ea, şi cana cu farfurioara şi le-a aşezat pe podea, de partea greşită a zăbrelelor, apoi a ridicat din nou tava şi a strecurat-o prin deschizătură. Reacher a luat-o. Ca să bea, va trebi să-şi bage încheietura printre zăbrele şi să toarne în afara celulei. Cana va putea intra printre ele. Poate nu pe farfurioară, dar totuşi, nu lua cina la Ritz.

— Poftim, a spus puştiul.

Nu cu totul tâmpit.

— Mulțumesc, a spus oricum Reacher. Apreciez.

— Bucură-te, a spus puştiul.

Reacher n-a făcut-o. Plăcinta era rea şi cafeaua era slabă.

*

O oră mai târziu un alt polițist a venit să strângă vasele goale. Schimbul de noapte.

— Trebuie să-l văd pe detectivul Aaron, a spus Reacher.

— Nu-i aici, a spus tipul cel nou. A plecat acasă.

— Cheamă-l înapoi. Acum. E important.

Tipul n-a răspuns.

— Dacă află că l-am căutat şi nu l-ai sunat, o să-ți tăbăcească fundul. Sau o să-ți ia insigna. Aud că sunt probleme cu bugetul. Sfatul meu e să nu le oferi vreo scuză.

— Despre ce-i vorba?

— Un trofeu.

— Ai de gând să mărturiseşti?

— Poate.

— Eşti prizonier al statului. Noi suntem locali. Nu ne pasă ce faci.

— Sună-l oricum.

Tipul n-a răspuns. Doar a luat tava şi a închis uşa de oțel în urma lui.

*

Tipul trebuie să fi dat telefon pentru că Aaron a apărut nouăzeci de minute mai târziu. Cam pe la jumătatea serii. Purta acelaşi costum. Nu arăta nici nerăbdător, nici contrariat. Doar neutru. Poate puțin curios. S-a uitat înăuntru printre bare.

— Ce vrei? a întrebat el.

— Să vorbim despre caz, a spus Reacher.

— E o chestiune de stat.

— Nu dacă a fost un simplu jaf.

— Nu a fost.

— Chiar crezi asta?

— Era un mod credibil de a înşela supravegherea.

— Dar despre mine ca al doilea ingredient secret?

— Şi asta e credibil.

— Ar fi trebui să fie un miracol de coordonare. Nu crezi? Exact în locul potrivit, exact la momentul potrivit.

— Ai fi putut aştepta acolo de ore întregi.

— Dar am aşteptat? Ce spun martorii tăi?

Aaron n-a răspuns.

— Verifică timpul pe înregistrare, a spus Reacher. Tu şi cu mine vorbind. Urmăreşte succesiunea. Delaney s-a luat de mine din cauza a ceva ce a auzit.

Aaron a dat din cap aprobator.

— Avocatul tău a făcut deja asta. Bietul om fără casă. Nu m-ai convins atunci, nu mă convingi nici acum.

— Fără nicio îndoială rezonabilă? a întrebat Reacher.

— Sunt detectiv. Îndoiala rezonabilă e pentru juriu.

— Eşti fericit ca un nevinovat să intre la închisoare?

— Vinovăția sau nevinovăția sunt pentru juriu.

— Să presupunem că sunt achitat. Eşti fericit că ți se va duce naibii cazul?

— Nu-i cazul meu. E o chestiune de stat.

— Ascultă din nou înregistrarea, a spus Reacher. Verifică sincronizarea.

— Nu pot, a spus Aaron. Nu e nicio înregistrare.

— Mi-ai spus că este.

— Suntem poliția locală. Nu putem înregistra o audiere a statului. Nu e jurisdicția noastră. Deci înregistrarea a fost întreruptă.

— A fost înainte de asta. Când am vorbit noi doi.

— Acea parte a fost distrusă. Ce era înainte a fost şters când înregistrarea a fost oprită.

— Cum?

— Se întâmplă accidente.

— Cine a apăsat butonul de oprire?

Aaron n-a răspuns.

— Cine a fost? a întrebat Reacher.

— Delaney, a spus Aaron. Când a luat-o de la mine. Şi-a cerut scuze. A spus că nu e familiarizat cu echipamentele noastre.

— Şi l-ai crezut?

— De ce n-aş fi făcut-o?

Reacher nu a spus nimic.

— Se întâmplă accidente, a spus Aaron.

— Eşti sigur că a fost un accident? Eşti sigur că nu fac sită de mătase din coadă de câine? Eşti sigur că nu-şi acoperă propriile urme?

Aaron n-a spus nimic.

— N-ai văzut niciodată aşa ceva? a întrebat Reacher.

— Ce vrei să spun? E un coleg polițist.

— Şi eu sunt.

— Ai fost, de mult. Acum eşti doar un tip în trecere.

— Într-o zi şi tu o să fii la fel. Îți doreşti ca aceşti ani să nu însemne nimic?

Aaron n-a răspuns.

— Cândva la început mi-ai spus că juriilor nu le plac întotdeauna mărturiile poliției. De ce s-ar întâmpla asta? Întotdeauna sunt juriile alese greşit?

Niciun răspuns.

— Nu-ți aminteşti ce am spus pe înregistrare? a întrebat Reacher.

— Şi dacă mi-aş aminti, ar fi cuvântul meu împotriva statului. Şi asta nu e tocmai o dovadă, nu?

Reacher n-a spus nimic. Aaron s-a mai uitat printre bare încă un minut şi apoi a plecat din nou.

*

Reacher s-a întins pe spate pe patul îngust cu un cot sprijinit de perete şi capul odihnindu-se în palmă. *Verifică sincronizarea pe înregistrare*, a spus el. S-a gândit la ce-şi amintea din prima discuție cu Aaron. În camera verde, ca un buncăr. Declarațiile martorilor. Preambulul. Numele, data naşterii, numărul de asigurări sociale. Apoi adresa lui. Niciun domiciliu fix, şi aşa mai departe. Şi-l imaginã pe Delaney ascultând. Un mic difuzor în altă cameră. *Cu alte cuvinte eşti vagabond*, a spus Aaron. Delaney l-a auzit spunând asta. Tare şi clar. Cât timp le-a luat să-şi dea seama de oportunitate şi să dea buzna?

Prea mult, credea Reacher.

Au fost prostiile despre stresul posttraumatic şi despre unitatea 110 şi nişte dezbateri lungi din partea lui Aaron dacă declarația lui ar putea face bine sau rău şi apoi declarația însăşi, minuțioasă, calmă, coerentă, detaliată, clară şi lentă. După aceea discuția privată. După ce Bush a părăsit încăperea. Speculațiile şi analiza semantică pentru a le susține. *Ai spus mulțumesc foarte mult pentru că ne-ați ajutat cu toate astea*. Şi aşa mai departe. Toate chestiile astea. În total şapte minute, poate. Sau opt, sau nouă.

Sau zece.

Prea mult timp.

Delaney a reacționat la altceva.

Ceva ce a auzit mai târziu.

*

La ora zece în capul lui Reacher a bubuit un tropăit de paşi din afara uşilor de oțel. Uşa s-a deschis şi au intrat nişte persoane. Şase. Uniforme diferite. Poliția statală. Escorta prizonierilor. Aveau bastoane şi spray paralizant şi arme cu electroşocuri la centuri. Cătuşe şi lanțuri subțiri de metal. Ştiau ce fac. L-au pus pe Reacher să stea cu spatele lângă bare şi să scotă mâinile prin gaura pentru mâncare. I-au pus cătuşele, le-au legat strâns, s-au ghemuit şi şi-au vârât mâinile printre bare, la fel cum el şi-a turnat cafeaua, doar că în sens invers. I-au pus lanțuri la glezne şi le-au legat unul de altul, apoi au pus un lanț până la cătuşe. Apoi au deblocat poarta şi au deschis-o. S-a târât afară, cu paşi mici zornăitori, apoi l-au oprit la birou, unde au scos bunurile lui dintr-un sertar. Paşaportul, cardul, periuța de dinți, şaptezeci de dolari în bancnote, şaptezeci şi cinci de cenți în monede şi

şireturile. Au pus totul într-un plic kaki şi l-au sigilat. Apoi l-au escortat afară din clădirea celulelor, trei stând în față şi trei în spate. L-au dus de-a lungul holurilor, sub tavanele joase de ciment până au ieşit din clădire. Acolo era un autobuz şcolar vopsit verde, cu gratii la geamuri, parcat lângă epava maşinii din colțul îndepărtat. L-au împins înăuntru şi l-au aşezat pe o banchetă din spate. Nu mai erau alți pasageri. Un tip conducea şi ceilalți stăteau unul lângă altul în față.

Au ajuns la Warren chiar înainte de miezul nopții. Închisoarea era vizibilă de la o milă distanță, cu luminile de pe stâlpi strălucind în ceață. Autobuzul a aşteptat la poartă, la ralanti cu motorul diesel huruind şi proiectoarele asupra lui, apoi poarta s-a deschis şi autobuzul a intrat. A aşteptat din nou la a doua poartă şi apoi a oprit într-un spațiu puternic luminat lângă o uşă de fier pe care scria *Preluarea Prizonierilor*. Reacher a fost condus prin ea şi în dreapta unei intersecții în formă de Y, spre celulele pentru arestații încă necondamnați. Cătuşele şi lanțurile i-au fost scoase. Bunurile lui din plicul kaki au fost înregistrate şi i s-a dat ca uniformă o salopetă albă şi papuci de duş albaştri. A fost dus într-o celulă mai mult sau mai puțin identică cu cea pe care tocmai o părăsise. Poarta a fost închisă şi cheia răsucită. Escorta lui a plecat şi un minut mai târziu luminile s-au stins şi blocul de celule a fost aruncat într-un întuneric zgomotos şi agitat.

*

Luminile s-au aprins din nou la ora şase dimineața. Reacher a auzit un gardian pe coridor, descuind porțile una câte una. În cele din urmă tipul s-a oprit la uşa lui Reacher. Tipul arăta respingător, având în jur de treizeci de ani.

— Du-te să iei micul dejun, a spus el.

Micul dejun era într-o cameră mare cu plafonul jos care mirosea a mâncare fiartă şi dezinfectant. Reacher s-a aliniat cu încă vreo doisprezece tipi. Băiatul cu hanoracul negru nu era printre ei. Încă în Bangor, s-a gândit Reacher, la biroul de stat al Departamentului de Combatere a Drogurilor. Poate vorbind, poate nu. Reacher a ajuns la tejghea şi a luat o lingură de terci galben strălucitor care ar fi putut fi omletă, servit pe o felie de ceva care ar fi putut fi pâine albă şi o cană de plastic pe jumătate plină cu ceva ce ar fi putut fi cafea. Sau apă rămasă după ce au fost spălate vasele de seara trecută. S-a aşezat pe o bancă la o masă liberă şi a mâncat. Deținuții din jurul lui erau o grămadă amestecată, în principal ciudată şi tăcută. Partea din spate a creierului lui Reacher a evaluat automat amenințarea şi n-a găsit nimic pentru care să fie îngrijorat, decât dacă deteriorarea dinților era contagioasă.

Când s-a terminat micul dejun toți au fost scoşi afară pentru exercițiile obligatorii de dimineață de o oră. Clădirea arestului era mult mai mică decât clădirea închisorii şi, prin urmare, avea şi o curte corespunzător mai mică, aproximativ de mărimea unui teren de baschet, separată de restul

prizonierilor de un gard înalt de sârmă ghimpată. Gardul avea o poartă cu zăvor, dar nicio încuietoare. Paznicul care i-a condus s-a oprit în fața ei. Dincolo de el, pe cer se crăpa palid de ziuă.

Partea mai mare a curții era plină de bărbați în salopete de culori diferite. Sute. Se învârteau în cerc, în grupuri. Unii dintre ei arătau ca nişte personaje disperate. Unul era un tip uriaş, cam de doi metri şi o sută cincizeci de kilograme. Ca o caricatură a unui bătrân tăietor de lemne din Maine. Tot ce îi lipsea era o cămaşă de lână în carouri şi un topor. Era mai mare decât Reacher, ceea ce era statistic o raritate. Era la o distanță de cinci metri, uitându-se printre sârme. Uitându-se la Reacher. Reacher s-a uitat la el. Ochi în ochi. Tipul s-a apropiat. Reacher a continuat să se uite. Comportament periculos în închisoare. Dar să se uite în altă parte, ar fi fost un teren alunecos. Prea supus. Mai bine să stabilească orice problemă de ierarhie de la bun început. Natura umană. Reacher ştia cum funcționează lucrurile astea.

Tipul a păşit mai aproape de poartă.

— La ce te uiți? a întrebat el.

O deschidere standard. Mişcare la fel de veche ca munții. Se presupunea că Reacher se va intimida şi va spune *la nimic*. După care tipul va spune *mă numeşti nimic?* După care lucrurile vor trece de la rău la mai rău. Mai bine să evite.

Aşa că Reacher a spus:

— Mă uit la tine, idiotule.

— Cum mi-ai zis?

— Un idiot.

— Eşti mort.

— Nu încă, a spus Reacher. Nu ultima oară când am verificat.

Moment în care a început o mare agitație în colțul îndepărtat al curții mari. Mai târziu Reacher şi-a dat seama că a fost o sincronizare perfectă. Şoapte şi semnale au trecut între oameni, în diagonală, de la bărbat la bărbat. De la distanță se auzeau strigăte şi țipete şi zgomote de luptă. Luminile s-au aprins în turnuri şi s-au îndreptat în acea direcție. Stațiile au pârâit. Toți s-au grăbit. Inclusiv gardienii. Inclusiv gardianul de la poarta curții mici. S-a strecurat şi a fugit în mulțime.

După care tipul cel mare s-a mutat în partea opusă. Prin poarta nesupravegheată. În curtea mai mică. Direct către Reacher. Nu era o imagine prea plăcută. Papuci de duş negri, fără şosete, cu o salopetă portocalie întinsă strâns pe muşchii umflați.

Apoi totul a devenit mai rău.

Tipul a mişcat brațul ca pe un bici şi o armă i-a apărut în mână. Din mânecă. Un cuțit de închisoare. Plastic transparent. Probabil un mâner de periuță de dinți ascuțit pe o piatră, cam de cincisprezece centimetri lungime. Ca un stilet. O treime din lungime era înfăşurată cu bandă chirurgicală. Pentru prindere. Nu era bine.

Reacher şi-a aruncat papucii de duş.

Tipul cel mare a făcut la fel.

— Toată viața mea am avut o regulă, a spus Reacher. Mă amenințI cu un cuțit, îți rup mâinile.

Tipul cel mare n-a spus nimic.

— Mi-e teamă că nu e flexibilă deloc, a spus Reacher. Nu voi face o excepție doar pentru că eşti un imbecil.

Tipul cel mare s-a apropiat.

Ceilalți tipi din curte au păşit înapoi. Reacher a auzit zgomotul porții în timp ce se lăsau pe ea. A auzit încă zgomotul revoltei în depărtare. Falsă, prin urmare cam cu jumătate de inimă. Nu putea dura la nesfârşit. Proiectoarele se vor muta curând. Gardienii se vor regrupa şi se vor întoarce. Tot ce avea de făcut era să aştepte.

Nu era felul lui.

— Ultima şansă, a spus el. Aruncă arma şi lasă-te la pământ. Sau te voi răni serios.

A folosit vocea lui de polițist militar, şlefuită de-a lungul anilor să sune rece şi amenințător, dezvoltată datorită amenințării psihice permanente pe care o simțise când era un copil care se certa pe străzile lăturalnice din toată lumea. A văzut o pâlpâire în ochii tipului cel mare. Dar nimic mai mult. Nu va funcționa. Trebuia să se bată.

Motiv pentru care era, dintr-odată, foarte fericit.

Pentru că acum ştia.

Zece minute din timpul tău. Ai văzut ce-ai văzut.

Nu-i plăceau cuțitele.

— Vino, grăsane, a spus el. Arată-mi ce poți.

Tipul s-a apropiat, rotindu-se, cu cuțitul înainte. Reacher a fentat spre stânga şi cuțitul a luat-o în partea aceea, aşa că Reacher s-a balansat înapoi în dreapta, în interiorul traiectoriei, îndreptându-şi mâna stângă în interior spre încheietura tipului, dar a calculat un pic greşit timpul şi l-a apucat de mână, ceea ce a fost ca şi cum ar fi prins o minge de baseball, a tras de ea, ceea ce l-a întors pe tip mai mult şi i-a tras o triplă cu dreapta în față, *bang, bang, bang*, o ceață, în tot acest timp zdrobind mâna dreaptă a tipului cât mai tare posibil, cu cuțit cu tot. Tipul s-a tras înapoi şi transpirația din palma lui Reacher l-a ajutat să scape, până când Reacher n-a mai strâns decât cuțitul, ceea ce a fost bine pentru că era un băț nu o lamă, ascuțit numai într-un capăt, şi era plastic, aşa că Reacher a pus vârful degetului mare acolo unde se termina banda şi l-a rupt ca şi cum ar fi întors mânerul unei uşi.

Până acum era bine. În acel moment, aproximativ în trei secunde, Reacher şi-a dat seama de principala lui problemă – cum naiba să facă să-şi țină promisiunea de a-i rupe tipului mâinile. Erau uriaşe. Erau mai groase decât picioarele celor mai mulți oameni. Erau acoperite şi căptuşite cu plăci de muşchi.

Atunci situația s-a înrăutățit din nou.

Tipul sângera pe nas şi pe gură, dar distrugerea părea doar să-l energizeze. S-a răsucit şi a strigat ca tipii pe care Reacher îi văzuse la spectacolele cu bătăi, după-amiaza, la televizor, în camerele de motel. Ca şi cum se pregătea singur pentru a trage o semiremorcă cu un ham sau pentru a ridica o piatră de mărimea unui Volkswagen. Se pregătea ca un bivol de apă. Avea de gând să-l pună pe Reacher jos şi să-l snopească atunci când e la pământ.

Lipsa papucilor nu ajuta. Să te baţi cu picioarele goale era doar pentru cluburile de sănătate sau Jocurile Olimpice. Papucii de duş din cauciuc erau mai răi decât nimic. Ceea ce presupunea Reacher că era şi motivul pentru care erau daţi prizonierilor să-i poarte. Aşa că să-i dea un şut tipului ieşea din discuţie. Ceea ce era o tristă limitare. Dar genunchii încă ar fi putut funcţiona, ca şi coatele.

Tipul a pornit, strigând, cu braţele larg deschise ca şi cum voia să-l prindă pe Reacher într-o îmbrăţişare de urs. Aşa că Reacher a pornit şi el. Direct către el. Era singura alternativă reală. O coliziune ar fi putut fi un lucru minunat. În funcţie de cine lovea primul în ce. În acest caz, răspunsul a fost antebraţul lui Reacher în buza superioară a tipului cel mare. Ca o epavă pe autostradă. Ca două camioane lovindu-se frontal. Ca şi cum l-a făcut pe tip să se lovească singur în cap.

Sirenele închisorii s-au trezit la viaţă.

Imaginea de ansamblu. Ce ai văzut?

Proiectoarele s-au întors. Revolta se terminase. Curtea închisorii a devenit brusc tăcută. Tipul cel mare n-a rezistat. Natura umană. Voia să se uite. Voia să ştie. A întors capul. Doar un mic spasm. Un instinct, controlat instantaneu.

Dar suficient. Reacher l-a lovit în ureche. Tot timpul din lume. Ca şi cum ar fi lovit o minge atârnată de un băţ. Şi nimeni nu are muşchi în urechi. Toate urechile sunt cam la fel. Cele mai mici oase din corp sunt chiar aici. Plus tot felul de mecanisme care menţin echilibrul. Fără de care cazi.

Tipul a căzut greu la pământ.

Proiectoarele au ajuns la poartă.

Reacher a luat mâna tipului cel mare. Ca şi cum l-ar fi ajutat să se ridice. Dar nu. Apoi ca şi cum i-ar scutura-o cu respect şi l-ar felicita călduros pentru o înfrângere cavalerească.

Nici asta.

Reacher a tras cuţitul rupt prin palma tipului şi l-a lăsat să prindă ambele părţi, apoi s-a retras şi s-a amestecat cu ceilalţi lângă uşă. O secundă mai târziu proiectoarele s-au oprit pe tip. Sirenele şi-au schimbat sunetul, anunţând închiderea puşcăriaşilor în celule.

*

Reacher a aşteptat în celula lui. Se gândea că aşteptarea va fi scurtă. El era suspectul evident. Ceilalți din curtea mică erau cât jumătate din tipul cel mare. Aşa că gardienii vor merge la el prima dată. Probabil. Ceea ce ar putea fi o problemă. Pentru că tehnic a fost comisă o infracțiune. Ar spune unii. Alții ar spune că atacul e cea mai bună auto-apărare, care era încă legală în cele mai multe cazuri. Chestie de interpretare, pur şi simplu.

Ar fi o controversă delicată.

Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

A aşteptat.

A auzit cizme pe coridor. Doi gardieni veneau direct spre celula lui. Bastoane şi spray paralizant şi arme cu electroşocuri la centuri. Cătuşe şi lanțuri de metal.

— Întoarce-te când îți spun şi bagă-ți mâinile prin gaura pentru mâncare, a spus unul dintre ei.

— Ce se întâmplă? a întrebat Reacher.

— O să afli.

— M-aş bucura dacă ar fi mai devreme decât mai târziu.

— Iar eu m-aş bucura să am o jumătate de şansă să folosesc electroşocurile. Care dintre noi are şanse să obțină ce vrea astăzi?

— Cred că niciunul ar fi cel mai bine pentru amândoi, a spus Reacher.

— Sunt de acord, a spus tipul. Hai să muncim din greu pentru a rămâne asta aşa.

— Încă vreau să ştiu.

— Te întorci de unde ai venit, a spus tipul. Eşti trimis în judecată în dimineața asta. Ai o jumătate de oră cu avocatul tău înainte. Aşa că ia-ți hainele de stradă. Eşti nevinovat până când ți se dovedeşte vinovăția. Trebuie să ne jucăm rolul. Sau nu e constituțional. Sau aşa ceva. Ei spun că uniformele de închisoare arată ca şi cum eşti deja vinovat. Aşa apar prejudecățile, ştii. Sistemul judiciar. E chiar acolo, în termenul folosit.

L-a condus pe Reacher afară din celulă, cu paşi mici zgomotoşi, cu partenerul împingându-i din spate şi s-au întâlnit cu două persoane care formau escorta prizonierilor statali, într-un hol neaerisit, jumătate din ei înăuntru şi jumătate afară, unde responsabilitatea a fost trecută de la o echipă la alta, care apoi l-a dus pe Reacher mai departe, într-un autobuz de culoare gri, acelaşi model ca şi cel care-l adusese. A fost împins pe culoar şi aruncat pe bancheta din spate. Una dintre escorte s-a aşezat la volan să conducă şi cealaltă s-a aşezat într-o parte în spatele lui cu o puşcă în poală.

Au refăcut călătoria pe care o făcuse Reacher în direcția opusă cu mai puțin de douăsprezece ore în urmă. Au trecut pe fiecare metru de pe acelaşi asfalt. Cele două escorte au vorbit tot drumul. Reacher a auzit o parte din conversații. Depindea de zgomotul motorului. Unele cuvinte se pierdeau. Dar a auzit destule despre tipul cel mare găsit întins pe jos şi bătut în curtea mică în acea dimineață. Nimeni nu era încă implicat în incident. Pentru că nimeni nu înțelegea. Tipul cel mare era cu o lună înainte de prima sa audiere. De ce

s-ar fi bătut? Şi dacă el nu s-a bătut, cine l-ar fi bătut? Cine l-ar fi bătut şi ar fi câştigat şi l-ar fi târât în curtea mică, de parcă ar fi fost un trofeu?

Au clătinat din cap.

Reacher n-a spus nimic.

Drumul înapoi a avut aceeaşi durată, cam două ore, indiferent dacă era noapte sau zi, pentru că viteza nu era limitată de vizibilitate sau trafic, ci de motorul încet şi cutia de viteze, bună pentru oprire şi pornire în oraşe, dar mai puțin bună la drum întins. Dar, în cele din urmă, au ajuns în locul pe care Reacher l-a recunoscut, lângă epava SUV-ului albastru, iar Reacher a fost chemat pe culoarul autobuzului şi afară din acesta şi apoi a trecut prin aceeaşi uşă din beton prin care ieşise. Înăuntru era un hol, care se închidea la ambele capete, unde cătuşele şi lanțurile i-au fost scoase şi unde a fost dat în grija unui comitet de primire format din două persoane.

Una dintre ele era detectivul Bush.

Cealaltă era avocatul din oficiu, Cathy Clark.

Cele două persoane care formau escorta s-au întors şi au ieşit cu viteză dublă. Nerăbdători să plece de acolo. Se vor întoarce mai târziu. Nu puteau ține un autobuz degeaba. Dădeau impresia că au multe lucruri diferite de făcut în ziua aia. Multe treburi şi trebuşoare. Poate că şi aveau. Sau poate că le plăcea un prânz lung. Poate că aveau un loc bun în care să meargă.

Reacher a fost lăsat singur cu Bush şi avocata.

Doar pentru o secundă.

Trebuie să fie o glumă, s-a gândit el.

L-a lovit pe Bush puternic în piept, doar un avertisment politicos în plexul solar, ca un apel de trezire, suficient pentru a cauza o durere surdă în toți muşchii apropiați, dar fără alte daune oriunde altundeva. Reacher şi-a vârât mâna în buzunarul lui Bush şi a scos cheile de la maşină. Le-a pus în propriul buzunar şi l-a împins pe tip în piept, destul de blând, cu cât mai multă curtoazie, suficient cât să-l trimită surprins înapoi un pas sau doi.

Reacher n-a atins-o deloc pe avocată. A trecut doar pe lângă ea şi a mers mai departe, cu capul sus, încrezător, sub tavanele joase, prin coridoare şi afară pe uşa principală. S-a dus direct la maşina lui Bush, din locul de parcare D2. Un Crown Vic. Uzat, dar nu deformat, curat, dar nu strălucitor. A pornit la prima cheie. Era deja încălzit. Escorta prizonierilor era deja dincolo de ea. Erau în drum spre autobuz. Nu s-au uitat înapoi.

Reacher a pornit, exact când primele fețe cu expresia *aşteaptă naibii un minut,* au început să apară la uşi şi ferestre. A mers la dreapta şi la stânga şi iar la stânga, la întâmplare pe străzi, urmărind la început ceea ce trecea drept centrul oraşului. Prima maşină de poliție era cu mai mult de două minute în urma lui. Pornind de la postul de poliție. O ruşine. Alții stăteau şi mai rău. Nu au fost cele mai bune cinci minute ale departamentului local de poliție.

Nu-l vor găsi.

*

Reacher a sunat chiar înainte de prânz. De la un telefon cu fise. Încă se găseau destule în oraş. Se auzea slab. Reacher avea monede, de sub mesele de cafea. Întotdeauna găsea câteva. Destule, cel puțin pentru convorbiri locale. Avea numărul de pe o carte de vizită din spatele casei de marcat dintr-o dugheană cu lucruri ieftine. Cartea de vizită era una dintre multele, ca şi cum împreună ar forma un scut de apărare. Era a detectivului Ramsey Aaron, de la departamentul local de poliție. Cu un număr de telefon şi o adresă de mail. Probabil un fel de informare a celor din cartier. Poliția modernă făcea tot felul de lucruri noi.

Evident telefonul cu numărul de pe cartea de vizită a sunat pe biroul lui Aaron. A răspuns de la primul sunet.

— Sunt Aaron, a spus el.

— Sunt Reacher, a spus Reacher.

— De ce mă suni pe mine?

— Ca să-ți spun două lucruri.

— Dar de ce pe mine?

— Pentru că tu ai putea să asculți.

— Unde eşti?

— Până acum am ajuns departe de oraş. Nu mă vei mai vedea vreodată. Mi-e teamă că divizia ta în uniformă te-a dezamăgit rău.

— Ar trebui să te predai, omule.

— Ăsta-i primul lucru, a spus Reacher. Asta nu se va întâmpla. Trebuie să stabilim asta chiar de la început. Sau vom pierde o grămadă de energie agitându-ne. Nu mă veți găsi niciodată. Aşa că nici măcar nu încerca. Renunță cu demnitate. Mai bine foloseşte-ți timpul pentru al doilea lucru.

— Tu ai fost acolo la închisoare? Cu cel care urma să fie eliberat condiționat care a fost bătut?

— De ce era un viitor eliberat condiționat în închisoare?

— Care-i al doilea lucru?

— Trebuie să afli exact cine era fata cu geanta şi exact cine era copilul cu hanorac. Numele şi istoricul lor. Şi exact ce era în geantă.

— De ce?

— Pentru că înainte ca tu să-mi spui mie, îți voi spune eu ție. Când îți vei da seama că am dreptate, poate că va începe să-ți atragă atenția.

— Cine sunt ei?

— Te voi suna mai târziu.

*

Era într-un restaurant de pe stradă. De la care primise prânzul şi cina. Cel mai sigur loc în care să fie, în mijlocul panicii. Nimeni de acolo nu l-a văzut vreodată. Niciun polițai nu va intra pentru o pauză de cafea. Nu chiar acolo. Ieşea din discuție. Şi postul de poliție era centrul furtunii, ceea ce

însemna că o stradă de jur-împrejur maşinile de poliție ori accelerau puternic ca să plece şi să caute undeva într-un loc mai îndepărtat, ori frânau puternic întorcându-se din nou, toți supărați şi dezamăgiți şi frustrați. Cu alte cuvinte, era destulă dramă vizuală şi emoție, dar, ca urmare, nu destulă răbdare ca să se uite pe fereastra maşinii în imediata vecinătate.

Telefonul era pe un perete de pe un hol din spatele restaurantului, cu toalete de o parte şi de alta şi cu o ieşire de incendiu la capăt. Reacher a închis şi s-a întors la masa lui. Era unul din şase oameni stând singuri în umbră. Nimeni nu-l băga în seamă. Avea senzația că străinii nu erau rari. Cel puțin ca şi concept. Pe pereți erau fotografii vechi. Şi nişte artefacte vechi agățate pe un panou. În oraş se făcuseră afaceri cu cherestea. S-au făcut destule averi. Oamenii au venit şi au plecat în mod constant o sută de ani, încărcând marfă, vânzând unelte, cauzând tot felul de revolte cu privire la prețuri.

Poate că o parte a oraşului încă lucra. Câte o fabrică de cherestea ici şi colo. Poate că mai veneau oameni. Nu mulți, dar destui. În mod sigur nimeni din restaurant nu se holba. Nimeni nu se ascundea după vreun ziar şi nici nu suna în secret la vreun telefon.

Reacher a aşteptat.

*

A sunat din nou, la un număr aleatoriu de minute după ce a trecut prima oră. Şi-a pus mâna la gură ca zgomotul de fond să nu fie acelaşi. Voia ca ei să creadă că este tot timpul în mişcare. Dacă ei se gândeau că nu e, ar putea să se întrebe unde se ascundea şi Aaron părea suficient de deştept ca să-şi dea seama. Ar putea să intre şi să-şi tragă un scaun.

A răspuns la telefon de la primul sunet.

— Sunt Aaron, a spus Aaron.

— Trebuie să-ți pui o întrebare despre transport, a spus Reacher. Şase tipi m-au dus la Warren noaptea trecută. Dar numai doi tipi m-au adus înapoi azi dimineață. Şase tipi înseamnă o mulțime de ore suplimentare într-o seară. Nejustificat, ar putea spune unii, pentru un prizonier în autobuz. Mai ales când bugetul reprezintă o problemă. Aşa că de ce s-a întâmplat aşa?

— Erai un tip necunoscut. Mai să fie siguri decât să le pară rău.

— Atunci de ce nu am avut aceiaşi şase tipi din nou azi dimineață? Nu mă cunoşteau cu nimic mai mult decât aseară.

— Sunt sigur că îmi vei spune tu de ce, a spus Aaron.

— Două posibilități. Care nu se exclud. Cumva interconectate.

— Spune-mi.

— Chiar au vrut să ajung acolo aseară. Era important să merg. Avocatul meu a depus a solicitare rezonabilă. Au spus nu. Au aprobat o călătorie inutilă dus-întors care nu a făcut decât să risipească combustibil şi ore

suplimentare. Au repartizat şase tipi ca să fie siguri că ajung acolo teafăr şi nevătămat.

— Şi?

— Nu s-au aşteptat să plec înapoi azi-dimineață. Aşa că nu au repartizat escorte. Aşa că, atunci când a trebuit, au fost nevoiți să încropească o echipă ciudată care deja avea o grămadă de treabă de făcut astăzi.

— Asta n-are sens. Toată lumea se aştepta să pleci azi dimineață. Pentru punerea sub acuzare. Procedura standard. De notorietate.

— Atunci de ce echipa încropită?

— Nu ştiu.

— Nu se aşteptau să plec.

— Ştiau că trebuie.

— Nu dacă aş fi fost în comă la spital. Sau mort la morgă. Evenimente care ar fi trebuit să fie o surpriză. Dar ei le ştiau bine în avans. Nu au aranjat transportul dus-întors.

Aaron a făcut o pauză.

— Tu ştii ce s-a întâmplat la închisoare, a spus el.

— Tipul nici nu mă cunoştea, a spus Reacher. Nu ni s-au încrucişat drumurile niciodată. Şi totuşi a venit direct către mine. În timp ce tovarăşii lui au creat o diversiune mai departe. Trebuia să fie eliberat condiționat. Părerea mea e că Delaney l-a arestat, mai demult. Am dreptate?

— Da, aşa a fost.

— Aşa că au făcut o înțelegere. Dacă tipul cel mare se ocupă de mine, neobservat, atunci Delaney ar fi vorbit pentru el la audierea comisiei de eliberare condiționată. Ar fi spus că e o persoană reformată. Cine poate să ştie mai bine decât ofițerul care l-a arestat? Oamenii presupun că e un fel de legătură mistică. Comisiile de eliberare condiționată iubesc rahaturile astea. Tipul ar fi fost eliberat. Doar că tipul nu şi-a făcut treaba. Şi-a subestimat adversarul. Probabil a fost prost informat.

— Recunoşti atacul.

— Nu mă vei găsi niciodată. Aş putea fi în California mâine.

— Spune-mi cine era fata, a spus Aaron. Şi băiatul cu hanorac. Arată-mi că şti despre ce-i vorba aici.

— Băiatul şi fata au fost amândoi figuranți. Amândoi şantajați ca să joace un rol. Probabil că fata tocmai fusese arestată. Poate a doua oară. Sau chiar prima. De către Departamentul de Combatere a Drogurilor. De Delaney. Ea crede că el hotărăşte dacă s-o elibereze. El propune o înțelegere. Tot ce are de făcut e să ducă o geantă. Îi propune aceeaşi înțelegere băiatului. O acuzație minoră care poate fi ştearsă. Se poate întoarce la Yale sau la Harvard sau de unde-o fi venit, cu cazierul curat. Tata nu trebuie să afle niciodată. Tot ce are de făcut e să alerge un pic şi să înhațe o geantă. Băiatul şi fata nu se cunosc. Sunt din cazuri diferite. Am dreptate până aici?

— Ce era în geantă? a întrebat Aaron.

— Sunt sigur că raportul oficial spune că era ori metamfetamină, ori Oxycontin, ori bani. Una sau cealaltă. O livrare sau o plată.

— Erau bani, a spus Aaron. Era o plată.

— Câți?

— Treizeci de mii de dolari.

— Doar că nu erau. Gândeşte-te la asta. Ce mă face pe mine exact la fel cu băiatul şi fata şi ce mă face complet diferit?

— Sunt sigur că ai de gând să-mi spui.

— Trei oameni din lume pot depune mărturie că geanta a fost goală tot timpul. Fata şi băiatul, pentru că ei au trebuit s-o ducă, aşa că ştiu că era uşoară ca o pană şi apoi, mai târziu, eu, pentru că a zburat în aer la un metru în fața mea şi am putut vedea că nu era nimic în ea. Era evident.

— Şi cu ce eşti diferit?

— El îi controlează pe băiat şi pe fată. Dar nu mă controlează pe mine. Sunt o persoană imprevizibilă care mă învârt printre oameni spunând că geanta era goală. Asta-i ce a auzit. Pe înregistrare. La asta a reacționat. Nu mă putea lăsa să spun asta. Nimeni altcineva nu trebuia să mai ştie că geanta era goală. Putea ruina totul. Aşa că a şters înregistrarea şi apoi a încercat să mă şteargă şi pe mine.

— O dai înainte cu asta.

— De asta m-a întrebat cum pot oamenii să dea de mine. A aflat că poate să mă bage în pământ şi nimeni nu va afla vreodată.

— Speculezi.

— E un singur fel în care se desfăşoară lucrurile astea. Delaney a furat cei treizeci de mii. Ştia că se va afla. E Departamentul de Combatere a Drogurilor. S-a gândit că putea scăpa dacă va organiza un accident ciudat. Vreau să spun, se întâmplă accidente, nu? Ca şi cum îți ia casa foc şi banii sunt toți sub pat. E o pierdere colaterală. O eroare de rotunjire. E prețul ca să faci afaceri cu tipii ăştia. Nu au încredere în mamele lor, dar ştiu că se pot întâmpla accidente. Am citit odată în ziar că un tip a pierdut aproape un milion de dolari, toți mâncați de şoareci în subsol. Aşa că Delaney s-a gândit că poate scăpa aşa. Fără picioare rupte. Tot ce trebuia să facă era să-şi compună o față curajoasă şi să se țină de povestea lui.

— Aşteaptă, a spus Aaron. Nimic din asta nu are sens.

— Doar dacă…

— E ridicol.

— Spune-o cu voce tare. Vezi cât de ridicol sună.

— Nimic din asta nu are sens pentru că, bine, Delaney ar putea şti că vor veni treizeci de mii, dar cum ar fi putut avea acces la ei? Cum ar fi putut dicta cine cară ce într-o geantă? Şi unde, şi când, şi pe ce drum?

— Doar dacă… a spus Reacher din nou.

— Asta-i o nebunie.

— Spune-o.

— Doar dacă Delaney merge pe partea întunecată a străzii.

— Nu te ascunde în spatele limbajului pompos. Spune-o cu voce tare.

— Doar dacă Delaney este el însuşi o verigă din lanț.

— Tot pompos.

— Doar dacă Delaney este agent la Departamentul de Combatere a Drogurilor şi în secret traficant de droguri.

— Treizeci de mii ar putea fi exact valoarea pentru felul de taxă de protecție pe care trebuie să o plătească. Pentru felul de traficant care e. Şi care nu e mare. Dar nici mic. Probabil de mărime medie, cu o clientelă relativ civilizată. Treaba e uşoară. E bine plasat ca să se ajute singur cu problemele legale. Îşi asigură o viață decentă din asta. Mai bună decât cu pensia pe care o va avea. Totul e bine. Dar chiar şi aşa, a început să devină lacom. De data asta a vrut să păstreze toți banii pentru el. A pretins doar că vrea să-i dea şefului partea lui. Geanta a fost goală de la început. Dar nimeni nu ştia asta. Raportul poliției ar fi trebuit să scrie că au dispărut treizeci de mii. Orice zvon despre ce au văzut martorii oculari trebuia să facă să pară un jaf ciudat. Şeful său va considera totul ca autentic. Poate că Delaney plănuia s-o facă o dată pe an. Cumva la întâmplare. Ca o marjă suplimentară.

— Tot nu are sens, a spus Aaron. De ce ar fi fost goală geanta? Ar fi putut folosi un teanc de ziare tăiate.

— Nu cred, a spus Reacher. Dacă băiatul ar fi dat-o-n bară? Dacă ar fi ratat atacul? Sau l-ar fi lăsat baltă? Fata ar fi putut ajunge până la capăt. Cei cu adevărat implicați ar fi putut lua geanta. Ziarele ar fi fost greu de explicat. E genul de lucru care ar strica o relație. În timp ce o geantă goală ar putea fi reclamată ca dovadă. Golită, sub supraveghere. Un exces de precauție. Tipii cei răi nu au de ce să se plângă. Poate că se şi aşteaptă la asta. Ca angajații în competițiile lunare.

Aaron n-a spus nimic.

— Te sun mai târziu, a spus Reacher şi a închis telefonul.

*

De data asta s-a mişcat. A ieşit în spatele restaurantului şi a traversat pe la un colț de stradă expus ajungând într-o alee între ceea ce ar fi putut să fie odată magazine elegante de mobilă. A zărit un telefon pe peretele din spate al unui magazin de cauciucuri. Poate ca să suni la un taxi dacă magazinul nu are cauciucurile de care ai nevoie.

S-a sprijinit de o uşă şi a aşteptat. Postul de poliție era acum la două străzi distanță. Încă putea auzi maşinile venind şi plecând. Viteză şi urgență. Le-a dat încă treizeci de minute. Apoi s-a îndreptat spre magazinul de cauciucuri. Pentru telefonul de pe perete. Dar înainte să ajungă acolo a apărut un tip din spatele clădirii. De unde îşi aşteptau clienții maşinile, pe scaune nepotrivite, cu un automat pentru cafea. Tipul avea părul tuns scurt, o haină sport albastră peste o cămaşă în carouri şi pantaloni maro.

Tipul avea un pistol Glock în mână.

Din tocul de la umăr.

Delaney.

Care a ridicat pistolul şi a spus:

— Opreşte-te.

Reacher s-a oprit.

— Nu eşti atât de deştept cum te crezi, a spus Delaney.

Reacher n-a spus nimic.

— Ai fost în postul de poliție. Ai văzut că are doar dotările de bază. Ai riscat crezând că nu poate localiza un telefon public în timp real. Aşa că ai vorbit cât ai vrut.

— Am avut dreptate?

— Poliția locală nu poate. Dar cea statală da. Am ştiut unde eşti. De la început. Ai făcut o greşeală.

— Asta e întotdeauna o posibilitate teoretică.

— Ai făcut o greşeală după alta.

— Sau nu? Gândeşte-te la asta un minut. Din punctul meu de vedere. În primul rând ți-am spus unde sunt şi apoi ți-am dat timp să ajungi aici. A trebuit să mă învârt pe-aici ore în şir. Dar nu contează. Pentru că eşti aici. În sfârşit. Poate că sunt exact atât de deştept cât mă cred.

— Ai vrut să vin aici?

— Față în față e întotdeauna mai bine.

— Ştii că am de gând să te împuşc.

— Dar nu încă. Întâi trebuie să ştii ce i-am spus lui Aaron. Pentru că am riscat din nou. Am bănuit că ai putea şti unde e telefonul, dar m-am gândit că nu poți să te conectezi şi să asculți. Nu pe loc şi aleatoriu oriunde în stat. Nu fără mandate şi citații. Nu ai acel fel de putere. Nu încă. Aşa că ai ştiut despre telefon dar nu ai auzit conversația. Acum trebuie să ştii cât de mult mai trebuie să controlezi daunele. Speri că deloc. Pentru că să scapi de Aaron va fi mult mai greu decât de mine. Ai prefera să n-o faci. Dar trebuie să ştii.

— Ei bine?

— Să vorbim despre tehnologia poliției locale, a spus Reacher. Doar un moment. Eram în siguranță cât timp vorbeam. O fi tehnologia de bază, dar acolo nu e chiar Evul Mediu. Cel puțin pot localiza numărul după ce se termină convorbirea. În mod sigur. Pot afla al cui e. Poate chiar să-l recunoască. Ştiu că sună la acel restaurant din când în când.

— Deci?

— Deci presupunerea mea e că Aaron a ştiut unde sunt destul de repede. Dar e un tip deştept. Ştia de ce pălăvrăgesc. Ştia cât timp durează să conduci de la Bangor. Aşa că a stat liniştit o oră sau două, doar ca să vadă ce se întâmplă. De ce nu? Ce avea de pierdut? Care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla? Apoi ți-ai făcut apariția. O teorie nebunească se dovedeşte corectă.

— Şi vrei să spui că ai întăriri aici? Nu văd pe nimeni.

— Aaron ştia că eu eram în restaurant. Acum ştie că sunt la o stradă sau două distanță. E vorba despre locul în care sunt telefoanele publice. Sunt sigur că-şi va da seama de asta destul de repede. Părerea mea e că se uită la noi chiar acum. Întreaga lui echipă probabil se uită la noi. O mulțime de oameni. Nu e doar între mine şi tine, Delaney. Sunt o mulțime de oameni aici.

— Ce-i asta? Un fel de rahat de operațiune psihologică?

— E ceea ce ai spus. Un risc. Aaron e un tip deştept. Putea să mă ridice cu ore în urmă. Dar n-a făcut-o. Pentru că a vrut să vadă ce se întâmplă. Urmăreşte de câteva ore. Urmăreşte chiar acum. Sau poate că nu. Pentru că poate, de fapt, a fost un prost tot timpul. Doar că ție ți se pare prost? Ăsta-i riscul. Trebuie să-ți spun că eu personal pariez pe deşteptăciune. Sfatul meu profesional ar fi să închizi gura şi să te pui la pământ. Sunt martori peste tot.

Delaney s-a uitat la stânga, spre spatele magazinului de cauciucuri. Apoi la dreapta, la magazinul de prezentare dărăpănat. În față, la aleea îngustă dintre ele. Uşi şi ferestre peste tot, şi umbre.

— Nu e nimeni aici, a spus el.

— E un singur mod să fii sigur, a spus Reacher.

— Care e...?

— Dă-te înapoi către una dintre ferestre şi vezi dacă te înşfacă cineva.

— N-o să fac asta.

— De ce nu? Ai spus că nu e nimeni aici.

Delaney nu a răspuns.

— E timpul să-ți exerciți votul, a spus Reacher. Aaron e deştept sau prost?

— El mă va vedea împuşcând un fugar. Nu contează dacă e deştept sau prost. Cât timp îmi poate rosti numele corect, voi primi o medalie.

— Nu sunt un fugar. I-a trimis pe Bush şi pe avocată să se întâlnească cu mine. A fost o invitație. Nimeni nu m-a urmărit. A vrut să plec. A vrut o momeală în apă.

Delaney a făcut o pauză.

S-a uitat la stânga. S-a uitat la dreapta.

— Sunt numai rahaturi, a spus el.

— Asta-i întotdeauna o posibilitate teoretică.

Reacher n-a mai spus nimic. Delaney s-a uitat de jur împrejur. Cărămizi vechi, putrezite de funingine şi ploaie. Uşi. Şi ferestre. Unele cu sticlă şi întregi, unele dărâmate şi sparte, câteva doar găuri oarbe în perete, rămase fără cadru deloc.

Una din acestea era la parterul magazinului de prezentare. La înălțimea pieptului deasupra trotuarului. Aproximativ la distanță de trei metri. Puțin în spatele umărului stâng al lui Delaney. O poziție ca de manual. Infanteriei i-ar plăcea. Domina cea mai mare parte a străzii.

Delaney s-a uitat în spate la ea.

S-a îndreptat spre ea, într-o parte, cu pistolul încă îndreptat spre Reacher, dar uitându-se înapoi peste umăr. S-a apropiat, şi a traversat ultima

distanță scurtă, în diagonală, retrăgându-se cu spatele, încercând să țină un ochi pe Reacher, încercând să arunce un ochi în interiorul camerei, ambele în acelaşi timp.

A ajuns la fereastră. Urmărindu-l încă pe Reacher. Mergând cu spatele. Uitându-se peste umăr, la stânga şi la dreapta. Nevăzând nimic.

S-a întors. Repede, ca începutul unei priviri grăbite. Pentru o secundă a fost cu fața la clădire. S-a ridicat în vârful picioarelor şi şi-a pus palmele pe pervaz, Glock-ul şi restul incomodându-l temporar şi s-a ridicat cât de sus a putut, s-a aplecat şi şi-a băgat capul înăuntru pentru a arunca o privire.

Un braț lung l-a prins de gât şi l-a înclinat spre interior. Un alt braț i-a smuls arma din mână. Al treilea braț l-a prins de gulerul hainei şi l-a tras peste pervaz în întunericul dinăuntru.

*

Reacher aştepta în restaurant, cu cafea şi plăcintă, plătite de către departamentul de poliție local. Două ore mai târziu a intrat un recrut în uniformă. Fusese la Warren să ia plicul kaki cu lucrurile lui Reacher în el. Paşaportul, cardul, periuța de dinți, şaptezeci de dolari în bancnote, şaptezeci şi cinci de cenți în monede şi şireturile. Băiatul le-a inventariat pe toate şi i le-a dat.

Apoi a spus:

— Au găsit cei treizeci de mii. Erau în frigiderul lui Delaney de acasă. Împachetate în folie de aluminiu etichetată ca şi carne.

Apoi a plecat şi Reacher şi-a pus şireturile la pantofi şi le-a legat. Şi-a pus lucrurile în buzunar, a golit ceaşca de cafea şi s-a ridicat să plece.

Aaron a intrat în încăpere.

— Pleci? a întrebat el.

Reacher a spus că da, asta făcea.

— Unde te duci?

Reacher a spus că n-are nicio idee.

— Vei semna o declarație de martor?

Reacher a spus că nu, n-o va face.

— Chiar dacă te rog frumos?

Reacher a spus că nu, nici chiar atunci.

Atunci Aaron a întrebat:

— Ce-ai fi făcut dacă nu i-aş fi pus pe tipi în acea fereastră?

— Era deja nervos, a spus Reacher. Era gata să facă greşeli. Oportunitățile s-ar fi arătat singure. Sunt sigur că m-aş fi gândit la ceva.

— Cu alte cuvinte nu aveai nimic. Ai riscat totul pe ideea că sunt un polițist bun.

— Nu te umfla prea tare în pene, a spus Reacher. Adevărul e că m-am gândit că ar fi şanse jumate-jumate.

A ieşit din restaurant, departe de oraş, la o intersecție unde trebuia să aleagă stânga sau dreapta, nord sau sud, Canada într-o parte şi New Hampshire în cealaltă. A ales New Hampshire şi a ridicat degetul mare. Opt minute mai târziu era într-un Subaru, ascultându-l pe un tip vorbind despre medicamentele pe care le-a luat ca să-l calmeze. Nimic nu era ca ele. Cel mai bun lucru, spunea tipul.

SFÂRŞIT

KEVIN J. ANDERSON

SPECII INDIGENE

POVESTIRE DIN SERIA

PREDATOR

KEVIN J. ANDERSON

Specii indigene

versiunea în limba română

UNCRIS

1

Planeta-colonie se numea Hardscrabble[1], iar acest amănunt ar fi trebuit să fie primul lui indiciu. Plini de speranță și hotărâre, Jerrick și ceilalți 150 coloniști n-ar fi trebuit niciodată să creadă propaganda sau broșurile din cadrul inițiativei de colonizare. Dar acum erau blocați pe această planetă mohorâtă, să trăiască sau să moară depinzând de tăria lor de caracter și de abilități.

În timp ce conducea vehiculul agricol combo mare cât un mamut pe terenul accidentat, Jerrick avea o față acră amintindu-și de imaginile evident retușate din data de baze, dar tatăl tânărului, Davin, s-a lăsat convins. Davin era un visător, optimist și – cel mai rău – carismatic. A convins jumătate din numeroasa sa familie, precum și un grup de prieteni, să i se alăture în aventură, și cu toții au crezut că această planetă nerevendicată va fi o nouă oportunitate, un nou *'acasă'*. Nici unul nu s-a gândit să întrebe de ce nimeni altcineva nu voia Hardscrabble.

Motorul combinei zbârnâia și vuia, iar Jerrick manevra vehiculul cu ușurința dată de o îndelungată familiaritate. Șenilele uriașe se rostogoleau pe drumul de pământ, ducându-l printre tarlalele cultivate cu hibrizi de grâu și porumb.

Inițiativa de colonizare a asigurat grupului lor o dotare de bază cu unelte și provizii, hrană conservată, semințe pentru culturi vegetale, embrioni pentru șeptel, construcții prefabricate, utilaje agricole, o bază de date cu înregistrări meteo și un sumar biologic obținut prin intermediul sateliților automați.

[1] Hardscrabble – ceva ce presupune muncă grea și strădanie.

Când au ajuns anul trecut pe Hardscrabble, coloniștii au găsit o lume mohorâtă cu un climat temperat și o atmosferă respirabilă, dar oarecum acidă. Plantele native degajau oxigen, dar solul nu era ospitalier pentru formele de viață terestre, necesitând un efort mare pentru fertilizare. Animalele lor nu puteau digera speciile locale de ierburi. Insectele de pe Hardscrabble și păsările erau necomestibile și adesea doar o pacoste. Nici una dintre formele de viață nu putea fi luată în glumă, iar unele creaturi indigene erau prădători periculoși – așa cum au descoperit coloniștii chiar în primul an. O mică bucată de pământ a fost destinată cimitirului așezării.

Mulți ar fi vrut să sară la bordul următoarei nave de aprovizionare care urma să sosească pe Hardscrabble… doar că n-a mai venit nici una.

Aceasta era lumea lor acum. *'Mergi sau crapă.'*

În timp ce conducea combina, Jerrick a lovit cu pumnul în tabloul de bord polimeric din cabina supraînălțată. Inițiativa de colonizare i-a mințit. Cei 150 de visători aflați aici nu se temeau de munca grea și nici unul dintre ei nu se așteptase să fie ușor – dar s-au așteptat la onestitate.

Uneori, când era singur în mașinăria gigantică, conducând-o peste terenul virgin, Jerrick își lăsa furia și dezamăgirea să răbufnească. Da, era temperamental și o știa. Tatăl său îi spunea mereu pe un ton calm, răbdător, că era încă tânăr și mai avea multe de învățat.

Dar Jerrick era hotărât, împreună cu prietenii săi coloniști. Forțând pământul planetei să se supună, au plantat mai întâi iarbă cu creștere rapidă, modificată genetic, care a acoperit curând colinele, formând o matrice de sol și asigurând pășunatul pentru primele zece vite revitalizate din embrionii stocați. Pe alte câmpuri, culturile de grâu s-au copt repede, umplând silozurile. Pas cu pas, au cucerit un *cap-de-pod*. Colonia Hardscrabble va supraviețui – la limită.

Jerrick manevra mașinăria agricolă mamut care putea ara și fertiliza solul, planta culturile, iar mai apoi le și recolta. Panourile solare de pe capota combinei *storceau* energia din cerul acoperit de nori.

În timpul turelor obișnuite prin vale, inspecta culturile și extinderea pășunilor. Cele zece vite pășteau liniștite pe tarlalele cu iarbă verde bine conturate pe dealuri. Dincolo de zonele înierbate se întindeau colinele acoperite cu păduri dese, întunecate, rămase neexplorate.

Când a ajuns pe dealurile înierbate. S-a așteptat să vadă vacile păscând molcom, ca în fiecare zi. Cele zece animale aveau tendința să stea adunate, datorită limitării pășunii fertilizate. A căutat vreun *ping* pe ecranul de control și s-a încruntat. Nici o mișcare. Ajuns în vârful unei ridicături de teren, a văzut iarba decolorată, petele de roșu, și formele împrăștiate pe pământ… și a simțit că i se face rău.

Înghițind cu greu, a accelerat combina mamut, rulând peste denivelările solului fără ca măcar să simtă vibrațiile. Când s-a aplecat înainte, ca să privească prin parbrizul înclinat, văzu siluetele prăbușite.

Vitele, cu trupurile sfâșiate și dezmembrate.

Jerrick a stopat combina, deprimat și înfuriat.

Lăsând motorul în funcțiune, a deschis portiera cabinei, a extins scara și a coborât pe sol. Alergă peste iarba stropită de sânge, îngrozit de ceea ce vedea. Șase vite erau întinse pe jos în fața sa – sau ce mai rămăsese din ele. Mirosul sângelui în aer era ca o ceață deasă cu miros metalic. Jerrick a strâns din dinți și și-a îngustat ochii, încercând să înțeleagă ce vedea.

O vită avea capul smuls și aruncat deoparte, cu ochii mari, bovini holbându-se lipsiți de viață, cu limba atârnând afară din bot, cu sângele împrăștiat peste tot pe iarbă. Toracele era sfâșiat într-o parte, cu coastele rupte și intestinele ieșite afară. Unul dintre membrele posterioare era smuls și aruncat alături. Celelalte cinci vite erau la fel de dezmembrate, și lui Jerrick îi era greu să determine unde se termina o carcasă și începea alta. A respirat adânc, cu nările dilatate, și cu sângele fierbând.

Când a auzit o vacă mugind în cealaltă parte a pășunii, Jerrick a reacționat instantaneu. A rupt-o la fugă prin iarba mare, gata să cadă când a călcat prin bălțile de sânge și pe intestinele risipite. Odată ajuns acolo, a rămas cu gura căscată. Alte carcase erau risipite împrejur.

Ultima vacă mugea slab, terorizată, zbătându-se să scape. Pe laterală avea răni lungi, sângerânde.

Dar nu putea scăpa de monstru.

Jerrick a recunoscut creatura oribilă care a ucis șapte coloniști anul trecut; cel mai înfricoșător prădător indigen de pe Hardscrabble.

Gruzzly era ca un hibrid de coșmar între un dinozaur și un urs grizzly. Negru, cu blana țepoasă care-i acoperea trupul uriaș. Capul îi era alungit și aplatizat ca al unui crocodil, pântecele placat și coada acoperită cu țepi ascuțiți, labele mari cu gheare de mărimea dinților de greblă.

Înainte ca bestia gigantică să poată sfâșia și ultima vacă, Jerrick a urlat provocator, fără cuvinte, sperând să distragă atenția creaturii. *Gruzzly* s-a oprit și și-a întors privirea către el, concentrându-se asupra noii prăzi.

În ciuda sfidării sale, Jerrick s-a prăbușit în țărână. A regretat instantaneu că și-a lăsat carabina cu plasmă în cabina combinei.

Anul trecut, *gruzzly* au apărut pe neașteptate pe dealurile din vecinătate, masacrând atât șeptelul cât și coloniștii, chiar dacă gustul animalelor terestre – sau al

oamenilor – nu era chiar apetisant pentru ei. Prădătorii nativi și-au măcelărit pur și simplu victimele și le-au lăsat împrăștiate peste tot. Gruzzly atacau tot ce mișca.

Acum, bestia imensă s-a ridicat pe labele posterioare, întorcându-se cu fața către Jerrick; vaca rănită, lăsată în pace, s-a îndepărtat șchiopătând. Continua să scoată mugete de teroare. Tânărul a sărit în picioare, încercând disperat să fugă cât mai departe.

Cu un urlet asurzitor, *gruzzly* s-a lansat în salturi pe urmele sale.

Transpirând la greu, Jerrick se rostogolea peste terenul denivelat acoperit cu iarbă, alunecând pe urmele de sânge și sărind din nou în picioare. Alerga din răsputeri către combina mamut, atât ca să se pună la adăpost în cabină, cât și să-și ia carabina cu plasmă.

În ciuda panicii, continua să se gândească că vitele erau viitorul lui Hardscrabble! Jerrick nu va lăsa un monstru lipsit de rațiune să le ucidă pe toate fără să suporte consecințele.

În timpul fugii, auzea tropăitul puternic apropiindu-se amenințător în urma sa, zdrobind iarba ca o mașinărie mare care urma să treacă peste el. La vederea combinei aflată drept în față, cu gândul la siguranța oferită de aceasta, și-a adunat ultimele puteri și a sprintat.

Dar nu se afla suficient de aproape. Nu putea fugi destul de repede.

A aruncat o privire peste umăr și a văzut bestia enormă chiar acolo, înfuriată, lovind prin aer cu laba uriașă. Jerrick a alunecat pe iarba însângerată, poticnindu-se într-o grămadă de intestine, și s-a prăbușit înainte – asta l-a salvat. Laba care ar fi trebuit săi sfâșie umerii, și să-i rupă coloana vertebrală, a ratat lovitura. El s-a rostogolit și s-a târât către carcasa unei vaci. S-a lipit cu spatele de cadavru, respirând atât de greu, încât părea că plămânii îi urlă la fiecare inspirație și expirație.

Gruzzly l-a depășit din inerție. Jerrick a rămas nemișcat, predându-se, știind foarte bine că nu putea depăși creatura în alergare.

Atunci a văzut cum aerul tremură și apare o siluetă fantomatică asemănătoare unui om solid. Forma părea făcută din aer, apă, și mișcare invizibilă. *Gruzzly* nu a văzut cele trei puncte roșii de pe pieptul împlătoșat, ca un marcaj pe o țintă.

Cu un vuiet șuierat, o descărcare de energie a străpuns prin aer. A venit de nicăieri și l-a lovit pe *gruzzly*, deschizând un crater în care fumega carnea și sângele negru. Bestia cea uriașă s-a dat înapoi clătinându-se și și-a ridicat labele către rană. Creatura s-a întors să-și găsească atacatorul, dar nu a putut vedea nimic.

Jerrick auzi un *clinck*et… un sunet neomenesc. Aerul a vibrat din nou, iar camuflajul parcă s-a topit dezvăluind un *'om'* – nu, nu era un *om*.

Purta o mască metalică ciudată cu fante oarbe pentru ochi; *'șuvițe'* ca de păr atașate de craniu se legănau la orice mișcare.

Straniul vânător a emis un nou *clinck*et provocator, ca un fel de zornăit produs de coada unui șarpe cu clopoței. Vânătorul era atent la *gruzzly* rănit. În mâna mare, cu gheare, ținea un cilindru. Când a strâns mânerul de control al acestuia, de la fiecare capăt au ieșit prelungiri ascuțite, formând o lance. Îndoindu-și pe spate brațul foarte musculos, vânătorul a aruncat lancea care s-a înfipt în partea din dreapta a pieptului lui *gruzzly* precum un fulger albăstrui.

Monstrul uriaș a rupt în două arma high-tech cu laba sa puternică, apoi a înaintat greoi către vânătorul abia văzut. Camuflajul acestuia a dispărut cu totul, iar straniul salvator al lui Jerrick a emis încă un *clinck*et provocator. În fiecare mână i-au apărut câte o lamă lungă, mortală, și s-a năpustit către oponentul său.

Gruzzly rănit a înaintat greoi către misteriosul vânător, care era un luptător iscusit. A spintecat cu lamele curbate, trasând linii însângerate pe pieptul bestiei, și tăind prin blana groasă, mată. *Gruzzly* a clămpănit din fălcile puternice, dar vânătorul a înfipt una dintre lamele cumplite pe sub mandibula acoperită cu solzi și prin bolta palatină.

Deși sângera din răni mortale, *gruzzly* a reușit să-l zgârie cu ghearele și să-l lovească dintr-o parte pe vânător, dându-l peste cap prin iarbă. Acesta a sărit în picioare, aproape de locul unde Jerrick zăcea înghețat de uimire și teroare. Străinul era înalt de cel puțin 2,70 m și cu o musculatură bine clădită și structurată. După modul suplu în care s-a mișcat, vânătorul nu părea deloc uman.

Sângerând, pe moarte dar fără să o știe, *gruzzly* a atacat din nou. Vânătorul mascat era din nou în picioare, iar pe umăr i-a apărut o armă nouă, care se rotea, căutându-și ținta. Trei puncte roșii luminoase au apărut pe pieptul lui gruzzly. Chiar în clipa în care monstrul și-a dat în lături labele cu gheare gata să-și zdrobească oponentul, o explozie i-a spulberat pieptul de la stern la coloana vertebrală, formând un crater cauterizat care-i străpungea trupul dintr-o parte în alta. Coastele îndoite și vertebrele sparte formau un fel de coroană de oase și sânge. Cu un șuierat sufocat, *gruzzly* s-a prăbușit la pământ.

Vânătorul alien s-a dat înapoi și a privit cadavrul, scoțând o succesiune lungă de mârâituri în timp ce-și inspecta trofeul.

Jerrick continua să gâfâie, împietrit de uimire și sprijinit de carcasa însângerată a vacii. Se simțea lipsit de apărare, dar – ciudat! – nu era înspăimântat. Nu știa ce este acest vânător, dar ucisese unul dintre cei mai înfricoșători *gruzzly*, urgia coloniei Hardscrabble. Tânărul încerca din greu, dar nu scotea nici un sunet.

Vânătorul alien a scos un fel de cuțit aproape la fel de lung cât o sabie, care vibra strălucind albastru. Aplecându-se asupra lui gruzzly, vânătorul a înclinat botul reptilian, apoi, cu o singură mișcare a lamei vibratoare albastre, a decapitat trofeul. Lama energizată a cauterizat gâtul gros al lui gruzzly, iar capul s-a rostogolit la un

metru depărtare. Jerrick putea doar presupune ce greutate mare avea, totuși alienul și-a ridicat trofeul cu o singură mână.

Auzindu-i oftatul involuntar, vânătorul s-a întors încet. L-a privit pe tânăr îndelung, cu ochii inexpresivi din spatele măștii metalice. Vânătorul părea să-l considere neinteresant, așa cum zăcea acolo slab și neînarmat, lipit de vaca moartă.

Alienul s-a întors și a plecat cu trofeul său, folosindu-și mâna liberă pentru a butona dispozitivul de control de pe armura ce o purta. Ondulațiile ca de oglindă ale aerului l-au acoperit ca o pătură de camuflaj, iar Jerrick nu l-a mai putut vedea…

În cele din urmă, tânărul s-a ridicat în picioare, acoperit de sânge, tremurând. Privi în jur la masacru. *Gruzzly* erau destul de înfricoșători, dar acum tocmai a văzut un alt prădător pe Hardscrabble, care era mult mai mortal.

2

Era târziu după-amiază când Jerrick a ajuns cu combina mamut înapoi la locul unde era construită colonia. Pe cerul cenușiu apăreau doar intermitent petice de cer verde-măsliniu.

Drept în față, vedea gardul campusului. Palisada înaltă din bușteni ascuțiți înconjura grupul de construcții prefabricate.

După sosire, coloniștii nu și-au imaginat că vor trebui să-și fortifice mica lor așezare, dar după atacurile *gruzzly* de anul trecut, liderul coloniei, Davin, a trimis echipe pe dealuri ca să doboare copaci și să folosească bușteniii lungi pe post de palisadă, primitivă dar eficientă.

După acest prim an, coloniștii și-au dat seama cât au fost de naivi aducând cu ei doar o duzină de carabine cu plasmă, încrezători că vor avea parte de o așezare liniștită – dar așa era previzibil pe o planetă pașnică, fără *gruzzly* fioroși care să vină de dincolo de dealuri o dată pe an.

Palisada defensivă era medievală, dar eficientă.

Când intră pe poarta înaltă, Jerrick încă mai simțea sângele ce i se usca pe mâini și pe haine. Încă se mai străduia să analizeze ceea ce văzuse. Vitele lor de un an au fost măcelărite, iar coloniștii vor trebui să o ia de la capăt cu embrioni noi. Atâta provizie de carne, vitală, pierdută…

Deși noaptea urma să se vină curând, tatăl său trebuie să trimită echipe dotate cu reflectoare și carabine cu plasmă care să recupereze carnea animalelor mutilate – dacă va găsi voluntari care să iasă din perimetrul coloniei după lăsarea întunericului. Dar

Jerrick știa că acele carcase vor fi în siguranță până mâine, pentru că prădătorii de pe Hardscrabble nu vor mânca carnea cu gust neplăcut pentru ei a animalelor terestre.

Când a intrat cu combina mamut prin poartă, oamenii au venit să-l felicite, dar imediat ce a coborât din cabină, acoperit de sânge și parcă dus de pe lume, toți au știut că ceva nu era în regulă.

Tatăl său s-a grăbit să vină lângă el, cu o expresie alarmată pe chip.

— Ce-i?

L-a prins de umeri pe Jerrick, ținându-l la o lungime de braț.

— Ce s-a-ntâmplat?

Tânărul a lăsat să-i scape un oftat tremurat.

— *Gruzzly* s-au întors.

Coloniștii au gemut și au început să murmure. Tată-l său s-a dat un pas înapoi ca să-l verifice pe Jerrick… atâta sânge!

— Ești rănit? Te-a atacat?

— Gruzzly ne-a ucis toate vitele. Și da, m-a atacat… dar nu sunt rănit. Mai este… ceva.

A descris ciudatul vânător camuflat, ființa neomenească cu arme superioare, cum l-a ucis pe *gruzzly* și i-a luat capul ca trofeu.

Pe măsură ce s-a lăsat seara, s-au adunat tot mai mulți coloniști. Jerrick și-a spus povestea din nou, în timp ce Davin și-a încruntat sprâncenele și a început să recalculeze.

— Fără vite care să pască, toată pășunea fertilă este acum doar o suprafață risipită. Noii embrioni au nevoie de luni de zile ca să se dezvolte, iar noi n-avem ce altceva să cultivăm pe acea pășune. Asta nu e bine.

— Nu e bine? a făcut ochii mari Jerrick, alarmat. Tată, ai auzit ce-am spus? *Gruzzly s-au întors!*

Doi oameni solizi au închis porțile palisadei în spatele combinei. În timp ce Davin părea să fie preocupat de altceva, Jerrick a strigat către ceilalți coloniști.

— Luați carabinele cu plasmă și organizați o gardă sus, pe palisadă. E mai bine să fim pregătiți.

Davin a dat aprobator din cap.

— Bună idee, deși anul trecut palisada a fost suficientă împotriva *gruzzly*. Ne-au lăsat în pace.

Jerrick și-a curățat sângele uscat de pe obraji și a spus încet.

— Poate că da, dar *gruzzly* nu sunt singura amenințare care mă îngrijorează.

Pe măsură ce întunericul se lăsa, pe dealurile înconjurătoare au izbucnit brusc sulițe de foc. Pădurile întunecate erau străbătute de flăcări și explozii portocalii.

Jerrick s-a urcat pe una dintre platformele de supraveghere aflată în partea de sus a palisadei, și privi în adâncul întunericului. Davin a venit lângă el.

— Ce-ar putea fi asta? Seamănă cu o zonă de război.

— E celălalt vânător; așa ucide el *gruzzly*… N-am văzut în viața mea ceva atât de rece și mortal. Și dacă sunt mai mulți?

Davin privea șirul de explozii de pe dealuri. Chiar dacă exploziile erau îndepărtate, puteau auzi urlete bestiale slabe în liniștea totală înconjurătoare.

— Poate că vânează și ucid – atunci… să fie cu noroc!

— *Dacă* asta fac, a replicat Jerrick privind și el către linia de explozii. Sau poate că îi hăituiesc pe *gruzzly* aici, în vale, unde pot lupta cu ei.

3

Hardscrabble nu a fost nicicând un loc plăcut, dar acum era un câmp de luptă, monștrii împotriva monștrilor. Exploziile au continuat toată noaptea; urletele scoase de *gruzzly* și flăcările strălucitoare a ținut întreaga colonie cu sufletul la gură.

Oamenii s-au adunat în interiorul îngrăditurii, conștienți că palisada de bușteni ascuțiți era doar o sugestie de siguranță. Dacă ambele specii mortale își puneau mintea cu ea, o puteau doborî cu ușurință și pătrunde înăuntru.

Lumina rozalie a zorilor se răspândea deasupra terenului. Aflat din nou pe platforma de observație, Jerrick cerceta atent câmpurile prin binoclu. Nu-și putea lua ochii de la brazdele întunecate pe care armele energetice le-au *sfâșiat* în solul pășunilor. Strălucirea exploziilor nesfârșite a continuat întreaga noapte, stârnindu-i îngrijorarea. Acum, în zori, a văzut că o parte dintre tarlalele lor de porumb și grâu au fost arse și călcate în picioare.

Trei *gruzzly* uriași morți zăceau răspândiți pe pământ, decapitați – capetele fiind luate ca trofee, iar trupurile abandonate în mijlocul câmpiilor coloniei.

Gâfâind de efort, tatăl său a urcat lângă el, păstrând tăcerea. Fără nici un cuvânt, Jerrick i-a dat binoclul. Uitându-se prin el, Davin s-a făcut palid.

— Culturile noastre…

Jerrick privea fumul ce se ridica spre cer unde se amesteca cu cenușiul plafonului de nori.

— Trebuie să recuperăm vitele moarte, să procesăm carnea, pentru ca măcar să ne alegem cu ceva din moartea lor. Nu putem irosi nici o fărâmă.

Davin a clătinat din cap, continuând să privească prin binoclu.

— Trebuie să revitalizăm imediat mai mulți embrioni. Pășunea este încă bună, chiar dacă vitele sunt moarte.

Pe Jerrick l-a cuprins furia.

— Pășunea? Tată, oamenii noștri nici măcar nu pot părăsi tabăra atât timp cât bântuie creaturile acelea!

Davin a coborât binoclul de la ochi și s-a uitat la fiul său.

— Anul trecut, după o vreme, *gruzzly* s-au reîntors pe dealuri. Cam tot atât timp le va trebui embrionilor să se transforme în viței. Trebuie să sperăm – și să ne pregătim.

— Dar celelalte creaturi, acei *predator*i alieni… ei îi vânează pe *gruzzly* doar pentru sport.

Davin a rămas la fel de încăpățânat.

— Înseamnă că atunci când *gruzzly* nu vor mai fi, vânătorii vor pleca și ei. Totul va fi bine.

Jerrick știa că nu va putea înfrânge nicicând optimismul încăpățânat al tatălui său.

— Oamenii noștri ar putea la fel de bine muri de foame. Avem puține avantaje pe această planetă. Suntem la limita supraviețuirii. Și nici nu putem trimite un semnal de ajutor. Ar dura ani înainte ca să primim un răspuns. Inițiativa de colonizare ne-a abandonat pe Hardscrabble. Când vreo navă-cercetaș va veni să ne verifice – poate peste zece ani? – va găsi doar un oraș fantomă.

— Vom supraviețui, a spus Davin, cu voce încrezătoare. Da, *vom supraviețui!* Avem destule provizii. Putem extinde bazinele pentru creșterea intensivă a algelor nutritive, dacă trebuie. Au gust de rahat, dar putem supraviețui cu ele. Și chiar cu pagubele produse de foc, tot vom salva câte ceva din recoltele noastre.

— Numai dacă Creaturile pleacă, a insistat Jerrick.

Ca un fel de provocare la cele spuse, un val de aer tremurător de o formă umanoidă a sprintat de-a latul câmpurilor, iar apoi pe drumul bătătorit ce ducea către poarta îngrăditurii. Jerrick a prins mișcarea cu coada ochiului și s-a întors ca să o studieze, recunoscând unul dintre *predator*ii alieni învăluit în camuflajul său.

Lăsând „mantia” sa tremurătoare să se disipeze, silueta impozantă s-a oprit lângă palisadă, privindu-i, și analizându-le defensiva. Acesta arăta diferit de vânătorul cu care se întâlnise Jerrick în ziua anterioară. Păru să aprecieze că palisada lor din lemn era rizibil de primitivă. Pâlpâirea s-a transformat într-o „ceață” neclară și Creatura a dispărut cu totul. Davin se holba la aerul gol și era evident că împărtășea dubiile fiului său referitoare la șansele de supraviețuire ale coloniei.

Bătrânul a coborât de pe platforma de observare, în timp ce Jerrick a folosit binoclul ca să cerceteze iarăși, obsesiv, terenul. Nu voia să coboare. În adâncul zonei colinare, șuieratul exploziilor și izbucnirile flăcărilor au continuat intermitent, foarte

departe, dar acum tânărul se concentra asupra unui alt tumult ce se desfășura mult mai aproape.

Pe o tarla apropiată pe care creștea grâu, un *gruzzly* uriaș și blănos s-a ivit din ceața dimineții precum o umbră monstruoasă. Blana întunecată de pe partea stângă era arsă, ca și cum ar fi fost expusă uneia dintre armele energetice ale vânătorilor. Bestia gigantică năvălea înainte, mârâind și adulmecând.

Jerrick a zărit iarăși pâlpâirea ca de oglindă atunci când armura *predator*ului l-a lăsat parțial vizibil. Marele *gruzzly* se baza mai mult pe miros și auz, deci camuflajul nu era apărarea perfectă. Limba neagră a ieșit din botul reptilian și a urlat, cu labele cu gheare depărtate, căutându-și ținta.

Vânătorul alien s-a îndreptat direct spre el, înfruntându-l, apoi a dispărut pe de-a-ntregul când camuflajul i s-a activat din nou.

Bestia rănită se mișca greoi înaintând prin câmpul de grâu, zdrobind prețioasele plante, în timp ce căuta alienul pe care-l simțea prin apropiere. Venind parcă de nicăieri, un jet de foc s-a întins pe deasupra solului. Vânătorul ardea intenționat pământul pentru a înfuria animalul. *Gruzzly* s-a îndepărtat împiedicându-se de fumul negru și trosniturile focului.

Vânătorul a incendiat și alte zone cu culturi, înconjurând bestia cu flăcări.

Jerrick vedea totul, îngrozit:

— Astea-s câmpurile noastre! Blestematule!

*Predator*ului alien nu părea să-i pese, și continua să folosească flăcările pentru a-l hăitui pe *gruzzly*. *Predator*ul se vedea ca o siluetă umană neclară pe fondul flăcărilor. Fiara îmblănită a șarjat direct spre flăcări, descoperind, cine știe cum, inamicul.

*Predator*ul și-a împroșcat prada cu aruncătorul de flăcări, dar arsura era deviată de platoșa reptiliană a animalului. Confruntat acum cu adevărata bătălie, vânătorul și-a deconectat camuflajul și a înaintat. În mâini avea cele două lame lungi. Creatura îmblănită l-a lovit dintr-o parte, doborându-l. Vânătorul s-a rostogolit prin flăcările ce creșteau, cuprinzând câmpul, după care a revenit în picioare și a sprintat înainte cu ambele lame extinse. Șuvițele de „păr" s-au zburlit cu furie, iar prin masca metalică a lăsat să iasă un urlet care suna la fel de primordial ca cel al lui *gruzzly*.

S-au confruntat. Lamele ascuțite ale vânătorului s-au înfipt în trupul bestiei iar și iar precum acul unei viespi. Cu labele sale masive, aceasta a „îmbrățișat" vânătorul și l-a strâns puternic. Ghearele lungi scoteau scântei la contactul cu armura, avariind-o.

Atunci, *predator*ul a lipit pe spatele lui *gruzzly* un dispozitiv exploziv auto-adeziv. Cu o izbucnire de flacără orbitoare, explozia a făcut praf vertebrele bestiei și i-a spulberat cavitatea toracică, incinerându-i coloana vertebrală și inima. Monstrul uriaș s-a prăbușit mort, iar *predator*ul s-a dat înapoi, abia mai reușind să se țină pe picioare. Armura sa deteriorată scotea scântei datorită unor pulsuri neregulate de

energie, iar din corp îi curgeau șiroaie de sânge verde, acid. Deși rănit, *predator*ul a rămas în picioare lângă prada sa.

Gruzzly mort zăcea contorsionat și fumegând. În jurul lor, câmpurile ardeau trosnind.

Privind carnagiul de pe platforma sa de observație, Jerrick a murmurat:

— Blestematule!

Pe neașteptate, a observat poarta din palisadă deschizându-se. S-a aplecat peste vârfurile ascuțite ale bușteni lor: '*Ce dracu…?*'

O siluetă a ieșit afară pe drumul bătătorit… un om cu o carabină cu plasmă.

Tatăl său!

Davin a închis poarta în urma sa și a plecat pe drum către câmpul cu grâul în flăcări, *gruzzly* mort și *predator*ul rănit.

La marginea tarlalei ce ardea, vânătorul era preocupat de decapitarea prăzii sale, tăindu-i gâtul gros.

Jerrick a strigat:

— Tată, întoarce-te! Ce faci?

Davin s-a întors spre el, ridicându-și carabina.

— Ai dreptate, cineva trebuie să lupte pentru colonia noastră.

Deși evident hotărât, părea foarte mărunt.

— Dacă *predator*ul acesta este rănit, ar putea fi singura noastră șansă de a ucide pe unul dintre ei.

Apoi a început să alerge înainte.

— Întoarce-te! a strigat Jerrick.

Dar dacă acțiunea tatălui său îi va înfuria doar pe ceilalți vânători alieni?

Câțiva dintre tovarășii săi coloniști s-au urcat pe palisadă, privind în afară. Alți câțiva au deschis poarta. Tatăl său era prostește de convins că are dreptate, ca totdeauna… iar Jerrick știa că acesta nu are întotdeauna dreptate.

Când s-a apropiat de *predator*ul rănit care era aplecat peste hoitul lui *gruzzly*, Davin a deschis focul cu carabina cu plasmă, dar cele mai multe focuri ale sale se duceau aiurea, spulberând doar țărâna. Unul chiar a lovit cadavrul, făcând o gaură nouă prin blana deasă.

*Predator*ul musculos s-a ridicat, de pe el picurând atât sângele întunecat al lui *gruzzly*, cât și propriul său sânge verde-luminos din răni.

Davin și-a ridicat carabina și a tras din nou. Una dintre descărcările energetice a ricoșat de șoldul *predator*ului, scoțând scântei din armura acestuia, dar nu a părut să-l fi rănit. O rețea de descărcări statice a fulgerat peste trupul lui când camuflajul a pâlpâit, apoi a dispărut din nou.

Încurajat, tatăl său a strigat curajos… prostește. A mai tras de patru ori, ratând repetat, până ce una dintre descărcări a lovit umărul *predator*ului, distrugându-i arma energetică montată acolo.

Acesta a părut mai degrabă furios decât intimidat. A luat de la centură un cilindru pe care l-a strâns în mână. Capătul lung și ascuțit de lance s-a extins și blocat în poziție cu un *click*.

Davin înainta, trăgând din mers… aiurea. Deși liderul coloniei se afla încă departe, *predator*ul și-a dus brațul spre spate și a aruncat lancea șuierătoare.

Jerrick a țipat, neajutorat. Tatăl său nu s-a putut feri destul de repede, deși a mai reușit să tragă de două ori – ambele rateuri. Lancea energizată i-a pătruns prin abdomen, străpungându-l cu ușurință.

Davin s-a oprit din înaintare, apoi s-a mai clătinat încă doi pași… și a căzut într-o parte.

Jerrick a urlat, incapabil să-și ia ochii din binoclu: *'NUUUU!'*

Șchiopătând, *predator*ul a înaintat încet, datorită rănilor. S-a oprit și s-a aplecat peste trupul lui Davin.

Prin binoclu, Jerrick și-a văzut tatăl prinzând cu mâinile capătul neted, ascuțit, dar nu a reușit din cauza sângelui.

*Predator*ul și-a apucat arma și a scos-o din trup. Capetele ascuțite s-au retractat în secțiunea centrală a cilindrului.

Davin a rămas lungit, sufocându-se, fiind deja *mort*, deși încă nu realiza faptul.

*Predator*ul și-a întors chipul mascat către palisada din depărtare de unde veneau strigătele lui Jerrick. După un moment de gândire, s-a aplecat și a tăiat gâtul lui Davin cu lama zimțată. L-a prins de păr pe liderul coloniei și i-a tras capul pe spate, apoi, cu o mișcare violentă i l-a smuls împreună cu coloana vertebrală de care atârnau ca niște zdrențe resturi de nervi spinali. A ridicat capul lui Davin ca pe un trofeu neimpresionant, l-a agățat la brâu, într-o parte, apoi s-a ocupat ce căpățâna mult mai mare a lui *gruzzly*. Își ducea ambele trofee în timp ce traversa câmpul distrus, printre flăcări și valurile de fum.

4

Vaietul lui Jerrick s-a transformat într-un ghem de furie și nevoie de răzbunare – dar știa că este o năzuință deșartă. Nu avea nici o iluzie despre cum s-ar termina confruntarea cu un *gruzzly* uriaș sau cu un *predator*.

Unul dintre acești *predator*i i-a ucis tatăl, l-a măcelărit sub ochii coloniștilor din tabără și i-a smuls capul pe care l-a luat ca trofeu. Davin încerca să-și apere casa, dar acești vânători diabolici voiau doar să facă… sport.

Tatăl său a căzut victimă acestui… sport.

În spatele porților închise, coloniștii s-au îngrămădit în spatele protecției iluzorii a palisadei din lemn. Focul de pe câmpul cu grâu s-a stins treptat pe măsură ce plafonul cenușiu se îngroșa cu nori de furtună.

Între timp, Jerrick se confrunta cu furtuna interioară.

Tatăl său i-a spus în mod repetat că până când Jerrick nu va putea să-și controleze temperamentul, până ce nu va putea să gândească în mare, tânărul nu va putea fi un bun lider pentru colonie. Dar acum, tovarășii săi din colonie îl priveau ca pe un conducător. Poate că ei aveau nevoie de această furie. Davin fusese prea pasiv, prea optimist… prea naiv. Iar acum era mort.

Privind coloniștii îndurerați, Jerrick a răsuflat adânc, mirosind fumul din aer cu iz de sânge.

— Îl vom îngropa, a anunțat Jerrick. Am să mă duc eu ca să-i aduc trupul, sau poate vrea cineva să ajute.

S-au oferit cinci voluntari, iar încă și mai mulți erau gata să i se alăture, dar le-a tăiat elenul. Era și așa destul de riscant.

După ce Jerrick a cercetat teritoriul prin binoclu fără să descopere nici o mișcare – nici *gruzzly*, nici *predator*i – au deschis poarta. Sub cerul acoperit de plafonul gros de nori cenușii, el și voluntarii au alergat în lungul drumului de pământ, doi dintre ei fiind înarmați cu carabine cu plasmă. Arma lui Davin se afla încă în apropierea trupului acestuia. Aparent, *predator*ul nu s-a simțit deloc amenințat de ea.

Enormul trup al lui *gruzzly* zăcea prăbușit și însângerat, cu pielea groasă și plăcile reptiliene sfâșiate de atacul *predator*ului. Dar Jerrick n-avea ochi decât pentru tatăl său – sau pentru ce mai rămăsese din el. Capul i-a fost luat, la fel și coloana vertebrală, smulsă precum o buruiană dăunătoare. Familiarul său tricou maro, de lucru, era acum îmbibat cu roșu. Și l-a amintit pe tatăl său stând acasă în lumina caldă, strălucitoare, reparând rupturile din îmbrăcăminte, punând petice, pentru că cei de pe Hardscrabble nu-și puteau permite să irosească haine bune.

Acum, bluza era imposibil de reparat… la fel ca și Davin. Așa ceva nu se putea „repara”.

Jerrick privea fix, cu stomacul strâns, cu inima bătându-i nebunește și cu obrajii arzând. Ochii îi erau în lacrimi, dar nu-i curgeau pe obraji; păreau doar că-i stimulează furia.

L-a luat pe tatăl său de picioare; alți doi coloniști l-au apucat de brațele date în lături. Pe când au început să se miște încet, într-o procesiune sobră, Jerrick s-a uitat la arma de pe jos și i-a spus unuia dintre ceilalți voluntari:

— I-a carabina. Vom avea nevoie de orice mijloc de apărare.

Dacă se ajungea la un război total, se îndoia că ei ar putea câștiga fie și o singură luptă cu un *predator*, iar mulți dintre aceștia veniseră pe Hardscrabble pentru vânătoarea lor cea mare. Din fericire, păreau a fi interesați doar de *gruzzly* – dar acest fapt se putea schimba. Coloniștii nu se puteau baza pe protecția unei simple palisade de lemn sau pe ușile baricadate ale caselor prefabricate. Jerrick știa că nu au nici o cale de a-i intimida pe *predator*i ca să-i lase în pace.

Îngrijorat, privea în jur, ascultând dacă nu se aude *click*etul amenințător, sau dacă nu se vede acel aer tremurat care le marca sistemul de camuflaj. Dar nu vedea decât fumul ce se ridica și ultimele pâlpâiri ale focurilor de pe câmp.

Odată ajuns în așezarea baricadată, când norii s-au întunecat și s-a stârnit furtuna după-amiezii târzii, Jerrick nu a vrut să lase afară trupul tatălui său. Cimitirul lor, în care deja se aflau prea multe morminte, se afla în afara palisadei, într-o zonă neprotejată. Jerrick și tovarășii săi, au săpat un loc de odihnă pentru visătorul optimist care-i convinsese să vină aici. Foloseau lopețile și târnăcoapele, făcând cu schimbul munca grea, în timp ce alții stăteau de pază cu carabinele cu plasmă pregătite.

Când s-a terminat, Jerrick se gândi că groapa goală seamănă cu o gură căscată, singuratică și rece. A privit-o îndelung, înainte de a da aprobator din cap, aplecându-se să ridice trupul decapitat. Cu ajutorul altor doi, l-au pus pe Davin în mormânt și l-au acoperit cu țărână.

Soarele a apus, vântul s-a întărit, și toți s-au întors în interiorul așezării lângă cei dragi, sperând – împotriva oricărei șanse – că vor găsi o cale de supraviețuire…

5

Jerrick avea alte idei. Se simțea batjocorit, lovit, dar nu înfrânt, și nu se va mulțumi doar *să nu facă nimic*. În inima sa, a înțeles cât de prostesc era planul său, și cum ar putea pune în pericol întreaga colonie, dacă dădea greș.

Nu-i păsa. Trebuia să o facă.

În timp ce furtuna devenea tot mai puternică, Jerrick a luat una dintre carabinele cu plasmă, a verificat dacă încărcătura era completă, apoi a deschis poarta din palisadă. Fără a spune nimănui, a urcat în cabina combinei-mamut. A respirat adânc și a pus mâinile pe comenzi. A pornit motoarele, a conectat întreaga energie a bateriilor și a aprins reflectoarele puternice.

Conurile de lumină străpungeau întunericul vântos, dezvăluind peisajul sumbru de pe Hardscrabble, culturile devastate de foc, speranțele lor năruite. Furia lui Jerrick a crescut și mai mult când a ieșit pe poartă. În spatele vehiculului gigant a văzut trei

coloniști alergând după el, atrași de zgomot. Dădeau din mâini și strigau, dar Jerrick nu a oprit.

A continuat să înainteze prin furtună.

Roțile mari se rostogoleau zgomotos pe drumul de pământ ducând combina către câmpurile cu cereale. Luminile uriașei mașinării de recoltare dezvăluiau unele petice rămase încă verzi. Nu tot grâul și porumbul lor a fost ars și distrus de *gruzzly* și vânătorii alieni. Dacă pericolul extern era înlăturat, coloniștii puteau reînsămânța imediat, încercând să supraviețuiască cu rații reduse până ce colonia își va reveni.

Dar, înainte de a-și face griji despre supraviețuirea pe termen lung a coloniei, trebuia să se asigure că vor reuși să apuce cu toții zorii acestei nopți. Trebuia să-i înfricoșeze destul pe *predator*i, cât să-i lase în pace pe oameni.

A mărit puterea reflectoarelor pentru a putea vedea terenul până dincolo de câmpuri. În timp ce baleia cu razele de lumină zonele arse, a numărat patru *gruzzly* morți împrăștiați pe sol, toți decapitați. Bestiile gigantice fuseseră hăituite și alungate de pe dealuri, provocând devastarea firavei colonii – dar acum au fost uciși într-un fel de joc mare de vânătoare extraterestră. Iar coloniștii erau prinși la mijloc.

În această noapte, Jerrick intenționa să vâneze el însuși.

Geamurile cabinei zbârnâiau datorită rafalelor de vânt și a stropilor de ploaie, în timp ce mașinăria uriașă se târa pe teren. A condus-o către pășunea unde au fost măcelărite vitele. Chiar și după aproape două zile, carcasele lor prăbușite erau încă neatinse. Pe Terra, ar fi fost acoperite de păsări și gângănii, dar nici o specie indigenă de pe Hardscrabble nu putea mânca și digera carnea unor animale terestre.

Când combina-mamut a ajuns la marginea zonei colinare, Jerrick a plimbat razele luminoase peste peticele de iarbă. Deodată, în lumină, a apărut o siluetă enormă, diformă. Inima i-a stat pe loc – acest *gruzzly* era și mai mare decât ce-l atacase mai înainte, mai mare și decât cei uciși de *predator* pe câmpul cu grâu. Acesta era uriaș, de parcă era „mămica" întregii rase.

Acum, stătea aplecat asupra unui alt trup – un *gruzzly* mare care zăcea sfâșiat pe pământ. Prin comparație cu acest monstru, părea un copilaș.

Un pui.

Gigantica mamă-*gruzzly* s-a întins peste cadavrul decapitat și a ridicat unul dintre solidele picioare posterioare, ca răspuns la luminile strălucitoare ale vehiculului ce se apropia. A scos un urlet atât de puternic de a zbârnâit toată cabina combinei. Instinctiv, Jerrick a aruncat o privire la carabina cu plasmă aflată lângă scaunul său, și a știut că chiar dacă ar fi descărcat întreaga încărcătură, tot n-ar fi ucis animalul titanic.

Dar el nu intenționa să lupte cu o simplă carabină cu plasmă.

Jerrick a operat comenzile din cabină și a extins în față ferăstraiele diamantate, destinate defrișării pădurii pentru a obține terenuri cultivabile. Lamele vibrau și scârțâiau.

A apăsat pe accelerator și le-a poziționat pentru atac. Combina a rulat înainte, iar mama-*gruzzly* s-a ridicat pe picioarele din spate, cu labele anterioare deschise către adversarul mecanic, fără să dea nici o clipă îndărăt. Lamele ferăstraielor au huruit și s-au rotit. Lumina laserului de ghidaj marca zona de acțiune din fața combinei.

Jerrick a strâns din dinți. Monștrii ăștia au ucis câțiva coloniști, au masacrat toate cele zece vite, le-au ruinat șansele de supraviețuire. Nu conta dacă vânătorii alieni erau mai răi sau nu; toți erau inamicii lui, iar Jerrick trebuia să se impună în fața lor.

Gruzzly a înfruntat vehiculul care se apropia, lovind cu laba enormă lama rotitoare. Colții diamantați au mușcat din pielea groasă, tăind adânc, dar lovitura monstrului a fost destul de puternică și a dereglat ferăstrăul, îndoindu-i brațele extinse.

Reacționând cu repeziciune, Jerrick a extins a doua lamă în jos și a tăiat prin umărul monstrului, dar *gruzzly* s-a retras, eliberându-se. Urletul lui de durere a răsunat prin noapte.

Aducând motorul la întreaga putere, Jerrick a mișcat combina înainte. A coborât brațul de recoltare, un cilindru rotitor proiectat să recolteze culturile și să le introducă în treierătoare și procesatoare. *Gruzzly* a apucat cilindrul, dar și-a prins laba în unitate. Forța rotativă a acestuia a fost suficient de puternică încât să-i rupă brațul monstrului. *Gruzzly*, prins în mașinărie, a încercat să se elibereze și a lăsat să-i scape un urlet demențial. A reușit doar să blocheze cilindrul. Deși motoarele s-au accelerat, vuind, nu au mai reușit să-l rotească. Mama-*gruzzly* a încercat să-și smulgă membrul rupt.

— Mori, lua-te-ar dracu! a șuierat Jerrick.

Gruzzly a reușit să se elibereze, smulgând cilindrul de recoltare, apoi s-a dat înapoi clătinându-se. Cu toată durerea, monstrul rănit s-a întors către un alt sunet.

În întunericul străbătut de vântul șuierător, Jerrick a văzut mișcare prin geamul cabinei. În picioare, în mijlocul câmpului de luptă, vânătorul alien a lansat un glob de plasmă albastră din arma montată pe umăr. Descărcarea a străpuns întunericul, lovindu-l pe *gruzzly* în coaste și provocându-i o rană cauterizată.

Monstrul s-a dat înapoi clătinându-se, dar Jerrick a fost cuprins de furie și indignare. El a lovit primul, rănind-o grav pe mama-*gruzzly*. Nu știa dacă ideea lui va funcționa, dar știa că trebuie să încerce.

A debreiat motoarele combinei, lăsând ferăstraiele să huruie, apoi a sărit din cabină cu carabina în mână și a alergat prin iarbă.

— E prada *mea*, nemernicule! a strigat către *predator*. Lasă-mi-o în pace!

A sprintat către *gruzzly* muribund, care chiar dacă avea asemenea răni, tot mai putea provoca o grămadă de *necazuri*. Cu colțul ochiului, a observat tremurul camuflajului și s-a întrebat de ce vânătorul alien se temea să se arate. Sigur nu din cauza lui Jerrick.

A alergat peste câmp, țipând. A tras de cinci ori cu carabina cu plasmă, și – spre deosebire de tatăl său – și-a lovit ținta de fiecare dată. Unul după altul, proiectilele înalt-energetice l-au lovit în piept pe *gruzzly*. Cu un puternic *whuff*, animalul enorm s-a prăbușit în iarba îmbibată cu sânge.

Jerrick s-a apropiat de monstru fără nici o precauție. Unul dintre brațe fusese aproape retezat de ferăstrău, iar celălalt distrus rău de cilindrul rotitor. Sângele părea negru în lumina reflectoarelor de pe combină.

Jerrick văzu camuflajul reflectiv al *predator*ului apropiindu-se de asemenea de bestia muribundă – dar el a ajuns primul. Sfidător, a rămas drept lângă monstru, i-a pus carabina la gâtul rănit și a tras.

Când gigantica creatură a rămas moartă în iarba a ceea ce ar fi trebuit să fie doar o pășune pașnică pentru vitele coloniei, Jerrick și-a ținut arma cu ambele mâini, rotind țeava prin noapte, în căutarea vreunui semn care să-i arate unde se afla vânătorul alien.

— E prada mea, a strigat Jerrick. Eu am ucis-o – e *trofeul meu*!

Și-a pus gheata pe trupul îmblănit al uriașului *gruzzly*.

Și-a rotit iar arma în toate părțile, îndoindu-se că se va putea salva dacă *predator*ul se hotăra să-l atace. A văzut o vibrație în dreapta, și s-a uitat provocator într-acolo.

— *Eu* am ucis-o!

Camuflajul a tremurat într-o sumedenie de descărcări statice, apoi s-a disipat dezvăluind o formă umanoidă, înaltă și puternică. O mască netedă, inumană, înfricoșătoare, îi acoperea fața, iar niște *tentacule* asemănătoare unor șuvițe de păr se legănau de pe cap până la umeri. Chiar dacă orificiile pentru ochi erau *oarbe*, Jerrick putea citi acolo o amenințare adâncă, o poftă de sânge clocotitoare. *Predator*ul putea reacționa cu furie, ucigându-l pe Jerrick pentru că a îndrăznit să se amestece în vânătoarea sa… dar Jerrick nu credea că o va face. *Predator*ul stătea în fața sa, privindu-l.

— E trofeul *meu*, i-a spus din nou, cu o voce mai joasă.

Riscând totul, Jerrick a mai tras de două ori cu carabina, retezând cu totul capul lui gruzzly. A aruncat arma deoparte, apoi s-a aplecat să apuce capul hidos al monstrului și l-a tras mai departe de restul trupului. Rămase apoi cu picioarele de o parte și de alta a gâtului cauterizat.

— E trofeul *meu*!

Și-a încrucișat brațele la piept, cu fața către *predator*.

Amenințătorul alien se uita la el, cu brațele musculoase atârnându-i.

După un moment lung, tensionat, *predator*ul și-a înclinat ușor capul, aprobator, apoi s-a întors și a plecat. Și-a activat camuflajul reflectiv și s-a afundat în noapte.

Jerrick aproape că s-a prăbușit de teroare și ușurare. A stat clipind în vântul șfichiuitor, în ploaia intermitentă… dar noaptea a rămas tăcută – până când în depărtare, pe dealuri a auzit o serie de explozii. Echipa de *predator*i continua vânătoarea de gruzzly…

6

Huruind în lungul drumului din cauza avariilor mecanice, combina-mamut se târa înapoi spre așezarea coloniștilor. Depozitat în bena pentru recoltă, se afla căpățâna uriașă a lui *gruzzly* – trofeul lui Jerrick. Monstrul mort se holba cu ochi sticloși. Coloniștii înfricoșați s-au adunat deopotrivă terifiați și ușurați. Când au deschis poarta și au văzut capul de *gruzzly* adus de Jerrick, s-au dat cu toții înapoi. Jerrick a oprit vehiculul chiar lângă gardul defensiv, a întors combina, și a manevrat comenzile pentru a coborî bena și a descărcat capul mamei-*gruzzly* pe pământ.

Aplecându-se prin portiera cabinei, a strigat către coloniști:

— Lăsați-l acolo ca avertisment pentru acești *predator*i! Este trofeul *meu*! Și poate că mirosul morții îi va ține departe și pe *gruzzly*.

Începu să râdă cu cruzime.

— Nu vor mai vrea să se pună cu noi!

Jerrick se referea la cel mai mare prădător indigen de pe Hardscrabble – dar el l-a ucis, deci, poate că *el* era acum cel mai mare prădător din ierarhia aceste lumi aspre, nerevendicate. Vedea focurile de pe colinele îndepărtate și știa că *predator*ii alieni vor continua să-i vâneze pe *gruzzly* care s-au retras adânc în sălbăticie.

Lăsând capul uriaș afară, ca pe un avertisment, Jerrick și-a dus combina înăuntrul așezării, iar coloniștii au închis poarta în urma sa. Acum se simțea răzbunat. Victorios și – ciudat! – în siguranță. Spera că și *predator*ii alieni, la fel ca *gruzzly*, îi vor ocoli de acum înainte, dând o șansă acestei așezări umane.

Coloniștii disperați își vor reevalua resursele și-și vor da seama cum să supraviețuiască. Deocamdată, Jerrick nu-și făcea griji pentru ce va aduce perioada următoare.

SFÂRȘIT

RAYMOND KHOURY

SEAN REILLY & COTTON MALONE
FINALLY JOIN FORCES IN AN ORIGINAL SHORT STORY

STEVE BERRY

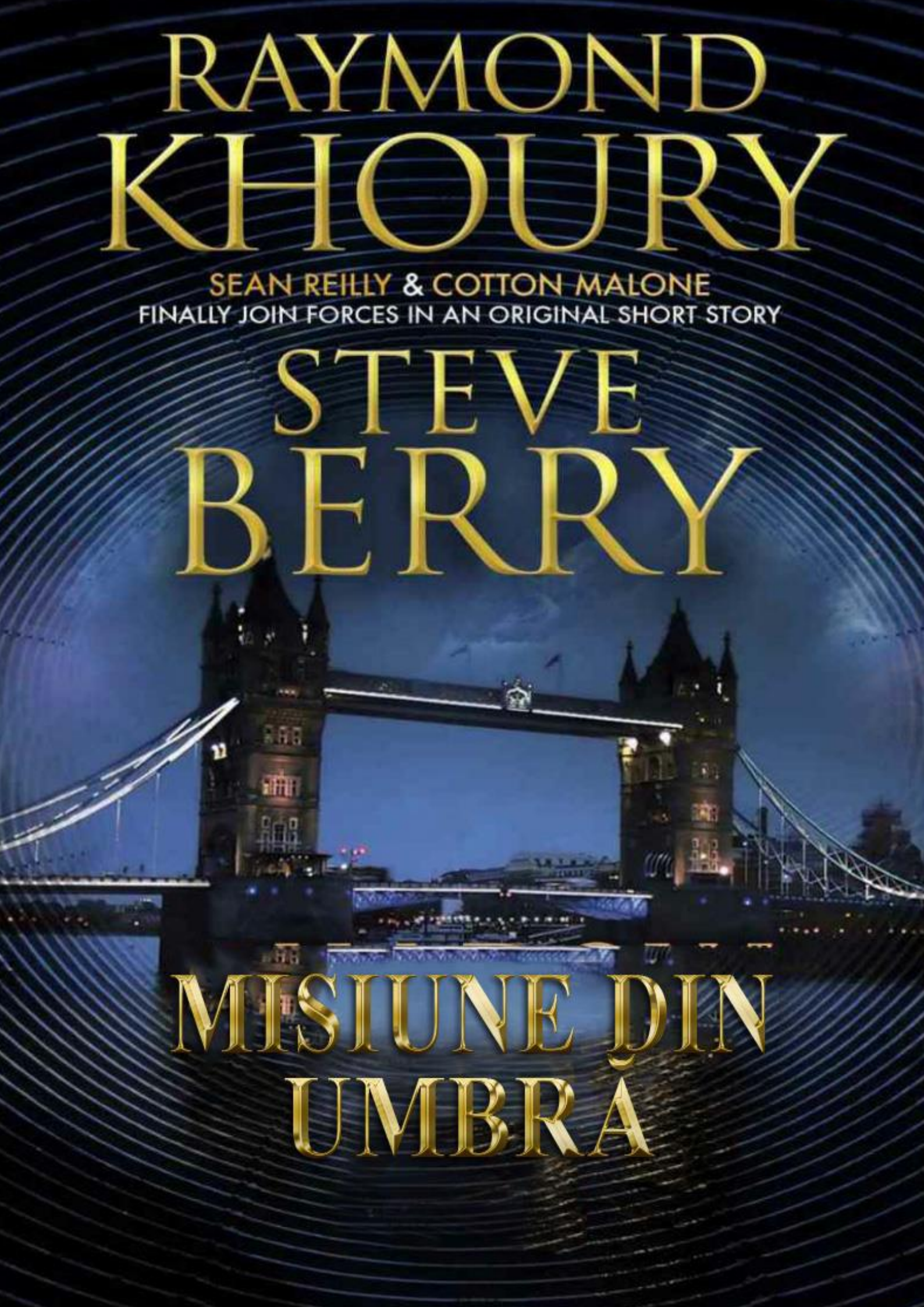

MISIUNE DIN UMBRA

STEVE BERRY, RAYMOND KHOURY

MISIUNE DIN UMBRĂ

Titlul original: *Shadow Tag, 2016*
Traducerea: Ștefi Todo

1
Londra, Anglia

— Și în final, domnilor… întrebarea pe care mulți din fanii noștri au pus-o de-a lungul anilor. Îi vom vedea vreodată pe Sean Reilly și Cotton Malone împreună într-o carte?

Era într-o duminică, târziu în septembrie și cei doi autori stăteau unul lângă altul într-un colț liniștit de pe un mic podium din centrul de conferințe Olympia, centrul de expoziții care găzduia primul ThrillerFest din Londra. Într-un unghi ușor față de ei era gazda lor pentru sesiunea de întrebări și răspunsuri, un jurnalist britanic veteran, care scria și el thrillere, cu toate că folosea un pseudonim. Fusese un final plăcut al unei zile agreabile. Intervievatorul, în virtutea faptului că era din interior, a pus întrebări interesante și provocatoare. Jurnaliștii și cele câteva zeci de fani din audiență, mulți dintre ei strângând în mâini exemplare din romanele ambilor autori, se bucuraseră și ei de sesiune, în mod evident.

Participarea a fost plăcută, având în vedere ploaia grea care a înecat toată săptămâna orașul. Verile în Londra erau schizofrenice, vremea fluctuând adesea de la o zi la alta, uneori mergând atât de departe încât să se schimbe în toate cele patru anotimpuri în aceeași zi, dacă nu chiar în aceeași oră. Septembrie era de obicei mai așezată, o lună mai calmă – de obicei. Totuși, nu în acest an. În acest an, Septembrie a uitat, în mod clar, să-și ia medicamentele.

— Uitați care-i treaba, a spus Steve Berry. Raymond și cu mine, amândoi dorim asta. Dar nu reușim să-i facem pe Reilly și Malone să fie de acord asupra poveștii.

— Pot fi niște adevărați ticăloși — Și de ce se-ntâmplă asta? a întrebat intervievatorul, intrând în jocul lor.

— Știi cum sunt tipii ăștia, a spus Berry. Au niște ego-uri uriașe. Ambii vor să fie geniul care să-și dea seama cum să descifreze „marele indiciu” – a spus mimând în aer ghilimelele – să-l prindă pe tipul cel rău și să salveze situația.

— De câte ori vorbim despre asta, a adăugat Khoury, ei încep „de ce trebuie el să facă toate lucrurile interesante” sau „eu ar trebui să fiu cel care face aia”. Meschin, nu-i așa?

— Apoi e întreaga problemă a copertei.

— A cui față e în stânga, al cui nume apare primul în descrierea de pe coperta din spate. Destul de jenant.

— Și totuși, par atât de nobili și de maturi în romane, a spus intervievatorul.

— E doar felul în care ne manifestăm noi magia, a spus Berry, inexpresiv.

Mai multe chicoteli.

— E nevoie de un talent enorm, fiți siguri, a aruncat și Khoury. Ani întregi de perfecționare atentă a operei noastre.

— Sincer, domnilor, sunt surprins, a spus intervievatorul. Vreau să spun, sigur puteți să-i faceți să se comporte frumos.

— Așa crezi, da? Nu știu de unde li se trage, a comentat Khoury, întorcându-se spre Berry. Tu știi?

— Niciun indiciu, a spus Berry cu un rânjet. Ar trebui să scriu câteva sesiuni de terapie în următoarea carte.

— Deci trebuie să înțeleg că nu-i vom vedea împreună în viitorul apropiat? a întrebat intervievatorul.

Berry s-a uitat la Khoury, a făcut o pauză – apoi amândoi s-au întors spre gazda lor și au zâmbit.

— Va trebui să-i întrebi pe ei, a spus Berry.

Spectatorii au chicotit din nou și, cu asta, gazda a închis sesiunea mulțumindu-le oaspeților și celor din audiență.

După câteva discuții scurte cu câțiva fani care i-au abordat cu cărți pe care să le semneze și mai multe întrebări la care să le răspundă, scriitorii și-au făcut drum prin sala vastă și aglomerată.

— Deci, spune-mi ceva, l-a întrebat Berry pe Khoury, în timp ce se îndreptau spre ieșire. Zece ani mai târziu… ai fi scris ceva altfel în cărțile tale?

Trecuseră zece ani de când apăruseră prima dată cele două cărți despre templieri ale celor doi autori, puse pe rafturi la câteva săptămâni una de cealaltă: a lui Berry fusese *Moștenirea templierilor*, a lui Khoury, *Ultimul templier*. Ambele fuseseră niște uriașe succese. Sincronizarea celor două romane a fost cu totul neașteptată; fiecare autor își scrisese propria carte fără să știe nimic despre ce lucrează celălalt. Rezultatul final, chiar dacă se ocupau de aceeași temă, a fost foarte diferit și, în loc să se concureze între ele, cărțile au ajuns să-și alimenteze reciproc succesul. Au fost și sămânța din care a crescut o prietenie apropiată între cei doi autori.

— Zece ani, a spus Khoury gânditor. La naiba. Cum au trecut?

— Stând la tastatură, în mare parte.

— Da, a oftat el. Scriindu-ne fanteziile în loc să le trăim. Te-ai gândit vreodată la asta?

— La ce, la mine lucrând pentru Departamentul de Justiție? Îți poți imagina? a chicotit Berry.

— Poate dacă ar fi un departament care investighează restaurantele cu lista de prețuri supraevaluată la vinuri.

— Asta aș putea să fac. Dar serios… uitându-te înapoi acum, zece ani mai târziu. N-ai schimba nimic?

Khoury a chicotit.

— Tone.

— Chiar?

Khoury a reflectat o secundă la întrebarea lui Berry, apoi a spus:

— Bine… finalul, poate. Tess aruncând acea pagină din jurnal în apă. Încă sunt nehotărât în privința asta.

— Da, sunt de acord. A fost aiurea, a spus Berry, inexpresiv.

Khoury s-a întors către el, mimând surprinderea.

Apoi amândoi au pufnit în râs.

— Pentru asta, tu plătești – și eu aleg restaurantul, a spus Khoury.

— S-a făcut.

Au mers prin foaierul mare și au ieșit în aversa de ploaia care cădea la începutul serii, făcându-i să deschidă umbrelele primite la festival.

— Ne va fi greu să găsim un taxi în ploaia asta, a spus Khoury, scoțându-și telefonul. Să văd dacă găsesc vreun uber prin apropiere.

— Așteaptă, a spus Berry, arătând înainte. E al nostru.

Khoury a ridicat privirea. Un Ford Galaxy negru, mașina cea mai frecvent utilizată ca taxi în Londra, era parcat lângă bordură, așteptând. Un bărbat în costum negru stătea lângă el. Ținea o umbrelă deschisă într-o mână și un carton alb în cealaltă. Pe carton scria „Berry/Khoury”.

Șoferul, un bărbat înalt, cu barbă, îmbrăcat cu un costum lejer, dar fără cravată, i-a întâmpinat cu un semn de bun venit din cap, ca și cum i-ar fi recunoscut.

Khoury s-a uitat întrebător la Berry.

— Tu l-ai comandat?

Berry a negat din cap.

— Nu, dar oricui a făcut-o putem să-i mulțumim mai târziu. Să mergem.

S-au îndreptat spre taxi.

— Domnul Berry, domnul Khoury? a întrebat șoferul cu respect și înainte să aștepte un răspuns, a deschis ușa din spate le-a făcut semn să intre.

— Vă rog.

Berry s-a uitat la Khoury, a ridicat din umeri, s-a îndreptat spre mașină și a închis umbrela înainte să urce.

Khoury i-a urmat exemplul.

Și exact când șoferul a închis ușa, cea din partea cealaltă s-a deschis și un bărbat a dat buzna în mașină, înghesuindu-l pe Berry la mijloc pe bancheta din spate în timp ce închidea ușa în urma lui.

— Hei, prietene, e ocupat…

Berry nu și-a terminat propoziția. Imaginea unei arme automate în mâna intrusului, îndreptată spre pântecele lui, l-a încremenit.

— Ce, ce-i…? a intervenit Khoury.

Tipul a întors pistolul care era acum îndreptat spre el.

— Gura.

Apoi și-a întors privirea spre șofer, care era acum în scaunul lui.

— *Yalla, imshi,* a spus.

Șoferul a aprobat din cap, a pornit mașina și a pornit.

Berry s-a uitat la Khoury, vizibil îngrijorat.

Mâncarea trebuia să aștepte.

2
New York

Sean Reilly era într-o dispoziție proastă.

Ziua nu începuse prost. Chiar dimpotrivă, de fapt. Sâmbetele erau printre primele două zile favorite din săptămână. A fost trezit de razele soarelui care se infiltrau în dormitorul lui și a lui Tess prin crăpăturile jaluzelelor – mult mai bine decât de aiurelile unui DJ care a băut prea multă cafea de la radioul cu ceas. S-a cuibărit în pat în loc să se agite să plece la muncă. S-a bucurat de ziarele de dimineață de modă veche, tipărite, nu pe un iPad și de o cafea bună într-o cană de porțelan cu aburul ridicându-se în aer. A savurat clătite cu sirop de arțar în loc de a înfuleca un corn rece în timp ce se grăbea spre oraș.

Da, chiar că semnele fuseseră bune. Chiar și vremea – însorită, o frumoasă zi de vară târzie din New England – era cooperantă. Se prevedea un weekend drăguț, relaxant, împărțit între timp petrecut cu copiii, Netflix și relaxare cu Tess. Până când a sunat telefonul.

Apelul de rău augur care l-a convocat în 26 Federal Plaza.

Chemarea la datorie.

— Londra? Astăzi? a întrebat Reilly încruntat.

Ron Gallo, directorul adjunct responsabil al Biroului FBI din New York și șeful nu prea îndrăgit al lui Reilly, și-a îndreptat spatele și și a întins brațele, cu palmele deschise.

— Conform informațiilor, acolo se desfășoară acțiunea. Într-o oră decolează un avion de la Newark. Trebuie să fii în el.

Încruntarea lui Reilly s-a adâncit.

Informațiile erau superficiale, fără îndoială. Porniseră din Marea Britanie cu o seară înainte, prin amabilitatea programelor solide de interceptare și metadate ale Centrului Guvernamental de Comunicații. Acestea implicau o grămadă de necunoscuți ostili care au planificat ceva care a implicat „cărțile”, făcând o mișcare în acel weekend asupra unor „specialiști americani” nespecificați, și nu vizau pe nimeni altcineva decât pe marele Satan, desigur – teroristul, vorbind despre SUA.

Ca de obicei în ceea ce privește tipurile de informații pe care FBI-ul și diferitele agenții de informații le caută zilnic, informații care se dovedesc în mare parte false. În acest caz, oricum, una din voci aparținea unei persoane de care era interesată MI5, serviciul de securitate internă a Marii Britanii, pe care o mai auzise înainte, dar până acum nu reușise să o identifice, ceea ce însemna că discuția fusese luată în serios. Federalii ar fi lăsat probabil acoperiții de la MI5 să se descurce singuri, în timp ce Biroul era ținut la curent, doar că cineva se întâmplase să menționeze cuvântul temut cu T.

Cel care însemna că Reilly trebuia să se implice în asta.

Templier.

Reilly a aprobat din cap, pentru el însuși, gândindu-se rapid la cum era probabil să arate weekendul lui.

— Presupun că mă îndrept spre Londra, atunci, a mormăit el.

— Hei, nu arăta atât de dezamăgit. Întotdeauna am vrut să o vizitez și tu te duci acolo pe banii Biroului.

— Grozav, a spus Reilly, cu un semn ușor din cap.

Nu se prea gândea la Big Ben sau London Eye. Era mai îngrijorat de modul în care urma să n-o lase pe Tess să-și bage nasul în asta și să se țină după el. Dacă auzea că se întâmpla ceva care se referea la Templieri, insista să fie și ea implicată. A fost implicată în afacerile astea urâte de două ori înainte și ultimul lucru pe care-l voia Reilly era să fie rănită din nou.

Nu, se va asigura că Tess nu va fi implicată. Dar avea o idee despre altcineva care ar trebui să se implice – presupunând că ar vrea. Cineva care cunoștea lumea cărților, a celor rare în special, mai bine decât oricine altcineva pe care-l cunoștea, și care avea și abilitățile letale necesare dacă lucrurile luau o turnură urâtă.

Trebuia să dea rapid un telefon la Copenhaga.

3

Camera era, având în vedere împrejurările, mai bună decât se așteptau. Un spațiu mare, fără ferestre, gol și nemobilat, cu excepția a două saltele goale pe podea. Pereți din blocuri de beton simple, vopsite în alb. Becuri de neon pe tavan, zumzăind încet. Nu era frig, dar nici cald. Puțin umed, și cam asta era tot. Nu era chiar un apartament la Ritz, dar cel puțin nu era sânge sau altceva scârbos care să păteze saltelele sau pereții.

Berry și Khoury habar n-aveau unde sunt. Le-au fost luate telefoanele imediat ce mașina a pornit, apoi li s-au pus pe cap cagule negre. Călătoria fusese fără probleme. Nu mai puțin de o jumătate de oră, nu mai mult de o oră, cea mai mare parte în trafic. Nu a fost spus nimic care să-i ajute. Doar o tăcere neplăcută care se strecura printre cei doi, combinată cu o confuzie totală cu privire la ce naiba se întâmplă.

Odată ajunși la destinație, au fost împinși afară din mașină, duși într-o clădire, însoțiți în jos pe niște scări și încuiați în camera aceea.

— Trebuie să fie un fel de glumă, nu? Ni s-a făcut o farsă, a spus Berry.

— Nu știu, Steve. Mie mi se pare foarte real.

— Asta și e ideea, nu? Nu are sens să-i faci o farsă cuiva dacă nu o faci ca lumea.

Mergea în jurul încăperii, adâncit în gânduri, în timp ce Khoury stătea pe saltea, cu spatele sprijinit de perete.

— Pariez că e Lee Child, a adăugat el. Lee sau Jim Rollins. Ei sunt în spatele la asta, știu. Am vorbit despre ce am putea face ca primul ThrillerFest din Marea Britanie să fie ceva special. Pariez că asta e. Ochii îi străluciră în timp ce scrutau marginile superioare ale zidurilor. Probabil că au ascuns camere prin tot locul ăsta.

ThrillerFest era cel mai important eveniment pentru scriitorii de thrillere. Sute de scriitori din întreaga lume veniseră să participe la mese rotunde, interviuri și discuții. Și puțină răutate printre participanți nu era ceva neobișnuit.

— Crezi că asta e? a întrebat Khoury.

— Îți spun eu. E ca scoasă din cărțile lui Lee. Omul e bolnav. Fiecare carte cu Reacher e o mărturie pentru asta. Între el și Jim, e exact genul de lucru la care s-ar fi gândit.

— Bine, dacă e așa, a spus Khoury, sper că ne vor aduce ceva decent de mâncare, pentru că nu am luat cina.

Exact atunci încuietoarea a zornăit în timp ce o cheie o descuia, apoi ușa s-a deschis.

Au intrat doi bărbați.

Erau cei doi care îi duseseră acolo: șoferul și tipul cu arma. Șoferul era încă îmbrăcat în costum, tipul cu arma în aceiași jeanși ponosiți și jachetă ieftină de piele. Amândoi aveau pielea măslinie, părul negru gras și nu se bărbieriseră de o vreme. Mai important era că amândoi aveau arme automate prinse la centură.

Berry i-a făcut cu ochiul lui Khoury.

— Să-i dăm drumul, a spus el, zâmbind. Să înceapă spectacolul.

Khoury a mimat un fior de spaimă și i-a zâmbit înapoi.

Apoi a intrat un al treilea bărbat. Avea același amestec etnic, dar părea puțin mai în vârstă decât primii doi, cam de patruzeci de ani. Era mai prezentabil decât ceilalți. De asemenea, părea mai serios în costumul lui gri, cămașă de culoarea cărbunelui semi-lucioasă, pantofi negri și fără cravată. Nu zâmbea. Nu că ceilalți doi o făceau, dar expresia lui era prevestitoare de rău.

Șoferul a închis ușa în urma lor de îndată ce tipul nou a pășit în cameră, apoi s-a oprit.

Berry a luat inițiativa și a pășit spre el, jucându-și rolul.

— Bine, presupun că ar trebui să spun ceva de genul: *Nu știu cine naiba ești sau ce crezi că faci*, dar dacă nu vrei să fii condus rapid la Guantanamo, îți sugerez să ne lași să plecăm chiar acum și să uităm cu toții că acest lucru s-a întâmplat vreodată.

Bărbatul doar stătea acolo, studiindu-l pe Berry. Apoi s-a dus în cealaltă parte ca să-l vadă pe Khoury, scrutându-l în tăcere înainte să se întoarcă la Berry.

— Pe de altă parte, a adăugat Khoury, nu ne deranjează să mai pierdem vremea pe aici încă puțin, dar amândurora ne-ar plăcea dacă ai suna la Deliveroo să ne aducă niște mâncare. Poate niște burgeri și cartofi prăjiți de la GBK? Eu vreau cu brânză cu mucegai, mediu. S-a întors către Berry. Vrei și un shake? Fac un Oreo mortal.

Bărbatul n-a reacționat. A continuat să se uite la ei în tăcere. Dacă fața lui avea vreo expresie, era doar o urmă de dispreț.

În final, a vorbit.

— Cred că nu luați asta destul de în serios, a spus el.

Khoury nu a putut să-și dea seama exact de accent, dar era clar că bărbatul a stat o perioadă lungă în Marea Britanie.

Fără să-și ia privirea de la ei, bărbatul și-a dus mâna la spate și a scos o armă. Cu o mișcare ușoară a încărcat arma și a îndreptat-o direct spre capul lui Berry. A ținut-o așa câteva secunde, apoi și-a îndreptat brațul spre fața lui Khoury.

Cei doi scriitori nu s-au mișcat.

Apoi pistolarul a scuturat ușor arma și a apăsat pe trăgaci – o dată, de două ori, de trei ori.

Zidurile s-au zguduit de la ecoul detunăturilor, în timp ce salteaua pe care stătea Khoury a explodat, bucăți de arcuri, burete și bumbac zburând prin aer.

Khoury a sărit instantaneu în picioare, holbându-se la Berry, care era la fel de șocat. Pistolarul a lăsat jos pistolul, i-a studiat pe cei doi bărbați, apoi a dat din cap.

— Acum, că știți că sunt serios… ce-ar fi să ne ocupăm de afaceri?

4

Reilly a făcut un semn de recunoaștere spre Cotton Malone când l-a văzut pe agentul transformat în librar apărând în vama de la aeroportul Heathrow din Londra.

Nu așteptase mult. Zborul lui Reilly de la JFK aterizase doar cu o jumătate de oră înainte de saltul scurt al lui Malone de la Copenhaga, unde trăia de când a renunțat la legitimație și a părăsit Departamentul de Justiție cu mai mult de o decadă în urmă. A avut timp destul pentru o

ceaşcă de cafea, un corn şi o verificare rapidă a e-mail-urilor şi a ultimelor informaţii înainte să se întâlnească şi să fie duşi la Londra într-o maşină pe care ambasada o trimisese după ei.

— Templierii, ei? a întrebat Malone.

— M-am gândit că ar putea să-ţi trezească interesul.

— Nu prea mai sunt la curent cu subiectul, a chicotit Malone. A trecut o vreme.

— Zece ani. Pentru amândoi.

Malone se uita pe geam în momentul în care maşina a ieşit de pe autostrada M4, către oraş. Norii acopereau cerul de deasupra capului, ameninţând să reverse un torent în orice moment, dar momentan nu ploua. La distanţă, o bandă roz acoperea orizontul.

— Ciudat, nu-i aşa? a întrebat Malone.

— Ce?

— Amândoi absorbiţi în două poveşti cu templieri, total independente, la distanţă de câteva săptămâni una de alta?

— Şi amândoi având de-a face cu scrieri străvechi cu privire la originea credinţei.

— Serios, care ar fi şansele?

Lui Reilly i-a scăpat un chicotit.

— Nu ai fi reuşit să faci asta dacă ai fi încercat.

— Tu ai mai avut de-a face cu moştenirea lor câţiva ani mai târziu, corect?

Reilly a făcut o grimasă, amintindu-şi evenimentele din Roma şi din Turcia care au urmat răpirii lui Tess de către un agent iranian deosebit de crud, la câţiva ani după prima lui aventură.

— Da, norocosul de mine. Şi eram acolo gândindu-mă că nu e posibil să fiu târât în alt complot al templierilor.

— Şi totuşi, iată-ne aici.

— Da, a aprobat Reilly. Mulţumesc că faci asta.

— Oricând, prietene. Deci ce e asta, oricum? Ceva nou de când am vorbit?

— Nu. Uite transcrierile.

I-a dat lui Malone transcrierea convorbirilor relevante.

— Nu avem idee ce plănuiesc. Dar tipii ăştia pregătesc ceva, azi, undeva aici în Londra.

Malone s-a uitat peste transcrieri, ochii săi oprindu-se la ceva despre care Reilly îi pomenise când îl sunase.

— „Cărţile?” Crezi că ar putea fi despre alte vechi evanghelii ascunse?

— Poate.

Malone şi-a întors privirea.

— Credeam că Împăratul Constantin le-a ars pe toate în secolul al IV-lea.

— E clar că servitorii lui nu au făcut o treabă bună. Nu cred că vom mai auzi vreodată de ultima dintre ele.

— Grozav, a mormăit Malone. Bine, de unde începem?

— Un restaurant libanez pe Edgware Road, a spus Reilly.

A scos un telefon şi i-a arătat lui Malone o imagine.

— Cele trei telefoane pe care le-a interceptat Centrului Guvernamental de Comunicaţii sunt telefoane cu cartelă, nu sunt înregistrate nicăieri. Dar urmărindu-le mişcările în ultima săptămână, de când cartelele SIM au devenit active, deştepţii ăia au descoperit ceva.

Malone a studiat harta de pe ecran. Era o hartă a Londrei și avea trei linii de culori diferite șerpuind prin oraș. A arătat spre locul în care liniile se intersectau.

— Ăsta-i locul?

— Exact, a spus Reilly. Toți trei au fost acolo într-un moment săptămâna trecută. Nu în același timp. Dar toți au fost acolo.

— Asta nu înseamnă că vor mai merge acolo. Doar dacă…

Reilly a zâmbit.

— Exact. Ai fost acolo. Știi câtă dependență dă o shaorma grozavă.

— Și nu ușor de găsit.

— Pun pariu că băieților ăstora li se va face foame din nou. Și când se va întâmpla asta, noi ne vom asigura că este ultima lor cină.

Malone i-a aruncat o privire șovăitoare, îndurerată de jocul de cuvinte[1].

— Știu, scuze, a fost de acord Reilly. Oricum, ar trebui să fim acolo cam în cincisprezece minute. Ești înarmat?

— Nu pot. Nu oficial.

— Uite-aici.

Reilly i-a dat un pistol Glock 17, împreună cu un încărcător suplimentar care avea șaptesprezece gloanțe de nouă milimetri.

— Am semnat pentru el cu numele meu. Încearcă să nu faci prea multe găuri cu el.

Malone l-a verificat, apoi și l-a pus la curea.

— Nu promit.

5

— Probabil că vă întrebați de ce v-am adus aici.

— Ne-a trecut prin cap întrebarea asta, a spus Khoury.

Răpitorul lor a ignorat remarca.

— Are de-a face cu munca voastră. Vedeți, avem nevoie să veniți cu o intrigă nouă. Un nou subiect. Ceva… eroic.

Khoury și Berry s-au uitat unul la altul cu o confuzie evidentă.

— Ce sunteți voi… un editor rival? a întrebat Khoury.

— Nu e pentru o carte.

— Un show TV atunci sau – ochii lui Khoury s-au aprins – un film?

— În orice caz, chiar trebuie să discutați cu agenții noștri, a spus Berry. Așa se face de obicei.

— Da, vreau să spun, uitați, suntem flatați, apreciem că ați regizat tot acest spectacol ca să ne impresionați, dar, serios…

Bărbatul a răsucit în joacă pistolul înainte să-i sprijine țeava de obrazul scriitorului.

Lui Khoury i-a pierit zâmbetul.

— Poate că ar trebui să te lăsăm să ne spui mai multe.

— Nu e pentru un film sau un show de televiziune. E ca s-o facem noi. În viața reală.

[1] *Ultima cină* în engleza *Last supper* e și traducerea la *Cina cea de taină*.

A făcut o pauză, în mod clar ca să vadă confuzia de pe fața prizonierilor transformându-se în frică.

— Să faceți? a întrebat Berry. Vrei să spui…

— Vreau să spun că doresc să veniți cu o intrigă grozavă, ceva cu adevărat rău care să provoace o grămadă de morți și multă suferință. Tonul său a căpătat o înflăcărare întunecată, mesianică. Ceva spectaculos, ceva ce n-a mai fost făcut înainte. Ceva ce va pune America în genunchi și va zgudui întreaga lume. Ceva ce nu va fi uitat vreodată.

Berry și Khoury au rămas fără cuvinte.

Tipul părea să se bucure de efectul cuvintelor lui asupra lor.

— Vrei să planificăm ceva pentru tine? a întrebat Berry.

— Exact.

Berry s-a gândit un moment la răspuns, apoi a adăugat calm:

— De ce noi?

— Pentru că suntem prinși încontinuu. De fiecare dată când încercăm ceva, fiecare plan pe care l-au făcut frații mei de acolo, a eșuat. De la 11 septembrie, de fiecare dată când unul dintre grupurile noastre încearcă să atace America, totul se sfârșește cu un dezastru. Ochii i s-au îngustat. Avem nevoie să veniți cu ceva imbatabil. Ceva neașteptat, dar care va funcționa. Pentru că v-ați gândit la tot ce poate să meargă prost și ați planificat în jurul acestui lucru. În această poveste, îi veți face pe băieții răi să câștige.

— Asta-i o răsturnare de situație, cu siguranță, dar… de ce noi? a întrebat Khoury.

— Sunteți scriitori, a spus bărbatul. Faceți asta în fiecare zi.

— Da, dar am întrebat de ce noi. De ce eu și Steve? Genul de lucruri despre care vorbești, chestii de terorism și contraterorism – nu e chiar ceea ce facem noi. Ai nevoie de cineva ca, nu știu, Brad Thor. Sau Kyle Mills. Ei ar fi cel mai bun pariu pentru tine.

— Sau Terry Hayes, a adăugat Berry. Ai citit *Călătorul*? El ar fi perfect.

— Sau cineva ca Howard Gordon. El a făcut *24*. Și *Homeland*. Lucrurile despre care vorbești i se potrivesc perfect.

— Nu, a lătrat supărat bărbatul. Nu bombe murdare, nu serviete nucleare, nu viruși. Vreau ceva original. Ceva… unic. Ochii i s-au strâns, împreună cu mușchii feței. Ceva ce mă va face mai mare decât Bin Laden.

Khoury s-a gândit o secundă, apoi a spus:

— L-ai luat în considerare pe Dan Brown?

— Sau Lee Child, a sugerat Berry. E complet ciudat și e în oraș. Ți-aș putea spune niște povești.

Pe fața bărbatului a apărut un zâmbet îngust și sadic, când a clătinat încet din cap.

— Îmi pare rău prieteni. Voi sunteți.

— Uite, asta-i o nebunie, a protestat Berry. Nu te poți aștepta în mod serios să venim cu un mod prin care să omori oameni.

— Ba chiar aștept să faceți asta, credeți-mă, a contracarat omul. Chiar acum, sunteți doar voi doi. Dar nu va fi greu pentru noi să punem mâna pe familiile voastre. Dacă aveți nevoie de mai multă… inspirație.

Berry s-a uitat la Khoury, a cărui expresie o reflecta acum propriul său sentiment de osândă.

— Asta-i o nebunie, a spus Khoury. A cui a fost ideea asta minunată? A ta?

Bărbatul a zâmbit.

— De fapt, guvernul vostru s-a gândit prima dată la asta.

Celor doi scriitori le-a căzut fața.

— Ce?

— Citeam despre Bin Laden, încercând să mă inspir din măreția lui și am descoperit că, imediat după 11 septembrie, guvernul vostru a adunat laolaltă un grup de producători și scriitori de top de la Hollywood și le-a cerut să se gândească împreună cum ar putea ataca cineva America. Și m-a făcut să mă gândesc că aș putea face același lucru.

— Să găsești idei despre cum să salvezi viața oamenilor, într-un weekend pe o plajă frumoasă din Malibu e puțin diferit de… asta, a protestat Khoury.

Omul a ridicat timid din umeri.

— Îmi pare rău. E tot ce pot face mai bun. Apoi și-a pocnit palmele, tare. Bine. Să nu mai pierdem vremea. Aveți o misiune.

A pocnit din degete.

Tipul în jachetă de piele a băgat mâna într-un buzunar și a scos două carnețele negre și două pixuri. Le-a aruncat pe salteaua din apropierea lui Berry.

— Anunțați-mă când aveți ceva, a spus conducătorul grupului.

S-a întors să plece când Berry a izbucnit:

— Așteaptă, stai o clipă.

Bărbatul s-a întors.

— Chiar te aștepți să venim cu un plan genial pentru tine, pur și simplu? a întrebat Berry.

— Viețile voastre și a celor pe care-i iubiți depind de asta.

— Cum putem ști că ne vei lăsa să plecăm dacă facem asta? a întrebat Khoury.

— Nu mai am nevoie de voi, odată ce o faceți, a spus bărbatul. Și să vă las să plecați nu va face decât să-mi alimenteze legenda. Mai mult, nu-i rău deloc. Gândiți-vă la asta. După aceea veți deveni niște celebrități globale. Orice veți scrie se va vinde în milioane de copii.

— Vom fi cei mai detestați oameni de pe planetă, a obiectat Khoury.

Răpitorul lor nu s-a mișcat.

— Întotdeauna am auzit că orice publicitate e publicitate bună, nu?

Khoury a expirat și s-a uitat la Berry. Păreau la fel de exasperați, indignați, deznădăjduiți. Dar apoi Berry i-a făcut lui Khoury un semn ușor din cap, semănând în el dorința de a rezolva situația.

— Treceți la treabă, a spus bărbatul.

S-a întors să plece și, din nou, unul din scriitori i-a oprit ieșirea.

— Așteaptă, a spus Khoury. Avem nevoie de mai mult. Cu care să lucrăm.

— Ce vrei să spui?

— Orice intrigă decentă începe cu adversarul.

Bărbatul părea confuz.

— Tipul rău, a explicat Khoury. Aceste povești sunt pe-atât de bune pe cât e tipul lor cel rău.

— Bine, a spus tipul. Eu sunt.

— Atunci avem nevoie să știm ceva despre tine.

Tipul a râs, apoi a mișcat degetul către ei.

— Inteligent. Încerci să obții niște informații despre mine?

— Nu, sunt serios, a spus Khoury. E vorba despre motivația personajului. Trebuie să fie solidă. Așa că trebuie să știm, de ce faci asta?

— De unde vine această poftă de sânge? a adăugat Berry. De ce ești furios pe America? E ceva din trecutul tău? Poate că ne condamni pentru ceva ce ți s-a întâmplat ție sau familiei tale? Cineva de care îți pasă?

Bărbatul s-a gândit un moment, apoi a ridicat din umeri.

— Nu.

Scriitorii păreau răvășiți de răspunsul lui.

— Bine, a spus Khoury, ai spus că vrei să fii mai mare decât Bin Laden. De unde vine asta? Ai fost hărțuit la școală? Sau poate acasă? S-a întâmplat ceva care te-a schimbat, care te-a transformat într-un, dacă nu te superi că spun asta, psihopat agresiv?

Bărbatul s-a gândit la întrebare, apoi a dat din cap.

— Nu.

Scriitorii au schimbat o privire perplexă.

— Atunci de ce faci asta? a întrebat Khoury.

— E mai interesant decât să conduci un Uber.

A rânjit, apoi le-a aruncat o privire prin care le spunea că au terminat și s-a îndreptat spre ușă.

— Așteaptă, a spus Berry.

Bărbatul a expirat cu zgomot, a ridicat din umeri, apoi s-a întors fără plăcere.

— Ce mai e?

— Avem nevoie de un nume, a spus Berry. Cu care să te numim.

— Ideal, ceva cu un răsunet puternic, a adăugat Khoury.

Tipul a aprobat din cap, apoi a proclamat:

— Prietenii îmi spun *El Assad*. Leul.

Khoury s-a uitat la Berry, apoi a dat din cap.

— Ce-i? a întrebat bărbatul.

— Nu-l putem folosi, a spus Berry. Nelson DeMille l-a folosit deja. De două ori.

— Apoi mai e și președintele Siriei. El chiar a luat toată strălucirea acestui nume.

— Așa e.

Omul s-a încruntat.

— Ce spui despre Dr. Evil? a întrebat Khoury umil.

— Nu sunt doctor, a spus bărbatul.

Khoury i-a zâmbit discret lui Berry.

— Bună încercare.

— Numiți-mă Abul Mowt, a propus tipul, fața întunecându-i-se în timp ce vorbea.

Fața lui Khoury a căzut. Ceea ce Berry a observat.

— Ce e? a întrebat Berry.

— Înseamnă „tatăl morții”, a spus Khoury.

Berry a ridicat privirea spre răpitor.

— Nu-i rău, a spus el. Cu *asta* putem lucra.

— Atunci treceți la muncă, a spus tipul cu voce sumbră.

— Și mâncarea…? a întrebat Khoury.

Vocea bărbatului s-a ridicat iritată.

— O să vă dau naibii ceva de mâncare. Altceva?

— Ar fi bine să avem o conexiune la internet, a spus Berry. Știi, pentru cercetare.

Bărbatul a clipit spre el, pe jumătate amuzat.

— Bună încercare. Dați-mi repede ceva. Nu veți pleca de aici până nu o veți face.

Apoi a ieșit, făcând semn celor doi să-l urmeze, lăsându-i pe cei doi scriitori încuiați în celula lor.

6.

Reilly nu avea habar cât de capabile se vor dovedi țintele sale, dar, în timp ce lua o altă înghițitură din shaorma lui de pui, era sigur de un lucru: când era vorba de mâncare libaneză, tipii ăștia știau unde să meargă.

— De necrezut, a spus el, privindu-l pe Malone cum întindea niște tabbouleh pe o frunză de salată.

— Chiar mi-a lipsit asta în Copenhaga, a spus Malone între două înghițituri. Acolo nu găsești niște mâncare libaneză decentă. Nimic ca asta, oricum.

Reilly a întins o bucată de pâine subțire arabă într-o farfurie cu humus, apoi a studiat din nou restaurantul în timp ce savura îmbucătura.

Era o cameră lungă și îngustă. De-a lungul unei laturi era un bar făcut din marmură ușor strălucitoare, străbătută de vene. În spatele barului erau cele două standuri cu shaorma, cilindre grase de carne – una de miel, cealaltă de pui – stratificate pe câte o țepușă care se rotea încet în fața unui foc. Mai era acolo un grătar cu cărbune, mare, orizontal folosit pentru kebab, și un spațiu mare pentru prepararea mâncării unde trei bucătari adăugau condimente variate și decorau sandvișurile sau platourile. Opt clienți, toți bărbați, stăteau pe scaunele înalte de la bar, mâncând. Unii dintre ei păreau familiari cu bucătarii și discutau cu ei între înghițituri. O duzină de mese mici erau aliniate de-a lungul celuilalt perete, care era îmbrăcat cu oglinzi mari. Reilly și Malone s-au așezat la masa cea mai apropiată de ușă, cu fața la standurile de shaorma, unde alți doi bărbați își așteptau comanda pe care s-o ia acasă. Judecând după fluxul neîntrerupt de comenzi de luat acasă și de consumatorii care intrau și ieșeau de când cei doi americani stăteau acolo, era evident că restaurantul făcea o afacere bună pe toate fronturile.

Nimeni de acolo nu ieșea în evidență, dar Reilly și Malone nu aveau date despre niciunul din băieții răi. Tot ce puteau să facă în acel moment era să stea acolo și să aștepte cu speranța că unul din telefoane se va trezi la viață și că serviciul secret îi va lua urma, o urmă care, cu puțin noroc, va duce ținta exact în acel restaurant. Până atunci, puteau doar să aștepte – și să se bucure de mâncare.

Reilly a luat o altă înghițitură de Cola, apoi și-a verificat din nou telefonul. Avea un semnal 4G puternic, dar nu venise încă nimic de la serviciul secret.

Se întindea cu o altă bucată de pâine spre bolul cu humus când a intrat un alt client. Era îmbrăcat cu un costum lejer, negru – nu ceva scump – și fără cravată. Nu se bărbierise de câteva zile și avea cercuri întunecate sub ochi. Ceva la acest tip i-a atras atenția lui Reilly. S-a uitat discret la Malone. Și el simțise ceva. Agenții – agenții buni – observau cele mai mici detalii. Câteodată era ceva pe care chiar îl puteai identifica: felul în care atenția persoanei se îndreaptă în jurul camerei când intră, tensiunea din umeri, din felul în care merge. Altă dată e o

avertizare subconștientă. Nimic tangibil, care poate fi explicat, doar o combinație de observații mărunte, împreună cu un instinct dezvoltat în ani de muncă.

Acesta era un astfel de moment.

Cei doi agenți au continuat să mănânce în timp ce bărbatul s-a îndreptat spre casierul de la capătul îndepărtat al barului și și-a plasat comanda. Era prea departe ca ei să-l audă, dar judecând după timpul cât a durat și după banii pe care i-a dat, a comandat pentru mai multe persoane, nu doar pentru el. Casierul i-a dat un bon, apoi bărbatul s-a îndreptat spre ușa din față și a dat bonul unuia dintre bucătari.

Reilly și Malone îl urmăreau pe tip vorbind cu bucătarul. Era clar că bărbatul era un obișnuit al locului. El și bucătarul discutau prietenește în timp ce bucătarul rădea bucăți de pui și miel din frigăruile grase, cilindrice, într-o tavă de inox. În timp ce încă vorbeau, bucătarul golea apoi bucățile de carne pe un rând de lipii care erau așezate în linie. De unde stăteau, Reilly și Malone nu puteau vedea exact câte sandvișuri comandase bărbatul, dar mișcările brațului bucătarului indicau că erau zece. Bucătarul a pus apoi tava jos și a început să adauge garnitura pe sandvișuri: roșii tăiate, ceapă, castraveți murați și sfeclă atât pe cele cu miel cât și pe cele cu pui, apoi usturoi pentru cele cu pui și tahini – un sos din semințe de susan – pentru cele cu miel.

În timp ce făcea asta, bucătarul l-a întrebat ceva pe bărbat. Cunoștințele de bază de limbă arabă ale lui Reilly erau suficiente să înțeleagă ce spunea: bucătarul îl întreba dacă vrea usturoi pe toate sandvișurile cu pui. Reilly știa că era o întrebare obișnuită: nu toată lumea voia să miroase a usturoi, care, în aceste sendvișuri, era puternic.

Bărbatul pe care Reilly și Malone îl urmăreau a spus *da* la început. Apoi s-a mai gândit și a spus ceva ce i-a făcut pulsul lui Reilly să crească. Malone a văzut asta reflectat în scurta reacție din ochii lui Reilly. Reilly a dat din cap aproape imperceptibil.

Bărbatul a spus: *„Hott ketchup ala arba'a minon. Hadol Amerkan, ma byifhamo shi".*

Ceea ce însemna: *„Pune ketchup pe patru dintre ele. Sunt americani, nu știu lucrurile astea."*

Bărbatul a spus că e o bătaie de jos, ceea ce l-a făcut să râdă pe bucătar. Bucătarul a întrebat atunci dacă să adauge și niște muștar, la care ținta a râs înainte de a face un alt comentariu pe care Reilly nu l-a auzit dar care a cauzat mai multă veselie.

Nu conta. Reilly auzise destul.

Sendvișurile erau pentru americani. Și vorbărețul spunea că vizează niște „specialiști americani". Adăugat la faptul că bărbatul aprinsese luminițele interne ale ambilor agenți, dintr-odată părea promițător.

Apoi bărbatul s-a întors și privirea lui s-a îndreptat asupra lui Reilly, apoi a lui Malone – și ceva s-a aprins și în ochii lui. Doar pentru o secundă, două cel mult.

Apoi a părăsit în grabă restaurantul.

— Hai, hai, hai, a spus Reilly, în timp ce el și Malone au sărit din scaunele lor și s-au repezit după el.

7

Khoury s-a trântit pe salteaua deteriorată, cu spatele sprijinit de perete. Degetele i s-au răsucit în jurul bucăților de bumbac pe care focurile de armă ale conducătorului le-au scos din saltea.

— Crezi că ne caută cineva?

— Nu știu, a răspuns Berry. Era și el întins la fel, sprijinit de peretele opus. Elizabeth e în sudul Franței cu niște prietene. Dar Suellen?

— E pe o barjă cu tatăl ei în mijlocul pustietății.

— Deci ar putea să nu observe încă o zi sau două că am dispărut.

— E posibil.

Berry a aprobat din cap pentru el. Totul arăta cam sumbru.

— Știi că nu putem face asta.

— Bineînțeles că nu putem. Dar trebuie să găsim o cale să ieșim din asta. *Ăsta* e planul genial pe care trebuie să-l concepem.

— Și trebuie să fie ceva din care să facem și noi parte. În felul ăsta, nu ne vor omorî după ce li-l dăm.

— Nu e o treabă ușoară.

— N-avem de-ales. Între timp, trebuie să le dăm ceva cu care să câștigăm timp.

— Tipul nu știa despre Dr. Evil sau cărțile lui Nelson deMille, a spus Khoury, venindu-i o idee. Nu prea pare cunoscător al cărților de succes. Putem folosi asta. De ce să nu-i dăm ceva ce a mai fost făcut înainte.

— Periculos. Ar putea să ne prindă – sau ar putea chiar să o facă.

— Dacă ne prind, putem pretinde că nu am citit sau nu am văzut. Cât despre faptul că vor merge acolo și o vor face – care sunt șansele ca acești imbecili să reușească să facă ceva atât de mare?

— S-ar putea, a spus Berry. Îți amintești *Datorie de onoare?* Tom Clancy a avut un pilot supărat de la Liniile Aeriene Japoneze care a intrat cu jumbo jetul său în clădirea Capitolului în timpul unei sesiuni speciale comune a Congresului ucigându-i pe președinte și pe toți ceilalți, și asta cu șapte ani înainte de 11 septembrie.

— Crezi că Bin Laden l-a citit pe Clancy?

— Poate. Era un milionar saudit înainte să se transforme într-un nenorocit.

— Bine, să ne întoarcem la nenorocitul nostru, a spus Khoury. Ce os trebuie să-i aruncăm ca să câștigăm niște timp?

— Vrea ceva mare. Eroic. Și fără bombe sau viruși.

— Ceva dintr-un film cu Bond?

— Riscant. Prea popular.

— Poate că ai dreptate. Dacă el nu le-a văzut, probabil că vreunul din golanii lui a făcut-o.

— Bine, hai să te întreb ceva, a spus Berry, care e cea mai bună intrigă pe care ai citit-o vreodată? Sau ai văzut-o? Care e cea care ți-ai fi dorit să o fi gândit tu?

— În termeni de plan genial, aș pune pe primul loc primul *Greu de ucis*…

— Genial…

— În totalitate. Dar tipul nostru nu e Hans Gruber. Și asta-i o altă problemă. Multe dintre poveștile astea sunt despre câștigul personal nu despre distrugere. Artificiile, ca bomba din Goldfinger, sunt doar paravanul pentru motivul real: banii.

— Tipul ăsta nu ne-a dat prea multe cu care să lucrăm.

Amândoi s-au gândit la problemă.

— Bine, a spus Berry. Dar ce spui despre al doilea *Greu de ucis?* Doborârea avioanelor prin intrarea în rețeaua controlului de trafic.

— Neplăcut. Dar cam înfricoșător, nu crezi?

— Ei, haide. Știm amândoi că toate chestiile astea sunt protejate. E practic imposibil să intri în rețeaua lor.

— Și dacă nu?

Berry s-a gândit la asta un moment, apoi a aprobat din cap.

— Prea riscant, ai dreptate.

— Da, dar intrarea într-o rețea de calculatoare ar putea funcționa. De fapt, este perfect. Fără explozivi. Nimic care ar putea ucide o mulțime de oameni. Și va fi prea sofisticat pentru ca ei să poată controla fiecare aspect.

— Asta însemnând că vom avea suficiente ocazii să-i doborâm dacă ceva merge prea departe.

— Exact. Ai văzut noul serial, *Mr. Robot*?

Berry a negat din cap.

— E foarte tare. Khoury s-a gândit la asta o clipă, apoi a zâmbit. Da, cred că asta ar putea să meargă.

8.

Tipul avea numai câteva secunde avans, dar era rapid. Era deja la distanță de cincizeci de metri în momentul în care Reilly și Malone au ieșit din restaurant.

— Ai de gând să-mi spui naibii despre ce e vorba? a întrebat Malone, gâfâind.

— Mai târziu, a răspuns Reilly. Mai întâi trebuie să-l prindem.

Omul s-a întors pentru o privire rapidă, a măsurat cu cât erau în urma lui, apoi a țâșnit de-a latul trotuarului și pe drum, neținând cont de mașinile care se îndreptau spre el. A trecut printre ele și a ajuns pe partea opusă, unde mașinile și autobuzele mergeau spre sud, înspre Hyde Park.

Reilly și Malone au încercat să-l urmărească, dar au fost opriți de un val de mașini care scârțâiau în timp ce încercau să-i evite și apăsau pe claxoane.

Cei doi agenți evitau traficul când au văzut un autobuz Routemaster roșu, unul din noile modele, trecând pe partea opusă a drumului și ascunzându-le ținta un moment înainte ca bărbatul să reapară în spatele lui, doar că acum alerga chiar mai repede, suficient de repede pentru a sări pe platforma deschisă din spatele autobuzului în timp ce acesta accelera.

— La naiba, a strigat Reilly. S-a dus.

S-a uitat în jur panicat și a zărit o posibilă salvare: un trio de turiști pedalând liniștiți pe drum pe biciclete Santander, din cele puse la dispoziție în toată Londra ca parte a programului bicicletelor publice.

N-a ezitat.

S-a repezit spre bicicleta din față și l-a apucat pe biciclist care a oprit brusc.

— Îmi pare rău, am nevoie de asta, a izbucnit el în timp ce-l dădea jos pe biciclist.

O secundă mai târziu pedala furios după autobuz, cu Malone urmându-l pe a doua bicicletă.

Bicicletele nu prea puteau ajunge autobuzul, nu atunci când era o porțiune lungă înaintea semafoarelor de la Marble Arch. Își vedeau ținta stând pe platforma din spatele autobuzului, urmărindu-i prin fereastră.

Au mai pierdut teren când autobuzul s-a apropiat de intersecție, unde semaforul era roșu. Câteva mașini erau oprite acolo, așteptând.

— Dacă se schimbă în verde, am încurcat-o, a țipat Malone.

S-a făcut verde.

Mașinile au pornit, destul de departe în față ca autobuzul să nu trebuiască nici măcar să încetinească. În schimb a accelerat, virând la stânga în jurul Marble Arch înainte să se îndrepte spre Park Lane.

— La naiba, a strigat Reilly.

A pedalat mai furios, ca și Malone. Cei doi agenți erau la mai bine de douăzeci de metri de semafor când lumina s-a schimbat în galben. În momentul în care au ajuns la el, lumina era deja roșie și mașinile deja porniseră în intersecție din partea dreaptă.

— Continuă să mergi, a țipat Reilly.

A continuat să meargă, intrând în intersecție la câțiva centimetri de prima mașină din dreapta lui. Mașina a frânat să oprească, făcând-o pe cea din spate să intre în ea. Malone era la un metru în spatele lui Reilly și abia a reușit să evite lovitura. Cei doi agenți au continuat să pedaleze îndreptându-se direct spre Park Lane, ignorând harababura pe care o lăsaseră în urmă.

Apoi au avut noroc.

Traficul în față era aglomerat, cu mașini și autobuze blocând drumul cu mult înainte de lumina roșie a semaforului care era la două sute de metri mai încolo.

Reilly a văzut Routmaster-ul încetinind ca să oprească. Capul țintei s-a mișcat de la stânga la dreapta calculându-și următoarea mișcare, apoi a sărit din autobuz și a fugit.

Reilly și Malone au continuat să-l urmărească. Alte mașini și autobuze care veneau de pe Oxford Street s-au băgat în fața lor înainte să oprească. Trebuiau să încetinească înainte de a-și croi drum prin traficul oprit, dar cel puțin prada lor era acum pe jos.

— Îl vom pierde, a strigat Malone, în timp ce el și Reilly se strecurau printre mașinile oprite.

Vedeau ținta, în timp ce alerga pe drumul larg și ocolea mașinile care veneau din direcția opusă, înainte de a ajunge în cealaltă parte și a alerga în Hyde Park.

— La naiba, a sâsâit Reilly în timp ce a aruncat bicicleta și a alergat după el.

Malone a făcut acelaşi lucru.

Le-a luat ceva timp să traverseze strada, cu cele patru benzi de mașini pe care trebuiau să le evite. Când au intrat în parc, bărbatul era la mai mult de o sută de metri în fața lor.

Reilly se uita în jur fără să se oprească. Nu era nimic pe care să-l ia – nicio bicicletă, nici măcar un skateboard.

Au continuat să alerge, urmărindu-l pe Parade Ground și pe lângă Reformer's Tree, îndreptându-se spre sud. Nu reușeau să-l prindă.

— Ar fi fost mai ușor fără acele nenorocite de shaorma care să mă îngreuneze, a strigat Reilly la partenerul său.

— Lasă shaorma. Pe mine mă arde usturoiul, a comentat Malone. Și nici măcar nu-mi place usturoiul.

L-au urmărit în jurul Centrului Educațional Look Out și în jos spre Serpentine, întinsă la poalele dealului ca o oglindă imensă, neagră. Zeci de bărci mici cu pedale care transportau turiști și familii, stăteau liniștite pe apă, amestecându-se cu lebedele și rațele rezidente.

Toate acestea reprezentau o problemă pentru ținta lor. Trebuia să o ia pe marginea lacului, ori la stânga ori la dreapta. Când o făcea, Reilly și Malone puteau să o ia drept spre el, scurtând distanța dintre ei.

Bărbatul continua să meargă înainte.

— Vom câștiga teren, a izbucnit Reilly.

Doar că ținta lor n-a luat-o nici la dreapta nici la stânga. În loc de asta, a continuat să meargă direct către lac până când a ajuns la căsuța de unde se închiriau bărcile, unde a năvălit prin mulțimea care aștepta, a sărit într-o barcă cu pedale goală și a pornit pe lac. În momentul în care Reilly și Malone au ajuns la mal, el era la mai bine de treizeci de metri distanță de țărm.

— Hai, a strigat Reilly în timp ce s-a năpustit prin mulțime și a înșfăcat o barcă cu pedale care tocmai sosise.

Malone a sărit în ea lângă el.

Au început să pedaleze.

În față, ținta lor era acum la jumătatea drumului.

— Cred că glumești, a spus Malone în timp ce pedala cu furie. Pot să înot mai repede decât asta.

— Și vrei asta? a întrebat Reilly. N-ai decât.

Malone s-a uitat la apa din jurul lui. Era înghețată și el era îmbrăcat gros. Până își scotea hainele de pe el, bărbatul ar fi fost pe malul celălalt.

Nu era o perspectivă prea ademenitoare.

— Poate altă dată, a spus Malone. Continuă să pedalezi.

Câteva minute mai târziu, ținta lor a ajuns cu barca la țărm, a sărit din ea și a fugit.

Agenții au făcut același lucru.

Au traversat Rotten Row și toți se îndreptau spre Poarta Edinburgh și spre turnul strălucitor de sticlă din One Hyde Park.

— Avem nevoie de o bicicletă, un polițist sau ceva, a spus Reilly între două respirații grele.

— Ce zici de cai? a întrebat Malone.

— Cât timp nu au tipi cu săbii pe ei, sunt fericit, a comentat Reilly, gâfâind puternic.

— Dacă ajunge la marele magazin universal din Knightsbridge, cu siguranță îl vom pierde.

Ținta a ajuns la South Carriage Drive și s-a repezit de-a lungul acesteia, evitând cu ușurință circulația redusă care mergea pe o sigură bandă.

Reilly l-a văzut dispărând în spatele unei dube care era parcată lână statuia lui Pan. El și Malone nu au încetinit. Au traversat drumul și au înconjurat duba – doar că ținta dispăruse.

S-au oprit din alergat și pentru o clipă, Reilly nu a înțeles. Apoi s-a întors spre partea din față a dubei și a văzut ținta înăuntru.

Nu era singur.

Un alt bărbat era acolo cu el.

Amândoi aveau arme îndreptate spre cei doi agenți.

— Urcați, acum, a lătrat noul tip făcând un gest cu arma.

Reilly s-a uitat la Malone. Erau amândoi fără suflu și epuizați. Să se angajeze într-o luptă, în condițiile de acum, cu siguranță nu era o opțiune.

Malone a aprobat din cap fără plăcere.

Și, cu asta, amândoi au urcat în mașină.

9.

— Deci, aveți deja ceva?

Bărbatul care a cerut să fie numit Abul Mowt stătea în ușă, cu o expresie de așteptare pe față.

— A fost rapid, le-a spus el celor doi autori. Sunteți cu adevărat buni, tipilor.

S-a întors spre cele două gorile dând din cap încet, încrezut, de parcă le-ar fi spus *Vedeți, de asta sunt eu marele șef aici*. S-a întors din nou spre cei doi prizonieri.

— Spuneți-mi.

— De fapt, a spus Khoury, e ceva la care am lucrat pentru o carte.

— E bun, a spus Berry. Mai mult decât bun. O să vezi.

— Vă ascult, a spus răpitorul.

— Bine. Deci implică spargerea unei rețele de calculatoare.

Khoury a așteptat, uitându-se la reacția de pe fața răpitorului.

Câteva riduri au apărut pe fruntea lui Abul Mowt, în timp ce se încrunta plin de curiozitate.

— Vrei să spui, ca și cum ai intra într-o centrală nucleară să provoci un incident nuclear?

— Nu, nu, te rog, a spus scriitorul. Asta-i școala veche. E răsuflată. Plus că sunt atenți la asta dinainte de 11 septembrie, chiar dinainte de Y2K[2]. Prea multă protecție. N-ai putea intra niciodată.

— Totuși, unde poți intra, e în bănci, a spus Berry.

— Bănci? a întrebat nemulțumit Abul Mowt, cu tonul în creștere. Nu sunt interesat să fur bani. Vreau durere.

— Așteaptă. Îți vom da durere, a spus Khoury.

— Nu vorbim despre furtul banilor, a adăugat Berry. Vorbim despre dispariția lor. Toate înregistrările despre ei.

Abul Mowt părea confuz.

— Vreți să-i ștergeți? Nu puteți șterge numerarul.

— Nu, a explicat Khoury. Nu la asta ne referim. Vrem să spunem ștergerea oricăror înregistrări despre ei. Totul. Înregistrările de la bancă ale tuturor, economii, depozite. Cardurile de credit, creditele bancare, ipotecile. Toate înregistrările – dispărute. Dintr-o dată.

S-a uitat la Berry, apoi amândoi s-au uitat la răpitor, studiind reacția de pe fața lui.

Omul părea că gândește adânc, cu sprâncenele încruntate. Era evident că nu era impresionat. După un moment, a întrebat:

— Ce fel de durere e asta?

[2] Probleme ale computerelor la trecerea în anul 2000.

— Îți bați joc de mine? a strigat Khoury. Vorbim de haos la nivel apocaliptic. O criză economică majoră. Marea Depresiune a fost nimic pe lângă asta. Vei trimite America înapoi în zilele Vestului Sălbatic. Sau mai rău. Va fi ca în *Drumul*.

— Sau *Mad Max*, a adăugat Berry.

— Sau *Lumea apelor*, dar fără apă.

— Același lucru, într-adevăr.

— Așa e.

— Destul, a lătrat tipul. Uite, vreau să fac ceva cu adevărat măreț. Vreau zgomot și spectacol, și vreau să moară oameni.

— Da, dar asta e mult mai bine, l-a contrazis Khoury. Mai sofisticat. Mai subtil.

— Morți de mii de tăieturi, a adăugat Berry. Vorbind metaforic.

Khoury i-a aruncat o privire care spunea *Ai grijă la cuvinte*.

Berry i-a zâmbit discret înapoi.

— Dar țara voastră a avut deja o criză, a spus Abul Mowt. Cu câțiva ani în urmă. Băncile voastre, producătorii voștri de mașini, toți au fost distruși. Guvernul tău tocmai i-a salvat pe toți și totul a revenit la normal. Nici acum nu va fi diferit.

— Nu-i așa, a spus Berry. Va fi complet diferit. Îți spune eu, acesta va fi cel mai mare șoc care va lovi țara – dintotdeauna.

— Și îți vom spune cum să o faci, a spus Khoury. Nu doar îți vom spune. Te vom asista. Pentru că vei avea nevoie de ajutor. Vei avea nevoie de hackeri. Jucători serioși. Nu va fi ușor. Niciun plan genial nu e vreodată. Dar știm unde să-i găsești.

— Și cum să-i întâlnești, a adăugat Berry. Avem acces.

Abul Mowt nu părea convins. De fapt, arăta de-a dreptul deprimat.

— Ce e? a întrebat Khoury.

— Nu știu, a spus bărbatul. Nu e chiar ce mi-am imaginat. Nu e… măreț.

— Va fi uriaș, a insistat Khoury.

— Nu, vreau să spun măreț, a repetat tipul. Facem asta… cum va arăta la știri? Ce vor vedea oamenii la televizor? Care e imaginea oribilă de care își vor aduce totdeauna aminte? Ecranul negru de la bancomate în toată țara? Oameni stând la laptopurile lor și suspinând la extrasele de cont?

— Uite, ne-ai răpit pentru că ai crezut că suntem buni la ceea ce facem. Bine, asta e o poveste teribilă, îți spun eu. Va fi în top cinci al New York Times, cel puțin.

— Fără îndoială, a aprobat Berry.

Răpitorul avea îndoielile lui.

— Nu-mi dau seama. Nu e… dramatic. Nu e sexy.

Khoury a aruncat o privire spre Berry, care și-a întins ușor mâinile și a ridicat din umeri înfrânt.

Apoi bărbatul a părut că ajunge la o concluzie.

— Nu. Nu e ceea ce caut. Toată povestea asta cu hacking-ul… sunt doar numere și litere pe un ecran. Nu e real. Și nu durează. E uitat repede. A dat încet din cap, iar în ton i se citea dezamăgirea. Am făcut online cursuri de chimie, am luat un curs de conducere de mare viteză, am stat ore în șir la calculator făcând lecții de simulare de zbor pe avioane și elicoptere, totul ca să mă pregătesc pentru asta… și voi vreți să folosesc hackeri?

— Ai vrut ceva diferit, a spus Berry.

A dat din cap și a oftat.

— Asta-i tot ce aveți?

I-a studiat pe cei doi scriitori.

Nu aveau nimic de adăugat.

— Bine, a spus, clar dezamăgit. Am sperat că veți veni cu ceva special, dar… bine. Va fi simplu. O bombă. Nucleară, mizerie, nu-mi pasă.

Telefonul a început să sune.

A răspuns, a spus rapid câteva cuvinte în arabă, apoi a închis.

— Trebuie să plec. Noi oaspeți de care să mă ocup.

Expresia i s-a întunecat și a arătat imperativ spre ei cu un deget.

— Găsiți-mi ceva important pe care să-l arunc în aer și o cale sigură pentru a face asta. Și repede. Răbdarea mea nu e nelimitată.

10.

Reilly și Malone erau acum într-o cameră încuiată, fără ferestre.

Nu era niciun corp de iluminat înăuntru, cel puțin niciunul pe care să-l găsească în semiîntuneric, dar pe sub ușă intra o lumină slabă, suficientă ca să le permită să vadă ce era împrejur. Nu că erau prea multe de văzut: pereți goi, două saltele vechi pe jos și ușa. De asemenea, în aer se simțea umezeala, ceea ce se potrivea cu faptul că erau într-un subsol.

Mâinile le erau legate la spate.

— La naiba, a mârâit Reilly. Cum am lăsat să se întâmple asta?

— Nici nu l-am văzut când a dat acel telefon, a spus Malone? Tu?

— Nu.

Malone a dat din cap.

— Nu ne e caracteristic niciunuia. Ar fi trebui să știm că a sunat pentru acoperire.

Camera a devenit tăcută și plină de frustrare.

— Trebuie să ieșim de aici, a spus Malone în final.

— Da, dar cum?

Malone s-a uitat împrejurul camerei.

— Întotdeauna există o cale, corect?

— Întotdeauna.

Reilly mergea de-a lungul perimetrului camerei, scrutând pereții. A făcut o a doua tură, apoi s-a oprit și și-a înclinat ușor capul, adâncit în gânduri.

— Nu o văd încă.

— E o cale de ieșire, o simt, a insistat Malone. E ca… e undeva în mintea mea. Dar nu pot să pun degetul pe ea.

— Și eu la fel. E… ciudat. E ca și cum nu mă pot gândi cu toată mintea la asta.

— La fel la mine. E ca și cum lipsește ceva. Ca și cum nu mă pot concentra.

S-au uitat unul la altul în semi-întuneric.

— Ce ne facem?

— Continuăm să ne gândim, a spus Reilly. Și sperăm că inspirația noastră obișnuită va apărea în curând.

Într-o cameră la fel de goală, dar luminată, Khoury se învârtea și el de jur împrejur.

— Dură întâlnire, nu? Și unde naiba e mâncarea pe care ne-a promis-o? a mormăit scriitorul. Sunt lihnit.

— Alți musafiri, a spus Berry, concentrat încă pe cuvintele pe care le-a spus răpitorul lor la plecare. Ce crezi că a vrut să spună cu asta?

— Alți scriitori? s-a întrebat Khoury.

— Poate. Ceea ce ar fi bine. Cu cât dispărem mai mulți, cu atât sunt șanse ca cineva să observe.

— Dar asta ne face pe noi nefolositori dacă nu livrăm ceva, a spus Khoury. Trebuie să venim cu subiectul câștigător dacă vrem să rămânem în viață.

— Pe cine crezi că au răpit?

— Cine mai e în oraș în afară de Lee și Rollins?

— Simon Toyne. Sandra Brown. Lisa Gardner. Peter James.

Khoury s-a încruntat.

— La naiba. Asta-i o competiție dură. Trebuie să gândim în stil mare.

— Poate nu abordăm problema în modul corect, a spus Berry. Ce ar face Malone și Reilly?

— Ce vrei să spui?

— Întotdeauna îi băgăm în genul acesta de încurcături. Dar când o facem, întotdeauna găsim ceva infim, o fisură în context, care le oferă o cale de scăpare.

— Dar nu am scris noi asta. Asta-i în viața reală.

— Adevărat, dar poate și aici e o fisură. Sau poate că e ceva ce am folosit în vreuna din cărțile noastre pe care-l putem folosi și aici.

Khoury s-a gândit la asta un moment.

— Ai vreo pastilă la tine? Orice care l-ar face pe unul dintre noi atât de bolnav încât ar trebui să ne ducă la un spital?

— *Umbra lui Rasputin*, a spus Berry.

Khoury a zâmbit și a îndreptat un deget aprobator spre el.

— Foarte bine, sir. Foarte bine. Iubesc un cititor atent.

Berry a făcut o grimasă de dezamăgire.

— Din păcate, nu am nicio fiolă cu pudră psihotropică la mine acum.

Khoury s-a uitat din nou prin cameră. Apoi ochii i s-au oprit pe salteaua în care trăsese Abul Mowt. Bucăți de arcuri și bumbac ieșeau din ea și imaginea a declanșat ceva în el. S-a holbat la ea, adâncit în gânduri, apoi un zâmbet larg i-a apărut pe față.

— Am folosit ceva într-un vechi scenariu de-al meu, i-a spus el lui Berry. Personajul meu trebuia să se strecoare într-o clădire cu înaltă securitate. S-a dus în casa unui ticălos care lucra acolo și l-a lăsat lat, așa că îl avea pe tip și Porche-ul tipului să îl folosească, dar locul făcea verificări ale amprentelor și avea scannere termice deasupra capului, care verificau mașinile la poarta de intrare.

— Deci cum a intrat?

— O să-ți arăt.

11.

Berry a auzit cheia în încuietoare cu câtva secunde înainte ca ușa de la celula scriitorilor să se deschidă. Era pregătit, stând liniștit pe saltea cu spatele sprijinit de perete.

Ușa s-a deschis larg și cei doi golani, de-acum familiari, au pășit înăuntru. Unul – șoferul – a rămas lângă ușă. Celălalt avea o pungă plină în mână.

— Mâncarea voastră, a anunțat bărbatul cu punga – apoi s-a oprit.

Ochii, alarmați, scrutau spațiul mare, gol.

— Unde e prietenul tău?

Berry părea surprins.

— Prieten?

Tipul a reacționat repede. Punga tocmai a zburat din mâna lui și a atins arma.

— Prietenul tău. Celălalt scriitor.

Berry s-a uitat prin cameră nedumerit. Era, de fapt, goală. În afară de Berry și cei doi golani, nu era nimeni în cameră.

— Nu știu, a spus Berry surprins, cu tonul concentrat. Nu e cu voi?

— Nu, nu e cu noi. Unde e?

— Nu știu. Am adormit și când m-am trezit nu mai era. Am presupus că l-ați luat ca să meargă la toaletă sau pentru altceva. Și vorbind despre asta…

— Nu, a țipat tipul. Unde e? Unde e?

Se învârtea turbat de panică, fluturându-și arma ca un nebun.

— Ți-am spus că nu știu, a spus Berry, apoi tonul lui îngrijorat s-a transformat în unul conspirativ. Hei, băieți, veți avea probleme?

Bărbatul s-a uitat la el total dezorientat, apoi s-a întors spre celălalt tip și a început să spună rapid ceva în arabă. Șoferul intrase și el acum în cameră și se plimba de-a lungul perimetrului, examinând zidurile ca și cum cineva se putea topi în ele.

Berry nu putea înțelege ce spun, dar suna ca și cum aveau o dezbatere aprinsă despre ce trebuiau să facă. Nu trebuia să fi Amazing Kreskin ca să ghicești ce se întâmplă: se plângeau între ei de ce le va face șeful când va afla că unul dintre apreciații lui autori a scăpat într-un fel – și, mai rău, care dintre ei va fi cel care îi va spune despre asta.

Șuieratul a continuat până când o tiradă aprigă a pistolarului l-a făcut pe celălalt să fie de acord. Cu umerii căzuți și o expresie de resemnare, șoferul a mormăit ceva, în timp ce s-a răsucit spre întunericul din spate, lăsându-l pe primul tip singur cu Berry.

— Unde e? Cum a ieșit de aici? a întrebat tipul, cu fața transpirată din cauza combinației de frică intensă și nedumerire.

— Sincer, habar n-am, a spus Berry cu sinceritate forțată și compasiune, în timp ce se împingea să se ridice în picioare și făcea câțiva pași îndepărtându-se de saltea.

Tipul și-a fixat ochii asupra lui, privirea și pistolul urmărindu-l pe Berry în timp ce scriitorul mergea pe latura lungă a camerei, îndreptându-se spre peretele opus, unde era așezată cealaltă saltea.

— Vreau să spun, nu e omenește posibil, nu? Pentru un bărbat adult să dispară așa. Nu? Doar dacă… a adăugat Berry în timp ce s-a oprit, s-a întors și a ridicat un deget întrebător cu o mișcare dramatică, doar dacă a reușit să treacă prin zid.

— Prin zid? Despre ce vorbești?

— Ce, nu știi? Nu, bineînțeles că nu. Nu mulți oameni știu. Expresia lui s-a transformat în cea a unui profesor. Se numește tunel cuantic. Eu știu doar pentru că Raymond mi-a spus că face cercetări despre asta pentru următoarea lui carte.

Bărbatul s-a întors ca să continue să-l urmărească pe Berry, fața lui fiind un amestec de confuzie și îngrijorare.

— Vezi, este tipul ăsta în Paris, pe nume Dutilleul, care a lucrat ca funcționar în minister. Acest bărbat avea abilitatea să treacă prin pereți, și-a informat Berry răpitorul, ca la platforma nouă și trei sferturi din Kings Cross în cărțile cu Harry Potter – dar tu probabil nu le-ai citit, nu-i așa?

Tipul a ridicat umil din umeri.

— De fapt, am văzut filmele?

— Descărcate ilegal?

Ochii tipului s-au fixat vinovați în pământ.

— Bineînțeles, cum altfel? Berry a ridicat un deget critic. Oricum, mi-ar plăcea să-ți spun mai multe despre asta, dar acum nu prea e locul sau timpul.

A accentuat cuvântul „timp” și, în timp ce o făcea, se uita peste umărul tipului.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Bărbatul părea confuz.

— Chiar crezi că e posibil?

— Da, dar după cum am spus, acum nu e *timpul* potrivit.

Din nou a ridicat vocea când a spus cuvântul „timp”, și din nou s-a uitat peste umărul tipului.

Un sunet brusc și puternic venind din spatele lui l-a surprins. S-a întors și a văzut că salteaua pe care stătuse Berry se ridicase de la pământ, în picioare, însoțită de un strigăt puternic. Tipul a ridicat pistolul de frică – dar înainte să poată trage, Berry, care era acum în spatele lui, i-a tras o lovitură puternică dintr-o parte, prinzând genunchiul bărbatului.

Tipul s-a răsucit când i-a cedat piciorul și a căzut pe o parte, arma zburându-i din mână când a atins pământul.

Berry n-a așteptat.

Se apropiase deja și primei lovituri i-a urmat una puternică în rinichi, continuată cu un pumn într-o parte a capului.

— Asta-i pentru că mi-ai amenințat familia, nenorocitule, a adăugat în timp ce-i trăgea un pumn ca un ciocan în gât.

A apucat pistolul de pe podea și a traversat camera spre locul în care Khoury ieșea din saltea.

Au folosit găurile făcute de focurile de armă ale conducătorului pentru a rupe învelitoarea saltelei, apoi au scos câte ceva din interior - arcuri, spumă și bumbac - suficient pentru Khoury ca să poată intra în saltea, la fel cum făcuse personajul din scenariul lui scaunului de mașină din Porsche-ului tipului rău, înainte să-l bage acolo pe tip și să stea pe el. Ca un maestru păpușar, personajul lui a folosit mâna tipului său ca să deschidă ușa cu amprenta digitală în timp ce scannerul de deasupra vedea căldura unui singur corp, din moment ce stătea peste el.

Cei doi scriitori au luat rămășițele pe care le-au scos din saltea și le-au împrăștiat sub cealaltă saltea, întinzându-le egal în așa fel încât abia se vedea că e mai înaltă.

Apoi Khoury a așteptat semnalul lui Berry.

— Am crezut că nu mai faci niciodată mișcarea, a spus Berry.

— Nu te-am auzit, a răspuns Khoury, curățându-și urechile. Încă mai am vată aici.

S-a uitat la tipul întins pe jos, apoi a observat arma din mâna lui Berry.

— Malone ar fi mândru.

— Cred că antrenamentul Krav Maga pe care l-am făcut pentru cercetare și-a dovedit utilitatea. A făcut un gest către ușă. Hai să plecăm naibii de aici până nu se întorc ceilalți.

Au ieșit din cameră într-un coridor lung și întunecat care ducea spre o scară, Berry deschizând drumul într-o poziție ușor îndoită și în alertă maximă. Au trecut pe lângă o ușă în dreapta lor când șeful și celălalt subaltern au apărut, coborând pe scări.

Împușcăturile au explodat în jurul lor, când tipii au început să tragă.

— La naiba, a spus Khoury, în timp ce amândoi s-au lipit de perete, căutând adăpost. Ce aștepți, trage și tu.

— Îți dai seama că n-am tras cu o armă în viața mea, a țipat Berry.

— Doar îndreaptă arma spre el și apasă pe trăgaci.

Berry a făcut tocmai asta.

De două, de trei, de patru ori.

Cei doi s-au repezit înapoi pe scări în timp ce gloanțele se înfigeau în pereții din jurul lor și strigăte se auzeau din camera de lângă cea în care fuseseră închiși cei doi scriitori.

— Hei, cine-i acolo? Scoateți-ne de aici.

Berry s-a uitat surprins la Khoury, apoi s-a plecat pe ușă și a spus:

— Cine sunteți?

— Agenți FBI, a spus vocea. Sunteți americani?

— Din cap până-n picioare, a spus Berry. Dați-vă la o parte.

A făcut un pas în spate și a tras un glonț în încuietoare, distrugând-o, apoi a tras un picior în ușă.

— Te-ai dovedit cu adevărat îndemânatic cu chestia aia, a spus Khoury.

Malone și Reilly au apărut din întuneric. Mâinile le erau încă încătușate, dar nu mai erau la spate. Adrenalina se împrăștia peste tot.

— Ce se întâmplă? a întrebat Malone.

— Tipii care ne-au răpit, a spus Khoury, unul din ei e la pământ acolo. Ceilalți doi sunt sus.

— Să mergem, a spus Reilly. Stați în spatele nostru. Apoi i-a spus lui Berry: Dă-mi arma aia.

Berry i-a dat-o.

S-au mișcat repede, dar în liniște, prin hol și în sus pe scări – Reilly, Malone, Khoury și Berry. Au urcat scările, arma lui Malone deschizând drumul și au intrat în ceea ce părea a fi parterul unui depozit gol. Dar ușa care părea intrarea principală era larg deschisă.

— Haideți, a strigat Reilly și el și Malone s-au repezit în lumina zilei.

Khoury s-a uitat la Berry, a ridicat din umeri, apoi a zis:

— La naiba. Am scris despre lucruri de genul ăsta destul de des. Am putea să le și trăim o dată în viață.

— Hai, a spus Berry.

Cei doi scriitori au pornit după ei.

12

Malone și Reilly s-au repezit afară din depozit la timp ca să-i vadă pe cei doi intrând într-o mașină neagră parcată în micul parc al complexului, cu fața îndreptată spre peretele micului perimetru. Dincolo erau copaci și ceva ce semăna cu o cale ferată.

— Nu-i vom pierde din nou, a spus Reilly.

— Nu mă voi lăsa din nou prins, a adăugat Malone în timp ce se îndrepta spre slugoiul mai apropiat, subalternul care plecase să-și întâlnească șeful. Oprește sau trag.

Șeful abia a reușit să urce în vehicul când motorul s-a trezit la viață.

— Oprește, a repetat Malone, dar bărbatul nu s-a oprit. În loc de asta s-a întors, cu o armă în mână, și a început să tragă.

Gloanțele au perforat pereții și mașinile din jurul agenților, care s-au retras pentru acoperire în spatele unui vehicul din apropiere.

Malone a scos capul și a tras și el.

Parbrizul din spate al Ford Galaxy-ului s-a fărâmat, la fel ca și una dintre luminile din spate, exact când dădea înapoi, îndreptându-se direct spre ei. Motorul a scârțâit când a trecut prin parcare, Malone și Reilly sărind într-o parte cu o fracțiune de secundă înainte să intre în mașina pe care au folosit-o ca acoperire și să o zdrobească de zidul depozitului. Motorul a scârțâit din nou când șoferul a băgat în viteză și a accelerat în parcare, înainte să cotească la stânga și să dispară în spatele complexului de depozite.

Malone și Reilly au sărit și au alergat prin parcare după ei, căutând o mașină pe care să o poată folosi. Toate mașinile erau încuiate și nu era nimeni prin preajmă.

— Suntem pe cale să îi pierdem din nou, a spus Reilly. Trebuie să pornim fără cheie una din mașinile astea.

— Așteaptă o secundă. Cei doi tipi care ne-au scos de acolo, a spus Malone, uitându-se în spate. Unde sunt?

Reilly s-a întors și s-a uitat spre intrarea depozitului.

Nu era niciun semn.

Imediat ce au început împușcăturile, Khoury și Berry s-au oprit și s-au întors în depozit.

— Acolo, a arătat Khoury.

Mai era o ușă în spatele încăperii. Arăta ca o ieșire.

— Hai să ieșim naibii de aici.

— Am crezut că vrei să trăiești o aventură, a spus Berry.

— Da, dar poate una cu mai puține gloanțe zburând în jur. Mai ales când nu poți să tragi și tu.

Au alergat prin spațiul larg și au încercat ușa, care nu era încuiată. Au trecut și au ieșit afară în spatele depozitului – exact în momentul în care Galaxy-ul negru trecea în goană pe lângă ei.

— Ei sunt, a izbucnit Berry.

— Pleacă. Unde sunt agenții ăia?

— Poate că i-au luat cu ei.

Khoury s-a uitat la Berry. Le-a revenit hotărârea.

— La naiba. Să mergem.

Cam la treizeci de metri de ei, Galaxy-ul a cotit la dreapta și a ieșit din parcare, abia evitând un Audi Q5 negru care s-a oprit cu scârțâit de frâne în timp ce întorcea în complexul de depozite.

Khoury a sprintat spre el, cu Berry suflându-i în ceafă.

Au ajuns la Audi înainte să pornească din nou, șoferul lui, un bărbat slab, chel, purtând ochelari de sârmă și costum, fiind pe moment șocat.

— Avem nevoie de mașina ta, a spus Khoury, fără suflare.

— Ce? Nu, a spus șoferul, într-o confuzie totală.

— Suntem agenți federali, l-a informat Berry cu cât de multă autoritate putea. Avem nevoie de mașina ta, chiar acum.

A accentuat puternic ultimele două cuvinte.

Bărbatul nu s-a lăsat impresionat.

— Nu, îmi pare rău, tocmai mi-am luat mașina, e în leasing.

— Bine, a spus Khoury în timp ce s-a apropiat, a tras de mânerul ușii și a deschis-o.

Înainte ca omul să poată obiecta, Khoury i-a desfăcut centura de siguranță, l-a tras afară și s-a urcat pe scaunul șoferului. Berry a alergat în jurul mașinii și s-a urcat pe scaunul din față.

— Hei, a protestat bărbatul încercând să deschidă ușa șoferului – dar Khoury a apăsat pedala până la podea și a pornit în trombă.

Berry i-a aruncat o privire piezișă în timp ce părăseau parcarea.

— Niciodată n-am crezut că genul ăsta de aventură chiar funcționează în viața reală.

— Nici eu, dar e ceea ce ar fi făcut băieții noștri.

— În mod sigur, a răspuns Berry, apoi s-a uitat în față pe drum. Pe unde au luat-o?

— Nu-i văd, dar cunosc zona. Suntem în Bettersea. Nu departe de casa mea. Peste râu.

— Convenabil, a spus Berry. Sper că agenții sunt bine. Poate că au nevoie de asistență medicală. Oare-ar trebui să ne întoarcem?

— Cineva din complexul ăla trebuie să fi auzit împușcăturile. O să sune la salvare dacă e nevoie. În plus, trebuie să-i prindem pe tipii ăia.

— Binele multora e mai important decât binele câtorva.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Spock.

— Așa e, Number One.

— Cred că ai încurcat seriile din Star Trek.

— Continuă să conduci, a ordonat Berry.

Khoury a urmat drumul care înconjura depozitele. Erau aproape să intre în drumul principal, când Berry a izbucnit:

— Acolo.

Cei doi agenți alergau pe drumul de la complexul de depozite și făceau cu mâna mașinilor care treceau în încercarea de a opri una.

Khoury a oprit lângă ei.

Malone a început să spună:

— Mulțumesc că ați oprit – apoi i-a recunoscut. Voi? Cum…

— Urcați, a ordonat Berry.

Reilly și Malone au dat buzna în spate în Audi, apoi Khoury a apăsat pe accelerație și au pornit.

— Unde sunt? a întrebat Reilly.

— I-am pierdut, i-a informat Berry.

— Drumul principal duce la râu, a spus Khoury în timp ce studia zona. Presupun că trebuie doar să continuăm să mergem, șansele sunt ca și ei să fi mers pe drumul ăsta.

Au mers pe drumul larg care a virat la stânga pe lângă o mare reprezentanță Land Rover înainte să șerpuiască de-a lungul Tamisei.

Aveau heliportul Battersea în stânga lor, când Berry a strigat:

— Oprește. Acolo.

Arăta afară pe geamul lui.

Khoury a apăsat pe frâne și a ieșit de pe drum.

Toți s-au uitat în direcția în care arăta Berry.

Galaxy-ul era parcat pe asfaltul heliportului după ce era evident că trecuse prin poarta din metal subțire. Cele două slugi erau lângă un elicopter mic a cărui elice deja se învârtea. După cum arătau, se certau cu pilotul a cărui ușă era deschisă – atunci conducătorul lor l-a tras afară pe pilot și l-a trântit la pământ, a făcut un semn spre celălalt să meargă în față și să urce și s-a urcat pe scaunul pilotului.

— Sunt gata să-și ia zborul, a strigat Berry.

— Tipul ăsta știe să conducă un elicopter? a întrebat Berry neîncrezător.

— A amintit că a luat lecții de zbor, a spus Khoury.

Capetele celorlalți trei s-au întors încet spre el.

— Ce? a protestat. Asta a spus tipul.

Ceilalți îl țintuiau cu tripla privire.

— Nu avem timp pentru asta, a mormăit Khoury, în timp ce a dat Audi-ul cu spatele, a rotit de volan și apoi a pornit în față.

Drept la elicopter.

— Raymond, a spus Berry cu voce scăzută în timp ce degetele se strângeau pe mânerul de lângă el.

Khoury nu s-a oprit.

— Hei, prietene, a spus Malone din spate. Probabil e o mulțime de combustibil în chestia aia. Și e inflamabil. Știi asta, nu?

Audi-ul tot gonea înainte.

— Serios, nebunule, a adăugat Reilly. O să-i prindem. Trebuie să aterizeze undeva.

Viteza continua să crească.

Elicopterul tocmai se ridica de pe asfalt.

— Nu vă faceți griji, a spus Khoury. Am cercetat asta.

Și când a ajuns la elicopter a rotit ușor volanul, iar Audi-ul a luat-o la stânga și în loc să se izbească de corpul elicopterului, partea dreaptă a Audi-ului a tăiat coada rotorului. Elicea care se învârtea a intrat în caroseria mașinii și a lovit-o cu un scârțâit de metal șlefuit – dar a fost suficient să rupă lamele, care zburau în bucăți.

Khoury a călcat frâna, a dat înapoi și a accelerat.

Audi-ul a dat înapoi exact când elicopterul, acum fără coada rotorului, a început să sară în jur, pe axa verticală, scăpat de sub control. Elicopterul s-a aplecat spre dreapta, apoi spre stânga, s-a învârtit ca un titirez, după care s-a înclinat la stânga, a mușcat din asfalt și s-a răsturnat – prăbușindu-se în Tamisa într-un nor alb uriaș.

Cei patru bărbați au sărit afară din Audi și s-au repezit la marginea râului ajungând exact la timp ca să vadă apele negre înghițind elicopterul.

S-au uitat în jos la ultimele bucăți din fuzelaj dispărând sub apă.

— N-ar putea cineva să se scufunde ca să încerce să-i salveze? a întrebat Berry.

Reilly s-a uitat la Malone, apoi au încuviințat din cap.

— Cred că da, a spus Reilly, în timp ce își dădea jos hainele.

Berry și Khoury s-au îndepărtat.

— Așteptați, a strigat Reilly după ei. Nu puteți pleca așa. Avem nevoie de declarațiile voastre despre ce s-a întâmplat.

— N-am luat prânzul, a strigat Berry înapoi. Ținem legătura.

— O să sun la biroul teritorial din Londra mâine, a spus Khoury. Cred că toți trebuie să ne odihnim. De cine să întreb? Cum te cheamă?

— Reilly, a spus agentul. Sean Reilly. Și el e Cotton Malone.

Khoury a încremenit în drum. S-a holbat la Berry.

Berry s-a uitat înapoi la cei doi bărbați, s-a întors către Khoury, apoi a dat din cap.

— S-au jucat cu noi. Trebuie să fi știut cine suntem.

Cei doi scriitori au chicotit și au plecat mai departe în timp ce agenții s-au scufundat de pe mal în fluviul tulbure.

SFÂRȘIT
(sau nu?)

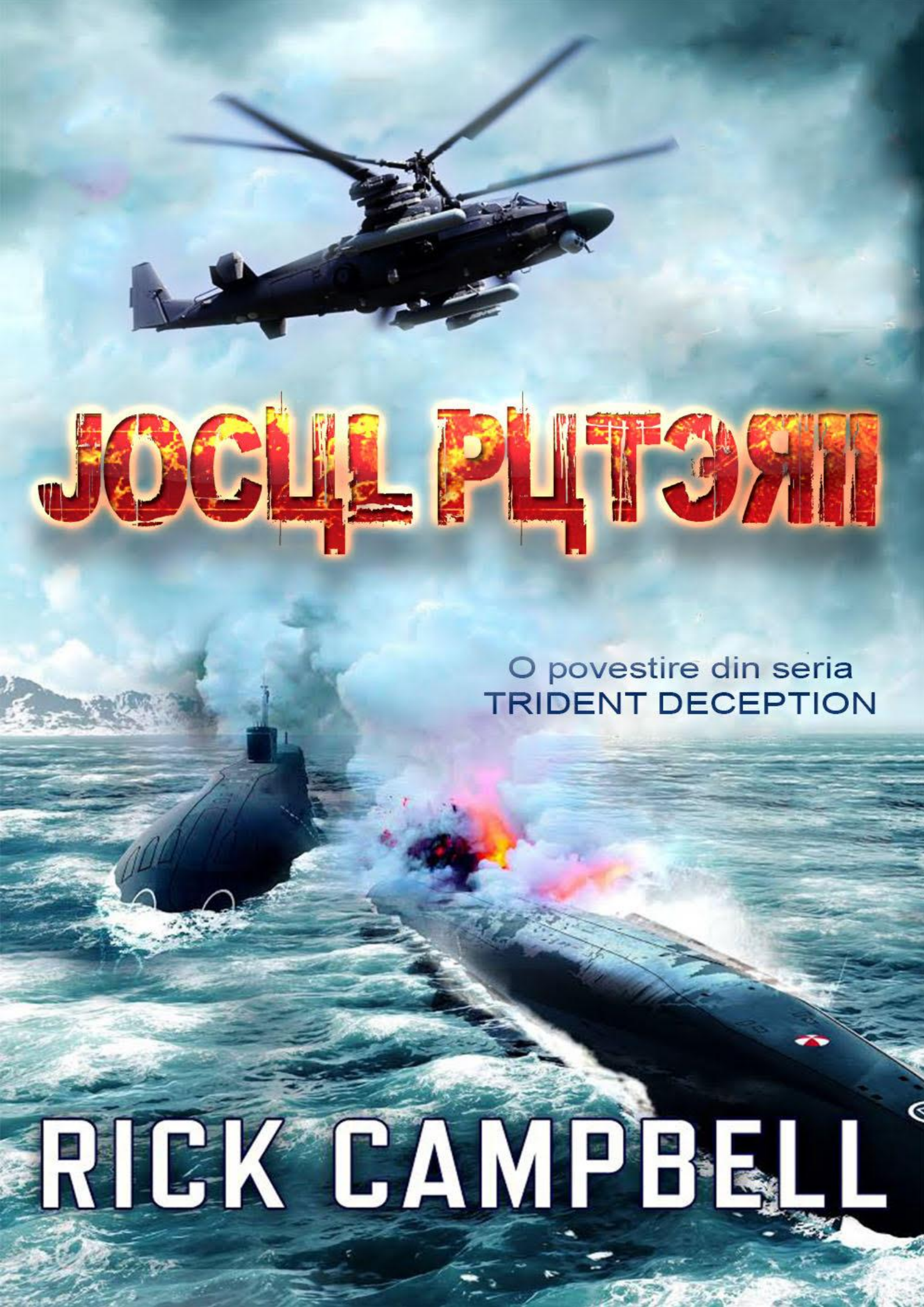
JOCUL RUTAN
O povestire din seria
TRIDENT DECEPTION
RICK CAMPBELL

Rick Campbell

JOCUL PUTERII

versiunea în limba română

UNCRIS

EPISODUL 2

CAPITOLUL 9

NEWPORT, RHODE ISLAND

Fondat în 1639 pe Insula Aquidneck, Newport este cunoscut pentru „Casa Albă de vară" utilizată de Președinții Dwight D. Eisenhower și John F. Kennedy. Până la începutul secolului XX, resortul de pe malul mării a devenit terenul de joacă pe timpul verii al celor mai înstărite familii americane, inclusiv Vanderbilt, Astor și Morgan, care locuiau în scurtul sezon social al verii în conace imense, fabuloase.

Newport mai este și una dintre cele două *Naval Undersea Warfare Centers*. NUWC Division Newport este principalul centru de cercetare, dezvoltare și testare pentru sistemele de armament asociate cu lupta submarină. Cu o existență neîntreruptă ce datează încă de la înființarea *Naval Torpedo Station* pe Insula Goat în 1869, la Newport a ajuns cea mai nouă torpilă grea rusească.

Tony DelGreco a intrat în hangarul securizat 1319, trecând prin numeroase puncte de verificare a securității. Era doar ora 7 a.m., însă hangarul era plin cu tehnicieni care făceau fotografii și demontau torpila rusească. Sistemul de antene din partea frontală a armei era complet distrus, fiind zdrobit când torpila a pintenat submarinul rusesc. Totuși, elementele senzori, care generau *ping*ul sonarului și recepționau ecoul de întoarcere al acestuia, au putut fi salvate și analizate pentru a determina dacă s-a făcut vreun progres fie în ceea ce privește puterea semnalului, fie în fidelitatea acestuia. Restul torpilei, ca și secțiunea de ghidaj și control a antenei frontale, care fusese inundată de apa sărată, se afla întro stare excelentă.

Tehnicienii erau ocupați să inspecteze motorul și părțile încărcăturii de luptă, în timp ce inginerii electricieni recondiționau circuitele cu microprocesoare, îndepărtând depunerile de sare cu apă deionizată, după care fiecare circuit urma să fie uscat corespunzător înainte de a fi repus sub tensiune. Din fericire, sistemul de alimentare cu energie al torpilei se deconectase suficient de rapid după impact, așa încât circuitele electrice nu au fost avariate la inundarea compartimentului de ghidare și control.

DelGreco s-a oprit lângă inginerul-șef mecanic, care supraveghea demontarea motorului.

— Care-i treaba?

John Hinves a ridicat din umeri.

— Nu pare diferită de torpila *Type* 53 pe care am examinat-o. Nu sunt nici un fel de modificări detectabile la sistemul de propulsie sau alimentare cu combustibil. Trebuie să aibă aceeași viteză maximă ca *Type* 53.

Aceasta nu era o surpriză. Torpilele rusești și americane utilizau motoare realizate și verificate în ultimii ani ai secolului XX. Torpilele aveau nevoie de combustibili care nu necesitau oxigen, și generau destulă energie pentru motoarele de înaltă performanță – echivalentul unui motor de curse de Formula 1 montat într-o carcasă de 53 cm diametru.

DelGreco s-a îndreptat către specialiștii electricieni, care puneau plăcuțele cu circuite integrate în uscătoare, după ce le curățau. În ultimele decade, torpilele au fost modernizate mai ales în ceea ce privește secțiunile de ghidaj și control, și introducerea unor microprocesoare mai rapide și algoritmi avansați, ceea ce a dus la o îmbunătățire substanțială a performanțelor.

Del Greco l-a întrebat pe Dave Reynolds, urmărindu-i efortul depus asupra unei plăcuțe cu circuite integrate:

— Ai descoperit ceva?

— Încă nu. Designul pare același, dar asta nu ne arată ce algoritmi sunt încărcați în procesoare. Până mâine vom reasambla și pune sub tensiune sistemul de ghidare și control al secțiunii, apoi îl vom cupla la WAF și vom rula niște simulări de atac, spuse Reynolds, referindu-se la *Weapons Analysis Facility* folosit pentru testarea noilor algoritmi pentru torpilele americane în variate scenarii de atacuri simulate.

În cele din urmă, DelGreco a fost oprit de Gino Cerbarano, care supraveghea încărcătura de luptă a torpilei. Prezența acesteia era ceva rar la bordul unei torpile de exercițiu, pentru că de obicei era înlocuită cu una inertă care avea setări de siguranță și înregistratoare de date. Această torpilă setată să lovească în plin ținta conținea o încărcătură de luptă (*warhead*), care, contrar numelui, se afla în cea de a treia secțiune și nu în capul torpilei. Nu conținea explozivi, dar avea toată electronica necesară. Echipa lui Cerbarano tocmai înlătura dispozitivul de armare și detonare, care urma să fie examinat împreună cu senzorii, în căutarea unor îmbunătățiri ale designului. Răspunsul lui Cerbarano a fost similar.

— Sunt aceleași componente. Nici o schimbare la senzori. Vom ști mai multe după ce demontăm dispozitivul de armare și detonare, dar e puțin probabil să aibă îmbunătățiri notabile. Sunt niște dispozitive destul de simple. Detonează când sunt setate să o facă, și previn detonarea accidentală.

DelGreco i-a urmărit pe oamenii care lucrau conștiincioși în hala securizată, apoi și-a întors ochii la plăcuțele cu procesoare. Fără îndoială, îmbunătățirile erau noii algoritmi din software, care permiteau torpilei să *vadă* mai departe sau să discearnă mai bine ținta pe fondul reflexiilor de la suprafață și din adânc. Pe când aștepta rezultatele testelor de la WAF, Del Greco se întreba ce aflaseră agențiile de Informații referitor la cea mai nouă torpilă a Rusiei.

CAPITOLUL 10

MOSCOVA, RUSIA

Elena Krayev a intrat în holul Hotelului *Metropol*, aflat la mică distanță de Kremlin și Piața Roșie, îmbrăcată într-o rochie roșie care-i evidenția curbele, cu un șliț lung pe coapsa dreaptă, care-i accentua picioarele lungi. Toți și-au întors capetele – bărbații, dar și femeile – urmărind-o pe rusoaică prin holul înalt de trei etaje. Interiorul opulent al acestuia, cu coloane ionice din marmură ce susțineau un acoperiș de sticlă colorată, era o reminiscență a marilor hoteluri de lux ai vremii – *Plaza* din New York, *Claridge* din Londra, *Ritz* din Paris.

Din hol, Elena a intrat în *Savva*, restaurantul de cinci stele al hotelului care oferea o vedere de la balcon asupra *Bol'shoy Teatr*. A înaintat prin aglomerație, fără a mai pierde timpul întrebând șeful de sală înainte de a intra într-un separeu privat din spate. În mica încăpere, care putea primi douăzeci de invitați, era o singură masă acoperită cu față de masă albă, apretată, pregătită pentru doi. De o parte a mesei ședea *Admiral Flota*[1] (în retragere) Georgiy Ivanov, fost comandant-șef al Marinei Militare a Federației Rusești[2], care purta un costum gri-închis și cravată.

După dezastrul de la *Ice Station Nautilus*, președintele rus l-a eliberat pe Ivanov de la comandă. Acesta s-a simțit ofensat de concedierea brutală, iar CIA americană a identificat o oportunitate. Aceasta nu era prima întâlnire a Elenei cu Ivanov. Mai cinaseră și-și petrecuseră noaptea împreună în câteva ocazii. Din păcate, relația Elenei cu Ivanov nu a fost atât de productivă pe cât sperase CIA. În aparență el era la curent cu ce se întâmpla și a rămas cu buzele pecetluite, dar Elena a reușit să-i stoarcă unele informații utile în timpul întâlnirilor anterioare.

Ivanov s-a ridicat de pe scaun când a intrat Elena, ajutând-o să se așeze. Un chelner, aflat aproape, s-a apropiat cu meniul și Ivanov s-a oferit să comande pentru amândoi, iar Elena a fost de acord. Acesta a ales o sticlă cu vinul ei favorit și a comandat rață, cu sos de cireșe sălbatice și mere umplute, coapte, pentru amândoi.

Cina a fost superbă, iar conversația a rămas ușoară și plăcută – ea era translatoare de rusă contractată de câteva dinte companiile americane aflate în Top 500. Desigur, Elena n-a dezvăluit că activitatea de translatoare nu era singura sa slujbă; era angajată și de CIA.

Au trecut la desert, iar după ce Ivanov a achitat cina, a condus-o pe Elena către ieșire, unde aștepta un sedan negru cu motorul și climatizarea pornite. După ce i-a deschis portiere, i s-a alăturat pe bancheta din spate, iar mașina s-a pus în mișcare pe alee, după care a virat dreapta pe *Teatral'nyy Proyezd*, îndreptându-se către reședința lui Ivanov aflată nu departe de Kremlin. Pe timpul scurtului drum nu a vorbit nici unul, deși Elena și-a pus mâna pe coapsa lui Ivanov, iar acesta și-a pus-o peste a ei.

Mașina s-a oprit în fața marii case a lui Ivanov, și după ce Elena l-a urmat înăuntru, a făcut prima mișcare. L-a împins la perete pe Ivanov și și-a lipit trupul de el, oferindu-i un sărut pasional, pe care el l-a acceptat nerăbdător. Ea avea aproape 1,80 m – la fel ca și Ivanov – și și-a folosit trupul ca să-l țină pironit la perete cu mâinile în jurul gâtului, în timp ce el îi mângâia tot trupul.

[1] Адмирал флота – amiral al flotei (cod NATO OF-9); fără echivalent în Marina Militară Română (asta ar mai fi lipsit la „flota" noastră de bărcuțe - https://www.navy.ro/despre/nave.php)

[2] Военно-морской флот Российской Федерации - Voyenno-morskoy flot Rossiyskoy Federatsii – Flota maritimă de război a Federației Ruse.

După un moment lung, Elena s-a dat înapoi și l-a înhățat de cravată, ghidându-l către sufragerie, unde l-a împins într-un scaun. Și-a tras poalele rochiei în sus și i s-a așezat în poală, față în față, cu picioarele în jurul mijlocului lui, cu brațele pe umeri și s-a aplecat peste el pentru un alt sărut.

Când ea s-a dat înapoi, Ivanov a spus zâmbind:

— Deci, d-ră Krayev, ce te aduce aici în această seară? Ce vrei să afli?

Și și-a pus mâinile pe coapsele ei goale.

Ivanov nu-și spusese niciodată cu voce tare suspiciunile despre ea, dar nu era nici o îndoială că o suspecta de ceva timp. Ea decise să fie directă:

— Americanii au aflat că Rusia a pus la punct o torpilă nouă. *Kazan* a testat-o lansând asupra lui *Alexander*.

Ivanov a început să râdă din toată inima, intensitatea surprizând-o pe Elena. Ceva era nepotrivit; ea nu spusese nimic amuzant.

Având încă zâmbetul pe chip, el a continuat:

— De aceea Rusia va câștiga un război împotriva Americanilor. Chiar și cu agențiile de Informații sofisticate și miliardele de dolari pe care îi pompează în spionaj, singura modernizare cu adevărat importantă în războiul submarin… le-a scăpat. Noi nu testăm o torpilă nouă. Noi îl testăm pe *Alexander!*

Elena a rămas mască. Americanii înțeleseseră pe dos. *Alexander* testa un nou sistem defensiv antitorpilă.

— Am pus la punct această tehnologie în ultimii zece ani, iar americanii habar nu au. Chiar dacă descoperă *acum* ce am realizat, vor fi cu o decadă în urma noastră. Între timp, Marina Rusă va stăpâni oceanele lumii.

Elena s-a aplecat din nou spre el, oprindu-se la doi centimetri de fața lui.

— Ce fel de tehnologie?

Zâmbetul s-a șters de pe chipul lui Ivanov.

— Deja am spus prea multe. Trebuie să te mulțumești cu ce ți-am spus până acum.

Și-a înclinat ușor capul pe un umăr, continuând să o privească în ochi ca și cum aștepta un răspuns. În timp ce Elena se gândea dacă a obținut suficiente informații, Ivanov a adăugat:

— Își ofer informații doar cu porția. Mă păstrez util pentru ca tu să rămâi interesată și să revii pentru mai multe.

Își puse mâinile pe mijlocul ei, așteptându-i răspunsul. În cele din urmă, Elena a hotărât:

— Asta e tot… în această seară.

Ivanov a zâmbit din nou, trăgând încet fermoarul de la spatele rochiei.

CAPITOLUL 11

WASHINGTON, D.C.

Președintele a intrat în Sala Roosevelt, luându-și locul în capul mesei rectangulare, pentru ședința de informare din acea dimineață. De obicei aceasta se întâmpla în Biroul Oval, dar întâlnirea de azi a fost mutată aici datorită numărului extins de participanți. În plus față de echipa obișnuită de la *Office of the Director of National Intelligence*, mai erau și reprezentații ONI[3] și CIA, a căror prezență a fost aranjată de Christine O'Connor, consilierul pe probleme de securitate națională a Președintelui. Christine și Șeful de Cabinet Kevin Hardison, împreună cu principalul aghiotant militar al Președintelui, Colonel DuBoise, s-au alăturat acestuia la masă.

Logan Chance de la DNI a prezentat informarea de rutină pregătită zilnic pentru Președinte, iar când temele obișnuite au fost epuizate, POTUS[4] i s-a adresat Christinei.

— Ce ai aflat?

— Dle Președinte, acum două săptămâni, ONI a primit informația care i-a dus la convingerea că Rusia a dezvoltat un nou tip de torpilă. ONI a mai aflat că cel mai nou submarin nuclear rusesc a fost lansat înainte de data planificată și în total secret.

Mai mult, noul submarin a fost modificat, adăugându-i-se o secțiune în plus la carenă. ONI s-a coordonat cu Navy și alte agenții pentru a culege și alte informații, ceea ce a inclus și recuperarea uneia dintre noile torpile de pe fundul Mării Barents. S-a dovedit că Rusia nu testa un nou tip de torpilă. Își testau cel mai nou submarin, *Alexander*, care a fost ținta pentru torpila lansată.

— CIA are informatori infiltrați pe lângă câțiva ofițeri militari de grad înalt aflați fie în serviciu activ, fie în retragere. Unul dintre ei a confirmat că noua tehnologie a fost încorporată în *Alexander*, în care rușii își pun mari speranțe. Fostul amiral rus al flotei consideră că noua tehnologie va înclina drastic balanța puterii navale în favoarea Rusiei.

— Ce cunoaștem despre această tehnologie? a întrebat Președintele.

— Din păcate, nu prea multe. Carmen Aguirre de la ONI și Vivian Best de la CIA vă vor informa ce știm și care ar fi calea de urmat propusă.

Christine s-a întors către Carmen.

[3] ONI - Office of Naval Intelligence - Serviciul de Informații al Marinei Militare a SUA.
[4] POTUS – acronim: **P***resident* **O***f* **T***he* **U***nited* **S***tates*.

— Bună dimineața, dle Președinte. Așa cum a explicat Christine, am crezut că rușii testau un nou tip de torpilă, iar noi am fost capabili să recuperăm una care a rămas pe fundul Mării Barents. Tocmai am terminat analiza ei, și nu sunt nici un fel de modernizări notabile nici în hardware, nici în software. Rămâne, deci, *Alexander*, așa cum a spus amiralul de flotă rus.

Carmen a deschis un dosar și a scos copii ale unei fotografii pe care le-a înmânat tuturor celor din jurul mesei. Era fotografia în infraroșu, luată din satelit, a unui submarin amarat la dană.

— Este o fotografie a lui *Alexander* după ultima lui ieșire în larg. Am reușit să repoziționăm sateliții de recunoaștere asupra submarinului, iar fotografia în infraroșu este absolut revelatoare. *Alexander* pare a fi un reprezentat tipic pentru Clasa *Yasen*, cu excepția faptului că i s-a adăugat un compartiment de 20 m.

A arătat o secțiune a submarinului marcată cu roșu.

— Observați cât de strălucitoare este această secțiune comparativ cu restul submarinului, mai puțin compartimentul adiacent reactorului. Aceasta este căldură. Compartimentul adițional din *Alexander* este un al doilea reactor nuclear.

— Este ceva neobișnuit? a întrebat Președintele.

— Foarte neobișnuit, a confirmat Carmen. Primele submarine rusești au avut două reactoare, dar cele moderne, ca și toate submarinele americane cu propulsie nucleară, au doar un reactor. Tehnologia a evoluat într-atât încât un singur reactor poate asigura toată energia electrică și propulsia, iar reactoarele contemporane au un *miez* de combustibil care durează cât întreaga *viață* a submarinului, circa 30 ani. Datorită faptului că în ziua de azi este suficient un singur reactor, și că primele două submarine din Clasa *Yasen* au fost construite cu un singur reactor, întrebarea este: de ce are nevoie *Alexander* de atâta energie suplimentară?

— Un submarin mult mai rapid? a presupus Președintele.

— Greu de crezut. Puterea necesară pentru a crește viteza sub apă este o funcție exponențială, și la vitezele presupuse a fi atinse, se ajunge rapid la un nivel la care dublarea puterii aduce un spor de viteză foarte mic. În plus, pentru a dubla puterea transmisă la elice, rușii ar trebui să reproiecteze motorul principal, sistemul de transmisie și axul pentru a suporta cuplul crescut. Dimensiunile acestor componente reproiectate nu s-ar potrivi cu compartimentul motor existent la Clasa *Yasen*.

Carmen se întoarse către Vivian Best.

— Pentru a arunca ceva lumină asupra a ce au făcut rușii, CIA a dezvăluit unele informații interesate. Vivian a preluat ideea de unde o lăsase Carmen.

— Dle Președinte, așa cum a menționat Carmen, până în prezent, cunoaștem foarte puțin, cu excepția faptului că rușii au început cercetările asupra acestei tehnologii acum 10 ani. Pornind de la această informație singulară, am identificat o echipă de experți care a fost creată acum zece ani la șantierul naval *Sevmash*[5] din Marea Albă, unde a fost construit *Alexander*. Iar acum, când Alexander a fost lansat și trimis la Baza Maritimă Gadzhiyevo a Flotei de Nord rusești, echipa a fost relocată în apropiere. Considerăm că indiferent la ce-o fi lucrat această echipă, a fost încorporat în *Alexander*.

Vivian a înmânat fiecăruia din jurul mesei un portofoliu cu o singură pagină pentru fiecare dintre cei patru membri ai echipei.

- Alexei Novikoff – expert în torpile care a condus activitatea de proiectare pentru ultimele modele *Type* 53 și *Type* 65.
- Josef Topolski – expert în aparatura sonar care a condus activitatea de proiectare și realizare a dispozitivului sferic din prova submarinelor din Clasa *Yasen*.
- Dmitri Poleski – un specialist de top în metalurgie.
- Mikhail Krasinski – cel mai mare expert rus în manipularea câmpurilor magnetice.

— Având în vedere compunerea echipei, a adăugat Vivian, avem oarece idei referitoare la ce au realizat rușii. Dar, suntem totuși pe dinafară și avem nevoie de mai multe informații. Am pus la punct un plan pentru obținerea acestor informații, dar care este oarecum *sensibil*. Directorul a aprobat planul dar vrea și OK-ul dvs, în caz că ceva merge rău.

— Care este planul?

Vivian și-a încrucișat degetele pe tabla din fața ei, fără a mai oferi nici un document pentru referință. Nu va exista nici o înregistrare scrisă despre ce au discutat astăzi.

— Din cei patru membri ai echipei, unul dintre ei a închiriat o vilă pe un canal din fiordul Murmansk, nu departe de Gadzhiyevo. Am vrea să avem o discuție cu el.

— La ce v-ați gândit? a întrebat Președintele.

CAPITOLUL 12

USS *MICHIGAN*

[5] Sevmash – abreviere: ***Sev****ernoye* ***Mash****inostroitelnoye Predpriyatie* (Intreprinderea de Mașini-Unelte din Nord - din Severodvinsk). Este cea mai mare întreprindere singulară din Rusia și singura din țară care produce submarine nucleare.

Wilson a fost ultimul care a intrat în *Battle Management Center* de pe *Michigan*. Ceilalți erau deja prezenți: XO al lui Michigan și cei patru comandanți de departamente, plus *Commander* McNeil și doi SEAL aflați la console. *Lieutenant* Jake Harrison se afla în fața unui monitor cu plasma cu diagonala de 1,5 m. Era pe jumătate rus și vorbea limba fluent. El va conduce misiunea. Wilson s-a așezat la o consolă liberă din spatele lui McNeil, iar ofițerul SEAL a făcut un gest de salut către Wilson. Apoi a deschis ședința de informare, începând cu un sumar al informațiilor aflate în ordinul operațional al lui *Michigan*.

— După cum știți, Michigan a primit misiunea să extragă un expert rus în torpile care locuiește într-o casă aflată pe un canal din fiordul Murmansk. *Nav* vă va informa asupra rutei submarinului până la ajungerea în raza de acțiune a SDV-ului nostru, apoi eu voi adăuga detaliile principale ale misiunii.

Primul care a vorbit a fost ofițerul Navigator al submarinului, *Lieutenant* Charlie Eaton, care controla monitorul de pe perete cu o telecomandă. A apărut o hartă nautică a Mării Barents, centrată pe Golful Kola din sud. Informarea lui Eaton a fost scurtă și monotonă. *Michigan* se îndrepta spre nord, pregătindu-se să se strecoare sub calota polară în drumul către casă, la Bangor, Washington, când submarinul dotat cu rachete ghidate a fost reorientat. Acum se îndreptau către punctul de lansare al SDV-ului, care se afla în gura Golfului Kola.

Eaton s-a așezat, iar informarea a fost continuată de Harrison.

— Misiunea din această noapte este o extracție clasică.

Harrison a butonat telecomanda și pe display a apărut fotografia unui bărbat rus.

— Obiectivul nostru este Alexei Novikoff, unul dintre cei patru membri ai echipei care a pus la punct noua tehnologie pentru submarinele rusești, iar CIA vrea să discute cu el. Îi vom face o vizită lui Novikoff ca să-l convingem să vină pe *Michigan*, cu noi. Cât timp ne vom afla pe cursul de întoarcere acasă, CIA va transfera unul dintre interogatorii lor la bordul lui Michigan pentru *conversație*.

Pe ecran a apărut o hartă a fiordului Murmansk, și cu marcajul reședinței lui Novikoff, imediat la nord de Baza Navală Gadzhiyevo. Împrejurimile acestei zone rezidențiale erau întretăiate de canale, pe care erau amarate la docuri bărci și yahturi, care asigurau un acces ușor către fiordul Murmansk și Golful Kola.

— Vom lua SDV-ul, iar la întoarcere vom avea nevoie de un loc pentru Novikoff, ceea ce înseamnă că vom acționa cu o echipă de asalt redusă numeric. Împreună cu mine, sunt desemnați pentru misiune *Senior Chief*[6] Stone și *Petty Officer*[7] Carver.

Harrison se uită la cei doi SEAL așezați în spatele *Commander*ului McNeil.

Apoi a apăsat iar butoanele telecomenzii, și imaginea de pe monitor s-a focusat până ce casa lui Novicoff a ocupat tot ecranul. Era similară ce cele vecine, cu o mică barcă cu motor amarată la cheiul din fundul curții.

— Nu sunt indicații că i-ar fi fost alocate gărzi, așa că e de presupus că ne vom confrunta doar cu sistemul de securitate al casei, dacă există. Vom vedea atunci când vom ajunge acolo. Înainte de lansare vom primi un update la informații, referitor la faptul dacă Novikoff s-a întors acasă în această seară și dacă e singur. Din motive care nu trebuie explicate, misiunea se va finaliza doar dacă îl putem extrage pe Novikoff fără ca cineva să bage de seamă, cel puțin până dimineață.

— Dacă aveți întrebări…

După câteva întrebări și o discuție scurtă, informarea referitoare la misiune s-a terminat. Întorcându-se spre *Captain* Wilson, McNeil a întrebat:

— Când va ajunge Michigan la punctul stabilit?

Wilson s-a întors către *Nav* care a replicat:

— La 2100[8].

# # #

Cinci ore mai târziu, Harrison, *Senior Chief* Stone și Carver se aflau în SDV, în *Dry Deck Shelter* din tribord, echipați pentru misiune în costume negre de scafandru. În locul echipamentului standard de scufundare, ei purtau aparate pentru respirat cu circuit închis, ce asigurau oxigen și reținеau bioxidul de carbon, care, nemaifiind eliminat în apă, nu mai producea bule, ceea ce îi ajuta pe SEAL să se deplaseze nedetectați sub apă. Erau înarmați cu pistoale mitralieră *Heckler & Koch* MP7 – arme de asalt compacte, lungi cam de 30 cm, cu pat rabatabil, dispozitiv optic de ochire, și supresor de zgomot montat la gura țevii. Ultimele informații primite arătau că în această seară Novikoff s-a întors acasă singur. Misiunea putea să se declanșeze.

Harrison a făcut cu mâna semnalul de OK către scafandrul aflat de partea cealaltă a scutului de plexiglas, care a inundat hangarul. Deschiderea trapei circulare a declanșat un sunet slab, profund, iar doi scafandri aflați de o parte și de

[6] Senior Chief (Petty Officer) – grad militar în US Navy (cod NATO OR-8); echivalent *plutonier-major*.

[7] Petty Officer – formulare incompletă – 3rd/2nd/1st Class : grade militare în US Navy (cod NATO OR-4/5/6); *echivalent caporal/sergent/sergent-major*.

[8] 2100 - twenty-one hundred – precizarea orei în stil militar.

alta a SDVului au tras ghidajele afară, pe puntea rachetelor, după care au scos și SDVul din hangar. Harrison a manevrat comenzile acestuia și transportorul s-a ridicat de pe șine, apoi a plutit deasupra *Dry Deck Shelter*, în lungul submarinului, peste prova acestuia, înainte de a dispărea în întuneric.

CAPITOLUL 13

USS *MICHIGAN*

— Nici un contact în apropiere!

În semiobscuritatea din *Control Room*, Murray Wilson ședea în scaunul Căpitanului din *Conn*, ascultând raportul prezentat de *Officer of the Deck*. A aruncat o privire către monitorul *Perivis*, un ecran mic care reproducea tot ceea ce vedea *Officer of the Deck* prin periscop. Nu era nici o lumină la orizont, care abia se distinge sub strălucirea slabă a lunii la pătrar.

Lieutenant Jeff Porteaus a efectuat o cercetare completă de suprafață și aeriană, examinând fiecare sector la puterea maximă a sistemului optic al periscopului. Principala preocupare era eventuala prezență în apropiere a navelor de suprafață. Dar, imediat ce pericolul unei coliziuni a fost eliminat, principala problemă a devenit contra-detecția, atât din partea navelor de suprafață, cât și a avioanelor militare. În zonă zburau mai multe avioane – dotate cu versiuni ușoare de torpile – decât erau submarine în apă.

— *Sir*, am efectuat o cercetare amănunțită în toate quadrantele. Nu avem contacte de suprafață sau aeriene.

— Foarte bine. Pregătirea pentru ieșirea la suprafață, a ordonat Wilson.

# # #

După ce *Michigan* a ieșit la suprafață, iar *Lieutenant* Porteaus continua să execute cercetare circulară cu ochii lipiți de periscop, Wilson a ordonat:

— Mențineți posturile sub punte.

Practica normală era ca *Officer of the Deck* să preia *Bridge* (puntea de comandă) când submarinul se afla la suprafață, dar *Michigan* va rămâne aici doar un timp foarte scurt.

Un marinar a deschis trapa inferioară de pe *Bridge*, și l-a urmat pe Wilson în susul turnului/chioșcului, unde acesta a deschis trapa superioară de pe *Bridge*.

Wilson a ieșit sus în cockpitul Comenzii, trăgând adânc în piept aerul proaspăt al nopții. I s-a alăturat marinarul și *First Lieutenant*, care avea echipamentul necesar pentru transferul ce urma.

# # #

Wilson a auzit zgomotul slab făcut de elicopter înainte de a-l vedea. A durat ceva timp până ce nava cenușie s-a făcut văzută din întuneric, încetinind până a rămas în zbor staționar, la punct fix, la circa 5 m înălțime deasupra submarinului. După o clipă, echipajul elicopterului a coborât un om către *Puntea* lui *Michigan*. Acesta se rotea în vânt pe măsură ce coarda îl cobora. De picior era atașată o geantă care atârna, de cordelină atașată la picior, la vreun metru mai jos de el. *First Lieutenant* a conectat cablul la coca de oțel a lui *Michigan*, pentru a permite disiparea încărcăturii electrostatice înmagazinată în corpul elicopterului în timpul zborului, apoi marinarul a înșfăcat geanta ce cobora, ghidându-l pe om în cockpitul de pe *Bridge*.

— Bun venit la bordul lui *Michigan*, a strigat Wilson peste vuietul făcut de rotorul elicopterului, când omul a ajuns cu picioarele pe punte.

Acesta i-a întors salutul în timp ce marinarul îl ajuta să-și desfacă hamul și-i prelua bagajul. Wilson a semnalat elicopterului să-și retragă coarda. Aeronava s-a îndepărtat cu coarda fâlfâind în vânt luând cap-compas spre vest, către Norvegia.

Wilson a coborât în Control Room, urmat de pasagerul proaspăt ambarcat.

— Pregătiți *Bridge* pentru scufundare, a ordonat Wilson. Pregătirea pentru imersiune.

Lieutenant Porteous a confirmat și a dat ordinul:

— Imersiune, imersiune, a răsunat în întregul submarin, urmat de sunetul alarmei de scufundare, binecunoscutul *ooogah-ooogah*.

Un ofițer care aștepta în *Control* s-a urcat către *Bridge* pentru a sigila și securiza trapele.

— Vino în cabina mea, i-a spus Wilson noului venit. Se pare că avem câteva lucruri de discutat.

CAPITOLUL 14

GADZHIYEVO, RUSSIA

La două ore după ce au plecat de pe Michigan, cei trei Navy SEAL s-au

apropiat de destinația lor. Harrison a examinat monitorul navigațional, vizibil în cockpitul SDVului într-o lumină slabă, verzuie, după ce a executat ultimul viraj în sistemul de canale. A oprit propulsia SDVului după ce a îndreptat mini-submarinul către partea din stânga a canalului.

Când s-au apropiat, din ceața subacvatică s-au ivit pilonii de lemn încrustați cu scoici. Harrison a manevrat SDVul pe lângă ei, lăsându-i să treacă încet pe lângă babordul vehiculului. Puse propulsia pe revers, iar când SDV s-a oprit, a deconectat motorul. După câteva atingeri ale comenzilor, SDV s-a scufundat, până ce a rămas nemișcat pe fundul canalului. Harrison și ceilalți doi SEAL au înotat spre suprafață, strecurându-se într-un doc mic construit paralel cu canalul, apoi au cercetat împrejurimile.

Casa lui Novikoff se afla cam la 30 m de canal, separată de acesta de o peluză cu iarbă pe care erau și câțiva copaci. Proprietatea era mărginită de două garduri ce se întindeau de la casă la canal. Partea din spate a casei era luminată de un singur bec aflat deasupra unui set de uși franțuzești ce se deschidea către un patio pietruit ce avea în mijloc un loc unde se putea face un foc decorativ înconjurat de câteva scaune. Nu se vedea nici o cameră video de securitate, dar aceasta nu era o garanție că perimetrul casei nu era monitorizat.

Harrison și-a condus oamenii către gardul cel mai apropiat, pe lângă care s-au strecurat până ce au ajuns la casă, apoi s-au apropiat de ușile franțuzești. Dincolo de aceste era un tablou de securitate pe care era activată o lumină roșie. *Petty Officer* Carver a scos din vesta sa tactică un detector de radio frecvență și a determinat că sistemul era wireless. După ce a scanat frecvența pe care lucra acesta, a comutat detectorul pe modul-bruiaj. Nu numai că bruia semnalul dintre senzori și tabloul de securitate, dar acesta deconecta și facilitatea anti-bruiaj – un semnal trimis către stația de monitorizare dacă era detectat ar fi fost bruiat. Carver a activat dispozitivul de bruiaj, apoi a folosit un set de chei universale. La a treia încercare, ușa s-a descuiat.

SEAL și-au ridicat armele, iar Harrison a deschis ușa. Au intrat rapid în casa abia luminată de becul exterior. Nu era nimeni prezent în ceea ce părea a fi camera de zi. Harrison și-a condus echipa prin interior, verificând fiecare cameră. Camera de zi, sufrageria și bucătăria erau goale.

Ajunși pe un hol îngust cu trei uși, s-au oprit în fața celei dintâi. A apăsat încet pe mâner și a deschis-o. Era o baie goală. A deschis-o pe a doua, care a dat tot într-o cameră goală. Mai rămânea ușa de la capătul holului. Fiind ultima încăpere din casă, discreția nu mai era necesară. Harrison a apăsat mânerul încet, apoi a năvălit în dormitor, urmat de restul echipei.

Omul care dormea în pat, a tresărit, dar nu s-a trezit. Stone și Carver au

acționat, trăgând de-o parte așternuturile și imobilizând brațele acestuia. L-au ridicat în fund cu fața spre Harrison, care ținea MP7 ațintită asupra lui. Omul a făcut ochii mari și a rămas cu gura deschisă. O privire scurtă asupra chipului său a confirmat că el este obiectivul.

Vorbind în limba rusă, Harrison l-a informat pe Novikoff că în această noapte va face o călătorie împreună cu ei. Dacă opunea rezistență, îl vor ucide. Când Novikoff a fost întrebat dacă a înțeles, a dat repede aprobator din cap.

Novikoff a fost instruit să se îmbrace cu pantalonii și tricoul, eventual și lenjerie de corp călduroasă, dacă avea la îndemână, ceea ce a și făcut. Călătoria subacvatică până la Michigan urma să se facă prin apa rece, iar ei nu aduseseră un costum de scafandru pentru Novikoff, pentru că nu știau ce mărime purta. Novikoff a executat ce i s-a spus, apoi Stone l-a luat din dormitor, urmat de ceilalți doi SEAQL.

Când ai ieșit din casă au stins becul de afară. La canal, Carver s-a scufundat până la SDV, revenind cu un set de echipament de scafandru și l-a ajutat pe Novicoff să și-l pună. După ce a fost corect echipat, Carver și Novikoff au intrat în apă, până la locul din spate al SDVului. S-a așezat în spatele lui, după ce l-a înfășurat pe rus într-o pătură termică.

Harrison și Stone s-au strecurat în compartimentul din față, au ridicat SDVul de pe fundul apei și l-au orientat către punctul de *rendezvous* cu *Michigan*.

CAPITOLUL 15

USS *MICHIGAN*

John Kaufman nu mai fusese niciodată la bordul unui submarin. A interogat prizonieri în multe locații exotice, dar niciodată sub apă. Se afla în *Battle Management Center*ul submarinului, urmărind pe monitoare cum echipajul lui Michigan recuperează un mini-sub negru, care apăruse cu câteva clipe mai înainte din întunericul din urma submarinului. Scafandrii Navy îl dirijau către interiorul adăpostului. *Captain* Murray Wilson s-a apropiat, informându-l că peste câteva minute prizonierul va fi disponibil la bord.

— Vrei ca mai întâi să-l lăsăm pe Novikoff să se încălzească? A fost o călătorie friguroasă.

Kaufman a negat cu o mișcare a capului.

— E mai bine dacă încep când se simte înfrigurat și neconfortabil.

— Am pregătit un spațiu, spuse Wilson. În *Officers' Study*, un nivel mai jos, sub

Control Room.

# # #

După zece minute, Kaufman se afla la ușa *Officers'Study*. Novicoff se afla în mica încăpere, care avea o masă rectangulară și câteva scaune. Era singur, încătușat în scaun, cu luminile stinse, așa cum ceruse Kaufman. Acesta a mai așteptat un timp, lăsând mintea lui Novikoff să se agite în întuneric.

Kaufman a răsfoit pentru ultima oară dosarul omului, rememorând detaliile pertinente. Novikoff nu era un terorist tipic sau un spion bine antrenat. Era doar un tip care-și făcea slujba. Kaufman avea și el o slujbă de făcut. A închis dosarul și, intrând în compartiment, a aprins lumina puternică.

Novikoff a început să clipească în timp ce ochii i se obișnuiau cu lumina, concentrându-și privirea asupra străinului care a închis ușa în spatele său și s-a așezat la celălalt capăt al mesei. Kaufman era îmbrăcat în negru și un portarm de umăr expus la vedere. Pentru efect, a scos pistolul din toc și l-a pus pe masă. Ochii lui Novikoff alunecau de la armă la chipul lui Kaufman, până ce acesta a început să vorbească în rusă.

Timp de câteva minute, Kaufman i-a explicat situația: Novikoff a fost identificat ca fiind un membru al echipei de experți care au conceput sisteme noi pentru *Alexander*.

Explică ce sunt aceste sisteme și vei trăi. N-o face și vei muri.

Că americanul chiar îl putea ucide pe Novikoff, nu conta. Dar că rusul credea acest lucru, da. Totuși, Novikoff nu s-a pierdut cu fire.

— Dacă dezvălui ce am realizat, voi fi ucis. Indiferent ce aleg, tot voi muri. Prefer să intru în mormânt fără să compromit ceea ce am realizat.

— Așa s-ar părea, că-ți pierzi viața în ambele cazuri, a fost Kaufman de acord.

Deschise dosarul lui Novikoff și scoase fotografia soției acestuia, care, din anumite motive, locuia în Moscova, în loc să locuiască cu el.

— Dar ce zici de soția ta?

Novikoff a ridicat privirea.

— Mi-ai face o favoare.

Kaufman a mai scos două fotografii:

— Dar fiul și fiica ta?

De data aceasta, Novikoff nu a răspuns imediat. Chipul i s-a înroșit treptat în timp ce-l cuprindea furia.

— N-ai face așa ceva! spuse într-un final.

— Ba da, a replicat Kaufman. Dar poți preveni asta. Doar spune-ne ce vrem să

știm.

Un timp, rusul a rămas tăcut, apoi a spus:

— Dacă dezvălui ce am construit, nu numai că voi fi ucis eu, dar și familia mea. Practic, nu-mi oferi nimic.

Dacă rușii chiar ar fi ucis întreaga familie a lui Novikoff nu se știa, și nici dacă acesta era convins de această posibilitate. Totuși, Kaufman s-a agățat de ultima declarație a omului.

— Ba *îți* ofer ceva. Răspunde la întrebările mele și nu vei păți nimic, nici tu, nici familia ta. Imediat după conversația noastră din această noapte, vei fi transportat înapoi acasă și nimeni nu va afla nimic despre această „călătorie". În plus, îți vom depune într-un cont deschis la o bancă din Elveția cinci milioane de ruble. Nimeni nu va ști despre întâlnirea noastră, tu și familia ta veți fi în siguranță, și vei fi bine recompensat. O ofertă notabilă pentru toate cele trei probleme.

Asta dorise Kaufman tot timpul. Condițiile cerute unității SEAL de pe *Michigan* pentru capturarea lui Novikoff, au fost precise. Să fie singur acasă și nimeni să nu observe că a fost răpit. Dacă lucrurile decurgeau conform planului, urma să fie readus acasă înainte de ivirea zorilor.

Ochii lui Novikoff s-au fixat asupra mesei în timp ce rumega oferta. După un lung moment, și-a ridicat privirea și a început să vorbească. Kaufman a scos din buzunar în mic reportofon și i-a apăsat butonul *Record*.

CAPITOLUL 16

WASHINGTON, D.C.

În biroul din Aripa Vestică, Christine O'Connor a ridicat telefonul, apoi a comutat laptopul pe o rețea protejată. Așa cum promisese Carmen de la ONI, a sosit imediat un email. ONI terminase analiza raportului CIA și-i trimiteau evaluarea lor.

Christine și-a verificat ceasul, apoi a început să citească raportul ONI. Ședința zilnică de informare urma să înceapă peste câteva minute. Când a ajuns la ultima pagină a raportului, a citit mai rar, apoi a reluat întregul text. Chipul i s-a făcut palid când a înțeles implicațiile.

Și-a verificat din nou ceasul; aproape că era timpul. A printat o copie a raportului și a pus-o într-un dosar care avea pe copertă mențiunea TOP SECRET, apoi a mers pe holul lung de 20 de metri, cu covor albastru, către Biroul Oval. A fost ultima sosită și a luat loc lângă Șeful de Cabinet Kevin Hardison și un membru DNI pe scaunele aflate în fața biroului Președintelui.

Omul de la DNI a prezentat informațiile zilei și a răspuns la întrebările Președintelui. A urmat rândul Christinei. A început prin a le reaminti despre torpila rusească și investigațiile asupra lui Alexander.

— Misiunea de a interoga un membru din echipa celor patru care au proiectat noile sisteme pentru submarinele lor a decurs conform planului. ONI și-a finalizat raportul asupra informațiilor colectate de CIA, iar situația este alarmantă.

Rușii au instalat pe *Alexander* un sistem destinat neutralizării torpilelor lansate asupra lui. Sistemul creează un câmp magnetic la o distanță considerabilă în exteriorul cocii submarinului. Torpilele moderne detonează, când câmpul magnetic este suficient de puternic, de obicei la câțiva metri de cocă, în loc să o facă la impact. Ca rezultat al acestui câmp magnetic extins, torpila detonează mult prea departe de submarin pentru a-i putea provoca avarii.

Christine a făcut o pauză pentru a-l lăsa pe Președinte și pe ceilalți doi să realizeze implicațiile. Apoi a adăugat:

— Vestea bună este că sistemul este încă în teste și încă nu au eliminat toate *bug*urile. Necesită foarte multă energie – de aceea este nevoie de un al doilea reactor nuclear – și mai există o grămadă de efecte secundare consecutive generării unui câmp magnetic atât de puternic.

— Dar, a continuat Christine, dacă Rusia perfecționează această tehnologie, submarinele lor vor fi *invincibile*. Noi nu vom avea nici o posibilitate de a le scufunda.

SFÂRȘIT

LEE CHILD

DEPENDENŢĂ

LEE CHILD

DEPENDENŢĂ

Titlul original: *Addicted to Sweetness, 2011*
Traducerea: Ştefi Todo

Bărbatul care-şi spunea singur Socrate i-a spus bărbatului în lanțuri:

— Pudra albă face întotdeauna bani.

Lanțurile nu erau decât nişte cătuşe obişnuite, patru perechi, fixate separat de încheieturile şi gleznele tipului, cu capetele libere prinse într-o buclă de fier aşezată în podea. Drept rezultat, tipul era ghemuit ca un fachir într-un bazin de lichid, cu jumătate de fund şi jumătate de picioare, cu genunchii în sus şi brațele trase în jos printre ele. Capul îi era ridicat şi părul era ud şi lipit de cap. Încerca să continue conversația, evident.

— Întotdeauna? a întrebat el.

— Ei bine, nu întotdeauna, a spus Socrate. Nu în timpul Epocii Pietrei, probabil. Sau în Epoca Bronzului sau în Epoca Fierului. Nici în Evul Mediu nu sunt sigur. Dar în mod sigur în ultimii trei sute de ani.

Bărbatul în lanțuri a spus:

— Zahăr.

— Da, a spus Socrate, mulțumit de răspuns.

Avea naționalitate braziliană, dar din punct de vedere etnic avea tot felul de sânge în el. Mayaş, aztec, caraibian, puțin spaniol, puțin portughez şi o tulpină lungă din Africa de Vest de la sclavii din insula Antigua.

— În Indiile de Vest, a spus el, trestia de zahăr era cultivată pe oricare centimetru pătrat de pământ liber. Exista o cerere insațiabilă din Europa. Au fost făcute averi uriaşe. Era muncă grea, totuşi, pentru cei implicați.

— Sclavie, a spus omul în lanțuri.

— Exact, a spus Socrate. Săpatul, plantatul, plivitul şi recoltatul erau istovitoare. Fierberea şi cristalizarea erau specializate. Dar totul era făcut de sclavi.

Bărbatul în lanțuri era alb şi american, aşa că a spus:

— Îmi pare rău.

— Nu-i vina ta, a spus Socrate. În Indiile de Vest, proprietarii erau britanici.

Camera în care erau cei doi bărbați era o cameră de zi la parterul unei case din suburbii, liberă de acum o oră. Locuitorilor li se spusese să facă o

plimbare lungă şi Socrate supraveghease înşurubarea inelelor de fier în podea, apoi oamenii lui plecaseră şi ei la o plimbare lungă, dar nu înainte să aducă cinci galoane de benzină într-o canistră. Tipul în lanțuri era muiat în ea. Lichidul care îi lipise părul de cap era benzină şi bazinul în care stătea era cu benzină. Mai puțin de un galon până acum, dar cu puțin ajungi departe.

Socrate a spus:

— Proprietarii de plantație aveau un lucrător pentru fiecare doi acri de pământ, plus muncitori calificați pentru partea de după recoltare, plus personal casnic. Ca urmare, erau foarte numeroşi, douăzeci la unu câteodată, aşa că îşi tratau oamenii foarte rău, îi țineau în soare să muncească din greu şi îi abuzau în case. În special pe femei. Făceau ce voiau cu cele drăguțe şi le munceau fără încetare pe cele urâte.

— Răzvrătiri, a spus bărbatul în lanțuri.

— Da, a spus Socrate. Trăiau într-o permanentă stare de frică. Corect, aş putea adăuga. Meritau asta. Erau întotdeauna atenți la comploturi împotriva lor. Care erau puține şi rare, dar se întâmplau.

Bărbatul în lanțuri n-a vorbit. Socrate se învârtea în cercuri mici în jurul bazinului cu benzină, în sensul acelor de ceasornic, declamând, bucurându-se singur, aşa cum îşi imagina că făcea tizul său străvechi în piețele Atenei antice. A spus:

— Ce crezi că au făcut când au descoperit o mişcare plănuită împotriva lor?

— Exemple, a spus bărbatul în lanțuri.

— Exact, a spus Socrate. I-au dat exemplu pe instigatori. Aveau două metode favorite. Ştii care erau?

— Nu.

— Primul era trasul pe roată. Ştii ce era asta?

Bărbatul în lanțuri ştia, dar era evident că voia să continue conversația, aşa că a spus:

— Nu.

Socrate a spus:

— Bărbatul stătea în picioare şi îi erau legate încheieturile şi gleznele de o roată mare de căruță. Apoi un sclav era pus să-i rupă toate oasele cu o bară grea de fier. Toate, dar încet şi pe rând. Posibil prima dată un braț, apoi piciorul opus şi tot aşa. Victima era redusă la un sac de gelatină, atârnând doar acolo fără nicio susținere a scheletului. Agonia trebuie să fi fost teribilă.

— Da, a spus bărbatul în lanțuri.

— A doua metodă era să-i ardă de vii, a spus Socrate. Erau legați de un par şi în jurul lor era construit un foc.

Bărbatul în lanțuri n-a spus nimic.

— Puterea exemplului, a spus Socrate. Foarte eficient. Au existat probleme, dar surprinzător de puține, având în vedere că o lungă perioadă de timp o majoritate covârşitoare a suferit chinuri oribile.

— Grav, a spus bărbatul în lanțuri.

Socrate a zâmbit.

— Dar erau profituri enorme de pus la adăpost. Atunci şi acum. Pudra albă şi cererea insațiabilă. Bogăție nemăsurată, ceva ce nu mai fusese văzut înainte. Ar trebui să te ard de viu?

— Nu, a spus bărbatul în lanțuri.

— Dar ai furat de la mine.

— Nu.

— Lipseşte o jumătate de milion de dolari.

— Greşeală.

— Contabilitate neglijentă?

— Da.

— Cristalizarea zahărului era o artă. Trestia era zdrobită în mori, sucul era stors şi fiert, melasa era îndepărtată, iar lichidul pur rezultat era uscat în soare, se adăuga siropul şi tocmai apărea pulberea. Aşa era, dacă totul era făcut corect. Dacă nu, banii erau pierduți şi specialistul era bătut grav, adesea biciuit, chiar dacă era un muncitor calificat şi chiar dacă procesul era dificil şi greşeala lui putea fi complet nevinovată. Câteodată victimei i se tăia un membru, de obicei un picior. Câteodată era castrat.

Bărbatul în lanțuri n-a spus nimic.

— Totul era despre puterea exemplului, a spus Socrate.

Bărbatul în lanțuri şi-a schimbat poziția şi a spus:

— Mărunțiş.

— Al cui? a întrebat Socrate interesat. Al proprietarilor de plantație sau al meu.

— Al ambilor.

— Adevărat, a spus Socrate. Un butoi de zahăr nu valorează prea mult. De fapt e un procent minuscul. Aproape invizibil, exact la fel ca o pungă de bani pentru mine.

— Bine atunci.

— Dar marii proprietari aveau sute de sclavi. Să presupunem că toți o dădeau în bară, doar un procent mic fiecare. Un butoi aici, un butoi acolo, buruieni pe plantație, culturile plantate prea târziu ca să prindă ploaia. Atunci?

Bărbatul în lanțuri n-a răspuns.

— Am sute de asociați, a spus Socrate. De fapt am mii. Să presupunem că toți fac mici greşeli.

— N-am ce să fac. Am încercat din greu.

— Sunt sigur că ai făcut-o. Dar dacă toți ați fi la fel de neglijenți?

— A fost o cantitate mică.

— Ca şi un singur butoi de zahăr.

— Asta e ideea. Şi a fost într-adevăr o greşeală.

— Deci vrei să-ți ofer milă?

— Te rog.

— Şi ce se întâmplă cu puterea exemplului?

— A fost o greşeală. Asta-i tot.

Socrate a păşit spre colțul camerei şi a ridicat canistra de benzină. Era făcută din metal roşu şi avea gura înclinată. Lichidul din interior aluneca şi se mişca şi emana vapori şi scotea sunete slabe când valurile mici se spărgeau de pereții interiori. Socrate a ridicat-o, s-a întors la omul înlănțuit, a înclinat-o ca pe un ceainic şi a turnat un şuvoi subțire peste capul bărbatului. Omul s-a mişcat, iar şuvoiul s-a scurs în scobitura de deasupra claviculelor, pe gât şi pe spate. Bărbatul a icnit, ca şi cum benzina era foarte rece sau ca şi cum era foarte speriat sau amândouă. Socrate a continuat încă treizeci de secunde, o mare parte a încă unui galon. Apoi a pus canistra la loc în colțul camerei şi a început să meargă din nou în cerc.

— Erau banii mei, nu ai tăi, a spus el.

— Îmi cer scuze, a spus omul în lanțuri.

— Pentru ce?

— Pentru greşeală.

— Crezi că scuzele sunt de ajuns?

— Da.

— Convinge-mă.

Bărbatul înlănțuit a respirat adânc, pe deplin conştient că ce va urma ca fi crucial.

— Orice proces are ineficiențe uneori. Cu zahărul, ştii, o parte trebuie să se fi vărsat. Nişte lichid trebuie să fi curs. E inevitabil. Nu poți înnebuni căutând perfecțiunea.

— Acum eşti îngrijorat de sănătatea mea mintală?

— Doar spun. Vor fi pierderi. Şi greşeli. Nu te poți îngrijora pentru toate.

— Nu pot, a spus Socrate. Nu pentru toate. Pentru că ai dreptate. Sută la sută perfecțiune e imposibilă. Aşadar, fixez limite realiste.

— Atunci suntem în regulă.

— Nu, a spus Socrate. Nu suntem în regulă. Pentru că ai depăşit limita. Trei sute de mii, poate patru, asta e în limite. Dar tu ai luat cinci. Asta a depăşit limita.

— Dar ai milioane. Eşti un bărbat foarte bogat.

— De fapt, sunt un bărbat incredibil de bogat.

— Deci o greşeală de o jumătate de milion e ca şi cum ai pierde un cent sub perna de pe canapea.

Socrate a scos un pachet de țigări din buzunar, a scos o țigară din pachet şi a pus-o între buze. A ținut bricheta în mână. Era un Bic de plastic, de forma unui cilindru, nimic deosebit. Nu a aprins-o. S-a jucat doar cu ea, rotind-o repede între degete, ca pe o baghetă mică. A spus:

— Se presupune că fiziologic zahărul este important în cantități mici pentru organismul uman, dar aceste cantități mici erau extrem de greu de găsit în natură, astfel încât pofta trebuia să fie în mod corespunzător imensă şi permanentă. Oricum, asta au descoperit acei vechi proprietari britanici de plantații. Au vândut tot zahărul pe care îl puteau produce. Cererea nu a scăzut, nici după ce oamenii au avut destul. Au devenit dependenți de dulceață.

Bărbatul în lanțuri a zâmbit, încercând să fie amabil.

— Oamenii sunt dependenți şi de ce vindem noi, a spus el.

— Nu, sunt dependenți de ceea ce vând eu, a spus Socrate. Nu mai există „noi”. De acum într-o oră nu vei mai fi nici măcar amintire.

Omul înlănțuit nu a răspuns.

Socrate a spus:

— Ideea mea e că acele nevoi vechi de nutriție primară par să ne programeze pentru dependență. Timp de un milion de ani, am fost obligați să căutăm lucrurile şi nu ne putem opri acum. Nu putem schimba totul apăsând pe un întrerupător, după toată istoria evoluționistă.

— Dar asta e bine pentru noi. Pentru afacerea noastră, vreau să spun.

— În general, a spus Socrate. Dar în mod particular e rău pentru tine. Pentru că oamenii sunt dependenți şi de bogăție. Vreau să spun, uită-te la mine. A trebuit să lucrez din greu în trecut. E ca propria istorie evoluționistă. Nu pot apăsa un întrerupător acum.

— Dar eşti bogat. Întotdeauna vei fi bogat.

— Deci ar trebui să mă opresc acum? Asta vrei să spui? Se opreşte cineva din mâncatul prăjiturilor pentru că a mâncat destul zahăr într-o zi? Nu, ia din pachet până se termină.

— A fost o cantitate mică.

— Cantitatea mea mică.

— Ai destul.

— Am nevoie de mai mult. Pentru că tu mai uiți ceva. Să fii bogat nu înseamnă nimic dacă ceilalți nu sunt săraci.

— Ai nevoie ca eu să fiu sărac?

— Îmi place comparația. Mă face să mă simt mai bine.

— Eu cred că asta e despre puterea exemplului.

— Bine, şi asta.

Şi în acest punct, bărbatul în lanțuri a renunțat şi doar a aşteptat. Socrate a simțit că s-a predat. Distracția se terminase. A păşit spre colțul camerei şi a luat canistra de benzină. A mai turnat în capul tipului, în timp ce

tipul se zbătea şi se lupta şi țipa. Apoi a făcut o urmă udă până la uşă. A ținut canistra cu capul în jos ca să curgă ultimele picături. A pus canistra pe jos, a traversat holul şi a deschis uşa de la intrare. Băieții lui se întorseseră de la plimbare. Aşteptau în maşini.

Afară bătea briza, suficient cât să mişte aerul înăuntru, suficient cât să agite vaporii de benzină şi să împrăştie mirosul. Vântul sufla paralel cu fața clădirii, creând un uşor efect Venturi, aspirând aerul din casă în acelaşi fel în care un pistol de pulverizare aspiră vopseaua dintr-un rezervor. Socrates şi-a dat seama că toată casa va arde, dar nu-i păsa. Nu era a lui.

A apăsat pe brichetă.

Nu a funcționat.

Roata zimțată s-a rotit în gol şi apoi s-a blocat. Piatra s-a rupt, iar fragmentul a blocat mecanismul. A aruncat bricheta şi a scos arma. A țintit spre podea de la treizeci de centimetri, exact pe linia udă. S-a gândit că flacăra din țeavă va face treaba, sau, dacă nu, căldura glonțului.

Briza adia, vaporii se agitau; a apăsat pe trăgaci şi aerul însuşi a părut să ia foc în jurul lui, flăcări albastre dansând şi ondulându-se şi răsucindu-se, legate de nimic şi apoi legate de hainele lui, de părul lui, de pielea lui. S-a ridicat încet, mişcându-se, învârtindu-se, cuprins de flăcări, făcând un cerc fără sens într-un dreptunghi de foc. Briza hrănea flăcările şi împingea mai mulți vapori în afara casei, ceea ce hrănea focul şi mai mult. Socrates a reuşit să iasă pe uşă şi să facă doi paşi spre maşină, apoi s-a prăbuşit greu în față, iar vântul a prins uşa şi a închis-o în spatele lui.

Tipul în lanțuri a auzit țipetele, apoi a auzit maşinile plecând de acolo şi apoi n-a mai auzit nimic, până când o oră mai târziu locatarii casei s-au întors. Nu au sunat la poliție. Nimeni nu a considerat că e o idee bună. În loc de asta i-au sunat pe prietenii bărbatului înlănțuit şi patru dintre ei au apărut după încă o oră, cu cleşti de tăiat fierul. Apoi au plecat toți cinci, păşind peste grămada înnegrită de pe drum.

SFÂRŞIT

BERNARD CORNWELL

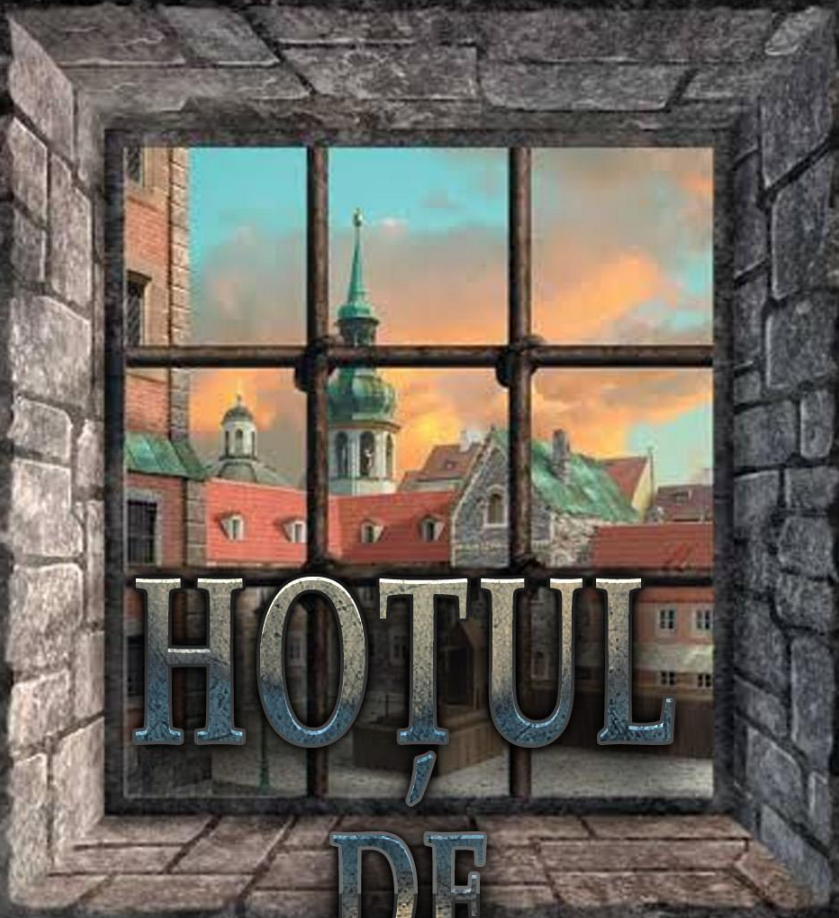

HOȚUL DE SPÂNZURĂTOARE

BERNARD CORNWELL

Hoţul de spânzurătoare

Gallows Thief
2001

EPISODUL IV

9

Dis-de dimineaţă a doua zi, Sally le aduse un coş cu şuncă, ouă fierte tari, pâine şi o ploscă de ceai rece, mic dejun pe care îl împărţiră cu cei doi prizonieri.

— E vremea să ne pregătim, spuse Sandman privind în sus, la cerul care se lumina.

O pâclă subţire se întindea peste ţinut, în timp ce caii erau adăpaţi la un jgheab de piatră. După ce Mackeson şi Billy terminară de înhămat caii, Sandman îl puse pe tânăr să îşi dea jos pantofii şi cureaua. Fără pantofi şi cu pantalonii în vine, avea să-i vină greu să fugă. Sandman şi Sally se suiră în trăsură, alături de stingheritul Billy. Berrigan şi Mackeson urcară pe capră şi apoi, cu o smucitură, porniră hurducăindu-se peste pajişte şi ieşiră în drum.

O luară spre sud, trecând pe lângă câmpuri cu hamei, livezi şi domenii întinse. Pe la prânz, Sandman adormi fără să vrea şi se trezi brusc când trăsura se înclină într-un şleau. Clipi şi o văzu pe Sally, care îi luase pistolul, ţintuindu-l cu privirea pe Billy, speriat de moarte.

— Poţi să dormi liniştit, căpitane, îi spuse ea. N-a mai încercat nimic după ce i-am spus cine e frate-meu.

— Aseară m-am gândit că o să ne întâlnim cu el.

— Nu lucrează decât pe drumurile de la nord şi vest, spuse Sally, înapoindu-i pistolul. Crezi că se poate ca un om să fie răufăcător şi pe urmă să se îndrepte?

Sandman bănui că întrebarea nu se referea la fratele ei, ci la Berrigan. Ca slujitor al Clubului Serafimilor, cu siguranţă îşi avusese partea lui de fărădelegi.

— Sigur că se poate, spuse el.

— Nu se întâmplă prea multora, pară Sally, cerând să fie convinsă.

— Poate fratele dumitale o să se cuminţească atunci când va cunoaşte o femeie potrivită pentru el, sugeră Sandman. Se întâmplă multor bărbaţi. Nici nu pot să-ţi

spun câţi dintre ostaşii mei au fost nişte adevărate belele, complet nebuni şi pe urmă au cunoscut cine ştie ce fată prin Spania şi, într-o săptămână, erau soldaţi model. Nu cred că ai a te teme de nimic mai rău, Sally, adăugă el zâmbind.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Te pricepi la oameni, căpitane?

— Da, Sally, mă pricep.

Dat fiind că nu puteau schimba caii, Mackeson îi mâna la pas, ceea ce însemna că înaintau încet, iar călătoria era şi mai lentă din cauza drumului prost şi a faptului că trebuiau să iasă de pe el ori de câte ori se auzea cornul anunţând că, din spatele lor, venea o diligentă sau un poştalion. Sandman le invidia pentru viteză, îngrijorat din pricina timpului. Apoi îşi spuse că era abia sâmbătă şi, dacă Meg se ascundea într-adevăr la Nether Cross, puteau fi înapoi la Londra până duminică seară şi că asta îi lăsa timp suficient să îl găsească pe lordul Sidmouth şi să obţină graţierea lui Corday. Nu conta prea mult pe eforturile înălţimii sale. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi lipsit de toţi guvernanţii.

Înainte de prânz, schimbă locurile cu Berrigan, iar Mackeson băgă trăsura pe nişte drumuri încă şi mai înguste, pe sub copaci grei de frunzişul verii, astfel că el şi Sandman trebuiau să se aplece mereu pe sub crengi. Se opriră la un vad ca să lase caii să se adape, apoi Mackeson plesni din limbă şi trăsura urcă printre câmpuri unde bărbaţi şi femei culegeau recolta cu seceri. Pe la prânz, opriră în apropierea unei taverne şi Sandman cumpără bere, pâine şi brânză, pe care le băură şi le mâncară în timp ce trăsura parcurgea scârţâind ultimii kilometri. Trecură printr-un sat unde câţiva bărbaţi jucau cricket pe pajişte. Apoi Makeson, cu o îndemânare nonşalantă, mână caii printre două ziduri de cărămidă şi mai departe, pe un drumeag îngust, care urca abrupt printre păduri dese de stejar.

— Nu mai avem mult, zise el.

— Văd că ţii minte bine drumul, spuse Sandman.

Călătoria fusese întortocheată şi se întrebase dacă nu cumva Mackensen încerca să îi rătăcească, dar, la ultima răspântie, văzuse un semn care arăta direcţia spre Nether Cross.

— L-am făcut de vreo şase ori cu înălţimea sa, spuse Mackeson.

Smuci scurt frâiele cailor din faţă, iar aceştia cotiră scurt către o poartă înaltă, montată între stâlpi mari de piatră. Sandman deschise poarta, zăvorâtă, dar nu încuiată, şi o închise la loc în urma trăsurii. Se sui la loc pe capră şi Mackeson mână caii la pas pe aleea lungă care se unduia printr-un parc cu căprioare până la un podeţ; acolo, printre tufele netunse de merişor ale unei grădini neîngrijite, se înălţa o casă în stil elisabetan, mică şi de o frumuseţe desăvârşită, cu grinzi negre de lemn, pereţi văruiţi în alb şi coşuri de fum din cărămidă.

— Cross Hall i se spune, îi informă Mackeson. Au căpătat-o prin căsătorie cândva,

pe vremuri, aşa am auzit.

— Asta da zestre, spuse Sandman cu invidie, căci casa arăta fără cusur în lumina soarelui de după-amiază.

Trăsura opri şi Sandman sări de pe capră, scrâşnind în timp ce toată greutatea i se lăsa pe glezna rănită. Îi spuse lui Berrigan să aştepte, asigurându-se că Mackeson nu întoarce trăsura în loc, dând bice cailor.

Bătu tare la uşă. Nu avea nici un drept să se afle acolo, îşi spuse şi se căută în buzunarul redingotei după scrisoarea de împuternicire de la Ministerul Afacerilor Interne. Mai bătu o dată şi făcu un pas înapoi, să vadă dacă îl priveşte cineva de la vreo fereastră. Marchiza era acoperită cu iederă şi printre frunzele de deasupra uşii se întrezărea un blazon încrustat în zidărie. Cinci scoici pe un scut. Nu se arătă nimeni, dar uşa se deschise şi un bărbat bătrân şi slab îl privi mirat, apoi se uită la trăsura cu însemnele Clubului Serafimilor.

— Nu aşteptam musafiri astăzi, spuse el, vizibil mirat.

— Am venit după Meg, replică Sandman la inspiraţie.

Bărbatul, servitor după îmbrăcăminte, recunoscuse evident trăsura. Sandman nădăjduia că va presupune că fusese trimisă de marchiz.

— Nu mi-a spus nimeni că trebuie să plece undeva, zise el bănuitor. Şi cine ziceai că eşti?

Era un bărbat înalt, cu părul neîngrijit.

— Ţi-am spus, am venit după Meg. Sergentul Berrigan şi cu mine.

— Sergent? repetă el alarmat. Ai adus un avocat?

— E de la club, zise Sandman, simţind cum conversaţia alunecă spre o incomprehensibilitate reciprocă. Înălţimea sa are nevoie de ea la Londra.

— Atunci mă duc s-o aduc.

Şi, până să apuce Sandman să reacţioneze, trânti uşa şi trase zăvoarele. Sandman auzi un clopot sunând înăuntru şi înţelese că sunetul grăbit trebuia să fie un semnal pentru Meg. Înjură.

— Da’ ştiu cam pornit cu dreptul, zise Berrigan sarcastic.

— Dar femeia se află aici, iar el a zis că o aduce.

— Oare?

Sandman clătină din cap.

— Mai degrabă o ascunde. Ceea ce înseamnă că va trebui să o căutăm.

Duseră trăsura în spate, la grajduri, unde găsiră o cameră pentru harnaşamente cu o uşă solidă şi fără geamuri şi unde îi închiseră pe Mackeson şi pe ajutorul de grăjdar, lăsând caii afară, în curte, înhămaţi la trăsură.

— O să ne ocupăm de ei mai târziu, declară Sandman.

— O să strângem şi ouăle tot atunci, râse Berrigan.

Curtea grajdurilor fusese cedată găinilor, care erau cu sutele, cele mai multe

căutând boabe azvârlite printre dalele împânzite cu buruieni şi albe de găinaţ. Sandman porni înaintea lui Berrigan şi a lui Sally către intrarea din spate a casei. Toate uşile erau închise, dar găsi o fereastră care nu fusese zăvorâtă bine şi o zgâlţâi până se deschise şi o putu escalada, pătrunzând într-un mic salon, cu mobilă acoperită cu cearşafuri. Berrigan îl urmă.

— Rămâi afară, o avertiză Sandman pe Sally. S-ar putea să iasă cu bătaie.

Ea îl aprobă dând din cap, dar o clipă mai târziu se caţără pe fereastră.

— Vin şi eu, insistă ea. Nu pot să sufăr găinile.

— Se prea poate ca fata să fi ieşit de-aici până acum, zise Berrigan

— Se poate, fu de acord Sandman, care însă era de părere că fata se ascundea undeva, în casă. Hai s-o căutăm, totuşi.

Deschise o uşă care dădea pe un coridor lung, cu lambriuri. Casa era tăcută. Sandman deschise uşile şi văzu cearşafurile aruncate peste mobilă. În hol, la piciorul scării frumoase, era un stâlp de susţinere sculptat cu migală. Sandman aruncă o privire prin camerele de la etaj, în timp ce trecea pe lângă ele, apoi se îndreptă spre partea din spate a casei.

— Aici nu stă nimeni, decât găinile! spuse Sally pe când descopereau alte camere goale.

Brusc, la capătul coridorului se deschise o uşă. În prag stătea bărbatul înalt şi slab, cu un retevei în mâna dreaptă.

— Fata pe care o căutaţi nu e aici, spuse el.

Ridică reteveiul pe jumătate în timp ce Sandman se apropia de el, apoi îl lăsă jos şi se dădu la o parte. Sandman trecu pe lângă el şi intră într-o bucătărie. O femeie, probabil nevasta bărbatului slab, stătea la o masă lungă, frământând cocă într-un castron mare de porţelan.

— Cine eşti? îl întrebă Sandman pe bărbat.

— Majordomul casei, spuse omul şi făcu semn din cap spre femeie.

Iar nevastă-mea e menajera.

— N-aveţi ce căuta aici, se răsti femeia. Sunteţi într-o casă particulară! Aşa că dispăreţi până nu vă arestează.

— Cine să mă aresteze? întrebă Sandman.

— Am trimis după ajutoare, zise femeia sfidător.

— Dar vin din partea ministrului de Interne, spuse apăsat Sandman. Am împuternicire şi, dacă nu vreţi să daţi de necaz, vă propun să-mi spuneţi unde e fata.

Bărbatul îşi privi îngrijorat nevasta, care nu se arătă impresionată de spusele lui Sandman.

— N-ai nici un drept să te afli aici, domnule, spuse ea, aşa că-ţi propun s-o întinzi.

Sandman n-o băgă în seamă.

— Tu termină de căutat aici jos, sergent, îi spuse el lui Berrigan, iar eu caut sus.

Simţea că majordomul şi soţia lui nu-i spuneau adevărul. Majordomul ar fi trebuit să aibă aceeaşi atitudine sfidătoare ca şi ea, dar el se purta ca un om care are ceva de ascuns, iar Sandman urcă grăbit scara, ca să afle ce.

Camerele de la etaj păreau la fel de goale ca şi cele de jos, dar apoi, chiar la capătul coridorului, lângă scara îngustă care ducea în pod, Sandman se trezi într-un dormitor care era clar locuit. Un pat frumos, cu baldachin, era acoperit cu aşternuturi şi pături mototolite. Pe un scaun erau aruncate nişte straie femeieşti. Camera lui Meg, îşi spuse Sandman, simţind că aceasta tocmai o părăsise. Se întoarse la uşă şi se uită afară, pe coridor, fără să vadă nimic, în afara firelor de praf ce pluteau în razele soarelui de după-amiază în locurile unde lăsase uşile deschise.

Şi, acolo unde lumina soarelui cădea pe podelele inegale, îşi văzu propriile urme lăsate în praf şi se întoarse, mergând încet, de-a lungul coridorului, iar în dormitorul cel mai mare, aflat în capul scării frumoase, unde era un cămin mare de piatră pe care stătea încrustat un blazon cu şase ciocane, văzu urme în praf. Cineva fusese în cameră de curând şi urmele duceau până la căminul de piatră, apoi la fereastra cea mai apropiată de cămin, dar nu se mai întorceau către uşă. Sandman se încruntă. Nu putea deschide fereastra, a cărei ramă de fier era înţepenită de rugină. Deci Meg nu fugise pe fereastră. Fir-ar să fie, aici trebuie să fie! îşi spuse el. Dintr-un impuls, se duse la cămin, se aplecă şi se uită în sus pe coş, dar în hornul înnegrit, din ce în ce mai îngust, nu se ascundea nimeni.

Sunetul paşilor pe scări îl făcu să se ridice, punând mâna pe pistol, dar în pragul uşii îşi făcură apariţia Berrigan şi Sally.

— Nu-i aici, spuse Berrigan dezgustat.

Sandman rămăsese cu privirile aţintite asupra căminului. Şase ciocane pe un scut - de ce casa avea un blazon pe dinăuntru şi scutul cu cinci scoici afară? Îi veni în minte o melodie, o melodie şi câteva cuvinte amintite pe jumătate, pe care le auzise cântate ultima dată lângă un foc de tabără, în Spania.

— ”Îţi dau un O”, rosti el.

Sally îl privi de parcă înnebunise.

— ”Şapte pentru cele şapte stele de pe cer - continuă Sandman, şase pentru cei şase mândri călători.”

— ”Cinci pentru însemnele de la uşă”, completă Berrigan cu versul următor.

— Şi aici avem cinci scoici încrustate deasupra uşii de la intrare, zise Sandman, dintr-odată conştient că s-ar putea să fie ascultat. Cuvintele cântecului erau, în cea mai mare parte, de neînţeles, dar ştia ce înseamnă cele cinci scoici de la uşă. Învăţase la şcoală că, acolo unde deasupra uşii sau pe frontonul unei case erau înfăţişate cinci scoici, era un semn că în casă locuiau catolici. Ele fuseseră puse acolo în timpul persecuţiilor poruncite de regina Elisabeta, când orice preot catolic din Anglia risca să fie întemniţat, torturat şi omorât; cu toate acestea, existaseră oameni care nu

putuseră trăi fără alinarea pe care le-o oferea credinţa lor şi care îşi însemnaseră casele, pentru ca toţi coreligionarii să ştie că acolo găseau adăpost. Dar oamenii reginei cunoşteau sensul celor cinci scoici la fel de bine ca orice catolic şi de aceea, dacă avea în casă un preot, proprietarul construia şi un bârlog în care acesta să poată fi meşteşugit ascuns.

— Vreau nişte surcele, spuse Sandman încet. Surcele, lemne de foc, un amnar şi vedeţi dacă găsiţi un cazan mare prin bucătărie.

Berrigan şi Sally se întoarseră jos. Sandman ciocăni în lambriurile care acopereau pereţii de o parte şi de alta a căminului, dar nici unul nu suna a gol. Peretele pe care era fereastra şi cel dinspre coridor păreau prea subţiri, de aceea trebuia să fie cel cu căminul sau cel opus, unde se găsea un dulap adânc, dar Sandman nu reuşi să descopere nimic. Acesta era şi rostul bârlogului preotului, să fie aproape cu neputinţă de găsit.

— Cântăreşte o tonă, se vaită Berrigan intrând clătinându-se în cameră şi lăsând să-i cadă din braţe un cazan enorm.

Sally venea în urma lui, cu un braţ de lemne pentru foc.

— Ce faci? întrebă ea.

— O să dăm foc la casă, zise Sandman, destul de tare ca să poată fi auzit la două camere depărtare, şi duse cazanul în faţa căminului. E nefolosită şi acoperişul s-a stricat. E mai ieftin să-i dăm foc şi s-o ştergem de pe faţa pământului.

Puse surcelele pe fundul cazanului, făcu scânteie cu amnarul şi sufla asupra bucăţilor de pânză arsă până obţinu o flacără, pe care o puse la surcele. Alimentă flacăra timp de câteva secunde, până când lemnul începu să trosnească, după care aşeză deasupra câteva bucăţi de lemn de foc.

Dură puţin până să ia foc bucăţile mai mari, dar, de-acum, cazanul scotea nori groşi de fum şi, pentru că era aşezat în faţa căminului şi nu în cămin, aproape nici un pic de fum nu se ducea în sus, pe coş. Sandman îşi propusese să o convingă pe Meg să iasă din ascunzătoare, afumând-o. Îl trimise pe Berrigan de strajă în faţa uşii dormitorului, iar el şi Sally rămaseră înăuntru, cu uşa închisă. Fumul îi îneca, de aceea Sally se chirci lângă pat. Lui Sandman îi lăcrimau ochii şi gâtul îl ustura, dar mai puse o bucată de lemn pe foc.

Se aplecă aproape de podea, unde fumul era mai subţire, nădăjduind că acesta se infiltra în străvechea ascunzătoare, înfricoşând-o pe cameristă. Sally îşi acoperi gura cu un cearşaf, iar Sandman pricepu că nu aveau să mai reziste mult, dar tocmai atunci se auziră un scârţâit, un ţipăt şi un trosnet, şi el văzu o întreagă porţiune cu lambriuri des-chizându-se ca o uşă, doar că nu era pe partea cu căminul, ci între ferestre, unde crezuse că peretele era prea subţire pentru un bârlog al preotului. Trăgându-şi mânecile în jos peste mâini, împinse cazanul sub coş, în timp ce Sally o prindea de mână pe femeia îngrozită care, ţipând, încerca să se extragă din pasajul

îngust, în trepte, care cobora din spatele lambriurilor dislocate.

— Nu-i nimic! spuse Sally, conducând-o pe Meg către uşă.

Sandman le urmă pe palierul larg, unde inhala două guri mari de aer curat şi răcoros, apoi se uită în ochii cu pleoape roşii ai lui Meg. Se gândi că Charles Corday era un artist excelent, căci tânăra era, într-adevăr, monstruos de urâtă, ba chiar cu o expresie de răutate pe chip.

Şi chiar atunci, pe coridor se trase un foc de puşcă.

Sally ţipă, în timp ce Sandman o împingea în jos, la adăpost. Simţind şansa unei evadări, Meg o luă la fugă către scări, dar Berrigan o intercepta. Sandman sări peste ea ca să se apropie şchiopătând de balustradă, unde văzu că menajera cea acră trăsese un foc cu o armă de vânătoare uşoară în susul scării. Dar, ca mulţi recruţi neinstruiţi, închisese ochii când apăsase pe trăgaci şi trăsese prea sus, astfel că alicele trecuseră peste capul lui Sandman. În spatele ei erau cinci-şase bărbaţi, probabil arendaşi veniţi să apere proprietatea ducelui de Ripon, conduşi de un uriaş înalt şi blond, înarmat cu o muschetă. Restul aveau reteveie şi coase.

— N-aveţi ce căuta aici! zbieră menajera la el.

— Avem tot dreptul să ne aflăm aici, minţi Sandman. Guvernul ne-a cerut să anchetăm o crimă.

Păstră un ton calm şi scoase din buzunar scrisoarea ministrului de Interne care, în realitate, nu îi garanta absolut nici un drept. Coborî scara încet, rămânând cu ochii pe omul înarmat. I se părea vag cunoscut şi se întrebă dacă n-o fi fost în armată. Muscheta era cu siguranţă o veche muschetă militară, dar curăţată şi încărcată, iar tânărul înalt şi musculos o ţinea cu mâini sigure.

— Am aici împuternicirea de la ministrul de Interne, spuse Sandman, fluturând scrisoarea, cu pecetea ei impresionantă. Vrea cineva să citească scrisoarea înălţimii sale?

Întinse bucata de hârtie, ştiind că menţionarea „Înălţimii sale” avea să îi mai tempereze.

Cel care ţinea muscheta se încruntă la Sandman şi coborî ţeava armei.

— Sunteţi cumva căpitanul Sandman?

— Da, spuse Sandman, înclinând din cap.

— Fir-ar să fie, v-am văzut luându-ne două’ş’şase de ture la Turnbridge Wells! spuse omul, care între timp lăsase jos cocoşul muschetei şi acum îi zâmbea larg lui Sandman. Anu’ trecut, cum s-ar zice, jucam pentru Kent.

Şi, ca prin minune, numele uriaşului îi veni brusc în minte.

— Domnul Wainwright, nu-i aşa?

— Ben Wainwright, domnule, spuse omul, trăgându-se de moţul de păr de pe frunte.

— Ai trimis o minge tocmai peste căpiţa de fân, dacă îmi amintesc bine, spuse

Sandman. Era să ne baţi de unul singur.

— N-am fost pe măsura dumneavoastră, domnule, nici pe departe. Toţi cei care erau cu el începuseră să zâmbească. Nu mai conta că Sandman intrase ilegal în casă, căci era jucător de cricket, şi încă unul celebru.

— Acum, aş vrea să stau de vorbă cu această domnişoară. Poate e vreo tavernă unde putem face asta?

Sandman ştia că era mai bine să o scoată pe Meg de pe domeniul ducelui de Ripon, înainte ca cineva cu cunoştinţe juridice minime să îl acuze de încălcarea proprietăţii şi să îi explice lui Meg că nu era obligată să stea de vorbă cu ei.

Confruntarea luase sfârşit. Wainwright îi asigură că la Castle and Bell era foarte bine, iar Sandman îndrăzni să spere că totul avea să meargă ca pe roate. Doar o conversaţie, apoi drumul rapid înapoi până la Londra şi avea să se facă dreptate.

Meg era acrită, bosumflată şi furioasă. Îi displăcea amestecul lui Sandman în viaţa ei şi, o vreme, aşezată în grădina din spate de la Castle and Bell, refuză până şi să stea de vorbă cu el.

Rămase cu privirea aţintită în depărtare, bău un pahar de gin, mai ceru unul pe un ton plângăcios şi apoi insistă să fie dusă înapoi la Cross Hall.

— Puii are nevoie de grijă, se răsti ea.

— Găinile? se miră Sandman.

— M-a lăsat să am grijă de pui, spuse ea sfidător. Sally ieşi din tavernă.

— Vine cârciumarul cu carafele, anunţă ea.

Alungă cu mâna o viespe sâcâitoare, izgonind-o către Meg, care scoase un ţipăt uşor şi, când insecta nu se arătă dispusă să o lase în pace, începu să plângă de frică.

— La ce dracu' plângi? o întrebă Sally. N-ai nici un motiv să boceşti. Tu stai şi boiereşti aici, iar pe bietul pidosnic îl aşteaptă ştreangul. Cârciumarul aduse o tavă plină cu carafe, pahare şi căni. Sandman turnă bere într-o cană mare.

— Nu vrei să-i duci asta sergentului? îi spuse el lui Sally. Eu o să stau de vorbă cu Meg.

Berrigan adăpa caii la baltă. Sally luă cana, iar Sandman îi oferi lui Meg încă un pahar cu gin, pe care ea i-l smulse din mână.

— Ai ţinut la contesă, nu-i aşa? o întrebă el.

— Nu-ţi spun nimic, zise camerista. Nimic.

Goli paharul şi se întinse după carafă. Sandman o apucă înaintea ei.

— Cum te cheamă? întrebă el, apoi turnă o parte din gin în iarbă, iar Meg îngheţă şi îşi întoarse privirea. O să te duc la Londra, continuă Sandman, şi poţi să ajungi acolo în două feluri. Poţi să te porţi frumos, caz în care te vei bucura de tot confortul, sau poţi să continui să fii îndărătnică, dar atunci te duc direct la închisoare.

— Nu poţi să faci asta! ripostă ea.

— Ba pot să fac orice îmi trece prin minte! se răsti Sandman cu o furie neaşteptată.

Ascunzi mărturii într-un caz de crimă.

Fata îl ţintui cu o privire mânioasă, apoi sălta din umeri.

— Mă cheamă Hargood, zise ea posomorâtă. Margaret Hargood. Sandman îi mai turnă un pahar de gin.

— Ministrul de Interne mi-a dat ordin să anchetez uciderea contesei de Avebury, domnişoară Hargood, pentru că se teme că este pe cale de a fi comisă o mare nedreptate.

Ziua în care vicontele Sidmouth să se îngrijoreze din pricina unei nedreptăţi făcute unui membru al clasei de jos, reflectă Sandman, avea să fie probabil aceeaşi în care soarele avea să răsară la apus, dar acesta era un lucru pe care nu îl putea recunoaşte.

— Cred, continuă el, că nu Charles Corday ţi-a omorât stăpâna. Şi suntem de părere că dumneata poţi confirma.

— Nu ştiu nimic, spuse ea, nimic despre nici o crimă.

Se uită sfidător la Sandman, cu ochi precum cremenea. Sandman oftă.

— Vrei ca un om nevinovat să-şi piardă viaţa? Fata nu răspunse.

— Crezi că marchizul are să te apere? insistă el. Mă mir că încă nu te-a omorât.

Aşa, cel puţin, obţinu o reacţie.

— Habar n-ai de nici unele, aşa-i? îi spuse ea cu dispreţ.

— O să-ţi spun ce ştiu, zise Sandman, a cărui furie se apropia de pragul violenţei. Ştiu că poţi să scapi un nevinovat de la spânzurătoare şi mai ştiu că nu vrei s-o faci, ceea ce face din dumneata complice la crimă, domnişoară, lucru pentru care poţi să atârni la rândul dumitale în ştreang.

Aşteptă, dar, cum fata nu îi răspunse, înţelese că dăduse greş. Dacă ea refuza să vorbească, atunci Corday nu putea fi salvat.

Voia să o ducă pe Meg la Londra cât mai curând, dar, după părerea lui Mackeson, caii erau prea obosiţi pentru a face drumul. Însemna că vor trebui să îşi petreacă noaptea în sat. Meg fu urcată în trăsură, cu uşile legate şi geamurile înţepenite. Berrigan, Sandman şi Sally se culcară pe iarbă, păzindu-i pe Mackeson şi pe Billy, care oricum nu mai aveau putere să se opună.

— Şi acum? îl întrebă Berrigan pe Sandman în noaptea scurtă de vară.

— I-o ducem ministrului, spuse Sandman mohorât, şi îl lăsăm pe el sa o convingă.

N-avea să folosească la nimic, reflectă el, dar ce alternativă mai avea?

Abia se crăpase de ziuă când poarta mare a închisorii Newgate se deschise şi primele componente ale eşafodului fură scoase pe strada Old Bailey. O parte a gardului care împrejmuia eşafodul terminat fu amplasată la jumătatea străzii pentru a opri puţina circulaţie între Ludgate Hill şi Strada Newgate de la ora aceasta matinală a unei zile de duminică. William Brown, directorul închisorii, apăru la poartă, căscă, îşi aprinse o pipă şi se dădu în lături, să facă loc celor care aduceau

grinzile care formau cadrul pentru platforma eşafodului.

— Are să fie o zi frumoasă, domnule Pickering, îi spuse el meşterului.

— Şi caldă, domnule.

— Peste stradă e bere destulă.

— Mulţumim bunului Dumnezeu pentru asta, replică Pickering. Care va să zică, mâine e o zi plină, nu-i aşa, domnule?

— Numai doi, spuse directorul, dar unul din ei e tipul care a ucis-o pe contesa de Avebury. Cred că o să atragă lume multă.

— Şi vremea are să-i îndemne să iasă din casă.

— Aşa e, dacă rămâne frumoasă, aprobă directorul.

Bătu pipa să o golească, apoi intră să se schimbe pentru slujba de dimineaţă.

În dimineaţa aceea de duminică, Sandman era într-o dispoziţie foarte proastă. Nu dormise mai deloc, iar văicărelile lui Meg pentru că era adusă cu forţa la Londra nu făceau decât să îl enerveze şi mai tare. Berrigan şi Sally nu erau nici ei mai veseli, dar aveau destulă minte ca să păstreze tăcerea.

Billy, ajutorul de grăjdar, fu lăsat în urmă, în sat. Nu avea cum să ajungă în oraş înaintea trăsurii şi să îi avertizeze pe membrii Clubului Serafimilor, de aceea îl puteau abandona liniştiţi.

— Şi eu cum ajung acasă? se vaită el.

— Pe jos, i-o trânti Sandman.

Caii erau osteniţi, dar răspunseră destul de vioi biciului lui Mackeson şi, pe când soarele urca deasupra copacilor dinspre est, ei mergeau deja spre nord în trap susţinut.

Sandman şedea pe capră, împreună cu Berrigan şi Mackeson, lăsând interiorul trăsurii pentru Sally şi Meg.

— Poate cu o femeie o să vorbească, spusese Sally.

Trăsura ajunse la un vad, iar Mackeson opri echipajul. În timp ce caii se adăpau, Sandman coborî treapta pentru a le lăsa pe Meg şi pe Sally să se dezmorţească. O privi întrebător pe Sally, care clătină din cap.

— Căpoasă, îi murmură ea lui Sandman.

Meg îl ţintui cu o privire fioroasă, apoi se aşeză pe malul râului.

— Te omor, îi spuse ea lui Sandman, dacă mi-au mâncat vulpile puii.

— Ţii mai mult la găini decât la viaţa unui om nevinovat?

— N-are decât să atârne în ştreang.

— La Londra va trebui să mai vorbeşti şi cu alţii, spuse Sandman, iar ei n-or să fie blânzi.

Fata nu-i răspunse. Sandman oftă.

— Ştiu ce s-a întâmplat. Erai în încăpere când Corday o picta pe contesă şi a urcat cineva pe scara din dos. L-ai scos în grabă pe Corday pe scara din faţă, până în

stradă, pentru că era unul din amanţii contesei, marchizul de Skavadale.

Meg se încruntă, păru că e pe punctul de a spune ceva, dar rămase cu ochii pierduţi în zare.

— Şi contesa îl şantaja. Aşa îşi câştiga banii, n-am dreptate? Iar tu făceai codoşlâcurile, nu?

Meg îşi întoarse ochii mici şi răi către Sandman.

— Eram codoaşa ei, zevzecule, pentru că avea nevoie de mine. Era prea bună, ăsta era cusurul ei.

— Dar de apărat n-ai apărat-o, nu? i-o întoarse aspru Sandman. Marchizul a omorât-o, iar tu ai descoperit fapta. L-ai găsit acolo? Poate chiar ai văzut crima! De-aia te-a ascuns şi ţi-a promis bani. Meg aproape că zâmbi.

— Atunci de ce nu m-a omorât şi pe mine acolo, pe loc? întrebă ea, privindu-l insistent, sfidător. Dacă a omorât-o pe contesă, ce motiv avea să nu omoare servitoarea? Hai, spune-mi!

Sandman nu îi putea spune. Era, într-adevăr, singurul lucru pe care nu-l putea explica, deşi toate celelalte se legau.

— Căpitane!

Berrigan, aşezat sus pe capra trăsurii, privea spre nord. Sandman se întoarse la rândul său spre nord şi pe un deal mic, acoperit cu o pădure deasă, pe creastă, acolo unde drumul traversa linia orizontului lăsând un gol printre copaci, văzu un grup de călăreţi. Erau prea departe pentru a putea fi văzuţi bine, dar Sandman avu impresia că priveau spre trăsură şi că cel puţin unul din ei avea un telescop.

— Ar putea fi oricine, spuse el.

— Ar putea, aprobă Berrigan, numai că lordului Robin Holloway îi place să poarte jachetă albă de călărie şi are un armăsar mare şi negru.

Bărbatul aflat în centrul grupului era îmbrăcat în jachetă albă şi călărea un cal masiv, negru.

— Fir-ar să fie, spuse Sandman încet.

Oare Clubul Serafimilor făcuse legătura între el şi trăsura lipsă, şi apoi începuse să se îngrijoreze de soarta lui Meg în Kent? Chiar în timp ce îşi punea această întrebare, văzu grupul de oameni cum se pune în mişcare şi dispare printre copaci.

— Sergent! Urc-o pe Meg în trăsură. Repede!

Nu aveau loc să întoarcă trăsura, de aceea Sandman îi ceru lui Mackeson să cotească la prima răspântie, ieşind de pe drumul principal. Orice drumeag sau drum de ţară i-ar fi fost de ajuns, dar, parcă pentru ai face în ciudă, nu exista nici unul. Şi, tocmai când începuse să îşi piardă nădejdea că vor mai găsi o cale de scăpare, un drumeag îngust se făcu spre dreapta, iar Sandman îi ordonă lui Mackeson să intre pe el. Vehiculul purcese clătinându-se, apoi zvâcni şi se legănă îngrijorător, căci drumul nu era altceva decât mai multe şleauri făcute de căruţe şi întărite în glodul uscat. Dar,

cu fiecare metru, se îndepărtau de drumul către Londra.

Sandman îi ceru lui Mackeson să oprească după vreo două sute de metri şi se urcă pe acoperişul trăsurii, privind înapoi, dar pe drum nu se vedea nici un călăreţ. Apoi Meg începu să ţipe şi Sandman, coborând de pe trăsură, auzi plesnetul unei palme. Ţipetele încetară, iar el sări jos. Berrigan coborî geamul.

— Doar o amărâtă de viespe, spuse el, azvârlind cu un bobârnac insecta moartă în frunziş. După cât scandal face, ai fi zis că-i un crocodil!

— Am crezut că te omora pe tine, zise Sandman.

Dădu să urce la loc pe acoperişul trăsurii, dar mâna ridicată a lui Berrigan îl opri. Încremeni ascultând şi auzi zgomot de copite. Zgomotul trecu. Grupul de călăreţi era pe drumul mare, dar nu intrase pe drumeag. Sandman se caţără pe capră şi îi făcu semn lui Mackeson.

— Încet, spuse el, dă-i drumul foarte încet.

— Altceva nici nu pot, îi răspunse Mackeson cu reproş, arătându-i cu capul înainte, spre un loc în care drumeagul cotea brusc către stânga.

Cotul era extrem de strâmt. Trăsura se înclină cu roţile urcate peste margine şi caii, simţind obstacolul, încetară să mai tragă. Tocmai atunci, roata stângă din faţă alunecă într-un şanţ ascuns de iarbă şi întreaga trăsură se aplecă, Mackeson începu să dea din mâini pentru a-şi păstra echilibrul, iar Sandman se apucă strâns de bara de sprijin de pe acoperiş. Şi spiţele roţii care susţinea toată greutatea trăsurii în şanţul mascat începură să plesnească una după alta, urmate, inevitabil, de rama roţii, care se făcu zob, lăsând trăsura să se prăbuşească greu în faţă.

— Ţi-am spus că nu e făcută pentru drumuri de ţară, spuse Mackeson supărat. Ăsta-i vehicul de oraş.

— Acu' nu mai e nici un fel de vehicul, zise Berrigan. Coborâse cu greu şi le ajuta pe cele două femei să ajungă pe drum.

— Şi-acum ce facem? întrebă Mackeson cu o notă nedisimulată de triumf în glas.

Trăsura distrusă îi aducea un fel de răzbunare pentru umilinţele pe care le îndurase în ultimele două nopţi şi o zi.

— Ce urmează să fac eu, i-o întoarse Sandman sărind jos de pe capră, nu e treaba ta. Dar tu o să rămâi aici, la trăsură. Sergent! Taie hamurile cailor. Voi două o să călăriţi fără şa, continuă el, întorcându- se spre Meg şi Sally.

— Da' eu nu ştiu să călăresc! protestă Meg.

— Atunci o să mergi pe jos până la Londra! zise Sandman, a cărui furie creştea primejdios. Iar eu o să mă asigur că ajungi!

Îi smulse biciul lui Mackeson.

— O să meargă călare, căpitane, spuse Sally.

Într-adevăr, după ce caii fură scoşi din hamuri, Meg se caţără cuminte pe spinarea lată a unuia din ei, cu picioarele atârnându-i pe o parte şi cu mâinile strângând

chinga de piele care se întindea de-a lungul şirei iepei.

Sandman şi Berrigan mânară tuspatru caii înapoi pe drum. Era riscant să apuce pe drumul spre Londra, dar călăreţii, dacă într-adevăr căutau trăsura dispărută, se îndreptaseră cu căutările către sud. Sandman călca atent, dar de întâlnit nu se întâlniră cu nimeni.

O bornă anunţa că până la Londra erau şaizeci şi cinci kilometri. Porniră, înaintând cu greu. Erau toţi obosiţi, toţi nervoşi, iar căldura şi drumul lung îl sleiau pe Sandman de puteri. Îşi simţea hainele lipicioase şi murdare şi avea o băşică în călcâiul drept. Nu scăpase de şchiopătat şi Sally îl îndemnă să meargă călare, dar voia să lase caii de rezervă să rămână odihniţi, aşa că dădu din cap, apoi intră în ritmul fără gânduri al marşului soldăţesc.

— Şi ce se întâmplă când ajungem la Londra? rupse Berrigan tăcerea după ce trecură prin încă un sat.

Sandman clipi, parcă atunci trezit din somn. Văzu soarele coborând şi auzi clopotele bisericilor chemând la vecernie.

— Meg are să spună adevărul, răspunse el.

Fata pufni dispreţuitor, iar Sandman se strădui să se stăpânească.

— Meg, zise el blând, vrei să te întorci acasă la marchiz şi la găinile tale, nu-i aşa?

— Ştii bine că da.

— Atunci o să poţi, dar mai întâi trebuie să spui o parte din adevăr.

— O parte? repetă Sally intrigată.

— O parte, insistă Sandman.

Fără să-şi dea seama, meditase asupra problemei şi, dintr-odată, răspunsul îi apăru clar. Fusese angajat ca să afle dacă pictorul Corday se făcea sau nu vinovat de crimă.

— Nu contează, îi spuse el lui Meg, cine a ucis-o pe contesă. Tot ce contează este că tu ştii bine că nu a făcut-o Corday. Tu l-ai scos din dormitorul ei când ea era încă în viaţă şi asta-i tot ce vreau să-i spui ministrului de Interne. Cu restul vieţii tale poţi să faci ce vrei, dar mai întâi trebuie să spui această părticică de adevăr.

Şi, în sfârşit, fata înclină din cap.

— L-am dus pe Corday până la ieşirea spre stradă, spuse ea încet. Contesa i-a spus să revină a doua zi.

— Şi ai să-i spui asta ministrului de Interne?

— O să-i spun, zise Meg, da' asta-i tot ce-i spun.

— Îţi mulţumesc, zise Sandman.

De pe o bornă află că până la Londra mai erau patruzeci de kilometri. Oboseala îi dispăru. O parte din adevăr, îşi spuse el, avea să fie suficient, iar treaba lui va fi, slavă Domnului, împlinită.

În celula condamnaţilor la moarte de la închisoarea Newgate, cei doi care urmau să moară dimineaţă primiră o cină compusă din mâncare de mazăre, cotlete de porc şi varză fiartă. Cei doi nu semănau deloc, medita directorul, aşteptându-i să termine de mâncat. Charles Corday era slab, palid şi agitat, în timp ce Reginald Venables era o brută masivă cu o mutră aspră şi închisă. Cu toate acestea, Corday era acela condamnat pentru crimă, iar Venables urma să fie spânzurat pentru că furase un ceas.

Corday ciuguli puţin din mâncare, apoi, cu lanţurile de la picioare zăngănind, se duse la patul său, unde se întinse cu ochii aţintiţi în tavan.

— Mâine, începu directorul în timp ce Venables sfârşea cina, veţi fi duşi de aici în Sala de Adunare, unde vă vor fi scoase lanţurile de la picioare şi vi se vor lega mâinile.

Făcu o pauză.

— O să vedeţi că pedeapsa nu e dureroasă şi o să se termine repede.

— Mincinos împuţit! se răsti Venables.

— Linişte! mârâi mai-marele temnicerilor.

— Dacă vă zbateţi, o să vă doară când o să vă spânzure. E mai bine să cooperaţi, continuă directorul, îndreptându-se spre uşă. Temnicerii or să rămână aici toată noaptea. Dacă aveţi nevoie de alinare spirituală, pot să-l cheme pe ordinar. Vă doresc o noapte bună.

— Sunt nevinovat, spuse Corday, aproape izbucnind în plâns.

— Da, zise directorul, da, aşa e.

Nu mai găsi nimic de spus pe această temă, de aceea se mulţumi să dea din cap către temniceri.

— Noapte bună, domnilor.

Pe Calea Coliviei, pasajul subteran care ducea de la închisoare la cele două săli de judecată ale tribunalului, doi deţinuţi lucrau cu târnăcoape şi lopeţi. Din tavan atârnau felinare şi dalele de pe jos, lespezi mari de granit, fuseseră desprinse şi stivuite într-o margine. Un miros îngrozitor umplea acum pasajul, o duhoare insuportabilă de gaze, var şi carne putrezită.

— Iisuse! spuse unul din condamnaţi, dând înapoi în faţa mirosului.

— Pe El n-o să-l găseşti aici, spuse un temnicer. Termină odată ce ai de făcut, Tom, şi capeţi asta.

Ridică o sticlă de brandy.

— Dumnezeu să ne ajute pe toţi, spuse Tom posomorât, apoi, trăgând aer în piept, izbi pământul cu lopata.

El şi tovarăşul lui săpau gropile pentru cei doi care aveau să fie spânzuraţi dimineaţă. O parte dintre cadavre erau duse pentru disecţie, dar legiştii nu le puteau lua pe toate şi, de aceea, cele mai multe erau aduse aici şi aşezate în gropi fără nici un

însemn. Deşi închisoarea îngropa cadavrele în var nestins pentru a le grăbi descompunerea şi deşi pământul se săpa pe porţiuni, prin rotaţie, pentru ca nici o porţiune să nu fie descoperită prea curând după o înmormântare, târnăcoapele şi lopeţile tot mai dădeau de oase.

Tom, până la glezne în groapă, scoase un craniu îngălbenit, pe care îl dădu de-a rostogolul prin pasaj.

— Pare sănătos-tun, nu-i aşa? zise el, iar cei doi temniceri şi celălalt deţinut izbucniră în râs.

Pe eşafod, doi gardieni făceau de pază. Imediat după miezul nopţii cerul se înnoră şi ploaia începu să cadă rece dinspre Ludgate Hill. O mână de oameni dornici să ocupe poziţiile cele mai bune de lângă eşafod, care dormeau pe pietrele pavajului, fură treziţi de ploaie.

Mormăind, se înfăşurară mai bine în pături şi încercară să adoarmă la loc.

Zorii se iviră devreme. Norii se împrăştiară, lăsând în urmă cerul alb-sidefiu, dantelat cu fuioarele cafenii ale fumului de cărbune. Londra începea să se trezească.

Calul lui Sally, un mânz de un an, se lovise la picior duminică, imediat după ce se înserase; după aceea, lui Berrigan îi căzuse talpa de la cizma dreaptă. Legară calul de un copac şi Berrigan se caţără pe spinarea celui de-al treilea cal. Sandman, ale cărui cizme abia dacă se mai ţineau într-o bucată, apucă de frâie caii fetelor, iar animalul rănit fu abandonat. Cei trei cai rămaşi erau atât de epuizaţi, încât Sandman se gândi că ar fi putut înainta mai repede dacă i-ar fi lăsat în plata Domnului, dar Meg se resemnase la gândul că avea să spună doar o parte a adevărului şi nu voia să o supere, propunându-i să meargă pe jos.

Şi aşa, îşi continuara drumul până când, binişor după miezul nopţii traversară aproape târându-se Podul Londrei şi se îndreptară către Wheatsheaf, unde Sally o duse pe Meg în camera ei, iar Sandman îi dădu camera lui lui Berrigan, în timp ce el se prăbuşea în salonul din spate.

Când clopotele de la St Giles începură să bată de şase, îl trezi pe Berrigan şi îi spuse să le dea pe fete jos din pat. Apoi se bărbieri, îşi căută cămaşa cea mai curată, îşi perie redingota şi îşi spălă de noroi cizmele aproape dezintegrate, înainte ca, la şase şi jumătate, împreună cu Berrigan, cu Sally şi cu o Meg foarte puţin convinsă, să pornească spre Strada Great George, unde trăgea nădejde că ancheta sa avea să ia sfârşit.

— Vai de mine! exclamă temnicerul, ciulind urechea la clopotul care bătea sfertul de ceas. St. Sepulchre zice că e deja şapte far' un sfert! Dacă faceţi la stânga, domnilor, o să-i găsiţi pe dl Brown şi pe ceilalţi gentlemeni în Sala de Adunare.

— Sala de Adunare? repetă lordul Alexander Pleydell.

— Unde se adună condamnaţii, milord, cât e ziuă afară, explică temnicerul, iar

ferestrele din stânga dumneavoastră, milord, e de la boxele de sare.

— Şi bo-boxele de sare ce sunt? întrebă lordul Christopher Carne, foarte palid în dimineaţa aceea.

— Anticamera diavolului, milord, spuse temnicerul şi deschise uşa Sălii de Adunare, ridicând ostentativ mâna, cu palma în sus.

Lordul Alexander scoase grăbit o monedă.

— Mulţumesc, prietene.

— Eu vă mulţumesc, înălţimea voastră, spuse temnicerul, trăgându-se de părul de pe frunte.

William Brown, directorul, se grăbi să iasă în întâmpinarea noilor oaspeţi. Îl recunoscu pe lordul Alexander după piciorul infirm şi, scoţându-şi pălăria, făcu o plecăciune respectuoasă.

— Fiţi binevenit, înălţimea voastră.

— Lordul Christopher Carne, îşi prezentă lordul Alexander prietenul. Astăzi urmează să fie spânzurat ucigaşul mamei lui vitrege.

Directorul se înclină în faţa lordului Christopher.

— Sper ca experienţa aceasta să aducă înălţimii voastre atât răzbunare, cât şi mângâiere.

Îi conduse către locul unde un bărbat cu sutană, stihar şi o perucă veche aştepta cu un zâmbet pe faţa grasă.

— Reverendul doctor Horace Cotton, spuse directorul.

— Bun-venit înălţimii voastre, se înclină Cotton în faţa lordului Alexander. Cred că înălţimea voastră face, ca şi mine, parte din oastea Domnului?

— Aşa este, confirmă lordul Alexander. Iar dânsul este lordul Christopher Carne.

— Ah! exclamă Cotton, împreunându-şi mâinile ca pentru rugăciune şi, întorcându-se către lordul Christopher: înţeleg că, în dimineaţa aceasta, veţi vedea făcându-se dreptate familiei dumneavoastră.

— Aşa sper, spuse lordul Christopher.

— Zău aşa, Kit! îl mustră lordul Alexander. Răzbunarea pe care o doreşte familia va veni în eternitatea flăcărilor iadului... dar nu e nici cuvenit, nici civilizat din partea noastră să grăbim clipa aceea pentru alţii.

Directorul se arătă mirat.

— Sper că nu doriţi abolirea pedepsei cu spânzurătoarea, milord?

— Când spânzuri un om, spuse lordul Alexander, îi refuzi şansa de a se căi. Îi refuzi şansa de a fi mustrat, zi şi noapte, de propria conştiinţă. Ar fi suficient, după părerea mea, să îi deportăm pe toţi infractorii în Australia. Prin execuţie, le refuzăm oamenilor şansa mântuirii.

— E un argument nou, recunoscu Cotton, cam cu îndoială. Lordul Alexander se încruntă în direcţia prietenului său.

— Te simţi bine, Kit?

— A, da, fără îndoială, spuse repede lordul Christopher, care însă nu arăta deloc bine.

Pe frunte avea broboane de sudoare, iar chipul îi era mai palid decât de obicei. Îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu batista.

— Doar că tensiunea provocată de spectacolul trimiterii în eternitate a unui om împinge la reflecţie, explică el. Nu este o experienţă care să poată fi luată prea uşor.

— Cred şi eu că nu, spuse lordul Alexander, întorcându-şi privirile întrebător spre restul oaspeţilor de la micul dejun, care păreau să aştepte evenimentul dimineţii cu o bună dispoziţie nefirească; îi privi fioros. Bietul Corday, continuă el. Se pare că e nevinovat, dar nu s-a găsit dovada nevinovăţiei lui.

— Dacă ar fi fost nevinovat, milord, observă ordinarul, atunci sunt sigur că bunul Dumnezeu ne-ar fi dezvăluit-o.

— Atunci bunul Dumnezeu ar trebui să se pună pe treabă în dimineaţa asta, spuse lordul.

Se răsuci, în timp ce, la capătul celălalt al încăperii, o uşă cu gratii se deschidea scrâşnind ascuţit. Îşi făcu apariţia un bărbat scund şi voinic, purtând o geantă de piele.

— Acesta este călăul, Botting, şopti ordinarul.

Botting aşeză pe masă patru colaci de sfoară albă şi de frânghie, adăugă doi săculeţi de pânză şi făcu un pas înapoi.

— Bună dimineaţa, domnule, îi spuse el directorului. Tot numai cei doi clienţi pentru astăzi?

— Doar cei doi, Botting.

— Botting! interveni lordul Alexander, păşind înainte, lovind greu cu piciorul infirm podelele zgâriate. Spune-mi, Botting, e adevărat că pe membrii aristocraţiei îi spânzuri cu funie de mătase?

Botting păru surprins să fie abordat de unul din oaspeţii directorului.

— Funie de mătase, domnule? întrebă el stins.

— Înălţimea voastră, îl corectă ordinarul.

— Înălţimea voastră! Ha! zise Botting, amuzat de gândul că, poate, lordul Alexander îşi contempla propria execuţie. Regret că trebuie să vă dezamăgesc, milord, spuse el, dar n-aş şti de unde să iau funie de mătase. Acum asta, zise Botting mângâind unul din laţurile de pe masă, e din cea mai bună cânepă de Bidport, milord, cea mai fină care se găseşte. Dar mătase? Nu, milord. Dacă o să am vreodată privilegiul să spânzur un nobil, o s-o fac cu cânepă de Bridport, la fel ca pe toată lumea.

— Şi foarte bine ai să faci, prietene, spuse lordul Alexander, zâmbind aprobator faţă de reflexele egalitariste ale călăului. Îţi mulţumesc.

Şi oaspeţii se descoperiră, căci şeriful şi adjunctul său îi aduceau pe condamnaţi.

— Brandy, domnule? întrebă unul din slujitorii directorului, apărut alături de lordul Christopher Carne.

— Mulţumesc.

Lordul Christopher, cu chipul încă şi mai palid ca înainte, nu-şi putea lua ochii de la tânărul care intrase primul pe uşă, cu picioarele prinse în fiare grele.

— Acela, îl întrebă el pe slujitor, acela e Corday?

— Într-adevăr, milord, el este.

Lordul Christopher dădu pe gât brandyul. Iar cele două clopote, cel al închisorii şi cel de la biserica St Sepulchre, începură să bată pentru cei ce se pregăteau să moară.

Uşa casei din Strada Great George fu deschisă de Witherspoon, secretarul particular al vicontelui Sidmouth, care ridică sprâncenele a uimire.

— O oră cam nepotrivită, nu-i aşa, domnule căpitan? observă el, încruntându-se la aspectul dezordonat al lui Sandman şi la straiele trenţăroase ale celor care îl însoţeau.

— Femeia asta, spuse Sandman trecând peste amabilităţi şi saluturi, poate depune mărturie că Charles Corday nu este ucigaşul contesei de Avebury.

Witherspoon îi aruncă o privire lui Meg.

— Ce neplăcut, murmură el.

— Vicontele Sidmouth e aici? vru să ştie Sandman.

— Avem de lucru, Sandman, spuse Witherspoon sever. Înălţimii sale nu-i place să fie tulburat.

— Şi asta tot de lucru e, spuse Sandman.

— Trebuie să-ţi amintesc, zise Witherspoon, că băiatul a fost găsit vinovat şi că justiţia urmează să-şi urmeze cursul într-o oră? Sincer, nu văd ce s-ar mai putea face atât de târziu.

Sandman se îndepărtă de uşă.

— Transmite-i complimentele mele lordului Sidmouth, zise el, şi spune-i că vom cere audienţă reginei.

Nu avea idee cum avea să îl primească regina, dar era convins că ministrul de Interne nu dorea să intre în conflict cu familia regală.

— La revedere, Witherspoon.

— Domnule căpitan! strigă Witherspoon, deschizând larg uşa. Domnule căpitan! Cred că e mai bine să intraţi.

Fură conduşi într-un salon gol. Casa avea un aer de improvizaţie. Se vedea limpede că era închiriată pe termen scurt de politicieni ca Sidmouth. Singurul mobilier din salon erau o pereche de fotolii tapiţate şi un birou masiv, cu un scaun ca un tron.

Uşa se deschise şi Witherspoon îl pofti înăuntru pe ministrul de Interne. Vicontele

Sidmouth purta un halat de mătase înflorată peste pantaloni şi cămaşă. Ca de obicei, ochii îi erau duri, arătând dezaprobarea.

— Am impresia, domnule căpitan Sandman, spuse el acid, că te-ai gândit să ne deranjezi?

— Nu m-am gândit deloc aşa, milord, răspuse Sandman arţăgos. Sidmouth se încruntă auzind tonul, apoi se uită la Berrigan şi la cele două femei.

— Aşadar, continuă el cu dezgust în glas, pe cine îmi aduci?

— Pe tovarăşii mei, sergentul Berrigan, domnişoara Hood şi domnişoara Margaret Hargood, îi prezentă Sandman.

Ministrul o privi pe Meg, aproape dând înapoi în faţa dinţilor ei stricaţi şi a chipului ciupit.

— Domnişoara Hargood a fost camerista contesei de Avebury şi se afla în dormitorul contesei în ziua crimei. Ea l-a escortat pe Charles Corday afară din dormitor înainte de crimă, l-a condus până afară din casă şi poate depune mărturie că nu s-a mai întors. Pe scurt, milord, ea poate declara, ca martor, că Charles Corday este nevinovat.

Sandman vorbea cu mândrie şi satisfacţie. Era obosit, flămând şi glezna îl durea, dar, pe Dumnezeu, aflase adevărul. Buzele şi aşa subţiri ale lui Sidmouth se strânseră, formând o linie lipsită de sânge, în timp ce o privea pe Meg.

— E adevărat, femeie?

Meg înălţă capul şi pufni pe nas.

— Nu ştiu nimic, zise ea.

— Poftim? zise ministrul, albind la auzul insolenţei din vocea ei.

— El a venit şi m-a răpit! ţipă Meg, arătând spre Sandman, care n-avea nici un drept s-o facă! Şi ce-mi pasă mie cine-a omorât-o? Sau cine moare pentru ea?

— Meg, încercă Sandman să o înduplece.

— Ia mâinile alea împuţite de pe mine!

— Dumnezeule mare, zise vicontele Sidmouth pe un ton îndurerat, dând cu spatele către uşă. Witherspoon, ne pierdem vremea.

— Uite-aşa sunt viespile de mari în Australia, dacă nu vă supăraţi, înălţimea voastră, zise Sally.

Nici măcar lordul Sidmouth, cu mintea lui îngustă şi seacă de avocat, nu rămăsese indiferent la farmecele lui Sally.

În camera întunecată, era ca o rază de soare, iar el îi zâmbi cu adevărat.

— Poftim?

— Australia, acolo unde se duce muierea asta, fi'ncă n-a depus mărturie la procesul lui Charlie. Ar fi trebuit, da' n-a făcut-o. Îşi apără omu', înţelegeţi? Şi o s-o deportaţi, nu-i aşa, milord?

Şi Sally îşi sublinie întrebarea retorică printr-o plecăciune graţioasă. Ministrul se

încruntă.

— Curtea trebuie să decidă, draga mea, nu eu...

Glasul i se pierdu, căci o văzu cu uimire pe Meg tremurând de frică.

— Viespi foarte mari în Australia, spuse Sally apăsat, cu ace cât alea de pălărie.

— Aculeata gigantus, contribui impresionant Witherspoon.

— N-a făcut-o el, spuse Meg, şi nu vreau să ajung în Australia!

— Vrei să spui, întrebă Sidmouth pe un ton foarte rece, că Charles Corday nu e vinovat de crimă?

— Marchizul nu e vinovat! Nu e vinovat!

— Marchizul nu e vinovat? întrebă Sidmouth, de-acum complet derutat.

— Marchizul de Skavadale, milord, explică Sandman, în casa căruia i s-a oferit adăpost.

— A venit când ea era deja moartă, explică Meg disperată, îngrozită la gândul miticelor viespi. Şi el era încă acolo!

— Cine era încă acolo? întrebă Sidmouth. Corday?

— Nu! spuse Meg. Fiul vitreg,ăl de ara ogorul lui tată-său de mai bine de juma' de an!

— Lordul Christopher Carne, milord, explică Sandman.

— L-am văzut cu cuţitul, se răsti Meg, şi l-a văzut şi marchizul. Lordul Christopher! O ura, aşa e, da' nici nu-şi putea ţine labele departe de ea. Ah, el a omorât-o, nu blegul de pictor!

Urmă o pauză de o clipă, în care în mintea lui Sandman se bulucirăă zeci de întrebări, dar chiar atunci lordul Sidmouth îi porunci scurt lui Witherspoon:

— Transmite complimentele mele poliţiei din Queen Square şi roagă-i să ne dea imediat patru oameni şi şase cai înşeuaţi. Dar mai întâi dă-mi hârtie şi condei, Witherspoon, şi ceara şi sigiliul.

Se întoarse şi se uită la ceasul de pe poliţa căminului.

— Şi hai mai repede, omule!

Avea un ton acrit, ca şi cum munca aceasta suplimentară i-ar fi displăcut, dar Sandman nu avea ce să îi reproşeze. Făcea ceea ce trebuie Şi se mişca repede.

— Pune piciorul pe butuc, băiete. Şi nu trage de timp! se răsti temnicerul la Charles Corday, care înghiţi în sec şi ridică piciorul pe blocul de lemn.

Temnicerul puse preduceaua pe primul nit şi, cu ciocanul, îl împinse afară. Corday icnea la fiecare lovitură şi, când cătuşa căzu, scânci.

— Celălalt picior, băiete! îi ordonă temnicerul.

Oaspeţii directorului tăcuseră, urmărind doar chipurile condamnaţilor.

— Gata, băiete, acu' du-te la călău! spuse temnicerul, iar Charles Corday se împletici, făcând primii paşi fără lanţuri.

— Nu ştiu, spuse lordul Christopher, apoi se opri.

— Ce, Kit? îl întrebă plin de grijă lordul Alexander.

Lordul Christopher tresări, fără să-şi dea măcar seama că vorbise cu voce tare, apoi însă se adună.

— Ziceai că sunt îndoieli cu privire la vinovăţia lui?

— A, da, într-adevăr, spuse lordul Alexander, întrerupându-se ca să-şi aprindă pipa. Sandman era aproape convins că e nevinovat, dar presupun că nu s-a putut dovedi. Ce păcat, ce păcat!

— Dar dacă s-ar găsi adevăratul c-criminal, întrebă lordul Christopher, cu ochii aţintiţi asupra lui Corday, care tremura stând dinaintea călăului, ar mai putea fi condamnat dacă deja Corday a fost găsit v-vi-novat şi spânzurat?

— O întrebare foarte interesantă! exclamă cu entuziasm lordul Alexander. Mărturisesc că nu cunosc răspunsul. Dar bănuiesc că, dacă e prins adevăratul ucigaş, atunci Corday va beneficia de o graţiere postumă şi nu putem decât să nădăjduim că o asemenea graţiere va fi luată în considerare în ceruri.

— Stai nemişcat, băiete, mârâi Botting către Corday. Bea asta, dacă vrei.

Îi arătă cana de brandy, dar Corday clătină din cap.

— Cum vrei, băiete, spuse Botting şi îi legă braţele la coate. Părintele Cotton făcu un pas înainte.

— Domnul îţi e adăpost şi putere, tinere, şi o prezenţă de mare ajutor la vreme de restrişte. Vorbeşte-I şi El te va asculta. Te căieşti pentru păcatele tale cele grele, băiete?

— N-am făcut nimic! se văită prelung Corday.

— Taci, fiule, taci, îl îndemnă Cotton.

— N-am făcut nimic! ţipă Corday.

— Dar cu siguranţă, îi spuse lordul Christopher lordului Alexander, simplul fapt că un om a fost deja condamnat şi pedepsit ar trebui să facă autorităţile mai puţin doritoare să redeschidă dosarul.

— Dreptatea trebuie să se facă, replică lordul Alexander evaziv, dar presupun că adevăratul criminal se poate simţi mai în siguranţă odată ce Corday va fi mort. Bietul băiat. E un sacrificiu pe altarul incompetenţei noastre.

Nu era departe. O jumătate de kilometru în sus pe Whitehall, la dreapta pe Ştrand şi un kilometru până la Temple Bar, apoi încă puţin peste o jumătate de kilometru pe Strada Fleet şi în sus pe Ludgate Hill. O distanţă infimă, mai ales pe caii de patrulă aduşi de la secţia de poliţie din Queen Square. Sandman şi Berrigan erau amândoi călare şi Witherspoon îi înmână hârtia de graţiere lui Sandman, care vârî preţiosul document în buzunar.

— Ne vedem la ’sheaf, Sal! strigă Berrigan, împins pe spate de iapa care pornise pe

urmele mânzului lui Sandman.

În faţă mergeau trei poliţişti, unul suflând în fluier şi ceilalţi doi cu bastoanele scoase, croind drum printre căruţe, cărucioare şi trăsuri. Trecură de grajdurile regale, apoi porniră pe Ştrand, pe trotuar. Depăşiră farmacia lui Kidman, împingând doi pietoni în canatul adânc al uşii, apoi magazinul lui Carrington, de unde Sandman îşi cumpărase prima sabie. Galopară prin faţa Teatrului Sans Pareil, unde Celia Collett, actriţă, îl prinsese în mreje pe contele de Avebury. Când iubirea lor nemuritoare se dovedise a fi nu mai mult decât poftă trupească pentru omul nepotrivit, Celia se mutase înapoi la Londra, unde, pentru a se întreţine în luxul care considera că i se cuvine, îi atrăsese în capcană pe bărbaţii care îi treceau prin pat şi îi şantajase. Apoi îi căzuse în plasă muscoiul cel mai gras. Lordul Christopher Carne, inocent şi naiv, se îndrăgostise de mama sa vitregă, iar ea îl sedusese, apoi îl ameninţase că îi va spune totul tatălui şi întregii lumi, dacă nu o plăteşte; lordul Christopher, ştiind că, atunci când îşi va primi moştenirea, va avea de plătit din ce în ce mai mult, până nu va rămâne decât praful, o ucisese.

Toate acestea Sandman le aflase în timp ce vicontele scria cu propria mână actul de graţiere.

— În mod obişnuit, spuse ministrul, consiliul de coroană ar trebui să emită un asemenea document.

— Nu mai avem timp, milord, îi atrase atenţia Sandman.

— Ştiu foarte bine, domnule căpitan, îi replică acru Sidmouth, punându-şi semnătura. Vei prezenta aceasta, zise el presărând nisip peste cerneala udă, împreună cu complimentele mele, şerifului Londrei, care are să fie pe eşafod. Îi vei spune că nu am avut timp pentru a urma procedura obişnuită.

Acum, Sandman şi Berrigan alergau călare, cu pecetea caldă încă pe actul de graţiere, iar Sandman se gândea că faptul că îşi omorâse mama vitregă nu-i adusese, probabil, lordului Christopher liniştea, căci fusese descoperit aproape în flagrant de marchizul de Skavadale, a cărui familie era aproape în sapă de lemn şi care îşi văzuse astfel necazurile dispărute dintr-o lovitură. Meg era martorul care îl putea identifica pe lordul Christopher drept autorul crimei. Atâta vreme cât ea se afla sub protecţia marchizului, el avea să plătească, pentru a-şi asigura tăcerea ei. Iar când lordul Christopher avea să devină conte, moştenind averea bunicului său, atunci va trebui să îl plătească pe Skavadale, în timp ce Meg va fi fost cumpărată cu câteva găini.

Temple Bar se afla chiar în faţă şi spaţiul de sub arc era plin de lume, în căruţe şi pe jos. Poliţiştii strigară la căruţe să se mişte şi la căruţaşi să folosească bicele. Un vehicul cu coviltir, plin cu flori tăiate, ocupa aproape întreaga arcadă şi unul din poliţişti începu să lovească în el cu bastonul.

— Las-o! îi strigă Sandman.

Văzuse un spaţiu pe trotuar şi îşi îndreptă calul spre el. Berrigan îl urmă şi trecură

de arc, iar Sandman se ridică în scări şi calul porni în goană pe Fleet Ditch, aruncând scântei când atingea pietrele de caldarâm cu potcoavele.

Primele clopote începură să bată de opt, iar Sandman plesni calul peste crupă, zburând ca vântul.

Trecând prin Poarta Datornicilor, lordul Alexander văzu înaintea lui interiorul întunecat şi gol al eşafodului şi se gândi că semăna foarte bine cu partea de dedesubt a unei scene de teatru. Din stradă, părea greu, definitiv şi sumbru cu pânza neagră drapată, dar de aici, lordul Alexander văzu că era o iluzie, susţinută de grinzi din lemn negeluit. Era o scenă instalată pentru o tragedie ce avea să se termine cu moartea.

Urcă primul treptele şi fu întâmpinat cu ovaţii. Îşi scoase pălăria şi se înclină în faţa mulţimii, care râse şi aplaudă. Publicul nu era numeros, dar umplea strada pe o distanţă de o sută de metri spre sud şi bloca aproape complet intersecţia cu Strada Newgate, aflată imediat la nord.

— Am fost rugaţi să ocupăm locurile din spate, preciza lordul Christopher când lordul Alexander se aşeză chiar pe primul rând de scaune, ceilalţi oaspeţi se îndreptară, pe lângă ei, spre cele din fund.

— Am fost rugaţi să lăsăm două locuri din faţă libere pentru şerif, îl corectă lordul Alexander, şi iată-le. Haide, Kit, stai jos. Ce zi minunată! Crezi că mai ţine vremea asta? Sâmbătă e Budd.

— Sâmbătă e Budd?

— Cricket, băiatule! L-am convins pe Budd să joace un singur tur ipotriva lui Jack Lambert şi Lambert a fost de acord să cedeze, dacă îi ia locul Rider Sandman. Are să fie un meci de vis, nu? Budd împotriva lui Sandman. Vii, nu-i aşa?

Ovaţiile acoperiră conversaţia de pe eşafod în clipa în care şerifii îşi făcură apariţia în pantalonii până la genunchi, ciorapii de mătase, pantofii cu catarame de argint şi mantiile tivite cu blană. Lordul Christopher păru să nu îi observe, ci rămase cu ochii lipiţi de grinda de care aveau să atârne condamnaţii. Apoi îşi coborî privirile şi se crispa la vederea celor două sicrie care îşi aşteptau ocupanţii.

— A fost o femeie rea, spuse el încet.

— Ce-ai spus, dragul meu? întrebă lordul Alexander.

— Mama mea vitregă. A fost o femeie rea.

Lordul Christopher părea să tremure, deşi afară nu era frig.

— Crima ţi se pare îndreptăţită?

— A zis că o să ceară moştenirea.

Lordul Christopher vorbea acum mai apăsat, părând să nu fi auzit întrebarea prietenului său. Făcu o grimasă, amintindu-şi lungile epistole în care îşi declara devotamentul faţă de mama vitregă. Nu cunoscuse alte femei până când nu ajunsese în patul ei, făcând o pasiune obsesivă pentru ea. Iar ea îi încurajase nebunia până

când, într-o zi, râzând batjocoritor, trântise uşa capcanei. Trebuia să îi dea bani, insistase ea, altfel avea să-l facă de râsul lumii. O plătise, dar ea ceruse şi mai mult, Şi atunci înţelesese că şantajul nu va avea sfârşit.

Nu se crezuse capabil de crimă, dar, când îi ceruse pentru ultima oară scrisorile înapoi, ea îl batjocorise, îl făcuse debil, îi spusese că e un băietan mototol şi prost. Scosese cuţitul de la brâu, unul vechi, cu care tăia paginile cărţilor netăiate. O înjunghiase, apoi îi crestase şi îi spintecase pielea frumoasă şi atât de detestată, iar după aceea dăduse buzna pe hol, unde o văzuse pe camerista contesei şi pe un bărbat care îl priveau fix din holul de la parter, şi se refugiase la loc în dormitor. Se aşteptase să le audă paşii urcând scara, dar nu venise nimeni şi el se forţase să se calmeze şi să gândească. Se aflase pe palier doar o fracţiune de secundă, nu avuseseră timp să îl recunoască! Apucă un cuţit de pe masa pictorului şi îl înfipse în trupul înroşit, apoi scotoci prin măsuţa de scris a moartei, căutându-şi scrisorile, pe care le luă cu el, coborând pe scara din dos, şi le arse acasă. Rămăsese ascuns în locuinţa sa, temându-se că va fi arestat, dar a doua zi află că pictorul fusese arestat de către poliţie.

Era, desigur, nedrept, ca pictorul să moară, dar nici lordul Christopher nu se putea lăsa convins că merită să plătească cu viaţa pentru uciderea mamei lui vitrege. Avea să facă numai bine din moştenire! Avea să fie milos. Avea să plătească înmiit pentru crimă şi pentru nevinovăţia lui Corday. Sandman ameninţase cu un exerciţiu de căinţă, iar lordul Christopher se consultase cu valetul său şi promisese o mie de guinee celui care avea să îl scape de ameninţare. Îi răsplătise generos pe oamenii angajaţi de valet chiar şi pentru tentativa nereuşită asupra lui Sandman. Acum, alte plăţi păreau să nu mai fie necesare, căci era vădit că Sandman dăduse greş.

— Dar sunt sigur că mama ta vitregă nu putea emite pretenţii la moştenire, spuse lordul Alexander după ce meditase asupra spuselor prietenului, decât dacă testamentul conţine clauze specifice cu privire la văduva tatălui tău. Conţine?

Lordul Christopher făcu un efort să se concentreze asupra a ceea ce i se spusese.

— Nu, răspunse el, totul este lăsat moştenitorului.

— Atunci o să fii putred de bogat, Kit, zise lordul Alexander, iar eu îţi doresc să te bucuri de toată averea.

Se întoarse, căci apariţia călăului pe eşafod fusese întâmpinată cu urale.

— ”Şi am să-mi pun căpăstru gurii - se auzi tot mai tare vocea părintelui Cotton, care urca scara în urma primului dintre condamnaţi - în vreme ce necuratul îmi este dinainte.”

Corday se împiedică de ultima treaptă şi se izbi de lordul Alexander, care îl apucă de cot.

— Uşurel, băiete, îi spuse lordul Alexander.

Mulţimea se înghesui în faţă, strivită de balustrada joasă de lemn care înconjura

eşafodul. Oamenii de ordine ai oraşului, dispuşi imediat în spatele balustradei, îşi ridicară bastoanele şi suliţele. Lordul Alexander se simţea asaltat de zgomot. Aceasta era Anglia în acţiune, îşi spuse el, gloata căreia i se dădea să adulmece sânge în speranţa că, dacă i se oferă asta, nu va cere mai mult. Corday plângea de-a binelea. Mulţimii îi plăcea să vadă femei şi bărbaţi murind cu curaj, iar lui Corday, lacrimile nu-i aduceau decât dispreţ.

Apoi publicul izbucni într-un uriaş hohot de batjocură, căci pictorul se prăbuşise de pe picioare. Botting tocmai ridica funia de pe umerii condamnatului pentru a o prinde de unul din cârligele montate în grindă, când genunchii lui Corday se muiară complet. Temnicerul se repezi spre el, dar pictorul nu se putea ţine pe picioare. Tremura şi suspina.

— Am nevoie de un scaun, mormăi Botting.

Unul dintre oaspeţi se oferi să stea în picioare şi scaunul său fu aşezat deasupra trapei. Înţelegând că va fi o execuţie mai puţin obişnuită, mulţimea începu să aplaude. Botting şi un temnicer îl împinseră pe Corday să se aşeze şi călăul îl legă de scaun. Botting se sui pe scară, ataşă funia, apoi coborî şi trecu laţul peste capul lui Corday.

— Fătălău smiorcăit, şopti el în timp ce smucea de funie, ca să o strângă. Fă bine şi mori ca un bărbat.

Scoase din buzunar unul din săculeţii de pânză albă şi i-l puse lui Corday pe cap.

Oripilat de cele petrecute în ultimele clipe, lordul Alexander deveni vag conştient că ceva se întâmpla la capătul dinspre sud al lui Old Bailey.

— N-are rost să vă grăbiţi! le strigă un căruţaş. Nu, dacă vă duceţi la execuţie. Zevzecii se leagănă-n ştreang de-acu'!

Toate clopotele din oraş bătuseră ora, cele care băteau mereu primele şi chiar şi cele mai leneşe bătuseră de opt, dar dangătul funebru de la St. Sepulchre încă nu încetase şi Sandman îndrăzni să spere că Charles Corday era încă în viaţă în timp ce ţâşnea din aglomeraţia de la intersecţia dintre Strada Farringdon şi Ludgate Hill, dând pinteni calului în sus, spre catedrala St Paul.

Pe la jumătatea dealului coti pe Old Bailey şi, preţ de câţiva metri, fu mulţumit să găsească strada goală, dar apoi, după ce trecu de curtea mare a închisorii Newgate, dădu de mulţimea care acoperea fierbând drumul, dintr-o parte în alta, blocându-i calea. Vedea bârna de sus a spânzurătorii şi îi vedea pe oamenii de pe platforma neagră a eşafodului, la poalele ei, şi constată că unul părea să stea aşezat, ceea ce era neobişnuit. Îşi împinse calul prin mulţime, ridicându-se în scări, strigând.

— Faceţi loc! tună Sandman. Faceţi loc!

Mulţimea protestă faţă de asemenea brutalitate opunându-i-se, iar el regretă că nu avea o armă pe care să o vânture la vedere, dar pe urmă poliţiştii îl ajunseră din urmă şi începură să facă loc prin masa de trupuri cu bastoanele lor lungi.

Apoi prin mulţime păru să treacă un suspin şi Sandman nu-l mai văzu decât pe preot pe scena neagră a eşafodului.

Ceea ce însemna că trapa se deschisese.

— E Rider!

Lordul Alexander se ridicase în picioare şi gesticula spre Ludgate Hill, spre iritarea oaspeţilor aşezaţi în spatele său. Mulţimea începuse, în sfârşit, să priceapă că se petrecea ceva neobişnuit. Se răsuci şi îi zări pe călăreţii care încercau să-şi facă drum cu forţa printre oameni.

— Lăsaţi-i să treacă! strigară câţiva.

— Luaţi loc, milord, îi spuse şeriful lordului Alexander, care nu-l băgă în seamă.

Botting trase de frânghie şi trapa se deschise cu o bufnitură, lăsând cele două trupuri să cadă în gol. Venalbes dansa sufocându-se, iar Corday lovea cu picioarele în scaun.

— Şerifule! Şerifule! strigă Sandman, apropiindu-se de eşafod. Şerifule!

— E graţierea? răcni lordul Alexander. E graţierea?

— Da!

— Kit! Ajută-mă! şi lordul Alexander alergă şchiopătând pe piciorul infirm spre locul unde atârna Corday, zbătându-se fără aer. Ajută- mă să-l ridic!

— Daţi-i drumul, tună şeriful, în clipa în care lordul Alexander se întindea să pună mâna pe funie.

— Daţi-i drumul, milord, pleda părintele Cotton. Nu se cade.

— Lasă-mă-n pace, prostule! se răsti lordul Alexander, îmbrâncindu-l pe Cotton.

Apoi apucă de frânghie şi încercă să îl ridice pe Corday înapoi pe eşafod, dar nu avea nici pe departe forţa necesară şi, de aceea, nu reuşi sa îl salte pe muribund nici măcar un centimetru.

Sandman împinse la o parte ultimele persoane şi îşi mână calul direct spre barieră. Ridică actul de graţiere spre eşafod, dar şeriful refuză să vină să îl ia.

— E o graţiere! ţipă Sandman.

— Kit, ajută-mă! strigă lordul Alexander, întorcându-se spre lordul Christopher. Kit! Ajută-mă!

Lordul Christopher, cu ochii măriţi dincolo de ochelarii cu sticle groase, îşi duse ambele mâini la gură. Dar nu se clinti.

— Ce mama dracului faci? strigă Jemmy Botting de dedesubtul eşafodului şi apoi, ca să se asigure că nu rămânea păcălit cu vreun suflet, se atârnă de picioarele lui Corday. Nu ţi-l las! zbieră el în sus, spre lordul Alexander. E al meu!

— Ia-o! îi strigă Sandman şerifului, care tot mai refuza să se aplece şi să primească graţierea, dar tocmai în clipa aceea, un bărbat îmbrăcat în negru îşi făcu loc până lângă Sandman.

— Dă-o-ncoace, spuse noul venit.

Apucă hârtia, se săltă în mâini pe balustrada de protecţie a eşafodului şi de acolo, cu un salt impresionant, se prinse de marginea eşafodului. Cizmele negre căutară sprijin în aer, pe urmă izbuti să prindă muchia lăsată liberă de trapa căzută şi se ridică pe platformă. Era fratele lui Sally, iar obişnuiţii din mulţime începură să ovaţioneze, căci îl recunoşteau şi îl admirau. Era Jack Hood, Robin Hood - cel pe care orice magistrat sau poliţist din Londra ar fi vrut să-l vadă dansând pe scena lui James Botting - care îi vârî şerifului sub nas actul de graţiere.

— Ia-l, fir-ai să fii! se răsti Hood, iar şeriful, uluit, puse în sfârşit mâna pe bucata de hârtie.

Hood ajunse din doi paşi pe partea unde era lordul Alexander şi apucă de frânghie, dar Jemmy Botting se aşezase în poala lui Corday.

— E al meu! ţipă el.

Şuieratul de moarte al lui Corday era înecat de gălăgia dimineţii. Hood trase, neputând însă ridica greutatea combinată, a lui Corday şi a lui Botting.

— Tu de colo! îi ordonă scurt Sandman unuia dintre suliţaşii din corpul de ordine. Dă-mi hangerul. Hai odată!

Omul, impresionat de tonul precis şi poruncitor al lui Sandman, scoase cu mâini tremurânde sabia scurtă şi curbată, mai mult decorativă decât folositoare. Sandman i-o smulse, dar se trezi atacat de un alt paznic al eşafodului, convins că se plănuia un atac asupra şerifului.

— Dă-te la o parte! se răsti Sandman la el, în clipa în care pumnul lui Berrigan se abătea asupra creştetului pazniculuiui.

— Hood! strigă Sandman ridicându-se în scări. Hood! Taie frânghia! Taie frânghia!

Şi, pentru că reuşise să atragă atenţia haiducului, îi aruncă hangerul. Hood prinse cu îndemânare tăişul. Poliţiştii care îi escortaseră pe Sandman şi pe Berrigan îi împinseră la o parte pe oamenii de ordine. Lordul Christopher Carne, cu ochii ieşiţi din orbite şi gura căscată, îl privea îngrozit pe Rider Sandman, care, în sfârşit, remarcă prezenţa înălţimii sale.

— Domnule ofiţer, îi spuse el călăreţului celui mai apropiat, acela este omul pe care trebuie să îl arestezi. Acela de colo.

Sandman îl indică şi lordul Christopher se răsuci ca şi cum ar fi căutat scăpare, dar scările duceau, de la pavilion, până în închisoarea însăşi.

Jack Hood reteză frânghia cu hangerul.

— Nu! ţipa Botting. Nu!

Dar frânghia, deşi din cea mai bună cânepă de Bridport, cedă ca o sforicică şi, dintr-odată, Corday şi Botting se prăvăliră şi picioarele scaunului se făcură fărâme pe pietrele de pavaj şi capătul tăiat al frânghiei rămase să se legene gol, în vântul londonez.

— Trebuie să tăiem frânghia şi să-l dăm jos, spuse şeriful, după ce, într-un târziu,

citise actul de graţiere.

Inconstantă ca întotdeauna, mulţimea prinse să aclame, pentru că victima pe care o dispreţuise scăpase de călău. Avea să trăiască, avea să îşi recapete libertatea.

Sandman se lăsă să alunece din şa, aruncând frâiele unui poliţist. Alţi poliţişti îl împresurară pe lordul Christopher Carne. Sandman auzea sunetele pe care le scotea Venables, care se sufoca, şi se întoarse cu spatele, încercând să găsească o consolare în faptul că măcar un suflet îi fusese răpit spânzurătorii.

— Care va să zică, s-a terminat, spuse Berrigan descălecând.

— S-a terminat, zise Sandman. Îţi mulţumesc, domnule sergent.

— Rider! strigă lordul Alexander de pe eşafod. Rider! Sandman se întoarse în loc.

— Rider! Eşti dispus să joci un singur tur? Sâmbăta asta? Sandman îşi privi prietenul, stupefiat timp de o clipă, după care se uită la Hood.

— Mulţumesc, strigă el, dar cuvintele se pierdură în urletele mulţimii. Mulţumesc, strigă el din nou şi făcu o plecăciune.

Hood îi întoarse plecăciunea şi apoi ridică un deget.

— Numai unul, căpitane, răspunse el tare. Şi vor mai spânzura o mie până să le mai smulgi unul.

— E contra lui Budd! strigă lordul Alexander. Rider, m-auzi? Rider! Unde te duci?

Sandman se întorsese iar pe călcâie şi îşi pusese braţul pe după umărul lui Berrigan.

— Dacă vrei să iei micul dejun la ’sheaf, îi spuse el sergentului, atunci trebuie să te grăbeşti, până nu se umple de lume. Şi mulţumeşte-i lui Sally din partea mea, da? Fără ea n-am fi reuşit.

— Aşa e, zise Berrigan. Şi dumneata? Unde te duci? Sandman se îndepărtă şchiopătând de spânzurătoare.

— Eu, Sam? replică el. Mă duc să vorbesc cu cineva despre un împrumut, pentru ca tu şi cu mine să putem pleca în Spania, să cumpărăm ţigări de foi.

— Te duci să ceri un împrumut încălţat cu cizmele astea? întrebă Berrigan.

Sandman se uită în jos şi văzu că ambele tălpi i se căscau, desprinse de feţe.

— Mai mult, o să i-o cer şi pe fiica lui de nevastă şi pun prinsoare cu tine pe o pereche de cizme noi că o să zică da la amândouă. Nu se alege cu un ginere bogat, Sam, ci doar cu mine.

— Ce noroc pe el, spuse Berrigan.

Sandman zâmbi şi, împreună, porniră pe Old Bailey. În urma lor, Corday clipi în lumina soarelui unei noi zile. Sandman se uită o dată în urmă, de pe Ludgate Hill, şi văzu spânzurătoarea, neagră precum sufletul diavolului, apoi însă dădu un colţ şi spânzurătoarea dispăru.

SFÂRŞIT

LEE CHILD
EU ŞI DOMNUL RAFFERTY

LEE CHILD

EU ŞI DOMNUL RAFFERTY

Titlul original: *Me and Mr Rafferty, 2010*
Traducerea: Ştefi Todo

Pot să spun ce fel de noapte am avut în funcție de locul unde mă trezesc. Dacă am fost bun, sunt în pat. Dacă am fost rău, sunt pe canapea. Bun sau rău, înțelegeți, doar în sensul convențional al cuvintelor. Sensul moral. Sensul legal. Sunt întotdeauna bun în termeni de performanță. Întotdeauna atent, întotdeauna meticulos, întotdeauna de neînvins. Asta să fie clar. Dar să spunem doar că unele activități nocturne mă stresează mai mult decât altele, mă obosesc, mă epuizează, mă lasă vulnerabil în fața unei prăbuşiri bruşte imediat ce păşesc în sanctuarul din spatele uşii mele de la intrare.

În dimineața asta m-am trezit pe podeaua din hol.

Fața mea era pe covor. Îi puteam simți firele pe buzele mele. Aveam nevoie de o țigară. Am deschis un ochi, încet, şi mi-am mişcat pupila, încet, stânga-dreapta, sus-jos, uitându-mă după ce am nevoie. Dar înainte să continuăm, să fie clar: Oricât de încet ai citi aceste cuvinte, oricât de generos ai interpreta cuvântul *încet*, oricât de intens şi cu puține rotații pe minut ai spune *î-n-c-e-t*, oricât de mult ai încerca să faci asta, în mod sigur goneşti, galopezi cu o viteză nebună, te mişti aproape de nenorocita de *viteză a luminii*, în comparație cu ce se întâmplă de fapt cu mişcarea mea oculară. Partea cu deschiderea pleoapei, doar ea, trebuie să-mi fi luat aproape cinci minute. Rotația ochiului, în cele patru puncte ale busolei, cel puțin cinci minute fiecare.

O noapte rea.

Sunt aproape sigur că am un pachet neînceput de țigări pe măsuța joasă din sufragere. Mă concentrez puternic în direcția aia. Le văd. Sunt dezamăgit. Nu e un pachet neînceput. Un pachet aproape neînceput. Un pachet, de fapt, în starea care îmi place cel puțin: recent desfăcut, cu capacul mic de carton ridicat şi cu o țigară lipsă pe rândul din față. Urăsc asta din două motive: Primul, pachetul arată violat. Ca un prieten foarte drag cu un dinte din față lipsă. Urât. Şi al doilea, oricât de tare m-aş feri de asta, priveliştea mă trimite într-o spirală înapoi în timp la aritmetica din gimnaziu: Sunt douăzeci de țigări într-un pachet nou, aranjate pe trei rânduri, şi douăzeci *nu se divide naibii cu trei*. Văd un pachet ca ăsta şi mă cuprinde instantaneu furia şi paranoia: Companiile de tutun mă mint. Ceea

ce, bineînțeles, ar putea să facă. Au un istoric desăvârşit în privința asta. De patruzeci de ani am plătit pentru douăzeci şi în tot acest timp ei mi-au dat optsprezece. Optsprezece se divide cu trei. Ca şi douăzeci şi unu, dar sugerezi în mod serios că o companie de tutun ar furniza *mai mult* decât ceea ce plăteşte o persoană?

Aşa că zac şi gâfâi, dar, din nou, să fie clar: Cel mai bătrân şi mai obosit câine pe care l-ai văzut respiră de un milion de ori mai repede decât gâfâi eu. Vorbim despre inhalări şi exhalări glaciare. Întreaga specie ar putea apărea şi evolua şi dispărea între fiecare din respirațiile mele de dimineață.

Lăsasem chiştoace de țigară la locul incidentului. Două dintre ele, Camels, aproape, dar nu chiar afundate în balta de sânge împrăştiată. În mod deliberat, bineînțeles. Ştiu exact cum se joacă acest joc. Nu sunt nou în asta. Poliția are nevoie de iluzia progresului. Nu neapărat progrese *reale*, dar au nevoie de ceva ca să le spună reporterilor, au nevoie de zâmbete false şi înregistrări ale unor lucruri importante pe care le iau în pungi opace pentru probe. Aşa că le-am făcut jocul. E în interesul meu să le dau ceea ce au nevoie. Îi dau domnului Rafferty motive să zâmbească şi sunt absolut sigur că ştie că sunt nişte daruri .

Dar nu sunt de niciun folos. O țigară fumată cu grijă, în aer uscat, nu reține salivă aproape deloc. Niciun ADN. Nici amprente. Hârtia nu e bună şi oricum cea mai mare parte arde, la o temperatură apropiată de două mii de grade. Deci darurile astea nu mă costă nimic, iar ei îmi dau satisfacția de a şti că îmi joc partea mea în a ține spectacolul în mişcare.

Îmi mişc degetele de la mâna dreaptă şi fac un cleşte cu care încep să râcâi împotriva rezistenței covorului. Am în plan evenimente viitoare: să ajung în genunchi, să mă ridic, să mă dezbrac, să fac duş, să mă îmbrac din nou. O agendă lungă şi multe ore de lucru. Niciun mic dejun, bineînțeles. Cu mult timp în urmă am hotărât că nişte standarde minime de decență interzic mâncatul după o crimă. Mi-e foame, să fie clar, dar țigara promisă mă va ajuta cu asta. Şi cafeaua. Voi face un ibric şi îl voi bea pe tot, şi voi compara fluiditatea ei cu a sângelui. Sângele e mai puțin vâscos decât crede lumea, în special când e generat în volumul în care îl produce munca mea. Împroaşcă şi stropeşte şi sare şi se scurge. E spectaculos, ceea ce e şi ideea: în mod clar, domnul Rafferty nu vrea să lucreze la cazuri obişnuite, sau triviale, sau pur şi simplu sordide. Domnul Rafferty vrea un tablou mare, şi un tablou mare e ceea ce îi dau eu.

Mă împing în palma stângă şi îmi ridic umerii la un centimetru de podea. Presiunea de pe obraz se uşurează. Sunt sigur că acolo pielea va fi roşie şi dungată. Nu sunt tânăr. Fața mea e moale şi albă. Nuanța i-a dispărut. Dar pot s-o pun pe seama lamei de ras sau a coniacului. Mă concentrez din nou pe pachetul aproape neînceput aflat la trei metri de mine. Ispititor, şi acum la fel de departe ca luna. Dar voi ajunge acolo. Ai încredere în mine.

Nu-mi aminteam foarte clar evenimentele din noaptea trecută. Detaliile trebuiau descoperite de domnul Rafferty. Eu semăn, el culege. E un parteneriat. Dar să nu înțelegeți greşit: Victimele mele merită să moară. Nu sunt un monstru. Am multe reguli inflexibile. Țintele mele sunt doar anumite genuri de criminali respingători; niciodată nu le fac rău femeilor şi copiilor. Caut oameni la care domnul Rafferty nu poate ajunge. Şi nu nenorociți, proxeneți de pe stradă sau agenți ai damelor de companie: Îmi fixez privirile ceva mai sus. Totuşi, nu chiar prea sus: în felul ăsta ajungi la frustrare. Nici domnul Rafferty nici eu nu putem ajunge la motoarele adevărate şi la barosanii adevărați. Dar între cele două extreme există un strat larg de oameni obișnuiți, culpabili. Acolo vânez eu. Din nouă motive: Pot simți strălucirea serviciului public şi, mai important, o selecție atât de atentă îl pune pe domnul Rafferty într-o lumină prielnică. Câştigă pierzând. Pierde câştigând. Cu cât durează mai mult până mă găseşte, cu atât oraşul e scăpat de oamenii rău. Reporterii cu care are de-a face înțeleg, deşi nu spun asta cu voce tare. Toată lumea – eu, domnul Rafferty, cetățenii, locuitorii – beneficiază de un echilibru perfect.

Să continue mult timp.

Acum trebuie să mă hotărăsc dacă să mă rostogolesc la dreapta sau la stânga. Trebuie să fie una sau alta. E singurul mod în care mă pot ridica de pe podea. Nu sunt tânăr. Nu mai sunt agil. Hotărăsc să mă rostogolesc la stânga. Îmi întind brațul stâng în sus, astfel încât umărul meu se uşurează şi împing cu dreapta. Mă rostogolesc pe spate. O victorie semnificativă. Acum sunt gata să mă ridic. Ştiu că domnul Rafferty se trezeşte şi el, pregătit să-şi înceapă ziua. Curând îi va suna telefonul: încă unul! Aşezat cu susul în jos, din câte îmi amintesc, legat strâns de un gard care înconjoară o zonă de construcții abandonate de mult, sufocat, abuzat, în cele din urmă tăiat în sute de locuri, vene, artere, gât. Nu-mi amintesc exact, dar îmi imaginez că am terminat cu artera femurală, în vintre, unde apare aproape de suprafață. E un vas larg şi, cu o presiune adecvată de la inimă, izbucneşte într-un minunat arc rubiniu înalt. Îmi imaginez că omul şi-a presat bărbia în piept pentru a privi cu groază; îmi imaginez că l-am întrebat cum s-a bucurat de BMW-ul lui *acum, nenorocitule* şi de casa lui mare şi de vacanțele sale din Caraibe şi de cadourile bietelor fete române pe care le importă cu tot felul de promisiuni false despre slujbe pe Saks Fifth Avenue înainte de a le obliga să facă acte dezgustătoare pentru şase sute de dolari pe oră, din care îi păstrează el pe cei mai mulți, până când fetele devin prea dependente şi prea epuizate ca să mai câştige ceva.

Nu că mi-ar păsa de România sau de fete. Nu am niciun entuziasm pentru vreo parte din Europa de Est şi prostituția a fost întotdeauna printre noi. Deşi ştiu că bărbatul legat de gard se ocupă şi cu fete din Brazilia, şi asta mă cam interesează. Creaturi dulci, cu pielea întunecată, timide. De fapt şi eu mă duc în mod regulat în acea arenă, aşa am şi ajuns la tip. O fată pe care am închiriat-o, având jumătate din vârsta mea, a recitat la

cerere tot meniul serviciilor pe care le oferea, unele dintre ele cu adevărat exotice şi am întrebat-o dacă îi place într-adevăr să facă acele lucruri. Ca orice târfă bună a mimat la început un mare entuziasm, dar eu am fost un sceptic neîndurător: *Îți place* să-ți vâri limba adânc în anusul unui străin? În cele din urmă a mărturisit că e obligată s-o facă, altfel risca să fie bătută. În acel moment soarta omului a fost hotărâtă şi îmi imaginam că folosesc un băț înainte să folosesc cuțitul. Îmi pasă de justiție, vedeți şi de toată treaba cu *ce dai, aia primeşti*.

Dar cel mai mult îmi pasă de echilibru şi de parteneriat şi să-l țin pe domnul Rafferty implicat. E un polițist veteran de la omucideri, exact de vârsta mea şi îmi place să mă gândesc că ne înțelegem unul pe altul şi că el are nevoie de mine.

E timpul să mă ridic. Şi pentru că poveştile au convențiile lor, să fie clar: A trecut mult timp. Gândurile mele, prezentate cumva pe pagină, au fost întrerupte, discontinue şi a durat mult timp să se formeze. Nu vorbim despre o izbucnire decisivă de energie aici. Procesul e lent. Îmi plimb mâinile înapoi pe deasupra taliei, îmi ridic capul, mă răsucesc şi mă sprijin, mă ridic.

Apoi mă odihnesc.

Şi mărturisesc: e mai mult decât doar despre echilibru şi parteneriat. E despre competiție. Eu şi domnul Rafferty. El împotriva mea. Cine va câştiga? Poate că niciunul dintre noi, niciodată. Se pare că ne potrivim perfect. Poate că echilibrul e un rezultat, nu un scop. Poate că amândoi iubim călătoria şi poate că amândoi ne temem de destinație.

Poate că putem face ca asta să țină pentru totdeauna.

Mă gândesc la sarcinile de dimineață. Obiectivul final, la fel ca pentru mulți alții, este să ajung la serviciu la timp. Serviciul meu de zi, presupun că i-aş putea spune. Se aşteaptă să fiu punctual. Aşa că la mai puțin de o oră după ce m-am trezit, mi-am adunat picioarele sub mine şi m-am ridicat, m-am sprijinit de pereți, două trepte amețitoare pentru a reuşi să-mi stabilesc echilibrul, un mers înclinat direct spre sufragerie şi premiul a fost al meu: fumul de dimineață. Trag o a doua țigară din pachet şi închid capacul pentru a nu vedea doi dinți lipsă; mă uit în jur, având încredere în adevărul etern că oriunde sunt țigări, va fi şi o brichetă pe aproape. Găsesc o brichetă galbenă cam la un metru şi apăs pe rotiță; aprind țigara şi inhalez adânc, cu recunoştință, apoi tuşesc şi clipesc şi ziua poate să înceapă, în cele din urmă.

Duşul e liniştitor: folosesc săpun dezinfectant, un produs carbolic, similar cu produsele medicale. Nu că mi-ar păsa de urme; nu sunt nou în jocul ăsta. Dar îmi place curățenia. Mă verific în oglindă cu mare atenție. Urma covorului este vizibilă pe obrazul meu, dar e generalizată, ca roşeața normală a unui irlandez; e cu totul potrivită. Îmi împart părul şi-l pieptăn. Desfac o cămaşă şi o îmbrac. Aleg un costum: nu e nou şi nu e curat, făcut dintr-o gabardină grea care miroase slab a transpirație şi a fum şi a mii de

alte mirosuri pe care un locuitor din oraş le absoarbe. Îmi înnod cravata, îmi pun papucii, îmi iau lucrurile pe care le duce un bărbat în poziția mea.

Ies afară. Angajatorul meu mi-a dat o maşină; o pornesc şi conduc. E încă devreme. Traficul e lejer. Nu se anunță nimic la radio. Zona de construcții abandonate încă nu este vizitată de cei care-şi plimbă câinii.

Ajung. Parchez. Intru. Ca peste tot, locul unde lucrez are un recepționer. Nu e o tânără model, drăguță, ca în alte locuri pe care le-am văzut; în loc de asta e un bărbat corpolent în uniformă de sergent.

— Bună dimineața, domnule Rafferty, spune el.

Îi răspund la salut şi merg înainte, spre biroul de criminalistică.

SFÂRŞIT

WOLF VS SKOLL
KIRSTEN CROSS

Kirsten Cross

ᛚᚢᛈᛁᛁ ᛚᚢᛁ ᛊᚴᚨᛞᛁ

versiunea în limba română

UNCRIS

Anno Domini 927 – hotarul dintre Anglia și Scoția

Duzini de ochi priveau fix la fiecare mișcare făcută de Ælrik. Era imposibil de văzut restul fețelor lor vopsite în albastru printre umbrele adunate în jurul focului cel mare. Doar albul ochilor lor străluceau în întuneric ca niște stele malefice. Focul ridica fuioare unsuroase de fum, și de fiecare dată când rășina se scurgea din crengile de pin, ajungea la punctul de fierbere și erupea sfârâind și pocnind ca niște mici fulgere. Ori de câte ori se întâmpla așa ceva, Ælrik tresărea.

Tresăritul nu era ceva ce-ți doreai să faci în fața *'Oamenilor pictați'*. Acești blestemați *picți*[1] vedeau orice semn de frică ca pe un semn de slăbiciune – un semn care atrăgea un răspuns instantaneu, violent și sângeros.

Deci, era ceva cu totul uimitor faptul că se arătau atât de înspăimântați de ceea ce ei numeau *'Lupii lui Skadi'*, și chiar pentru că vorbeau cu Ælrik, un soldat și mesager, al detestatului rege Æthelstan, fără să-l hăcuiască în bucăți.

Conducătorul lor și preotul stăteau așezați în fața lui Ælrik și a tovarășului său, un danez cu părul încâlcit, pe nume Jürgen. Flăcăul n-avea decât 19 ani, dar deja avea mintea unui sfătuitor mult mai înțelept și mai experimentat. Dacă va trăi, va ajunge departe. *Dacă* va trăi. Brațu-i care mânuia sabia era și el puternic, iar în aceste vremuri tumultoase acesta era probabil mai de folos decât vorbele frumoase pe care

[1] Picții - popor antic care a trăit pe teritoriul Scoției de astăzi. Numele este de proveniență latină (*picti* - pictați) deoarece își pictau și tatuau trupurile. Descindeau din aborigenii preceltici. În secolul al VII-lea, se creștinează și se unesc într-un singur regat.

vreun sol cu limbă mieroasă le-ar fi putut turna peste capetele deloc impresionate ale *Oamenilor pictați* – capete împodobite cu țepi din păr întăriți cu var alb. În ochii lui Ælrik semănau aidoma cu niște arici strânși ghem ca să se apere de atenția unei pisici sălbatice prea curioasă.

Tot timpul, preotul a mormăit și a desenat simboluri în țărână cu un băț ars. Dinții stricați îl făceau să vorbească șuierat și gângăvit, dar Jürgen reușea să înțeleagă sunetele guturale și să le deslușească în cuvinte. Tălmăcea bolboroseala pentru Ælrik.

— Spune că ei vin când e lună plină.

— Cine?

— Lupii lui Skaði[2].

— Da, aud mereu acest nume. Cine este Skaði? E un fel de conducător de războinici?

Jürgen a dat din cap.

— Skaði este o mare *regină*[3] a gheții. Este una dintre cele mai temute *regine* nordice. Ea este cea care l-a pedepsit pe Loki[4] pentru crimele sale.

— Aha, pricep. Deci, e un mit.

Jürgen a pufnit.

— Pentru mine este la fel de reală precum e *Pescarul de oameni* pentru tine, prietene.

Ælrik s-a întors către tânărul danez.

— Dacă mai iei în deșert numele Domnului doar o singură dată, te ucid cu mâna mea, ai înțeles?

— E Domnul tău, Ælrik, nu al meu. Oricum, credeam că voi, creștinii, ar trebui să fiți iertători cu noi, păgânii! a ridicat Jürgen din sprânceană. Și poate că această discuție ar trebui să o avem altădată, nu acum.

Făcu un semn aproape imperceptibil către picți și spuse cu voce joasă:

— Și așa prezența noastră îi face să fie destul de nervoși, Ælrik. O mișcare greșită și ne trezim puși la frigare deasupra focului ăstuia. Știi că mănâncă oameni. Chiar o fac.

Ælrik a rânjit:

— Nu-i adevărat, tinere fraier. Dar sunt de acord că dezbaterea noastră spirituală poate rămâne pe altă dată. Continuă.

---

[2] Skaði (Skadi, Skade, Skathi) - în mitologia nordică este un *jötunn* / o (aproape) zeiță asociată cu vânătoarea cu arcul, schiul, iarna și munții.

[3] În original: *'Skadi is an ice giantess. She is one of the most feared of all the northern queens'*.

[4] Loki – zeu cu o personalitate complexă în mitologia nordică.

Jürgen s-a mișcat din poziția inconfortabilă. Poate că picții se simțeau bine stând ghemuiți ore întregi în fața unui foc, dar el era obișnuit cu confortul relativ din garnizoana Berwick, mai ales cu pernele.

— După câte spune preotul, Lupii lui Skaði sunt singurii războinici. Atacă pe oricine poartă o sabie. Lasă în pace satele și fermele izolate, numai dacă, desigur, nu dau peste războinici. Atunci sfâșie pe oricine pot doborî.

— Înseamnă că e vorba de o gașcă de tâlhari vikingi, îmbrăcați cu blănuri de lup conduși de o femeie, și gata oricând de luptă.

Ælrik și-a dat ochii peste cap.

— Jürgen, tu ești un soldat. Tu chiar crezi această aiureală despre o *regină* a gheții și oameni care se transformă în lupi?

— O spune un om care în fiecare zi de sărbătoare cere iertarea unui preot fără sculă, și imediat în ziua următoare reia măcelul? Ai grijă pe cine batjocorești, prietene.

Ælrik s-a holbat la Jürgen cu gura căscată.

— Doar nu vrei să-mi spui că tu chiar crezi că vreo zeiță a gheții…

— O *regină*.

— Mă rog. O *regină* de gheață îi vânează pe soldați cu o haită mare de lupi demonici? Chiar nu vezi că sunt doar niște povești spuse la un foc de tabără de o grămadă de înapoiați proști care încă mai cred că dacă își vopsesc pielea în albastru sunt invincibili în luptă?

Jürgen s-a mișcat din nou.

— Șșșt, omule! Atenție la ton. Gazdele noastre or fi neștiutoare, dar sunt destul de isteți ca să-și dea seama când râzi de ei, chiar dacă o faci într-o limbă pe care ei nu o înțeleg.

S-a mișcat din nou, doar un pic, către conducător și preotul lui gângav. Picții le-au aruncat o privire mânioasă. Ælrik și-a ridicat mâna cu palma deschisă, cerând iertare, și a făcut semn preotului să continue.

Murmure, mormăituri, șuierături. Preotul scrijelea țărâna, liniile alcătuiau glife și simboluri. Jürgen s-a întins ca să le vadă și a dat din cap. Arătă spre unul dintre semne:

— Acesta e *algiz* (ᛉ) – o rună pentru protecție și tăinuire.

— Și asta înseamnă…?

— Înseamnă că ne înfruntăm cu un dușman ascuns. Un dușman care folosește întunericul ca să-și vâneze victimele. Dar mai înseamnă și că noaptea asta și noi suntem protejați de norii care ascund luna. Fără a fi scăldați de razele ei strălucitoare, bestiile nu-și pot lua adevărata lor formă.

— Deci pot fi uciși când e nițel înnourat? Glumești!

— Nu e o glumă, prietene. Ăștia nu sunt lupi obișnuiți.

— Mda, credeam că am stabilit deja asta, Jürgen. Ăștia nu sunt lupi deloc! Sunt oameni îmbrăcați în piei de lup. Iar pe oameni, chiar dacă poartă o piele de lup, de urs sau de mâțe vagaboande pline de purici, îi pot ucide.

Ælrik s-a ridicat și a făcut o plecăciune rigidă către conducătorul picților.

— Jürgen, spune-i că-i mulțumim pentru ospitalitate și informații. Îi voi comunica comandantului nostru că avem o bandă de derbedei vikingi care hălăduiesc meleagurile, și-i vom vâna ca pe un mistreț sălbatic pentru un ospăț.

S-a înclinat din nou, țeapăn, apoi s-a întors și s-a îndepărtat de foc.

O mână i s-a așezat pe umăr, iar el s-a răsucit, cu instinctul de războinic, cu sabia pe jumătate trasă din teacă, înainte de a-și termina întoarcerea. S-a trezit uitându-se drept la chipul ca o țesătură albastră boțită și în ochii sălbatici ai preotului. Mirosul fetid ieșea ca un val din gura cu dinți putrezi a bătrânului. Vițe de carne de vânat îi atârnau printre colții negri. Respirația bătrânului putea pune la pământ chiar și Zidul lui Hadrian.

— Ea vine. După tine și războinicii tăi. Lupii ei vin. Vă vor devora pe toți!

Ultimele cuvinte au fost șuierate pline de ură. Ca un blestem.

Preotul a înțeles fiecare cuvânt, prostule! Ælrik a fost tentat să tragă afară din teacă și ultima jumătate a sabiei și să spintece piticania dezgustătoare. Dar atunci, știa că n-ar fi făcut mai mult de trei pași înainte ca întreg tribul de lunatici vopsiți în albastru să se năpustească asupra lui și să-l hăcuiască. Avea destule griji știind că o bandă de vikingi bântuia jefuind și ucigând prin ținutul întins de aici până la garnizoana Berwick. Nu mai voia ca și o hoardă de picți turbați să-i vâneze prin râpe.

A băgat încet sabia în teacă, asigurându-se foarte bine că preotul aude zgomotul de frecare a metalului și știe cât de aproape a fost să simtă în pântece sărutul rece al oțelului englez. Privirea s-a nu a părăsit ochii ficși, sălbatici, ai preotului. La colțurile gurii acestuia se adunase spumă. Bătrânul gâfâia din greu, trimițând valuri fetide în direcția lui Ælrik. Soldatul se străduia din răsputeri să nu vomite în fața preotului.

S-a uitat la mâna cu gheare lungi cu care preotul încă îl ținea de umăr, apoi din nou la pict. Ochii i s-au îngustat și a șuierat către preot.

— Dă-mi drumul. Imediat.

Vocea autoritară – o voce obișnuită să ordone – l-a făcut pe pict să-și retragă mâna fără tragere de inimă și să se dea înapoi un pas. Ælrik putea vedea cum tremură de furie, și simțea că această stare de spirit se răspândește în trib. Să mânii un preot printre acești păgâni, nu a fost nici când un gest înțelept. Furia ce se răspândea în jurul focului putea fi fatală. Era timpul pentru o retragere tactică.

— Jürgen, caii.

Danezul a sărit în picioare, adresând grăbit câteva vorbe de mulțumire conducătorului, asigurându-l că vor fi cu băgare de seamă la Lupii lui Skaði pe drumul de întoarcere la Berwick.

Conducătorul războinicilor picți a izbucnit în râs:

— Veți fi cu băgare de seamă? Vikingule, ei deja v-au adulmecat! Îi veți întâlni foarte curând!

A râs din nou și, aruncând țărână peste foc ca să stingă flăcările, a strigat o comandă către oamenii săi. Într-o clipită, toți s-au topit în întuneric. Toți, în afară de preot.

Bătrânul stătea nemișcat lângă jăraticul înăbușit și privea cum Jürgen și Ælrik încălecau pe caii nărăvași. Ælrik a apucat hățurile și, cu o ultimă privire încruntată aruncată preotului, și-a înfipt călcâiele în coastele calului. După numai câțiva pași, acesta a ajuns la galop.

Jürgen a mai întârziat, cu o mână pe oblâncul șeii. S-a întors și s-a înclinat scurt către preot. Acesta a dat trist din cap.

— Ești un războinic. Vor veni și după tine. Nu-ți pot da protecție. Ai făcut alegerea.

Preotul a făcut o pauză, și a ridicat de jos o piatră rotunjită. Cu capătul ars al unui băț, a scrijelit ceva pe suprafața ei și i-a întins-o tânărului.

— Ești un viking. Poate că Skaði va fi mai îndurătoare cu tine decât cu câinele saxon. Ia asta.

A pus piatra în mâna lui Jürgen, s-a întors și a dispărut în întuneric.

Jürgen s-a încruntat, și a privit piatra. Pe suprafața ei era desenată o rună – *algiz*. Protecție. A pus piatra în buzunar, privind pentru ultima oară tabăra pustie, apoi și-a îndemnat calul pe urmele lui Ælrik. Calul avu nevoie de oarece încurajare – se încăpățâna să nu părăsească locul. Îi putea simți venind. Îi simțea pe adierile brizei…

# # #

Ochii priveau din întuneric, dar nu erau înconjurați de vopsea albastră, ci de păr scurt și aspru. Aceștia nu erau ochi plini de teamă, ci galbeni strălucitori și alungiți. Ochi plini de poftă de sânge. Umbre răsucite și zvârcolitoare, de parcă proprietarii acestor ochi reci, aurii, nu se puteau hotărî ce formă să ia. Întunericul era sfâșiat și contorsionat. O gură s-a răsucit într-un bot, apoi s-a strâmbat la loc, lăsând la iveală dinți care luceau ca fildeșul de morsă lustruit. Un mârâit gros, din gât, s-a rostogolit prin pădure. A fost urmat de altele, fiecare cântând același cântec, ruga

către stăpână de a-i elibera, de a-i lăsa să alerge după războinici, să-i hăituiască, să-i vâneze, să-i sfâșie.

— Nu. Încă nu. Așteptăm ca lumina lunii să se abată asupra voastră. Atunci puteți vâna.

Întunericul avea o voce frântă, spartă, plină de cristale de gheață și venin. O voce a nordului, unde luminile verzi, pâlpâitoare din Asgard[5] se răsfățau și dansau pe cerul nopții. O voce care învăluia răzbunarea în blană caldă și o răspândea peste pustiurile înghețate. O voce a unei *regine* a ghețurilor cu o inimă care nu cunoștea mila pentru dușmanii ei. Nu i-a înfruntat ea pe zei și a câștigat? Nu l-a chinuit ea pe Loki picurându-i venin de viperă până ce a implorat-o să-l elibereze?

Ea nu cunoștea frica. Nu cunoștea nici îndurarea. Războinicii muritori precum aceștia doi nu însemnau nimic pentru ea. Ei o vor conduce către o recompensă mult mai mare datorită căreia copii ei vor fi tot mai mulți, până ce vor crește într-o armată care-i va mătura pe mult urâții saxoni de pe această insulă – o insulă pe care o revendica pentru ea. Apoi va aduce gheața, și o sută de ierni și încă o sută…

# # #

Ælrik și-a încetinit calul la pas. Galopul prin întuneric era o prostie maximă. Ar fi fost suficientă doar o rădăcină de copac sau gaura unei vizuini de iepure pentru a-i trânti calul la pământ, nechezând și fornăind, cu un picior rupt. Apoi ar fi fost nevoit fie să călărească amândoi pe calul lui Jürgen, fie să meargă pe jos pe ultimele mile până la garnizoana Berwick. Iar dacă chiar aveau pe urmele lor o bandă de vikingi, sau demoni, sau ce-or fi, atunci încercarea de a scăpa de ei ar fi o prostie la fel de mare ca galoparea unui cal pe un drum în întuneric. N-ar reuși nicicând.

Calul fornăia și necheza, dând din cap în sus și în jos. Își fâlfâia urechile și le lipea de cap. Ceva îl speria, ceva ce numai el putea vedea și mirosi. Ælrik l-a bătut ușor pe gât, scoțând sunete liniștitoare.

— Șșșș, stai cuminte, șșșș!

Îl privi pe Jürgen cum își strunește propriul cal, aducându-l la pas. Animalul său era la fel de nervos ca al lui Ælrik, dacă nu chiar mai mult. Afurisiții de cai încercau să o rupă la fugă, tropăind pe loc din picioare, își rostogoleau ochii și nechezau.

Prin întuneric, ceva îi urmărea. Ælrik simțea că i se ridică părul de pe ceafă. Orice o fi fost – vikingi sau lupi – se țineau în afara vederii, ascunși în umbre, urmărindu-i neobosiți. Însă, imediat după mlaștina următoare, era căldura și

[5] Asgard (Ásgarðr) - în mitologia nordică este una dintre cele nouă lumi, casa tribului Æsir al zeilor.

siguranța garnizoanei Berwick. Ziduri groase de piatră înconjurau orașul – o așezare disputată timp de generații de către vikingi, picți și saxoni deopotrivă. Romanii l-au considerat drept cel mai nordic oraș de hotar. Chiar și femeile puteau mânui o sabie în acest loc supus mereu luptelor. Localnicii, călițiți în atâția ani de sânge și violență, aveau chipurile la fel de dure precum granitul din care era făcut zidul. Nu le plăceau străinii, și nu plăceau pe nimeni și nimic din ce era păgân, nici credințele lor degenerate. Știau că Domnul are grijă de ai Lui – iar săbiile lor vor face restul.

Odată ajunși înapoi în adăpostul garnizoanei, Ælrik știa că se vor putea odihni, iar dimineața îi va raporta comandantului despre potențiala amenințare. Apoi, el și cu Jürgen vor putea ieși în fruntea unei companii de cavalerie ca să-i vâneze pe acești blestemați vikingi-lupi. Fără tărăboi, fără probleme. O bandă de războinici vikingi îmbrăcați în piei nu era ceva de care să te temi fără rost. Era nevoie de o armată pentru a ataca garnizoana Berwick, ori, din cele spuse de picți, se confruntau doar cu o mică bandă de ticăloși îmbrăcați în piei.

Pe Ælrik nu-l îngrijora nimic, decât întoarcerea în garnizoană. Aici, în afara ei, însoțit doar de Jürgen, era vulnerabil. În fruntea oamenilor săi ar fi fost invincibil.

Au ajuns pe creasta dealului și s-au uitat în josul văii. Ælrik îl simțea pe Jürgen în urma sa, mormăind comenzi dure către calul tot mai agitat. S-a întors în șa și s-a uitat la tânăr.

— Ești bine?

Jürgen a tras de frâie, mârâind din nou la calul nărăvaș.

— *Aye*[6]. Doar animalul ăsta blestemat. Niciodată nu a mai fost atât de nestăpânit.

Jürgen știa că era doar cuprins de panică crescândă, iar în sinea sa încerca să-și reprime slăbiciunea. Era un soldat, ce dracu! Soldații nu erau speriați de basme și exagerări spuse pe la focurile de tabără despre oameni care se pot preschimba în lupi, conduși de o *regină* a gheții care-i putea îngenunchea pe înșiși zeii. Fără să se gândească, își strecură mâna în buzunar și strânse degetele în jurul pietrei cu runa pe care i-o dăduse preotul. Nu era cine știe ce, dar ceva din suprafața ei netedă l-a potolit. Dar a avut grijă să nu o frece cu degetele – dacă ar fi făcut-o, ar fi șters simbolul desenat cu cărbune și ar fi schimbat piatra cu rună într-o simplă piatră. Lăsă să-i cadă piatra la loc în adâncul buzunarului și s-a concentrat asupra locului în care se afla acum, și nu asupra superstițiilor și a talismanelor magice.

— Suntem aproape.

Ælrik a arătat către orizont, unde licăreau luminile garnizoanei.

[6] Aye – expresie afirmativă în engleza arhaică.

Jürgen a reușit să-și readucă sub control calul care cabra și s-a apropiat de prietenul său.

— Știi că suntem urmăriți.

— Da. Suntem încă de când am plecat din tabăra picților. Sunt buni. Trebuie să recunosc. Ori de câte ori am întors capul, erau dincolo de raza de vedere.

— Totuși, nu e ciudat? s-a încruntat Jürgen. Până acum, tâlharii vikingi s-ar fi năpustit asupra noastră ca un roi de albine. De ce se mențin în spate?

— Poate că au primit prea multe lovituri în cap, râse Ælrik.

Jürgen nu era convins.

— Sau poate că ne așteaptă pe noi să ajungem la garnizoană, și să năvălească când se deschid porțile?

Zâmbetul lui Ælrik a dispărut brusc.

— De aceea te-am ales eu drept însoțitor, Jürgen. Nu pentru că vorbești o duzină de limbi, ci pentru că ești un strateg înnăscut.

Îl bătu pe umăr pe tânăr.

— Nu-ți bate capul. Am să le fac o surpriză urâtă, dacă acesta le este planul. În acest moment garnizoana are efectivul complet.

— Nu, nu are. Îți spun eu. Compania principală a plecat ieri către York (*Jórvík*). Regele mărșăluiește împotriva vikingilor. Aici au mai rămas doar o mână de oameni.

Ælrik s-a răsucit în șa.

— CE?!?

— Cu atât de mulți vikingi care bântuie prin ținut, regele a trebuit să cheme întreaga garnizoană. De aceea am fost trimis să te chem înapoi de la Edinburgh. Ar fi trebuit să mărșăluim împreună cu el, dar pentru că picții ne-au întârziat, înseamnă că va trebui ca noi să apărăm Berwick împreună cu doar o companie de răniți care abia se pot mișca și câțiva țărani, a ridicat din umeri Jürgen.

Ælrik a blestemat în gura mare, și l-a pocnit cu dosul palmei peste gură pe blond, răsturnându-l din șa.

— Blestematule! Când aveai de gând să-mi spui asta?

Jürgen s-a ridicat în picioare și l-a fixat cu privirea pe Ælrik. Scuipă niște sânge din gură, apoi își șterse firișorul roșu ce i se scurgea pe la colțul gurii.

— Fă asta încă o dată, și te las la mila celor din neamul meu, vikingii și demonii lor! Ți-am spus-o noaptea trecută la masa regelui din Alba[7]! Sau erai prea beat pentru a înțelege cât de urgentă era întoarcerea noastră, idiot blestemat!

Cu un strigăt furios, Jürgen a dat pinteni calului către luminile slabe din Berwick.

[7] Alba – Regatul Scoției între anii 900 – 1286.

Mormăind blasfemii, Ælrik și-a urmat prietenul, regretând reacția dură și hotărât să recâștige încrederea și favoarea vikingului imediat ce vor ajunge înapoi în garnizoană. Jürgen a avut dreptate. A băut prea mult în noaptea de dinainte. Era slăbiciunea sa. Băutura îl ajuta să uite amintirile sângeroase și visele trimise de însuși Diavolul pentru a-l chinui.

Pe măsură ce prada se îndepărta, mârâiturile au umplut creasta și o grămadă de forme negre au apărut la vedere, dar menținându-se sub linia orizontului, printre mărăcini și buruieni. Una, a cărui formă se modifica de la om la bestie și înapoi, a găsit locul unde a fost scuipat sângele. L-a adulmecat și s-a tras înapoi rânjind, buzele lăsând la iveală colții nici de lup, nici de om. O siluetă fantomatică trecea printre ei, iar la fiecare pas înghețul se răspândea ca o ciupercă acoperind și făcând să scârțâie fiecare fir de iarbă, fiecare frunză, fiecare ghimpe. A privit în jos la sângele scuipat și s-a încruntat.

— Acesta are protecția tuturor *Părinților*. Nu va fi rănit atât timp cât deține însemnul. Chiar dacă este un trădător al neamului nostru și a trecut de partea dușmanului.

Ochii ei albaștri au privit către luminile îndepărtate ale garnizoanei.

— Dar saxonii și ceilalți ca ei, sunt ai voștri.

Și-a întors chipul către cer, chiar în clipa când ultimul nor a trecut, lăsând să apară discul tremurător, argintiu, al lunii pline.

Într-un urlet, siluetele schimbătoare au rămas la aceeași formă. Oasele au trosnit, s-au rupt și s-au refăcut, creaturile fiind cuprinse de spasme de furie și agonie. Treisprezece bărbați au devenit treisprezece lupi turbați, îmbăloșați – mai mari, mai rapizi și mai cruzi decât orice haită care bântuia pe meleagurile sălbatice din nord.

Aceștia erau Lupii lui Skaði – temuți nu numai de muritori, dar chiar și de Zeii înșiși. Miorlăitorii Regelui Pescar creștin nu se vor putea împotrivi câtuși de puțin furiei lor.

Urlând îngrămădiți, își priveau stăpâna așteptând să fie eliberați. Aceasta zâmbi, mângâindu-l pe cel mai mare dintre ei – un monstru masiv, cu blana neagră, ochii galbeni și un bot care putea înghiți un copil întreg – apoi a ridicat o mână acoperită de gheață. A strâns pumnul cu un deget întins – cristale de gheață cădeau de pe piele – și l-a ațintit către garnizoană.

— Ospătați-vă, copii. Ospătați-vă!

Cu un ultim urlet de haită, Lupii lui Skaði s-au dezlănțuit…

# # #

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i asta? Ælrik a tras de hățuri ca să se oprească și s-a întors în șa.

— E Moartea care vine după noi! Galop, nerodule, galop!

Jürgen a dat pinteni calului îndemnându-l la galop, fără să-și mai facă griji de posibile rădăcini de copac sau găuri de vizuini de iepure. Mai aveau doar o milă până să ajungă în garnizoană. Calul său era la capătul puterilor – putea vedea venele de pe gâtul puternic pulsând sălbatic. La dracu, inima făpturii era gata să explodeze de epuizare și teroare.

— O milă, blestematule, o milă!

A îmboldit animalul lovindu-l cu pintenii în coaste. Dacă creatura nenorocită se prăbușea la porți, nu mai avea nici o importanță. Dar trebuiau să ajungă în siguranță înainte ca Lupii să cadă asupra lor.

Ælrik s-a încruntat:

— Nici un om nu urlă așa…

Sfidarea din urletul demonic, plin de răzbunare și poftă de sânge era îndeajuns să oprească inima unui om îngrozit.

— Dumnezeule Atotputernic, apără-ne!

Ælrik și-a înfipt călcâiele în coastele calului, iar animalul s-a lansat în galop fără altă încurajare.

O milă.

Atât.

Doar o milă…

# # #

Garnizoana din Berwick era aproape pustie. Doar câțiva soldați ologi, încă neputincioși, răniți și însângerați în recentele hărțuieli cu vikingii, un bucătar, un băiat de la grajduri și două gărzi care păzeau poarta, era tot se putea numi *companie*.

Era o apărare jalnic de slabă împotriva a orice ar fi venit dinspre nord. Dar zidurile garnizoanei erau groase de trei picioare, iar porțile era făcute din stejar englezesc solid pe care trecerea timpului l-a făcut tare ca fierul. Iar toate problemele erau în sud, unde Yorkul era acum în centrul atenției Regelui Æthelstan.

Fiecare om care putea lupta plecase în marș cu regele. Toți cei care au rămas în Berwick ar fi încetinit coloana, devenind o povară pentru camarazii lor.

Trei călugări s-au oferit voluntari să rămână cu cei bolnavi și răniți și revărsau rugăciuni și binecuvântări asupra celor ce nu puteau scăpa de mormăiturile lor pioase. Acești călugări nu făceau nimic decât să le reamintească soldaților muribunzi

de moartea ce se apropia. Cataplasmele puse de ei duhneau și usturau, bandajele erau din pânză de sac tăiată în fâșii, iar terciul pe care-l turnau în castroanele din lemn nu ar fi săturat nici un copil.

Dar se aflau aici, acești călugări cu tunsoarea lor, cu sutanele maronii murdare și cu pielea puturoasă, plină de jeg – dar cu cruci mari de argint bălămbănindu-se pe burtă. De funia murdară, cândva albă, care le încingea sutana, era agățată o cruce atât de mare încât, dacă ar fi fost topită și s-ar fi bătut monede, ar fi hrănit și îmbrăcat o familie timp de un an. Mulți dintre soldații care încă se mai luptau cu credința lor, au simțit o împunsătură văzând cum alătură călugării atât de ostentativa pretinsa pocăință cu bogăția. Nu era de mirare că vikingii prădau în mod constant țărmurile, dacă știau că asemenea bogății se aflau la vedere, gata să fie luate!

Mulți dintre soldații originari din nord îi învinuiau pe față pe călugări pentru violența care le-a cuprins ținuturile. Și acum, nemernicii ăștia evlavioși prefăcuți aveau îndrăzneala să le ceară lor să fie recunoscători lui Dumnezeu pentru terciul apos și pâinea râncedă? Să-i ia dracu pe toți! Blestemați să fie ei și Zeul lor Pescar…

Gărzile de la poartă au fost scoase din lâncezeala lor de zgomotul tropăitului și de strigăte:

— Deschideți poarta! Deschideți, în numele lui Dumnezeu și al Regelui!

Un nechezat ascuțit a dezvăluit că unul dintre cai a ajuns la capătul puterilor și s-a prăbușit, cu inima ajunsă acum doar o masă de mușchi rupt și însângerat în pieptul său.

Gărzile de la poartă au alergat sus, la punctul de observare ca să vadă cine cere să intre la această oră.

— Cine-i acolo, vorbind în numele Regelui?

— Ælrik și Jürgen! Pentru numele Atotputernicului, omule, lasă-ne să intrăm! Suntem atacați!

Unul dintre gardieni s-a întors către camaradul său:

— Sună alarma!

Acesta a alergat de la creneluri la clopotul de alarmă, în timp ce celălalt a coborât scara de lemn și s-a grăbit să ajungă la poartă. Icnind a dat deoparte bârna grea de stejar și a tras de mânerele porților.

Imediat ce s-au deschis suficient, Ælrik s-a poticnit înăuntru, s-a întors, l-a înhățat pe Jürgen de ceafă și l-a tras înăuntru.

— Închide! Închide-le imediat!

Gardianul a trântit poarta la loc, iar Jürgen l-a ajutat să ridice bârna de stejar și să o pună din nou în lăcașurile sale.

Dangătul clopotului de alarmă a scos afară, în curte, câțiva dintre ocupanții garnizoanei care se puteau mișca. Soldați ologi sprijiniți în cârje, cei cu capul

bandajat sau cu un braț legat de gât, stăteau cu ochii tulburi și confuzi. Cei trei călugări au ieșit grăbiți afară ca niște șobolani maronii, pufnind pe nas și lipăind cu sandalele prin balega de cal și noroi.

— Ce-i? Ce-i?

Cel mai bătrân dintre nărozii tunși s-a repezit la Ælrik.

— Suntem atacați?

— De ce crezi că oamenii mei sună alarma, neisprăvitule? Sigur că suntem atacați! De ceva diavolesc, părinte. Așa că, înainte ca noaptea asta să treacă, s-ar putea să avem nevoie de deprinderile și cabalele tale!

Ælrik se uita la călugăr. Instinctul de a-i plesni un dos de palmă idiotului, se lupta cu respectul său pentru presupusa autoritate a unui preot.

Porțile de stejar s-au scuturat violent când au fost izbite cu forță din afară. Bârna a rezistat. Încă un șoc cumplit și poarta s-a zgâlțâit din țâțâni. Mici așchii de piatră și mortar au căzut pe jos. Din partea cealaltă a porții se auzeau gâfâituri și mârâituri – profunde, guturale, primitive. Ghearele zgâriau și scrijelau lemnul porților grele din stejar.

Ælrik, Jürgen, gărzile și acei oameni care se țineau pe picioare și se puteau mișca, s-au dat încet înapoi, scoțându-și săbiile din teacă, gata de luptă.

Porțile erau solide, dar se vor dovedi ele destul de rezistente? Încă o izbitură puternică a scuturat porțile când bestiile de dincolo s-au aruncat cu toată greutatea asupra stejarului.

— Ce fel de atac este acesta?

Cel mai bătrân dintre călugări se holba la porți, închinându-se îngrozit.

— Demoni, părinte. Demoni cu colți lungi și sete de sânge de creștin! a șuierat Ælrik către preot. Demoni spurcați din nord. Ucid sub numele de Lupii lui Skaði.

— Doamne apără și păzește! s-a văitat călugărul. Nu aici, nu din nou!

Înainte ca Ælrik să-l poată întreba ce vrea să spună prin '*nu din nou*', poarta s-a scuturat din nou cu violență. O stinghie de lemn s-a desprins dintr-unul dintre dulapii de stejar și un ochi galben a privit demonic, amenințător, prin gaura formată. Proprietarul ochiului a pufnit și a mârâit, gros și lung. Degete cu gheare, parțial umane, parțial de animal, s-au strecurat prin gaură și au început să rupă din lemn.

Înainte ca Ælrik sau oricare altul dintre oamenii săi să poată reacționa, călugărul a pășit înainte. Crucea de argint care de obicei atârna de funia de la brâu, era acum în mâna sa și ațintită asupra ochiului galben al bestiei. Călugărul – care striga cerând puterii lui Dumnezeu să-l apere – a înfipt brațul lung al crucii adânc în orbita lupului.

Urletul a fost oribil. Bestia a dispărut din vedere, continuând să urle în agonie, cu crucea rămasă înfiptă în ochi. Loviturile și mârâitul continua dincolo de poarta

stricată, în timp ce bestia rănită schelălăia iar și iar ca un cățel lovit. Mirosul de carne arsă s-a strecurat prin gaura din lemn; un miros ciudat, acru, care urzica gâturile oamenilor.

Peste sunetele făcute de animale s-a ridicat un strigăt de furie absolută care a încremenit pe loc orice făptură vie – om sau bestie. Era scos de *regina* gheții:

— NU! Îndrăzniți să-mi răniți copilul? Îndrăzniți? Ucideți-i pe toți! Ucideți-i pe toți! Să nu scape nici unul!

Poarta s-a scuturat violent când bestiile au lansat un baraj de atacuri. Zgomotul făcut de ruperea așchiilor de lemn i-a făcut pe oameni să se îndepărteze. Ælrik a avut simțământul teribil că oțelul englez o fi fost bun ca să străpungă preoți picți, dar nu va putea face nimic împotriva acestor creaturi diavolești și a stăpânei lor furioase.

— Preotule! Cum se poate ca crucea omului tău să aibă un asemenea efect?

— Oricât de mult mi-ar place să spun că puterea Dumnezeului nostru Atotputernic este cea care îi trăsnește, de fapt este argintul. Ei nu pot suferi atingerea lui. Argintul și razele soarelui.

Preotul a ridicat crucea care atârna de funia cu care era legat la mijloc.

— O vezi? și-i arătă brațul principal care se subția către capăt. Nu te-ai întrebat niciodată de ce crucile noastre au această formă? Sunt așa pentru că noi cunoaștem aceste bestii.

— Deci știți cum se poate lupta cu ele.

— În mod normal? Da. Dar acum dușmanul este prea numeros ca să putem lupta, soldatule. Trebuie să fugim.

— Fă-o și am să te spintec eu însumi! s-a răstit Ælrik. Mai avem doar un ceas până-n zori. Le ținem piept. Luptăm!

Călugărul ridică din umeri.

— Atunci vom muri. Cred că e voința Domnului să murim împreună cu tine și oamenii tăi.

— Nu. Lasă lupta pe seama noastră. Voi trei aveți grijă de răniți. Dacă poarta este spartă, vom avea o singură șansă. Mișcă-te!

Călugării s-au îndepărtat în grabă, lăsându-i pe soldați lângă poarta dincolo de care se aflau creaturile. Acestea continuau neîncetat să se arunce cu reînnoită vigoare asupra porții de stejar, care încă mai rezista. Însă, încet dar sigur, lemnul începea să cedeze.

— Ælrik! Privește!

Jürgen arătă către un punct aflat în partea superioară a porții. Acele de gheața începeau să coboare încet pe suprafața lemnului, pătrunzând adânc în fiecare crăpătură, făcând lemnul să trosnească și să crape, forțându-i fibrele să se rupă.

Atingerea reginei gheții trimitea înghețul în adâncul stejarului solid, despicându-l precum făcea toporișca unui tâmplar cu lemnul moale de pin.

— Fir-ar să fie! Ælrik vedea că mai sunt doar câteva clipe și poarta va ceda. Retragerea! Retragerea la adăpost!

Soldații s-au întors și au rupt-o la fugă, cei care se mai puteau ține pe picioare ajutându-și camarazii răniți.

Jürgen a rămas împietrit, privind cum gheața înaintează acoperind tot lemnul, hipnotizat de strălucirea acelor ascuțite. Sângele său de viking pulsa puternic. Știa că se află în prezența cuiva care a văzut sălile din Asgard, care s-a uitat în ochii lui însuși Odin[8]. Cineva care i-a sfidat pe zei și și-a ales propria cale. Își mai putea el nega moștenirea? Putea el să stea și să asculte bombănelile preoților Regelui Pescar, știind acum ce se afla în fața lui, în fața porților?

Și-a părăsit neamul. Pe ai săi. A devenit un trădător și a călărit alături de inamic. Merita mânia lui Skaði. Sabia i-a scăpat din mână, iar el a căzut în genunchi, cu capul plecat, așteptând lunii.

— Jürgen! Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? Fugi, omule! Fugi!

Ælrik dădu să alerge către prietenul său.

Poarta a cedat, spulberată într-un nor de cristale de gheață și așchii mortale. Cele treisprezece bestii stăteau în prag adulmecând și mârâind. Încet, Jürgen și-a ridicat privirea și și-a deschis brațele, în semn de bun venit adresat lupilor, invitându-i să intre. În mâna dreaptă ținea o mică piatră rotundă. Abia se mai vedea semnul *algiz* – runa de protecție. Mânjită. Parțial ștearsă…

Un lup masiv, cu o orbită sângerândă din care încă se mai scurgea fluid vitros, a înaintat încet. S-a oprit în fața omului îngenuncheat. Avea botul rânjit, lăsând să se vadă două rânduri de colți lucitori, sălbatic de ascuțiți – colți meniți să sfâșie carnea și să zdrobească oase. S-a apropiat și a lovit mâna lui Jürgen făcându-l să scape piatra inutilă, care s-a rostogolit mai departe. În gât îi vibra un mârâit gros. Jürgen s-a uitat drept în ochii galbeni ai bestiei. O lacrimă solitară i s-a prelins pe obraz.

— Ucide-mă! Cruță-i pe ceilalți. Noi suntem din același neam. Ucide-mă.

Bestia l-a studiat o clipă, suflându-i răsuflarea fierbinte drept în față. Apoi s-a întors, privind peste umăr și așteptând permisiunea stăpânei pentru a începe carnagiul sfâșiindu-l pe cel care avea semnul lui Odin. Pe cel care era îngenuncheat, lipsit de apărare și fără protecție, care credea prostește că sacrificiul său îi va proteja pe ceilalți.

Nu o va face.

[8] Odin (Óðinn), Allfather (Alföðr) - zeul suprem din mitologia nordică.

Din întuneric, o siluetă uriașă, impunătoare, a făcut un semn de aprobare. Bestia s-a întors iar către Jürgen, cu botul rânjind sălbatic. L-a deschis larg și, cu un urlet, s-a abătut asupra blondului. La acest semnal, ceilalți lupi au năvălit prin poarta distrusă, și, îmbrâncindu-se unul pe altul și mârâind, l-au sfâșiat pe Jürgen în bucăți.

— NU! a răcnit Ælrik cu sfidare și furie la vederea măcelului asupra prietenului său. Demoni blestemați! NU!

Strigând cu furie la fiecare pas, a năvălit asupra bestiilor care sfâșiau carnea camaradului său. Vedea ieșind din mijlocul grămezii zvârcolitoare de lupi un picior al lui Jürgen care se contorsiona și zvâcnea la fiecare mușcătură care smulgea carnea de pe oase. Bietul om era încă viu. Bestiile îi prelungeau agonia. Într-un târziu, strigătele lui Jürgen au încetat când unul dintre lupi l-a mușcat de cap, trăgându-i pielea feței de pe craniu, așa cum un vânător jupoaie blana de pe un iepure.

Oamenii au văzut sălbăticia bestiilor, și, în ciuda rănilor, instinctul de războinic i-a cuprins pe toți. Urlând, s-au aruncat asupra fiarelor, hotărâți să le doboare și să răzbune moartea oribilă a lui Jürgen, sau să moară ca niște soldați, în acest atac.

Lumina argintie a lunii s-a diminuat.

Lupii lui Skaði s-a oprit în mijlocul ospățului și s-au uitat la norul care aluneca pe cer, peste discul lunii, acoperindu-i razele și lăsând curtea în întuneric. Luna a dispărut și fiarele au urlat la unison. Oamenii din garnizoană au văzut oripilați cum dușmanii lor se chinuie să-și găsească o formă.

— Acum! Când sunt slabi! Atacați acum!

Ælrik s-a năpustit, hăcuind cu sabia trupurile zvârcolitoare. Oamenii l-au urmat, înjunghiind și spintecând tot ce mișca.

Pietrele de pe jos au devenit alunecoase sub picioarele lor. Sânge și mațe amestecate cu balegă și cristale de gheață scuturate de pe poarta spartă. Strigăte și urlete au răsunat în noapte – urletele unei bătălii păgâne dintre demonii străvechi și oamenii îngroziți, dar furioși.

Oamenii mureau. Cumplit. Fiarele, prinse între agonia transformării și rănile făcute de armele soldaților, luptau încă cu o ferocitate egală cu cea a soldaților pe care încercau să-i măcelărească. Era un impas sângeros, cumplit.

În beznă, o siluetă uriașă stătea privind impasibilă, cu un zâmbet rece pe buzele subțiri și severe. Ceea ce muritorii păreau să fi uitat era faptul că norii erau trecători. Ei alunecau precum zăpada dusă de vânt. Skaði și-a ridicat privirea. Licăritul rece al unei stele și marginea argintie a lunii arătau deja că norul trecea. Și-a coborât din nou privirea asupra pâlcului de luptători. Muritorii se și credeau învingători, pentru că copii ei se zvârcoleau urlând și dând înapoi sub barajul de lovituri de sabie.

Apoi, norul a trecut mai departe.

Luna a continuat să strălucească în toată splendoarea ei.

Skaði și-a dat capul pe spate și a scos un urlet care s-a făcut auzit chiar și în Valhalla[9].

Ælrik a văzut cum fiarele se zvârcolesc și se transformă din nou în lupi demonici cu ochii galbeni plini de turbare.

— O, Doamne, nu…

ᛊᚠᚨᚱᛊᛁᛏ

[9] Valhalla (Valhöll) - în mitologia nordică este o sală de ospețe majestoasă, enormă, în Asgard, unde stăpânește Odin. Aleșii lui Odin, jumătate dintre cei ce mor în luptă, cu arma în mână, ajung în Valhalla conduși de valkyrii.

LEE CHILD

PIERRE, LUCIEN ŞI EU

Titlul original: *Pierre, Lucien, and Me, 2017*
Traducerea: Ştefi Todo

Bouquet of Chrysanthemums by Pierre-Auguste Renoir

VP-MAGAZIN

Am supraviețuit primului atac de inimă. Dar de îndată ce am fost destul de bine ca să mă ridic din pat, medicul a venit şi mi-a spus:

— Sunt sigur că va urma al doilea. E doar o chestiune de timp. Primul episod a indicat o slăbiciune gravă. Care tocmai se înrăutățea. Ar putea fi zile. Sau săptămâni. Cel mult luni. Mi-a spus că de acum încolo mă pot considera invalid.

— Suntem în 1928, am spus, pentru Dumnezeu. Oamenii vorbesc la radio de departe. Nu aveți o pastilă pentru asta?

Nicio pastilă, a spus. Nimic de făcut. Poate să văd un spectacol. Şi poate să scriu nişte scrisori. Mi-a spus că oamenii regretă cel mai mult lucrurile pe care nu le-au spus. Apoi a plecat. Apoi am plecat eu. Acum sunt acasă de patru zile. Nefăcând nimic. Doar aşteptând al doilea episod. Zile, sau săptămâni, sau luni. Nu am de unde să ştiu.

Nu am fost să văd un spectacol. Nu încă. Trebuie să recunosc că e tentant. Câteodată mă întreb dacă medicul a avut în minte mai mult decât distracția. Pot să-mi imaginez că aleg un musical nou-nouț, plin de culoare şi efecte speciale şi entuziasm debordant, cu un final măreț, după care noi toți din sală am sări de pe scaune pentru ovații în picioare, iar eu aş simți o strânsoare în piept şi aş cădea pe podea ca o haină goală care alunecă de pe un scaun răsturnat. Aş muri acolo, în timp ce mulțimea nepăsătoare ar aplauda şi s-ar înveseli în jurul meu. Ultimele mele ore ar fi pline de muzică şi dans. Nu-i un mod rău de a muri. Dar cunoscându-mi norocul s-ar întâmpla prea repede. Un stimul anterior îl va declanşa. Poate ieşirea din metrou. Pe scările abrupte, cu lanțuri de fier, spre trotuarul de pe strada 42. Aş cădea şi aş aluneca în spate un metru, în umezeală şi mizerie şi pietriş, iar oamenii s-ar uita în altă parte şi ar păşi pe lângă mine, ca şi cum aş fi un vagabond obişnuit. Sau s-ar putea întâmpla la teatru şi să mor pe scări spre balcon. Nu mai am bani pentru un loc în primele rânduri. Sau aş putea ajunge la zei agățându-mă de balustradă, fără suflare, inima mea bătând, apoi cedând în timp ce orchestra încă îşi acordează instrumentele. Ultimul lucru pe care l-aş auzi ar fi bocetul viorilor care se acordează. Nu-i bine. Şi ar putea strica lucrurile pentru toată lumea. Spectacolul s-ar putea anula.

Aşa că, în cuvintele pe care le-am folosit totdeauna, dar care acum sunt din ce în ce mai lipsite de sens, un spectacol e ceva ce aş putea vedea mai târziu.

Nici n-am scris nicio scrisoare. Ştiu la ce s-a referit medicul. Poate că ultima dată i-ai spus cuiva vorbe grele. Poate că nu ți-ai făcut niciodată timp să spui, Hei, eşti cu adevărat un prieten bun, ştii asta? Dar aş pleda nevinovat la aceste acuzații. Sunt un tip direct. De obicei vorbesc mult. Oamenii ştiu ce gândesc. Toți ne-am înțeles foarte bine. Nu vreau să le stric dispoziția trimițându-le mesaje morbide de adio.

Aşa că de ce ar scrie cineva scrisori?

Poate că se simt vinovați de ceva.

Eu nu mă simt. În cea mai mare parte. Cu greu să găsesc ceva. Nu pretind că am dus o viață fără pată, dar am jucat după reguli. Câmpul era plat. Şi ei erau tot escroci. Aşa că n-am avut niciodată insomnii. Încă nu am. N-am niciun lucru mare de îndreptat. Nici mic. Nu-mi vine nimic în minte.

Doar, poate, dacă mă forțezi foarte tare, aş putea spune despre puştiul Porterfield. Mi-a rămas puțin în minte. Chiar dacă a fost, pur şi simplu, o afacere ca oricare alta. Un prost şi banii lui. Tânărul Porterfield era plin de prostie şi avea o grămadă de bani. Era fiul unuia pe care fițuicile de scandal obişnuiau să-l numească titanul din Pittsburgh. Bătrânul transformase averea din oțel într-o avere şi mai mare din petrol şi îşi făcuse toți copiii milionari. Toți şi-au construit vile în sus şi-n jos pe Fifth Avenue. Toți voiau chestii pe pereți. Nişte nătărăi, toți. Cu excepția mea, care eram un nătărău drăguț.

L-am întâlnit prima dată cu nouă ani în urmă, târziu în 1919. Renoir tocmai murise în Franța. S-a aflat prin telegraf. În acel moment lucram la Metropolitan Museum, dar numai la magazie. Nimic fascinant, dar speram să îmi găsesc calea. Ştiam nişte lucruri, chiar şi atunci. Împărțeam camera cu un italian pe nume Angelo, care voia să fie cântăreț în cluburi de noapte. Între timp servea la mese la un restaurant de lângă bursă. Într-o seară au apărut patru tipi bogați. Gulere de blană, cizme de piele. Milioane şi milioane de dolari, chiar acolo în fața lui. Toți tineri, ca nişte prinți. Angelo l-a auzit pe unul spunând că e mai bine să cumperi o operă de artă cât timp artistul e încă în viață, deoarece prețul creşte brusc după ce moare. Întotdeauna e aşa. Forțele pieței. Cererea şi oferta. Plus creşterea misterului şi statutului. Ca răspuns, al doilea tip a spus că în acel caz toți l-au ratat pe Renoir. Tipul văzuse telegrama cu noutăți. Dar un al treilea tip, care s-a dovedit a fi Porterfield, a spus că poate mai e timp. Poate că piața nu va reacționa peste noapte. Poate că va exista o perioadă de grație, înainte ca prețurile să urce.

Atunci, din vreun motiv prostesc, Angelo l-a oprit pe Porterfield în drum spre ieşire şi i-a spus că stă cu un tip care lucrează la Metropolitan Museum, ştie o mulțime de lucruri despre Renoir şi e expert la găsirea tablourilor în locuri puțin probabile.

Când Angelo mi-a spus asta în acea seară, l-am întrebat:

— De ce naiba ai spus asta?

— Pentru că suntem prieteni, a spus el. Pentru că vom ajunge departe. Tu ai face acelaşi lucru pentru mine. Dacă ai auzi un tip căutând un cântăreț, i-ai spune despre mine, nu? Tu mă ajuți, eu te ajut. Şi aşa urcăm pe scară. Datorită talentelor noastre. Şi norocului. Ca azi. Tipul bogat vorbea despre artă şi tu lucrezi la Metropolitan Museum. Care parte nu e adevărată?

— Descarc camioane, am spus. Nu văd decât lăzile.

— Ai început de jos. Încerci să urci. Ceea ce nu e uşor. Toți ştim asta. Aşa că trebuie să eviți scările şi să iei liftul oricând ai ocazia. Şansa nu apare prea des. Tipul ăsta e ținta perfectă.

— Nu sunt pregătit.

— Ştii despre Renoir.

— Nu destul.

— Ba destul, a spus Angelo. Ştii mişcarea. Ai un ochi bun.

Ceea ce era generos. Dar, de asemenea, aproape de adevăr, presupun. Văzusem reproduceri în ziare. Cel mai mult îmi plăceau lucrurile vechi, dar am încercat întotdeauna să țin pasul. Puteam deosebi un Manet de un Monet.

— Care-i cel mai nasol lucru care ar putea să se întâmple? a întrebat Angelo.

Şi, bineînțeles, în dimineața următoare un mesager din camera de corespondență a muzeului a ieşit în frig pentru a mă găsi şi pentru a-mi da o notă. Era pe hârtie frumoasă, cu greutate mare, într-un plic gros. Era de la Porterfield. Mă invita să merg la el cât mai curând posibil, pentru a discuta o propunere importantă.

Locuința lui era la zece străzi spre sud, pe Fifth, cu intrarea prin nişte porți de bronz care probabil veneau de la vreun palat străvechi din Florența, Italia. Trimise în cala unui vapor, poate împreună cu muncitorii speciali. Am fost condus într-o bibliotecă. Porterfield a venit după cinci minute. Pe atunci avea douăzeci şi doi de ani, plin de putere şi energie, cu un zâmbet tâmp mare pe fața mare roz. Îmi amintea de cățelul pe care-l avusese odată verişoara mea. Picioare mari, strecurându-se şi alunecând, mereu nerăbdător. Am aşteptat ca un bărbat să ne aducă cafele şi apoi Porterfield mi-a spus teoria lui despre perioada de grație. Mi-a spus că întotdeauna i-a plăcut Renoir şi că vrea unul. Sau două, sau trei. Ar însemna foarte mult pentru el. Voia să merg în Franța şi să văd ce pot găsi. Bugetul lui era generos. Mi-ar da scrisori de recomandare pentru băncile locale. Aş putea fi agentul lui de achiziții. M-ar trimite la clasa a doua cu primul vapor cu aburi care pleca. Mi-ar acoperi toate cheltuielile. A vorbit şi a vorbit. Am ascultat şi am ascultat. M-am gândit că era în proporție de optzeci la sută la fel cu orice alt nenorocit bogat din oraş cu prea mult loc liber pe pereții din sufragerie. Dar aveam sentimentul că unei părți mici din el chiar îi place Renoir. Poate că era mai mult decât o investiție.

În cele din urmă s-a oprit din vorbit şi cu vreun motiv idiot, am spus:

— Bine, o fac. Plec chiar acum.

Şase zile mai târziu eram la Paris.

Era fără speranță. Nu ştiam nimic şi pe nimeni. Am mers la galerii ca un client obişnuit, dar prețurile la Renoir urcaseră deja până la cer. Nu a fost nicio perioadă de grație. Primul tip din restaurant avusese dreptate. Nu Porterfield. Dar mă simțeam obligat, aşa că am continuat. Am ascultat bârfele. Unii distribuitori erau îngrijorați că fii lui Renoir vor umple piața cu tablouri găsite în atelierul lui. Se pare că erau stivuite de-a lungul pereților. Atelierul era într-un loc numit Cagnes-sur-Mer, pe dealurile din spatele localității Cannes, un mic port de pescari spre sud. La marea Mediterană.

Oricine putea ajunge la Cannes cu trenul, apoi, probabil, o căruță trasă de un măgar putea să-l ducă mai departe.

M-am dus. De ce nu? Alternativa era să mă întorc acasă, la un loc de muncă despre care eram sigur că-l dăduseră deja altcuiva. Am lipsit nemotivat. Aşa că am luat un tren de noapte spre un loc fierbinte şi ars de soare. Un cal şi o căruță m-au dus pe dealuri. Locul lui Renoir era plăcut. Terenuri îngrijite şi o casă mică de piatră. Avusese succes de mulți ani. Nu a fost un artist muritor de foame. Nu mai era.

Nu era nimeni acasă, cu excepția unui tânăr care a spus că era un prieten bun al lui Renoir. A spus că numele lui e Lucien Mignon. A spus că locuia acolo. A spus că era un coleg artist. A spus că fiii lui Renoir fuseseră şi plecaseră, iar soția lui Renoir era în Nisa, locuind cu un prieten.

Vorbea engleză, aşa că m-am asigurat că va transmite sincere condoleanțe persoanelor potrivite. De la admiratorii lui Renoir din New York. Care erau mulți. Şi toți doreau să ştie, din motive pe care le-am făcut să sune pur academice şi chiar sentimentale, exact câte picturi rămăseseră în atelier.

M-am gândit că Mignon ar răspunde, fiind un artist, şi, prin urmare, dorindu-şi orice ban, dar nu a răspuns. Nu direct. În loc de asta, mi-a povestit despre viața lui. Era pictor, la început admirator al lui Renoir, apoi prieten, apoi însoțitor constant. Ca un frate mai tânăr. Locuia în casă de zece ani. Simțea, în ciuda diferenței de vârstă, că el şi Renoir aveau o legătură puternică. O adevărată conexiune.

Îmi suna ciudat. Ca oamenii care sunt trimişi la Bellevue. Apoi s-a înrăutățit. Mi-a arătat munca lui. Era exact ca a lui Renoir. Aproape copie fidelă, în stil şi manieră şi subiect. Şi toate erau nesemnate, ca şi cum ar fi păstrat iluzia că ar putea fi lucrarea maestrului. Era un omagiu foarte ciudat şi slugarnic.

Atelierul era o cameră mare, înaltă, pătrată. Era răcoroasă şi luminată. Unele din operele lui Renoir erau agățate pe pereți şi unele ale lui Mignon erau agățate lângă ele. Era greu să găseşti diferențele. Sub piesele expuse, erau într-adevăr pânze stivuite lângă perete. Mignon a spus că fiii lui Renoir le-au pus deoparte. Ca moştenire a lor. Nu erau pentru a fi privite sau atinse. Pentru că toate erau foarte bune.

A spus-o într-un mod care sugera că el ajutase cumva să le facă pe toate foarte bune.

L-am întrebat dacă ştie ceva despre alte pânze despre care încă nu s-a vorbit. Oriunde în Franța. Ca răspuns a arătat în cameră. Sprijinite de un perete erau un număr foarte mic de lucrări pe care copiii le-au respins. Uşor de văzut de ce. Toate erau schițe, sau experimente sau lucrări neterminate într-un fel. Una nu era nimic altceva decât o dungă verde de la stânga la dreapta pe o pânză goală. Poate un peisaj început şi imediat abandonat. Mignon mi-a spus că lui Renoir nu-i plăcea cu adevărat să lucreze afară. Îi

plăcea să fie înăuntru, cu modelele lui. Roz şi rotunde. Fete din sat, în principal. Se pare că una dintre ele devenise doamna Renoir.

Una din pânzele respinse era cu un peisaj început în partea de jos. Câteva urme de pensulă verzi, frumos făcute, sugestive, dar parcă de probă şi cu jumătate de inimă. Nu era niciun cer. Alt început abandonat. O pânză pusă deoparte. Dar o pânză luată mai târziu, cu un alt scop. Unde trebuia să fie cerul era o natură moartă cu flori roz într-o vază verde. Era sus, în partea stângă a pânzei, pictată într-o parte a peisajului neterminat, nu mai mult de opt centimetri pe zece. Florile erau trandafiri şi anemone. Culoarea roz era marca lui Renoir. Mignon şi cu mine am fost de acord că nimeni nu făcea rozul mai bine decât Renoir. Vaza era un lucru ieftin, cumpărat cu câțiva bănuți de la piață sau făcut acasă prin turnarea a şase centimetri de apă clocotită într-o sticlă goală de vin şi apoi lovirea cu un ciocan.

Era un mic fragment minunat. Părea făcut cu bucurie. Mignon mi-a spus că există o poveste în spatele lui. Mignon mi-a spus că într-o zi de vară doamna Renoir a ieşit în grădină să culeagă un buchet de flori. A umplut vaza cu apă de la pompă, a aranjat cu măiestrie tulpinile şi le-a dus în casă prin uşa atelierului, pe unde era calea cea mai scurtă. Soțul ei a văzut-o şi dorința de a o picta a pus stăpânire pe el. Literalmente stăpânire, a spus Mignon. Aşa era temperamentul artistic. Renoir s-a oprit din ce făcea şi a apucat cea mai apropiată pânză, care s-a nimerit să fie peisajul neterminat, a pus-o vertical pe şevalet şi a pictat florile în spațiul alb unde trebuia să fie cerul. A spus că nu poate rezista dezordinii lor sălbatice. Soția lui, care petrecuse mai mult de zece minute să le aranjeze, a zâmbit şi nu a spus nimic.

Fireşte, am propus un aranjament.

Am spus că dacă aş putea lua mica natură moartă pentru mine, doar ca un simbol şi o amintire, atunci aş cumpăra douăzeci de lucrări ale lui Mignon ca să le vând la New York. I-am oferit o sută de mii de dolari din banii lui Porterfield.

Normal că Mignon a fost de acord.

Încă un lucru, am spus. Trebuia să mă ajute să tai florile de pe pânza mare şi să prind fragmentul singur. Ca o miniatură originală.

A spus că ar putea.

Încă un lucru, am spus. Trebuia să picteze semnătura lui Renoir pe el. Doar pentru satisfacția mea.

A ezitat.

Am spus că el ştia că Renoir îl pictase. Ştia asta în mod sigur. Îl văzuse când a făcut-o. Deci unde era înşelăciunea?

A fost de acord destul de repede ca să mă facă să fiu optimist cu privire la viitorul meu.

Am luat pânza pe jumătate peisaj, pe jumătate flori de pe ramă şi am tăiat dreptunghiul de opt pe zece relevant, plus încă o margine ca să o putem fixa pe o ramă proprie, pe care Mignon a asamblat-o din lemn şi cuie găsite

pe-acolo. Am pus totul împreună, apoi el a stors un punct de vopsea dintr-un tub – maro închis, nu negru – a luat o pensulă din păr fin de cămilă şi a pictat numele lui Renoir în colțul din dreapta jos. Doar Renoir, cu prima literă mare stilizată, după aceea curgând litere mici, foarte franțuzesc şi identic cu o duzină de exemple reale pe care le puteam vedea de jur împrejur.

Apoi am ales douăzeci din pânzele lui. Normal, le-am luat pe cele mai impresionante şi asemănătoare lui Renoir. I-am scris un cec – o sută de mii şi 00 – am împachetat în hârtie cele douăzeci şi una de pachete şi le-am încărcat în căruța care mă aştepta, la instrucțiunile mele şi datorită bacşişului generos al lui Porterfield. Am plecat făcându-i cu mâna.

Nu l-am mai văzut pe Mignon. Dar am mai făcut afaceri împreună, într-un fel, încă trei ani.

Mi-am luat o cameră la Cannes, într-un hotel frumos cu vedere la mare. Hamalii mi-au dus pachetele sus. Am ieşit şi am găsit un magazin de artă de unde am cumpărat un tub de vopsea maro închis şi o pensulă cu păr fin de cămilă. Am proptit mica mea natură moartă de un dulap şi am copiat semnătura lui Renoir, de douăzeci de ori, în colțul din dreapta jos al lucrărilor lui Mignon. Apoi am coborât în hol şi i-am trimis o telegramă lui Porterfield: *Am cumpărat trei superbe Renoir cu o sută de mii. Mă întorc direct.*

Eram acasă şapte zile mai târziu. Prima oprire a fost ca să înrămez natura mea moartă pe care apoi am pus-o pe polița de deasupra căminului, a doua oprire a fost la vila lui Portefield pe Fifth, cu trei din cele mai bune lucrări ale lui Mignon.

Şi de atunci am plantat sămânța vinovăției. Porterfield a fost aşa de al naibii de fericit. Aşa de al naibii de încântat. Avea Renoir-ul lui. Strălucea şi zâmbea ca un copil în dimineața de Crăciun. Erau fabuloase, a spus el. Erau un chilipir. Treizeci şi trei de mii bucata. Mi-a dat şi un bonus.

Am trecut peste asta destul de repede. Trebuia. Aveam încă şaptesprezece Renoir-uri de vândut, ceea ce am şi făcut, făcându-le să apară rar, într-o perioadă de trei ani, ca să le păstrez valoarea. Eram ca vânzătorii pe care-i întâlnisem în Paris. Nu voiam o suprasaturare. Cu banii pe care i-am câştigat m-am mutat în centru. Nu am mai locuit niciodată cu Angelo. Am întâlnit un tip care mi-a spus că acțiunile RCA erau o investiție bună, aşa că am cumpărat, dar am fost dus de nas. Am pierdut aproape totul. Nu că m-aş fi putut plânge. Înşelătorul înşelat şi alte chestii de genul ăsta. Ce dai aia primeşti. Lumea mea s-a diminuat la o viață solitară în oraşul nepăsător, înconjurat de strălucirea trandafirilor şi anemonelor mele de deasupra şemineului. Îmi imaginam acelaşi sentiment în casa lui Porterfield, ca două axe pe o hartă. Centre gemene ale fericirii şi încântării. El cu Renoir-urile lui, eu cu al meu.

Apoi atacul de inimă şi vinovăția. Nătărăul drăguț. Zâmbetul mare de pe fața lui. N-am scris o scrisoare. Cum aş putea explica? În loc de asta, am luat Renoir-ul meu de pe perete, l-am împachetat în hârtie şi m-am dus pe Fifth,

prin porțile italiene de bronz, până la uşă. Porterfield nu era acasă. Ceea ce era bine. I-am dat pachetul servitorului şi i-am spus că vreau ca şeful lui să-l aibă, deoarece ştiu că-i place Renoir. Apoi am plecat, înapoi acasă la mine, unde stau în continuare, doar aşteptând al doilea episod. Peretele meu arată gol, dar poate-i mai bine aşa.

SYDE ALLIEL BRUNET

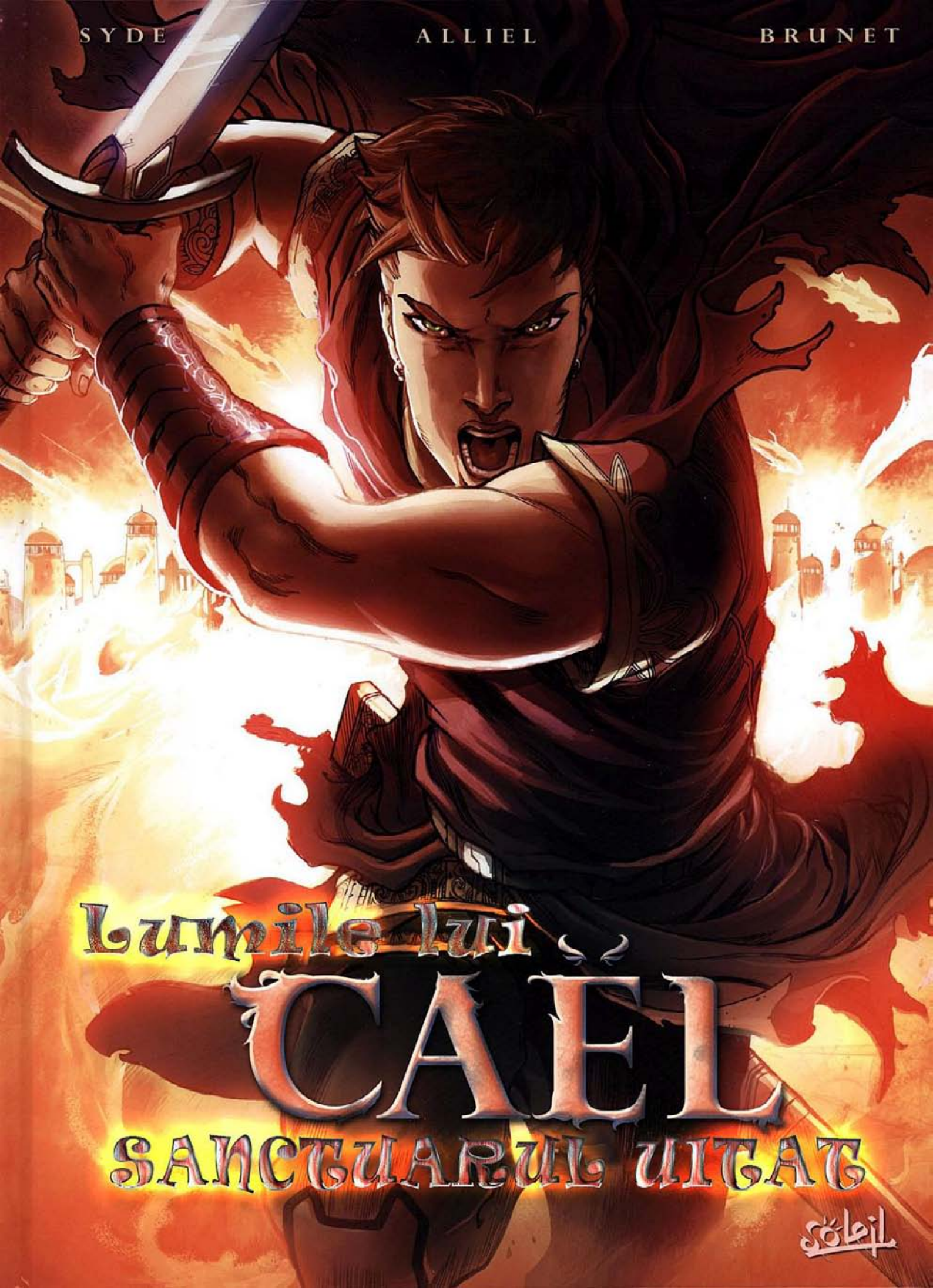

Lumile lui CAËL

SANCTUARUL UITAT

Soleil

EA E AICI, O SIMT ...
PUTEREA SA... E IMENSĂ ! CEEA CE ÎNSEAMNĂ CĂ...
...S-A TREZIT !
ASTA E POATE SINGURA NOASTRĂ ȘANSĂ SĂ O READUCEM PE DAWON !
SĂ FIE ÎN SFÎRȘIT ZORII NOII ERE CARE NI SE OFERĂ ?...
SAU APUSUL NOSTRU, AL TUTUROR ?
STĂPÂNE DARVORICK ?!
AM AJUNS LA DESTINAȚIE !
BINE...

E TIMPUL SĂ SCHIMBĂM CURSUL EVENIMENTELOR ȘI SĂ CĂPĂTĂM AVANTAJ...
... O DATĂ PENTRU TOȚI !
URAGANA ! O AUD ! ESTE... ÎN CAPUL MEU !
ȘI ASTA VINE DE ACOLO, CHIAR DUPĂ UȘA ACEEA !
TREBUIE SĂ O DUC LA PAZNICI. EI VOR ȘTII CE SĂ FACĂ !

S-A TERMINAT, GARDIANULE ! AI AJUNS PREA TÂRZIU !
?!
EA ESTE ÎN PLINĂ FAZĂ DE TREZIRE. ȘTII DOAR CE ÎNSEAMNĂ ASTA !
TU ?! NU TE POT LĂSA SĂ FACI ASTA, SENIORULE PRETORIAN ! PREA MULTE VIEȚI DEPIND DE ASTA !
MĂ AȘTEPTAM LA MAI MULT DE LA TINE, FRAOCK !
RAAAAAAAAAH !
?!?

AAAH !!

LUPTA TA E ZADARNICĂ ! NU VOI CEDA NICIODATĂ !

AI ÎNCĂ REFLEXE BUNE !

DAR ASTA NU MĂ VA ÎMPIEDICA SĂ TE UCID !

TU NU POȚI FACE FAȚĂ URAGANULUI DESTINULUI !
TE ÎNȘELI ! EU SUNT GARDIAN !!!
AICI SE TERMINĂ POVESTEA TA, PRETORIANULE !
AAARGH !
ÎNCEPE IAR !!!!
AUD STRIGĂTUL CARE-MI RĂSUNĂ... ÎN CRANIU !!
MORI !!!
CU TINE S-A TERMINAT DEFINITIV RASA BORHOLT ! ADIO, FRAOCK !
VASUL ĂSTA SE VA FACE FĂRÂME ! TREBUIE SĂ O FAC REPEDE !
ÎN SFÂRȘIT ! DUPĂ ATÂTA TIMP, NE-AM REGĂSIT, OOO ZEIȚĂ !
IATĂ-NE ÎN PRAGUL DESTINULUI NOSTRU ...
... GATA PENTRU ORICE NEBUNIE CA SĂ DESFACEM FATALITATEA... ȘI SUNTEȚI ÎN FAȚA MEA ...
...AȘA FRUMOASĂ...

MIRKO.. BĂTRÂNE FRATE...
E NUMAI VINA MEA !
DACĂ TE-AȘ FI ASCULTAT CÂND AM DESCOPERIT UCI-UL, NIMIC DIN TOATE ASTEA NU S-AR FI ÎNTÂMPLAT !
DAR ÎN SCHIMB, EU V-AM IMPLICAT PE TOȚI ÎN ACEASTĂ POVESTE NEBUNEASCĂ ...
ȘI DIN CAUZA MEA ...
... TU EȘTI MORT !!!
HHMM...
VREȚI SĂ MĂ URMAȚI, VĂ ROG. SUVERANUL DIN ARCKALON DOREȘTE SĂ DISCUTE CU VOI.
EU...EU VĂ URMEZ.
ȘI LULLABY ?
PRIETENA TA ESTE ȘI EA CONVOCATĂ, BINEÂNȚELES.

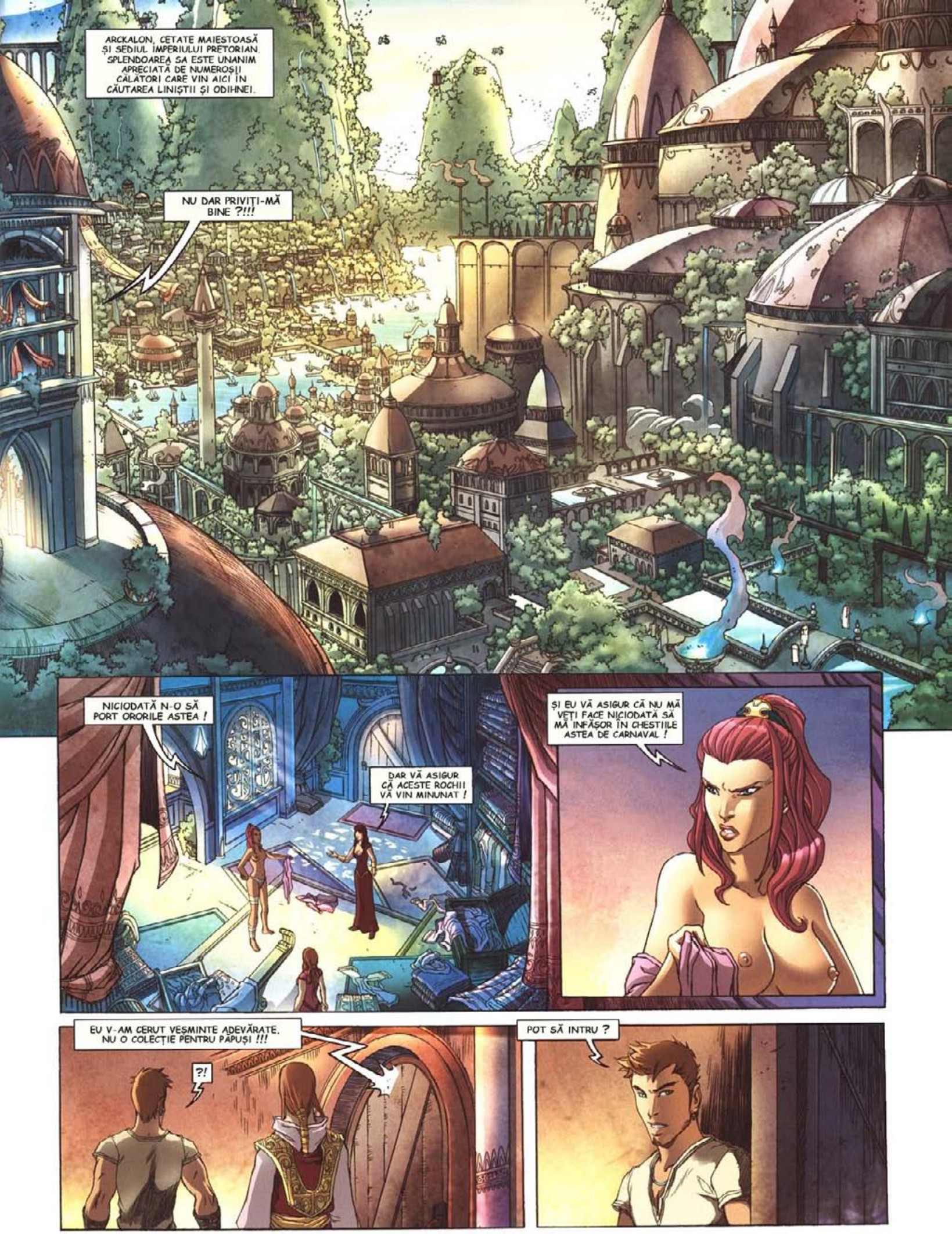
ARCKALON, CETATE MAIESTOASĂ ȘI SEDIUL IMPERIULUI PRETORIAN. SPLENDOAREA SA ESTE UNANIM APRECIATĂ DE NUMEROȘII CĂLĂTORI CARE VIN AICI ÎN CĂUTAREA LINIȘTII ȘI ODIHNEI.
NU DAR PRIVIȚI-MĂ BINE ?!!!
NICIODATĂ N-O SĂ PORT ORORILE ASTEA !
DAR VĂ ASIGUR CĂ ACESTE ROCHII VĂ VIN MINUNAT !
ȘI EU VĂ ASIGUR CĂ NU MĂ VEȚI FACE NICIODATĂ SĂ MĂ INFĂȘOR ÎN CHESTIILE ASTEA DE CARNAVAL !
EU V-AM CERUT VEȘMINTE ADEVĂRATE. NU O COLECȚIE PENTRU PĂPUȘI !!!
?!
POT SĂ INTRU ?

GLUP !
AH ! NOLAN ! AI NIMERIT BINE !
VĂD CA NIMENI DE AICI NU ÎNTELEGE CE VREAU EU ȘI ATUNCI TREBUIE SĂ MĂ SERVESC SINGURĂ !
TU ȚINE ASTA !!!
TREBUIE SĂ AIBĂ CEVA DE ÎMBRĂCAT PURTABIL AICI ÎNĂUNTRU, TOTUȘI !
IA SĂ VEDEM !
ASTA E BOCCIE !
ASTA E URÂTĂ !
ASTA E NULĂ !
ASTA E RIDICOLĂ !
AAA ! IATĂ !
PUNEM ASTA AȘA AICI, ȘI ĂSTA AICI... CE CREZI, NOLAN ?
TADAA ! ÎȚI PLACE ?
HMM.. DA ! DAR NU... ÎN SFÂRȘIT, NU MAI AVEM TIMP ! SUNTEM CONVOCAȚI DE SUVERANUL CETĂȚII !
DA ? ATUNCI AM FĂCUT BINE CĂ AM ADOPTAT O ȚINUTĂ SERIOASĂ...
NU TREBUIE SĂ FACEM O IMPRESIE PROASTĂ !

NU AM CHEF DE GLUMĂ, LULLA.
DA, VĂD ASTA... ÎMI IMAGINEZ CĂ E LEGAT DE MIRKO, CE AI MAI AFLAT DESPRE ULTIMELE CĂUTĂRI ?
EU... ȘTII, CONSORȚIUMUL A FOST ÎN ÎNTREGIME DISTRUS ÎN MOMENTUL PRĂBUȘIRII... ȘI...
NU E NICI O SPERANȚĂ...
CUM AȘA ? BINEÂNȚELES CĂ MAI E O SPERANȚĂ ! TRĂIEȘTE ÎNCĂ, SUNT SIGURĂ !...
SPUNE-MI CĂ-L VOR GĂSI, NOLAN...
SPUNE-MI...
DESCHIDE-ȚI POARTA ! SUNTEM AȘTEPTAȚI DE SUVERANUL DARVORICK !
SUVERANUL A SOCOTIT CĂ SOSIREA VOASTRĂ E SUFICIENT DE IMPORTANTĂ CA SĂ CONVOACE MARELE CONSILIU.
TOȚI CEI DE AICI SUNT ÎNALȚI DEMNITARI DIN ARCKALON CARE VOR SĂ ȘTIE DACĂ ZVONUL ESTE FONDAT.
CE ÎNSEAMNĂ ASTA ? CE FAC TOȚI OAMENII ĂȘTIA AICI ?
E MAGNIFIC ! TOTUL E ATÂT DE...ARMONIOS !
POATE CĂ DA, DAR EU VREAU DOAR RĂSPUNSURI ! NU MĂ INTERESEAZĂ DELOC FRUMOASELE LOR GRĂDINI !...
ZVON ? DAR CE ZVON ?!
AM AJUNS ! AȘEZAȚI-VĂ ÎN CENTRUL CERCULUI !
NU-MI PLACE ASTA ! AM NEPLĂCUTA IMPRESIE CĂ AM INTRAT ÎNTR-O ARENĂ !
HEI ! PRIVEȘTE, APROAPE DE TRON !

EL E ! E CEL CARE NE-A SALVAT DE LA EXPLOZIE !
VOI AȚI SCĂPAT DE LA O MOARTE SIGURĂ !
DA, E CHIAR EL...
E CHIAR KENAN, CARE SE ÎNCĂPĂȚÂNEAZĂ SĂ MĂ CONVINGĂ CĂ EȘTI CINEVA IMPORTANT ȘI CĂ AI UN ROL MARE DE JUCAT !
E ADEVĂRAT ? EȘTI TU CEL PE CARE ÎL AȘTEPTĂM CU TOȚII ?
TU EȘTI... CAEL ?
BUN... DREPT SĂ VĂ SPUN, MĂ TEM CĂ VOI FACEȚI O GREȘEALĂ.
NU ȘTIU CINE ESTE ACEST CAEL DE CARE VORBIȚI VOI. ȘTIU ȘI MAI PUȚINE DESPRE LOCUL UNDE SUNTEM ȘI CUM AM AJUNS AICI.
SE ÎMPLINESC DEJA DOUĂ ZILE DE CÂND AM FOST ADUȘI ȘI NIMENI NU NE DĂ NICI CEA MAI MICĂ EXPLICAȚIE !
FĂRĂ SĂ VĂ JIGNESC, NOI SUNTEM DE FAPT CEI CARE AȘTEPTĂM SĂ PRIMIM CÂTEVA RĂSPUNSURI !
AU DREPTATE, DARVORICK. AU AVUT MULTE PERIPEȚII PÂNĂ SĂ AJUNGĂ LA NOI ! AU DREPTUL SĂ ȘTIE MAI MULTE !
MMMH...
BINE, FIE ! DACĂ ÎNSUȘI CONSILIERUL MEU A DEVENIT APĂRĂTORUL CAUZEI VOASTRE, VĂ VOI FURNIZA ELEMENTELE LĂMURITOARE NECESARE...
CHIAR DACĂ ACESTEA NU SUNT ÎN FAVOAREA VOASTRĂ !
10

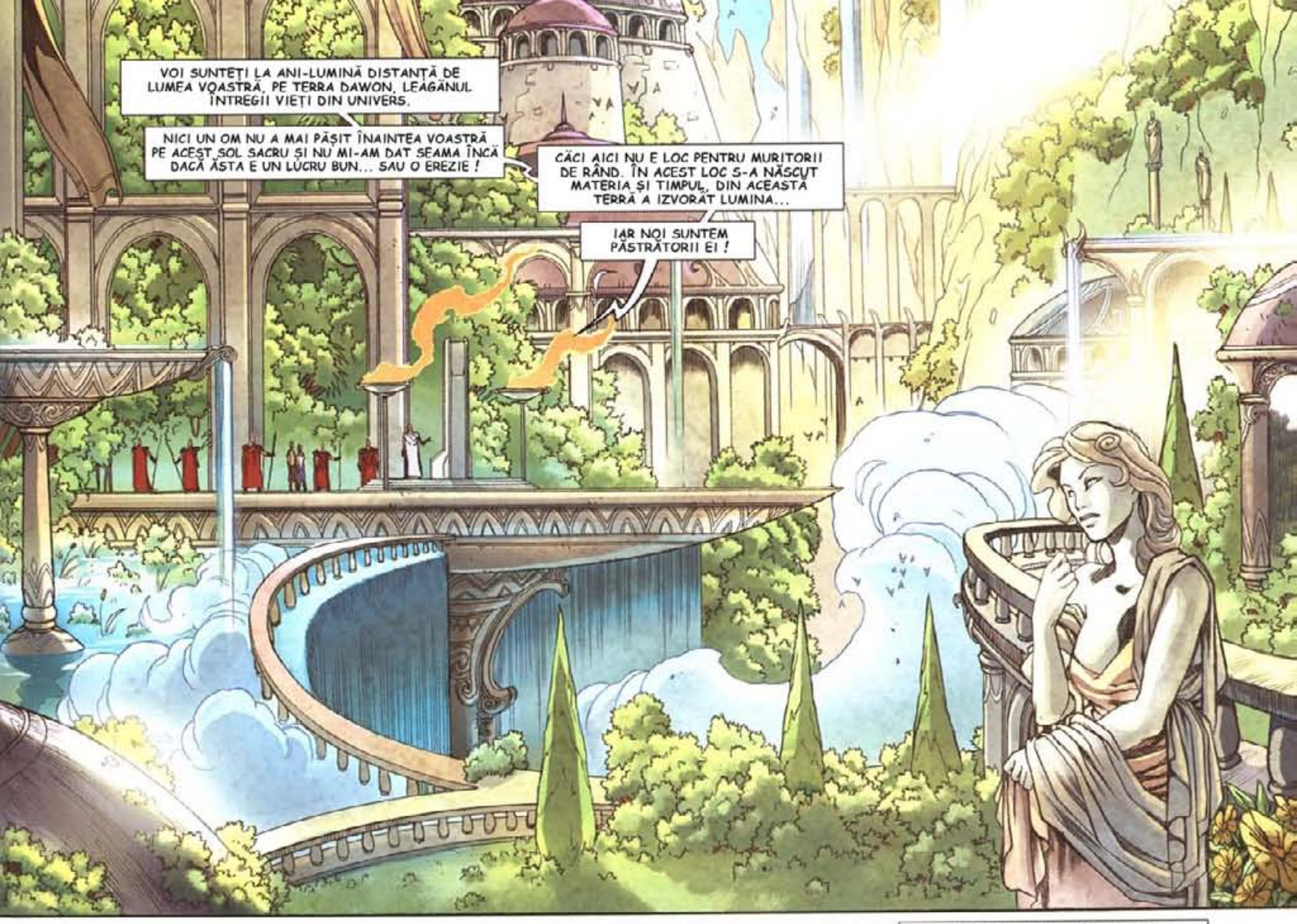
VOI SUNTEȚI LA ANI-LUMINĂ DISTANȚĂ DE LUMEA VOASTRĂ, PE TERRA DAWON, LEAGĂNUL ÎNTREGII VIEȚI DIN UNIVERS.
NICI UN OM NU A MAI PĂȘIT ÎNAINTEA VOASTRĂ PE ACEST SOL SACRU ȘI NU MI-AM DAT SEAMA ÎNCĂ DACĂ ĂSTA E UN LUCRU BUN... SAU O EREZIE !
CĂCI AICI NU E LOC PENTRU MURITORII DE RÂND. ÎN ACEST LOC S-A NĂSCUT MATERIA ȘI TIMPUL, DIN ACEASTĂ TERRĂ A IZVORÂT LUMINA...
IAR NOI SUNTEM PĂSTRĂTORII EI !

DE FAPT... CINE SUNTEȚI ?!
NOI SUNTEM PRETORIENII, RASA ORIGINARĂ, PRIMII DESCENDENȚI AI UNIUNII SACRE A ZEILOR URAGANI !
CREATORII ! EI SUNT CEI CARE, DIN NEANT AU CLĂDIT MAGNIFICUL DAWON!

NOI SUNTEM PROTECTORII MOȘTENIRII LOR...LUCRĂTORI DE O ETERNITATE PENTRU ECHILIBRUL TUTUROR LUCRURILOR !

DECI...DUPĂ CEEA CE NE SPUNEȚI, NOI AM AJUNS ÎNTR-UN FEL DE... PARADIS ?

E CHIAR DE NECREZUT ! NU EXISTĂ NICI UN PARADIS PENTRU CEI CARE NU MOR EROIC !
CÂT DESPRE SOSIREA VOASTRĂ PRINTRE NOI, NU MI-O EXPLIC !

DOAR DACĂ... NUMAI BORHOLȚII SE POT TELEPORTA DINTR-UN LOC ÎN ALTUL AL GALAXIEI. DAR EI NU MAI EXISTĂ...

IAR PENTRU DEPLASAREA UNEI ASEMENEA STRUCTURII, E NEVOIE DE O ARMATĂ ÎNTREAGĂ !
NU-I ASA ? KENAN E ADEVARAT ?!
DARVORICK ? TOTUL E BINE ?
AJUNGE CU VORBELE ! SĂ TRECEM LA FAPTE !
DACĂ TU EȘTI CU ADEVĂRAT CAEL, ATUNCI DOVEDEȘTE-O !
DAR DE ACEEA V-AM SPUS CĂ FACEȚI O EROARE !!
ASTA VOM JUDECA NOI...
HEI ?! CE VREI SĂ SPUI CU ASTA ?!?
APĂRĂ-TE !
?!
NOLAN !!!
EXACT CE CREDEAM ! TU NU EȘTI CEL DESPRE CARE SPUNEAU SCRIPTURILE !

PRETORIENI !
CONSILIUL SE ÎNCHEIE ACUM ! VOI PUTEȚI DUCE VESTEA CĂ AM FĂCUT SĂ TACĂ ZVONURILE : NU L-AM GĂSIT PE CAEL ȘI CU SIGURANȚĂ CĂ NU-L VOM GĂSII VREODATĂ !
PLECAȚI ȘI OCUPAȚI-VĂ CU DEMNITATE DE ÎNDATORIRI !
DARVORICK !
TE-AI ÎNȘELAT ȘI TU O ȘTII ! NU SIMȚI ȘI TU ÎN EL ACEASTĂ PUTERE INCREDIBILĂ ?!
SUFICIENT !
EU NU SIMT NIMIC, CĂCI NU E NIMIC !
KENAN, NU MAI AVEM TIMP DE PIERDUT ÎNCERCÂND SĂ NE AGĂȚĂM DE TEXTE MILENARE !
A SOSIT TIMPUL SĂ ÎNTOARCEM SPATELE ACESTOR HIMERE ȘI SĂ FACEM FAȚĂ CU ONOARE ȘI CURAJ CATACLISMULUI CARE SE ANUNȚĂ !...
EȘTI BINE, NOLAN ?
NU CHIAR ! MI SE ÎNVÂRTE CAPUL !
PRIVEȘTE ! AVEM O VIZITĂ !
CE PORCĂRIE ! REVINE PENTRU RUNDA DOUA ?!
ÎMI PARE RĂU PENTRU CELE ÎNTÂMPLATE.
NU LA FEL CA NOUĂ...

FACULTĂȚILE DE PREOT MI-AU PERMIS SĂ VĂD EXTRAORDINARUL...
AM SIMȚIT UN VAL DE ENERGIE COLOSALĂ CHIAR ÎNAINTE CA VOI SĂ APĂREȚI ÎN CERURILE DIN DAWON !
O ASEMENEA PUTERE NU PUTEA PROVENII DECÂT DE LA O SINGURĂ FIINȚĂ : CAEL !
EU L-AM INFORMAT IMEDIAT PE DARVORICK ȘI I-AM SPUS CĂ CEL CARE NE VA SALVA DE LA UN VIITOR OBSCUR E PE CALE SĂ SOSEASCĂ !
NOI NE-AM DUS ATUNCI ACOLO UNDE ENERGIA ERA CEA MAI VIE IAR VOI, AȚI APĂRUT DIN NEANT, ÎN ACEL GIGANTIC VAS CUPRINS DE FLĂCĂRI...
ERA CONSORȚIUL... DAR ASTA NU EXPLICĂ TOTUȘI CUM AM AJUNS NOI AICI !
EI BINE, EU CRED CĂ TU EȘTI CEL CARE A DESCHIS O BREȘĂ ÎN SPAȚIU-TIMP, CREÂND O LEGĂTURĂ ÎNTRE LUMEA TA ȘI DAWON.
EU ?! DAR ASTA-I O NEBUNIE !
NU CHIAR... DACĂ ADMITEM CĂ TU EȘTI CAEL TOATE ASTEA SUNT POSIBILE
DARVORICK REFUZĂ SĂ RECUNOASCĂ ADEVĂRUL PENTRU CĂ EL VEDE ÎN TINE UN... UN RĂZBOINIC, UN RIVAL AL LUI !
DAR EU ȘTIU CĂ ÎN NICI UN CAZ NU TREBUIE SĂ SE TEAMĂ DE APARENȚE, MAI ALES ÎN ACESTE TIMPURI AMENINȚĂTOARE !
DAR CARE E ACEST PERICOL DE CARE VĂ TEMEȚI TOȚI ?!
E O POVESTE LUNGĂ... ACEEA A UNIVERSULUI NOSTRU, ÎNTR-UN FEL ! GENEZA LUI... ȘI A SFÂRȘITULUI SĂU IMINENT !

DARVORICK V-A SPUS ÎN TIMPUL CONSILIULUI : URAGANII SUNT LA ORIGINEA VIEȚII ÎN UNIVERS ! EI ERAU DOI, DE SEX OPUS, DOUĂ DIVINITĂȚI CARE S-AU PIERDUT ÎN NEANT !

DAR PUNÂND ÎN PRACTICĂ ACEASTĂ MECANICĂ CELESTĂ, EI AU CREAT DE ASEMENEA TIMPUL... DAR CU LAȘITATEA CARACTERISTICĂ, DIVINUL S-A GÂNDIT ÎNTR-O ZI SĂ LASE CREAȚIA SA SĂ EVOLUEZE CUM VREA EA, FĂRĂ SĂ MAI INTERVINĂ ÎN ACTELE SALE.

DIVINA A REFUZAT CEEA CE CONSIDERA EA A FI UN ABANDON ! EA NU VROIA SĂ LASE NICIODATĂ CELOR PE CARE I-A CREAT DREPTUL DE A SE UCIDE ÎNTRE EI, DREPTUL LA DECADENȚĂ !

ATUNCI EI AU INTRAT ÎN CONFLICT...

NUMAI CÂTEVA VECHI STELE PĂSTREAZĂ ECOURILE ACESTEI TERIBILE BĂTĂLII... ABSOLUTE, DEVASTATOARE... ÎNTREGUL UNIVERS POARTĂ ÎNCĂ URMELE DE NEȘTERS CARE AU SCHIMBAT PLANETE ALTĂDATĂ LUXURIANTE ÎN PĂMÂNTURI STERPE ȘI ÎNTUNECOASE...

ÎN DIMINEAȚA CELEI DE-A SASEA ZI, DIVINA A REAPĂRUT...SINGURĂ !

EA A CĂZUT PE DAWON ÎNTR-O STARE JALNICĂ, RĂNITĂ, PE MOARTE... DAR VICTORIOASĂ !
SE SPUNE CĂ DINTR-O PICĂTURĂ DIN SÂNGELE SĂU CARE A CĂZUT PE TERRĂ A RĂSĂRIT ARBORELE MUGYN DIN SOLUL ARID !
ACEST ARBORE A DEVENIT SIMBOLUL INCONTESTABIL CĂ TOATE AU UN SFÂRȘIT, CHIAR ȘI ZEII !
ATUNCI CÂND DIN SÂNGELE ZEIȚEI A ȚÂȘNIT VIAȚA, SACRIFICIUL SĂU A PERMIS CA UNIVERSUL ÎNTREG SĂ-ȘI GĂSEASCĂ SPLENDOAREA ORIGINARĂ DAR A ADUS ȘI O UMBRĂ AMENINȚĂTOARE A PUTERII SALE ABSOLUTE DEASUPRA CAPETELOR NOASTRE...
ARBORELE A FOST BINEÂNȚELES CONSIDERAT UN ALTAR PENTRU CEREMONIA FUNERARĂ...
DAR AVUT LOC O SCIZIUNE. BORHOLȚI, CARE FĂCEAU PARTE INTEGRANTĂ DIN CETATEA ARCKALON DIN TIMPURI STRĂVECHI, NU VROIAU ÎN NICI UN CAZ CA ZEIȚA SĂ DISPARĂ, ASTA SEMNIFICÂND PENTRU EI ÎNTOARCEREA ÎN NEANT...
ZEIȚA S-A ARUNCAT ÎNTR-UN SOMN CATALEPTIC ÎN INTERIORUL UNUI SARCOFAG, LĂSÂND CELOR DOUĂ PĂRȚI TIMP DE EXPLICAȚII ȘI SĂ ÎNCERCE SĂ SE CONVINGĂ RECIPROC...
DAR NICI UNUL NU A CEDAT ȘI CURÂND AU RENUNȚAT ȘI LA STERILELE NEGOCIERI, CELE DOUĂ ARMATE INTRÂND ÎN CONFLICT DIRECT !

A ÎNCEPUT ATUNCI O LUNGĂ BĂTĂLIE PE PLAIURILE DANAKHORULUI CARE A DURAT MAI MULTE DECENII ȘI A FOST DE O FEROCITATE FĂRĂ PEREGHE ! FIECARE RĂZBOINIC DUCEA O LUPTĂ CRÂNCENĂ, FIIND CONVINS CĂ JERTFA LOR VA FII PENTRU BINELE TUTUROR CELORLALȚI...
VIOLENȚA ȘI SĂLBĂTICIA LUPTELOR ATESTĂ CONVINGEREA INTIMĂ A CELOR DOUĂ ARMATE CĂ APĂRĂ ÎNSĂȘI VIAȚA PE TERRĂ ȘI A FĂCUT DIN CÂMPUL DE BĂTĂLIE ULTIMUL BASTION AL CREDINȚEI LOR PROFUNDE...
ȘI MORȚII SE ACUMULAU, COLORÂND SOLUL ACESTOR PLAIURI ÎNTR-UN ROȘU MACABRU, CONTOPINDU-SE CU LACRIMILE ROȘII ALE SOARELUI LA ASFINȚIT...
DAR RĂZBOAIELE SUNT TOATE LA FEL : ELE SE SFÂRȘESC CU DESEMNAREA UNUI ÎNVINGĂTOR... ȘI A UNUI ÎNVINS ! ARMATELE PRETORIENE, FIIND SUPERIOARE NUMERIC, AVEAU UN AVANTAJ ȘI TOȚI BORHOLȚII AU FOST NIMICIȚI...
CEL PUȚIN, AȘA SE CREDEA...
UNUL DINTRE EI A REUȘIT, PROFITÂND DE BEȚIA VICTORIEI ADVERSARILOR SĂI, SĂ SUSTRAGĂ SARCOFAGUL CU ZEIȚA ȘI A FUGIT CU EL, ASCUNZÂNDU-L DE OCHII TUTUROR PENTU A EVITA SACRICAREA EI...

ÎN CIUDA EFORTURILOR NOASTRE, NU AM GĂSIT-O NICIODATĂ PE ZEIȚĂ. NICI MĂCAR BORHOLTUL... S-AU EVAPORAT AMÂNDOI !
TU VORBEȘTI CA ȘI CUM AI FI TRĂIT ASTA, KENAH. CU TOATE CĂ SE PARE CĂ ACESTEA S-AU PETRECUT ÎN MII DE ANI !
EXACT ! NU UITAȚI CĂ NOI SUNTEM DESCENDENȚII URAGANILOR. VIAȚA NOASTRĂ E INFINIT MAI LUNGĂ DECÂT A VOASTRĂ.
SÂNGELE ETERNITĂȚII CURGE PRIN VENELE NOASTRE, DOAMNĂ LULLABY !
DAR ATUNCI... SPUNE-MI TE ROG...
ACEST...BORHOLT, NU SE NUMEA CUMVA... FRAOCK ?!
DE UNDE ȘTII TU NUMELE ĂSTA ?!!
ÎN CONSORȚIU EU AM AVUT O VIZIUNE !
ERA CU ACEASTĂ CREATURĂ CARE-MI VORBEA. NOI ERAM ÎN FAȚA A DOUĂ STATUI GIGANTICE...
SANCTUARUL ! DECI NU ESTE DOAR UN MIT...
VENIREA TA PRINTRE NOI PRECIPITĂ EVENIMENTELE MAI REPEDE DECÂT DOREAM, CAEL! TREBUIE SĂ VĂ PĂRĂSESC PENTRU CĂ AM DE FĂCUT CÂTEVA CERCETĂRI.
DAR...
KENAN !

AM DETECTAT AGITAȚIE ÎN ZONA PRĂBUȘIRII ! UN CONVOI SE PREGĂTEȘTE ! DOREȘTI SĂ NI TE ALĂTURI ?
REGRET, ERIUS ! AM O TREABĂ FOARTE URGENTĂ DE FĂCUT !
DAR ȚI-I ÎNCREDINȚEZ PE CEI DOI TINERI, CARE DORESC SĂ SE INFORMEZE DESPRE LOCUL UNDE A PIERIT AMICUL LOR...
MULȚUMESC, KENAN...
ÎN MOD SIGUR E VORBA DOAR DE CĂTIVA JEFUITORI DE EPAVE, DAR NU VĂ ASUMAȚI RISCURI INUTILE !
FRAOCK ESTE DECI ÎNCĂ ÎN VIAȚĂ... ASTA POATE FII ÎN FAVOAREA NOASTRĂ, DAR TREBUIE SĂ MĂ GRĂBESC !
NOI CUM AJUNGEM ACOLO ?
EI BINE, DACĂ VREȚI SĂ ÎNSOȚIȚI ECHIPAJUL MEU, SUNTEȚI BINEVENIȚI !
DRAKKARUL MEU E SUFICIENT DE VAST CA SĂ NU FIM UNUL PESTE ALTUL !
ȘI APOI, ÎMI FACE PLĂCERE SĂ PETREC PUȚIN TIMP CU STRĂINII, CHIAR DACĂ KENAN S-A ÎNȘELAT CU PRIVIRE LA VOI... NU ARE IMPORTANȚĂ, PUTEȚI SĂ-MI POVESTIȚI UN PIC DESPRE LUMEA VOASTRĂ ! EU AM FOST MEREU FASCINAT DE CULTURILE EXOTICE !
SOȚIA MEA, DE ALTFEL, ÎMI REPROȘEAZĂ DES ASTA ! MI SE ÎNTÂMPLĂ SĂ PETREC ZILE ÎNTREGI ÎN MAREA BIBLIOTECĂ. DAR ȘTIȚI VOI...
...AR FI PĂCAT SĂ NU-MI POTOLESC PASIUNEA DIN CAUZA CĂTORVA ÎNDATORIRI CONJUGALE ! UNIVERSUL E ATÂT DE VAST ȘI NE RĂMÂN ATÂTEA DE DESCOPERIT...
ÎN FINE, NOI PUTEM DISCUTA DESPRE TOATE ASTEA PE DRUM ! AȘTEPTAȚI AICI! MĂ DUC SĂ VĂD DACĂ SUNT FĂCUTE PREGĂTIRILE !
PRIVEȘTE TOATE MOTOARELE ASTEA ! AM IMPRESIA CĂ VISEZ !
NOLAN...

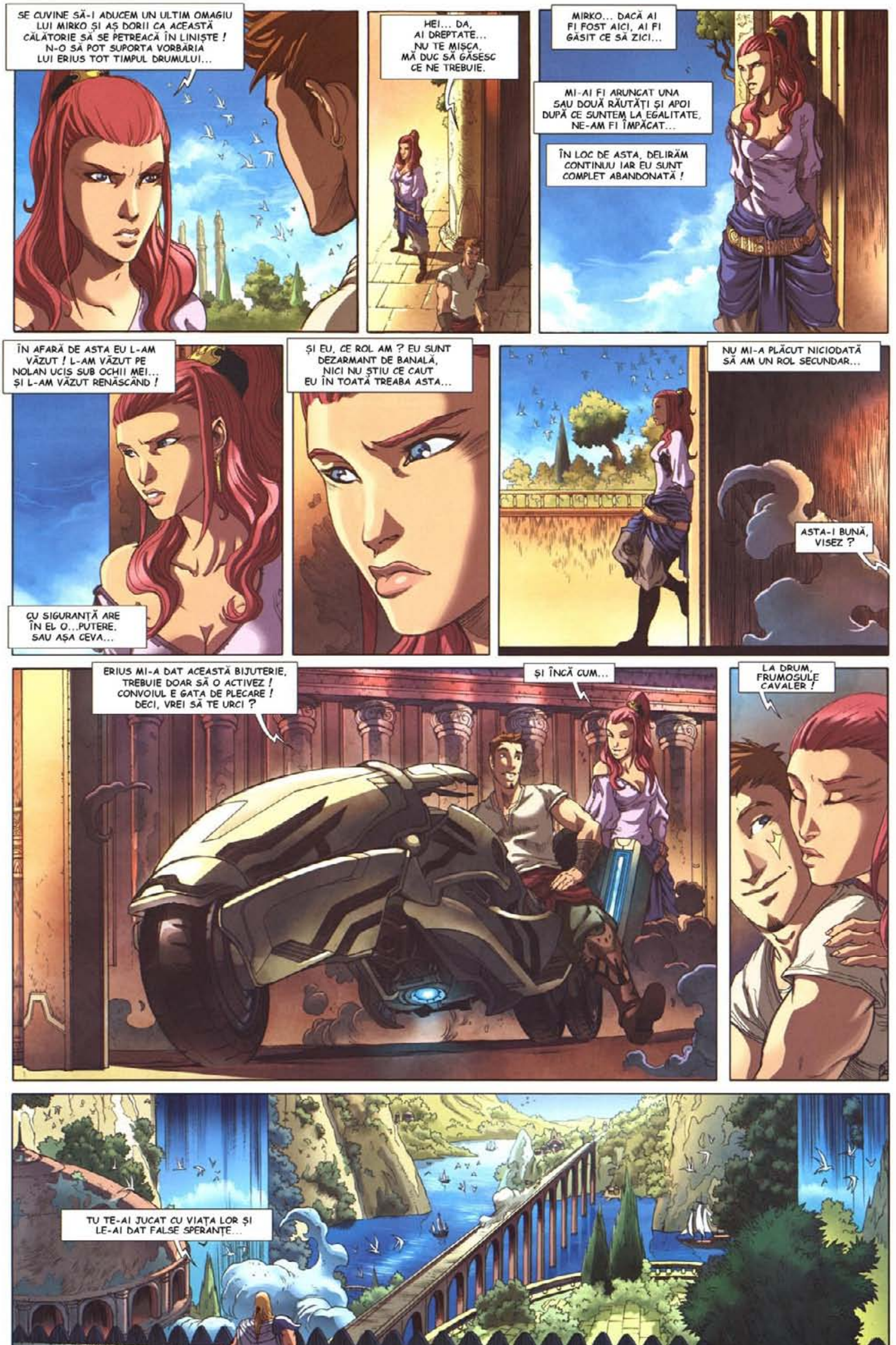
SE CUVINE SĂ-I ADUCEM UN ULTIM OMAGIU LUI MIRKO ȘI AȘ DORII CA ACEASTĂ CĂLĂTORIE SĂ SE PETREACĂ ÎN LINIȘTE ! N-O SĂ POT SUPORTA VORBĂRIA LUI ERIUS TOT TIMPUL DRUMULUI...
HEI... DA, AI DREPTATE... NU TE MIȘCA, MĂ DUC SĂ GĂSESC CE NE TREBUIE.
MIRKO... DACĂ AI FI FOST AICI, AI FI GĂSIT CE SĂ ZICI...
MI-AI FI ARUNCAT UNA SAU DOUĂ RĂUTĂȚI ȘI APOI DUPĂ CE SUNTEM LA EGALITATE, NE-AM FI ÎMPĂCAT...
ÎN LOC DE ASTA, DELIRĂM CONTINUU IAR EU SUNT COMPLET ABANDONATĂ !
ÎN AFARĂ DE ASTA EU L-AM VĂZUT ! L-AM VĂZUT PE NOLAN UCIS SUB OCHII MEI... ȘI L-AM VĂZUT RENĂSCÂND !
CU SIGURANȚĂ ARE ÎN EL O...PUTERE. SAU AȘA CEVA...
ȘI EU, CE ROL AM ? EU SUNT DEZARMANT DE BANALĂ, NICI NU ȘTIU CE CAUT EU ÎN TOATĂ TREABA ASTA...
NU MI-A PLĂCUT NICIODATĂ SĂ AM UN ROL SECUNDAR...
ASTA-I BUNĂ, VISEZ ?
ERIUS MI-A DAT ACEASTĂ BIJUTERIE, TREBUIE DOAR SĂ O ACTIVEZ ! CONVOIUL E GATA DE PLECARE ! DECI, VREI SĂ TE URCI ?
ȘI ÎNCĂ CUM...
LA DRUM, FRUMOSULE CAVALER !
TU TE-AI JUCAT CU VIAȚA LOR ȘI LE-AI DAT FALSE SPERANȚE...

NU-ȚI FACE GRIJI PENTRU EI, SUNT SUB BUNĂ SUPRAVEGHERE, CREDE-MĂ !
IAR PENTRU NOI, ÎNCĂ NU E TOTUL PIERDUT !
CUM ÎI PUTEM NOI FACE FAȚĂ LUI ?! NOI SUNTEM COPIII SĂI BLESTEMAȚI... ȘI EA NE-A CONDAMNAT !
DE CE, DARVORICK ? DE CE AI ABANDONAT ORICE SPERANȚĂ ?!
DE CÂND UN SUVERAN PRETORIAN SE PREDĂ ÎNAINTE CHIAR DE ÎNCEPUTUL LUPTEI ?!
PENTRU CĂ NIMIC NU LASĂ SĂ SE VADĂ UN DEZNODĂMÂNT ÎN FAVOAREA NOASTRĂ !
AM EȘUAT, KENAN, ȘI EU PORT ASUPRA MEA ÎNTREAGA RESPONSABILITATE A ÎNFRÂNGERII !
E CIUDAT DAR EȘECURILE TALE NE VOR FI DE AJUTOR !
CE VREI SĂ SPUI ?
NU VREAU SĂ MĂ GRĂBESC CU CONCLUZIILE, MAI AM NEVOIE DE PUȚIN TIMP, SE PARE CĂ NU E TOTUL ÎNCĂ PIERDUT !
TIMP, NU PREA AVEM TIMP... DAR FIE ! FĂ CE AI DE FĂCUT ! DACĂ E ADEVĂRAT CĂ FAPTELE NOASTRE DE AICI AU REZONANȚĂ PENTRU ETERNITATE, EU VREAU SĂ FIU MÂNDRU ȘI DEMN ÎN ULTIMELE MELE FAPTE !
ÎN SFÂRȘIT TE RECUNOSC, STĂPÂNE !
NU TE-AI ÎNȘELAT, KENAN ! NU SPERANȚA E CEA CARE MĂ CONDUCE...
SE POATE, DAVORICK, SE POATE...
DAR E SUFICIENTĂ UNEORI DOAR O MINUSCULĂ SCÂNTEIE CA SĂ PUNĂ CAPĂT ÎNTUNERICULUI !

ÎȘI RECAPĂTĂ CUNOȘTINȚA !
?!?
E ACUM ÎN AFARA ORICĂRUI PERICOL.
BINE. LĂSAȚI-MĂ SINGUR CU EL.
AAARRH !
GNN...
UNDE MĂ AFLU ? ...MĂ... SIMT RĂU!..
STAI CALM... RANA TA SE CICATRIZEAZĂ, DAR VA MAI FI DUREROASĂ CÂTEVA MOMENTE...
HEII ?!
CINE E ACOLO ?! CINE SUNTEȚI ?!!
DACĂ STRIGI NU-ȚI VA SERVII LA NIMIC AICI, DOAR LA ALIMENTAREA PROPRIILOR TEMERI... AI TRECUT FOARTE APROAPE DE MOARTE, DECI ECONOMISEȘTE-ȚI SUFLUL CARE-ȚI VA REVENII PUȚIN CÂTE PUȚIN...

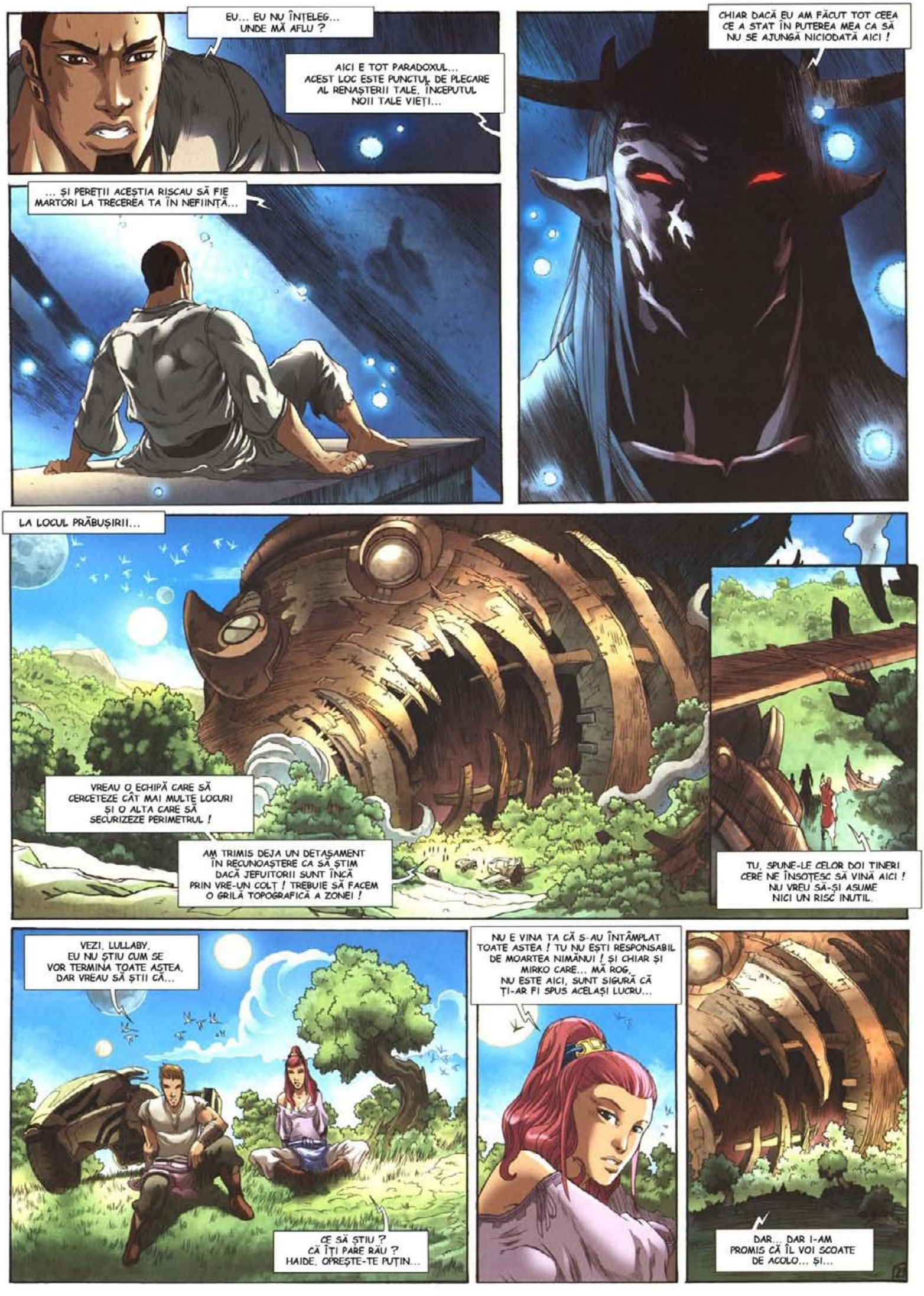
EU... EU NU ÎNȚELEG... UNDE MĂ AFLU ?
AICI E TOT PARADOXUL... ACEST LOC ESTE PUNCTUL DE PLECARE AL RENAȘTERII TALE, ÎNCEPUTUL NOII TALE VIEȚI...
CHIAR DACĂ EU AM FĂCUT TOT CEEA CE A STAT ÎN PUTEREA MEA CA SĂ NU SE AJUNGĂ NICIODATĂ AICI !
... ȘI PEREȚII ACESTIA RISCAU SĂ FIE MARTORI LA TRECEREA TA ÎN NEFIINȚĂ...
LA LOCUL PRĂBUȘIRII...
VREAU O ECHIPĂ CARE SĂ CERCETEZE CÂT MAI MULTE LOCURI ȘI O ALTA CARE SĂ SECURIZEZE PERIMETRUL !
AM TRIMIS DEJA UN DETAȘAMENT ÎN RECUNOAȘTERE CA SĂ ȘTIM DACĂ JEFUITORII SUNT ÎNCĂ PRIN VRE-UN COLȚ ! TREBUIE SĂ FACEM O GRILĂ TOPOGRAFICĂ A ZONEI !
TU, SPUNE-LE CELOR DOI TINERI CARE NE ÎNSOȚESC SĂ VINĂ AICI ! NU VREU SĂ-ȘI ASUME NICI UN RISC INUTIL.
VEZI, LULLABY, EU NU ȘTIU CUM SE VOR TERMINA TOATE ASTEA, DAR VREAU SĂ ȘTII CĂ...
CE SĂ ȘTIU ? CĂ ÎȚI PARE RĂU ? HAIDE, OPREȘTE-TE PUȚIN...
NU E VINA TA CĂ S-AU ÎNTÂMPLAT TOATE ASTEA ! TU NU EȘTI RESPONSABIL DE MOARTEA NIMĂNUI ! ȘI CHIAR ȘI MIRKO CARE... MĂ ROG, NU ESTE AICI, SUNT SIGURĂ CĂ ȚI-AR FI SPUS ACELAȘI LUCRU...
DAR... DAR I-AM PROMIS CĂ ÎL VOI SCOATE DE ACOLO... ȘI...

NU TE LASA CUPRINS DE REMUȘCĂRI INUTILE, NOLAN ! SUNTEM ȘI NOI ÎNTR-O ÎNCURCĂTURĂ DESTUL DE MARE ȘI AM FACE MAI BINE SĂ NE PĂSTRĂM CAPUL PE UMERI !
HEI, VOI DOI !

COMANDANTUL ERIUS PREFERĂ SĂ VĂ VADĂ APROAPE DE DRAKKAR. NU SE ȘTIE CINE POATE SĂ APARĂ PE AICI !

AICI DETAȘAMENTUL DE RECUNOAȘTERE. NE RECEPȚIONAȚI ?
VĂ AUD ! CE SE PETRECE ?

AM GREBLAT UN PERIMETRU MARE ȘI NICI O URMĂ DE JEFUITORI NU AM GĂSIT !
AM AUZIT ! DETAȘAMENT, VĂ PUTEȚI ÎNTOARCE. TERMINAT.
HAIDE. POȚI SĂ VIREZI, NE ÎNTOARCEM ÎN ZONĂ !

E CAM CIUDAT ! CHIAR ȘI CEI MAI DIBACI JEFUITORI LASĂ CÂTEVA URME ! DAR AICI, NIMIC !

CE-I ASTA... ?!
?!?

E O FEMEIE ! EA... E ÎNCĂ ÎN VIAȚĂ !
REPEDE ! ANUNȚAȚI-L PE ERIUS CĂ ADUCEM UN RĂNIT GRAV !

DAR DE UNDE A CĂZUT ?! NU VĂD NIMIC PE...

TOT CERUL...

ACCELEREAZĂ !
SUNTEM ATACAȚI !!!

CHEMAȚI ÎNTĂRIRI !!!

RADIO ESTE COMPLET MUT !
MAȘINĂRIA ACEEA NE-A PULVERIZAT SCUTUL DINTR-O SINGURĂ SALVĂ ! NU MAI AVEM DELOC PROTECȚIE !

AM AJUNS ÎN ZONĂ !
COMANDANTE ERIUS ! PRIVIȚI ACOLO !
HEI ?!?

VOI... NU ÎI PUTEȚI VEDEA ! EI SUNT CAMUFLAȚI... ȘI SUNT DEJA AICI !

?!!!
MASSENMORD ?!

ALERTĂ ! AM FOST ATACAȚI.

DE CINE ?! NOI NU DETECTĂM NIMIC PE ECRANELE NOASTRE !

EU... VĂ VOI EXPLICA...
PRIVIȚI ACOLO !!!
VOI DOI, ÎN SPATELE MEU !!
TOȚI OAMENII SĂ SE PREGĂTEASCĂ DE LUPTĂ !
NU RĂMÂNEȚI AICI !! E PREA PERICULOS !
UNDE S-A DUS MASSENMORD ?
DE EI MĂ OCUP EU !

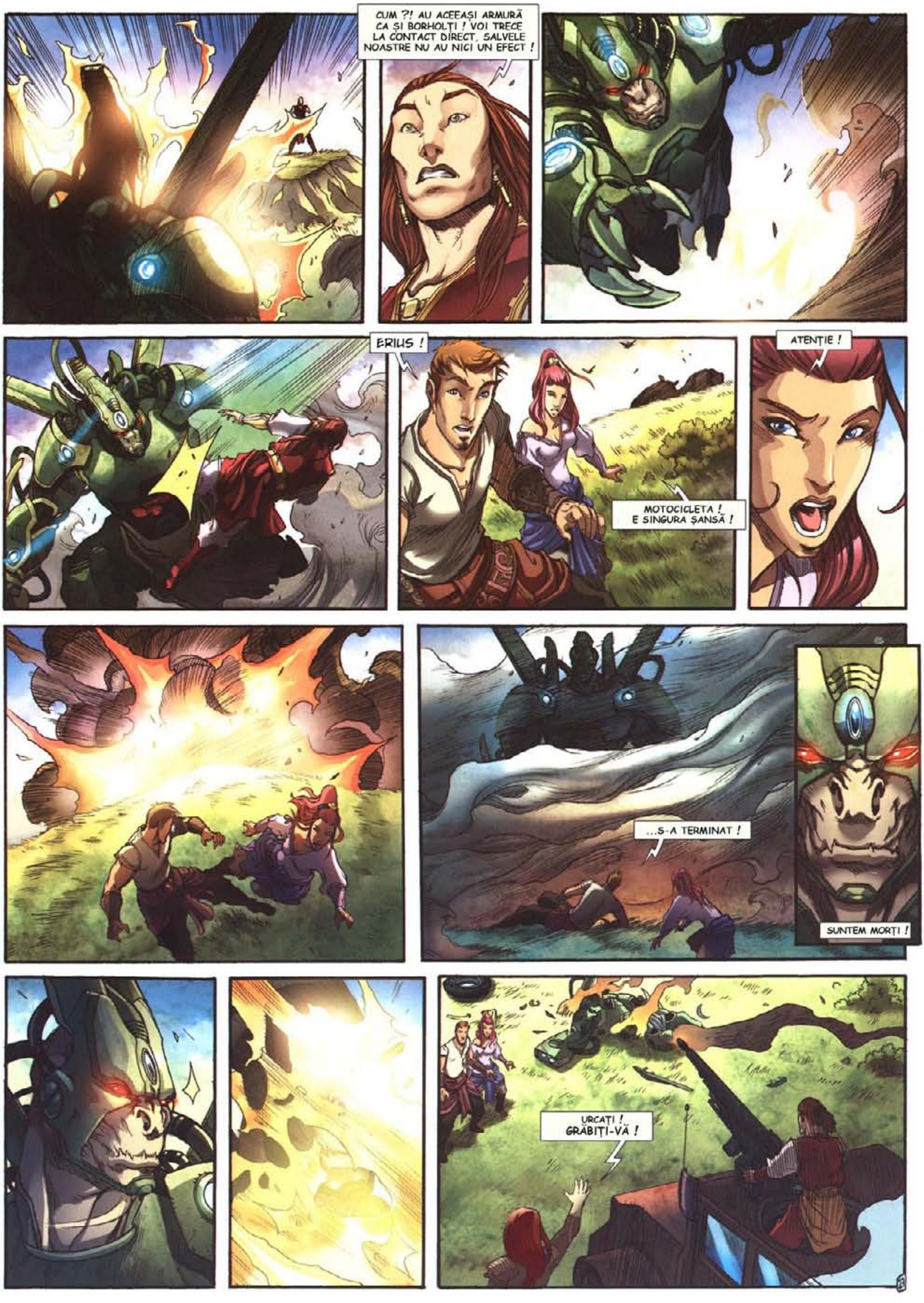
CUM ?! AU ACEEAȘI ARMURĂ CA ȘI BORHOLȚI ! VOI TRECE LA CONTACT DIRECT, SALVELE NOASTRE NU AU NICI UN EFECT !
ERIUS !
MOTOCICLETA ! E SINGURA ȘANSĂ !
ATENȚIE !
...S-A TERMINAT !
SUNTEM MORȚI !
URCAȚI ! GRĂBIȚI-VĂ !

TU ERAI ?!
TU L-AI ATRAS AICI ?!!
MAI TÂRZIU ! TREBUIE S-O ȘTERGEM DE AICI !
ARE DREPTATE !
NU AVEM PREA MARI ȘANSE CU CHESTIA AIA ! ȚINEȚI-VĂ BINE !
ȚINTA REPERATĂ
?!?
NE VÂNEAZĂ !!
APAR DE PESTE TOT ! ACCELEREAZĂ !
MOTOARELE SUNT DEJA LA MAXIM ! NU VOM REUȘII SĂ NE DISTANȚĂM !!!

NOLAN ?...NOLAN, UNDE EȘTI ?...

NOLAN !!!

M-AM SĂTURAT SĂ SE TRAGĂ ÎN MINE PESTE TOT PE UNDE TREC...

MI-A...
AJUNS !!!

CONTACT VIZUAL STABILIT !
APROPIE-TE CÂT MAI MULT POSIBIL !
ASTA CE MAI E ?!!
URCAȚI, GRĂBIȚI-VĂ !
CINE EȘTI ?!
EU SUNT PROTECTORUL VOSTRU, TRIMIS DE KENAN ! HAIDE, GRĂBIȚI-VĂ !
AȘTEPTAȚI ! NU-L POT LĂSA AICI !
ARE NEVOIE DE MINE !
NOLAN... OPREȘTE-TE TE IMPLOR !

E INUTIL, NOBILE PRETORIAN...
AU PLECAT ȘI V-AU LĂSAT ÎN VOIA DESTINULUI FUNEBRU...
PENTRU TINE ASTA E O TRAGEDIE...
PENTRU MINE NU SUNT DECÂT LUCRURILE CARE INTRĂ PE FĂGAȘUL LOR NORMAL !
HAIDE-ȚI, FRAȚI DE OȚEL ! S-O LĂSĂM PE MASSENMORD SĂ-ȘI FACĂ TREABA IAR NOI SĂ NE FOCALIZĂM PE OBIECTIVUL NOSTRU !
AVEM O TREABĂ GREA DE FĂCUT ÎNSPRE NORD, ÎN ACEASTĂ CETATE PE CARE EI O NUMESC ARCKALON ! ASTĂZI, FRAȚII MEI, VĂ OFER UN ORAȘ DE DISTRUS !...
ASTĂZI EU VĂ OFER...
...ACEASTĂ LUME !!!

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU RADIOUL ?!
TOT MUT ESTE ! CRED CĂ ACESTE MAȘINI POSEDĂ INSTALAȚII DE BRUIAJ ! E IMPOSIBIL SĂ-MI DAU SEAMA DIN CARE FEL !
LUAȚI ALTITUDINE ! TREBUIE SĂ IEȘIM CÂT MAI REPEDE DIN RAZA LOR DE ACȚIUNE !
AM ÎNȚELES, SEARBHAN !
E DEJA PREA TÂRZIU...
HEI ?!
ARMATA MECANOIDĂ A LUAT POZIȚII ÎN JURUL MARILOR ORAȘE DINREGIUNE ! ORICE AȚI FACE, E PREA TÂRZIU !
CINE EȘTI TU ?! ECHIPAJUL MEU ȘI CU MINE AM FOST ÎNSĂRCINAȚI DE KENAN SĂ VEGHEM ASUPRA LUI LUKKABY ȘI NOLAN ! DAR TU... DE UNDE VII ?!
DE LA CONSORȚIU...
A ÎNCERCAT DEJA SĂ NE UCIDĂ ! NU AM DELOC ÎNCREDERE ÎN EA !
LINIȘTEȘTE-TE, LULLABY ! EU NU CAUT SĂ VĂ CÂȘTIG ÎNCREDEREA, CI DOAR SĂ-MI SALVEZ PIELEA !
MAGISTRATUL A ÎNEBUNIT! A MASACRAT O PARTE DIN ECHIPAJ CARE A SUPRAVIEȚUIT PRĂBUȘIRII ...
MAI SUNT SUPRAVIEȚUITORI ?!
ACUM NU... EU SUNT ULTIMA ! DAR AU MAI FOST ȘI ALȚII !
MECANOIZII ȘI-AU DEZVOLTAT O FACULTATE SURPRINZĂTOARE ! AU APĂRUT PRINTRE NOI... SE TELEPORTASERĂ NU ȘTIU UNDE, CHIAR ÎNAINTE DE IMPACT !
MAI RĂMĂSESEM DOAR UN GRUP, COMPLET DEBUSOLAȚI !
NOI AM ÎNCERCAT SĂ INTRĂM ÎN LEGĂTURĂ CU CIVILIZAȚIA PREZENTĂ ÎN ACEASTĂ LUME ...

NOI NU AM PRIMIT NICI O ÎNCERCARE DE CONTACT ! NICI NU ȘTIAM DE EXISTENȚA VOASTRĂ !
NU AM INTRAT ÎN CONTACT CU VOI, DAR LE-AM ASCULTAT COMUNICAȚIILE ! MAGISTRATUL A REUȘIT SĂ CONTROEZE MECANOIZII ȘI A DISTRUS TOT CE ÎI BARA DRUMUL !
NU DOREȘTE DECÂT SINGUR UN LUCRU : SĂ STĂPÂNEASCĂ ACEASTĂ NOUĂ LUME... PRIN TORTURAREA CÂTORVA DE-AI VOȘTRI, A ÎNVĂȚAT CÂTE CEVA DESPRE CIVILIZAȚIA VOASTRĂ ȘI A AFLAT UNDE ESTE CAPITALA VOASTRĂ...
ARCKALON !
EXACT ! EU AM FUGIT CA SĂ VĂ PREVIN, CĂCI DACĂ NIMENI NU-L OPREȘTE...
TRECEȚI PE CANALUL DE URGENȚĂ ! ALERTAȚI TOATE PUNCTELE STRATEGICE SĂ SE PREGĂTEASCĂ DE UN ATAC IMINENT !
TOCMAI AM IEȘIT DIN ZONA DE INFLUENȚĂ A BRUIAJULUI ! AM TRIMIS MESAJUL !
NU, ASTA AR FI PREA PERICULOS PENTRU CAEL !
ACUM... NE ÎNTOARCEM PE ARCKALON ?
HEI... CRED CĂ SE TREZEȘTE...
ȘI NU PARE A FII PREA CALM !
HEEEII !

ÎN ACEST TIMP...
BEA ASTA !
CE MAI E ȘI ASTA ?
O BĂUTURĂ CARE VA AJUTA CORPUL TĂU SĂ ACCEPTE MUTAȚIA.
PUȚIN DIN SÂNGELE MEU CURGE ACUM PRIN VENELE TALE, ASTA VA DUCE LA EVOLUȚIA FIZICĂ ȘI MENTALĂ A FIINȚEI TALE.
LICHIDUL ĂSTA VA FACE CA ACESTE SCHIMBĂRI DIN TINE SĂ SE PETREACĂ RELATIV FĂRĂ DURERE...
RELATIV... APRECIEZ NUANȚA !
CUM AM AJUNS EU AICI ?
ÎN MOMENTUL ÎN CARE M-AM TREZIT ȘI VROIAM SĂ MĂ ÎNTORC PE DAWON, O FORȚĂ TITANICĂ S-A UNIT CU MINE, CAUZÂND NU NUMAI PLECAREA MEA,
CI ȘI A ÎNTREGII STRUCTURI CARE MĂ ÎNCONJURA...
APOI NE-AM PRĂBUȘIT... TE-AM RECUPERAT DE UNDE ZĂCEAI, BLOCAT SUB DĂRÂMĂTURILE ACELEI NAVE.
TOATE ASTEA NU MAI AU NICI O IMPORTANȚĂ ! URMEAZĂ-MĂ.

CUNOȘTINȚELE VOR NĂVĂLI ÎN TINE PROGRESIV, ÎN RITMUL EVOLUȚIEI TALE.
VEI AVEA VIZIUNI, IMAGINI CARE ÎȚI VOR MARCA SPIRITUL CA NICIODATĂ.
VIAȚA MEA ÎȚI VA APARȚINE !
EU TE VOI AJUTA SĂ ÎNȚELEGI DETALIILE, DAR DE TINE DEPINDE CA TOATE ÎNTREBĂRILE TALE SĂ-ȘI GĂSEACSCĂ RĂSPUNSUL...
E SUFICIENT SĂ FI DOAR RABDĂTOR.
EU AM... O SENZAȚIE CIUDATĂ ! NICIUNDE NU M-AM SIMȚIT MAI CA ACASĂ CA AICI... UNDE SUNTEM ?
AICI ESTE SANCTUARUL GANAE.
ACEST LOC ERA REȘEDINȚA URAGANILOR, TEMPLUL RIDICAT PENTRU GLORIA ȘI SPLENDOAREA LOR.
DUPĂ LUPTA CARE A FOST ÎNTRE EI... ȘI DUPĂ PRĂBUȘIREA DIVINULUI, CORPUL SĂU A FOST DEPUS AICI, ÎNTRE ZIDURILE CARE AU CĂZUT ÎN UITARE...
AICI M-AM REFUGIAT ȘI EU PENTRU PUȚIN TIMP CU DIVINA ADORMITĂ, PENTRU A EVITA SACRIFICAREA SA.
DAR... NOLAN ?! ȘI LULLABY ?!
STAI LINIȘTIT... AMICII TĂI AU SCĂPAT ȘI EI...

VREAU SĂ-I GĂSESC !
NU E NEVOIE.
VOR VENII EI LA TINE !

CE VREI SĂ SPUI ?!

PRIETENI TĂI, JOACĂ ȘI EI UN ROL IMPORTANT !
AI ÎNCREDERE ÎN EI ȘI CONCENTREAZĂ-TE ASUPRA SARCINII CARE APASĂ PE UMERII TĂI !

DAR EU NICI MĂCAR NU ȘTIU CE AȘTEPȚI DE LA MINE !
CA TU SĂ FI DE PARTEA MEA ÎN CEA MAI IMPORTANTĂ BĂTĂLIE CARE VA FI DATĂ VREODATĂ.

GANAE NU ESTE CU ADEVĂRAT O LUME. E VORBA DE UN PUNCT DE ÎNCRUCIȘARE A TUTUROR DIMENSIUNILOR, UN LOC DE PLECARE DE UNDE PUTEM AJUNGE ÎMPREUNĂ ORIUNDE ÎN UNIVERS.
E ADEVĂRAT CĂ EXISTĂ DOAR O SINGURĂ INTRARE CARE E SITUATĂ PE DAWON, DAR PORȚILE DE IEȘIRE SUNT INFINITE !
ÎN ACEST MAUSOLEU ESTE O POARTĂ DESCOPERITĂ DE MINE !
AICI AM ADUS-O PE URAGANĂ, CREZÂND CĂ AM PUS-O LA ADĂPOST DE ORICE PERICOL...

DAR DE FAPT, EU AM TRIMIS-O ÎN VIDUL SPAȚIAL, NU DEPARTE DE SISTEMUL TĂU SOLAR !

FRAOCK... EU... EU VAD ! UN VAS... AU GĂSIT SARCOFAGUL !

TOTUL E CLAR ! CA ȘI CUM AȘ...
CA ȘI CUM AI FI ACOLO... ÎNTR-UN FEL, TU AI DREPTATE ! TU ÎNCEPI CU ADEVĂRAT SĂ PERCEPI REALITATEA MEA !

ZEIȚA... CONTRA EI VOM LUPTA, NU-I AȘA ?
DA, EXACT.
DAR EU CREDEAM CĂ TU ÎNCERCAI SĂ O PROTEJEZI ! CE S-A ÎNTÂMPLAT ?
URAGANA A DECIS SĂ LICHIDEZE CREAȚIA SA DIN CAUZA NEBUNIEI CÂTORVA OAMENI AVIZI DE PUTERE !
ȘI NOI O VOM ÎNFRUNTA...SINGURI ?!
?!?
SINGURI ? DAR CINE A SPUS CĂ SUNTEM SINGURI ?
PAZNICII NE VOR AJUTA CU O MÂNĂ-FORTE ...
... LA FEL ȘI DUȘMANII DIN ANTAN.
ÎN CIUDA FURTUNILOR, M-AM OFERIT SĂ PETREC 7 NOPȚI ÎNTREGI LÂNGĂ ARBORELE MUGYN CARE, BALANSAT DE VÂNT, PÂNĂ LA URMĂ A ÎNCEPUT SĂ RĂSPÂNDEASCĂ LUMINA ORIGINARĂ.

DAR ÎNAINTE DE DOMNIA SA AU FOST TIMPURI FUNESTE : SORII DEVENISERĂ NEGRI, PĂMÂNTUL SE SCUFUNDA ÎN MARE, STELELE AU CĂZUT DE PE CER, RĂSUNETELE TUNETELOR ȘI FLĂCĂRILE ÎNVĂLUIAU TOTUL.
HMM... NICI MĂCAR ÎN TEXTELE FONDATORILOR, NU GĂSESC NICI O URMĂ A SANCTUARULUI...
POATE CĂ ÎN RELATĂRILE PRIMELOR CĂLĂTORII...
CAËL !
HUUU !
DAR CE SE PETRECE AICI ?!
SCUZE PENTRU DEZORDINE, MAESTRE ARHIVAR, DAR TOCMAI AM AVUT O VIZIUNE TERIBILĂ !
CAEL SE ÎNDREAPTĂ SPRE UN GRAV PERICOL ! TREBUIE SĂ-L GĂSESC CÂT MAI REPEDE !
STĂPÂNE DARVORICK !

LASĂ-NE.
BINE, STĂPÂNE !
TREBUIE SĂ PĂRĂSESC IMEDIAT ARCKALONUL !
REGRET, KENAN, NU TE POT LĂSA SĂ PLECI DIN CETATE ACUM !
CE SE PETRECE ?
VOI AVEA NEVOIE DE TOȚI LUPTĂTORII MEI CEI MAI FIDELI...
UN PUTERNIC DUȘMAN A DECLARAT RĂZBOI IMPERIULUI PRETORIAN !
DAR DE CE NU S-A DAT ALARMA ?!
TOATE SISTEMELE NOASTRE AU FOST VIRUSATE, ORBIND APĂRAREA NOASTRĂ !
DECI, KENAM, EȘTI CU MINE ?!
ALĂTURI DE TINE, STĂPÂNE...
PÂNĂ LA CAPĂTUL IADULUI !

FACEȚI SĂ DECOLEZE TOATĂ FLOTA DE DRAKKARI, CA SĂ-I OPRIM ÎN AER !
TREBUIE SĂ OPRIM INVAZIA !!!
ÎI VOM FACE SĂ SUFERE NECONTENIT !
PRETORIENI ! ÎNAINTE !!!

REGRUPAȚI-VĂ !

SUNT PREA NUMEROȘI, DARVORICK !
NU VOM REZISTA MULT TIMP !
FORMAȚI UN CERC
ÎN JURUL MEU !

E TIMPUL SĂ SFÂRȘIM CU EI !

ȚINEȚI-VA BINE !

DACĂ AR FI AVUT SUFLETE, ACESTEA S-AR CONSUMA ACUM ÎN FLĂCĂRILE ETERNE !

DARVORICK !

NU AM NIMIC... AM DOAR NEVOIE SĂ-MI RECAPĂT PUȚIN PUTERILE...

CETATEA E ÎNCERCUITĂ ȘI ÎNCĂ VIN TOT MAI MULȚI DINSPRE VEST !
NU VOM MAI REZISTA UNUI NOU ATAC.

ȘI CE PROPUI ?! NU AVEM ALTCEVA DE FĂCUT DECÂT SĂ-I ÎNFRUNTĂM !
BA DA ! MAI EXISTĂ O ALTERNATIVĂ ȘI TU ȘTII ASTA !

CAEL ?

O MARE AMENINȚARE PLANEAZĂ ASUPRA LUI ACOLO UNDE SE AFLĂ ! LASĂ-MĂ SĂ-L ADUC ! EL NE VA FI MULT MAI UTIL AICI !
NE VOM PREGĂTII APĂRAREA PENTRU VALUL AL DOILEA ȘI NE VOM ÎNGRIJII RĂNIȚII !
DECI, FĂ-O REPEDE !
CE FACI ?
NU ȘTIU UNDE SE GĂSEȘTE CAEL, DAR SIMT ENERGIA PE CARE O EMANĂ ! TREBUIE SĂ MĂ APROPII DE ACEASTĂ SURSĂ...
...ȘI NIMIC NU TREBUIE SĂ MĂ ABATĂ DE LA ACEST OBIECTIV !
NOLAN ! OPREȘTE-TE ! NU MAI POT SĂ MERG !
RĂMÂI ÎN NAVĂ, LULLABY ! VEI FI MAI ÎN SIGURANȚĂ ACOLO !
ÎN SIGURANȚĂ ?! TU NE-AI GRĂBIT SĂ AJUNGEM ÎN MUNȚII ĂȘTIA ȘI NAVA S-A PRĂBUȘIT ÎN FAȚA ACESTOR RUINE, IAR TU-MI VORBEȘTI DE SIGURANȚĂ ?!

TE ÎNȘELI... EI SUNT ACEIA CARE M-AU ÎNDEMNAT SĂ VIN PÂNĂ AICI ! DAR RECUNOSC ACEST LOC...
...CHIAR DACĂ NU E LA FEL CA LA PRIMA MEA VIZITĂ AICI...
DESPRE CE VORBEȘTI TU ACOLO ?! UNDE SUNTEM ?!
NE AFLĂM ÎN FAȚA SANCTUARULUI ȘI AICI SE VA TERMINA TOTUL ! EI SUNT ACOLO ȘI MĂ CHEAMĂ LA EI !
DESPRE CINE VORBEȘTI ?! NU E NIMENI ÎN AFARA DE NOI, AICI ! NOLAN, EȘTI NEBUN...
AȘA E, VOI M-AȚI CHEMAT !
VOI, COMBATANȚII URAGANEI...
VOI SPUNEȚI CĂ VĂ NUMIȚI SEPHILIMI ?... ȘI VREȚI SĂ MĂ UCIDEȚI ?...
ATUNCI SĂ ȘTIȚI CĂ SUNT PREGĂTIT...
...ȘI VOI RIPOSTA LOVITURILOR !

SFÂRȘITUL EPISODULUI
SYDE / ALLIEL / BRUNET